

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

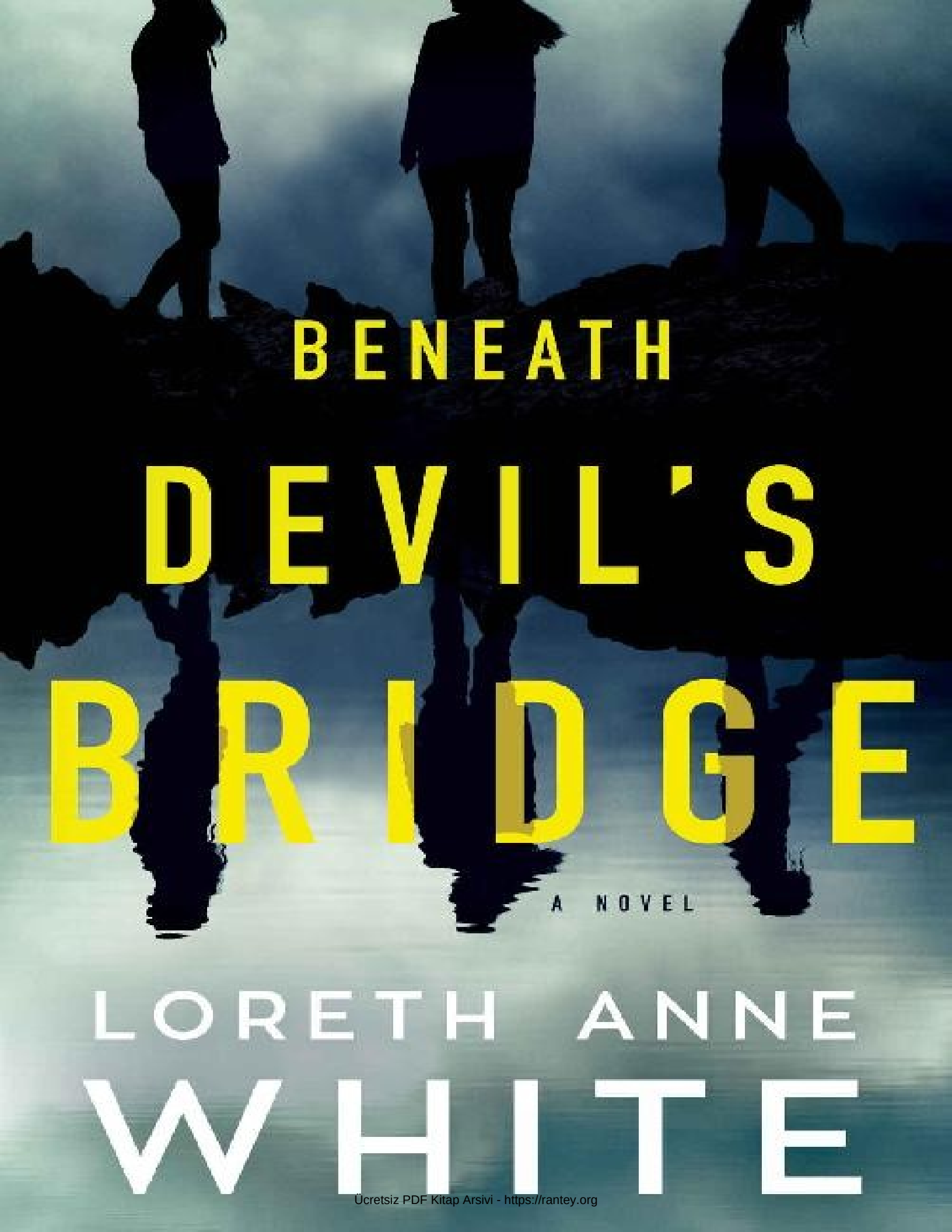
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENEATH

DEVIL'S
BRIDGE

A NOVEL

LORETH ANNE
WHITE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DERINLERDE İÇİN ÖVGÜ

"İnandırıcı karakter gelişimi ve Agatha Christie'ye yakışır bir son, bu romanı başarılı kılıyor. White kendini aşmış."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı inceleme)

"Bu sürükleyici roman, küçük bir sahil kasabasında geçen karamsar bir mekân duygusuyla sıkı bir şekilde yazılmış, ancak okuyucuların ilgisini çekecek olan sayısız sürpriz. Tatmin edici derecede ürpertici bir psikolojik gerilim."

-*Kirkus Reviews*

KARANLIKTA İÇİN ÖVGÜ

"White (*The Dark Bones*), Agatha Christie'nin *And Then There Were None* romanının bu gerilimli modern uyarlamasında kaleydoskopik perspektifler kullanıyor. White'ın anlatıcılar ve zaman çizelgeleri arasında geçiş yaparken kullandığı yapısal el çabukluğu gerilimi yüksek tutuyor. Christie hayranları bu gerilimli ve zekice yazılmış gerilim romanını orijinaline layık bir saygı duruşu olarak görecekler."

-*Publishers Weekly*

"White tüyler ürpertici romantik gerilimde çok başarılı."

-The Amazon Book Review

"*Karanlıkta*, hem Agatha Christie ve *Ejderha Dövmeli Kız*'ı anımsatan tüyler ürpertici bir kilitli oda gizemi hem de Harry Bosch'u gururlandıracak bir dedektiflik hikâyesi içeren, zekice kurgulanmış bir İsviçre saati. Kendinize bir iyilik yapın ve kesintisiz bir okuma zamanı bulun, çünkü bu kitabı elinizden bırakmak istemeyeceksiniz."

-Jason Pinter, Henry Parker Serisi'nin çok satan yazarı

LORETH ANNE WHITE'A ÖVGÜLER

"Ustaca yazılmış, cesur, gerilim dolu, sert ve becerikli bir kahramana sahip, beni kendine bağlayan ve sonuna kadar tahmin yürütmemi sağlayan bir gerilim romanı. CJ Box ve Craig Johnson'ı düşünün. Loreth Anne White'ın *Karanlık Kemikler*'i işte bu kadar iyi."

-Robert Dugoni, *The New York Times* çok satan yazarı
Sekizinci Kız Kardeş

"Sırlar, yalanlar ve ihanet, en az gizemin kendisi kadar büyüleyici bir aşk hikâyesi içeren bu yürek hoplatan gerilimde bir araya geliyor."

-Iris Johansen, *New York Times*'in çok satan yazarı
Duman Perdesi

"İhanetin bedeli ve kefaretin gücü hakkında sürükleyici, atmosferik bir gerilim romanı olan *Karanlık Kemikler*, okuyucuyu ilk sayfadan nabız gibi atan sonuca kadar sürüklüyor."

-Kylie Brant, *Pretty Girls* kitabının Amazon çoksatın yazarı
Dans etmek

"Loreth Anne White bu tür için altın standartları belirledi."

-Debra Webb, *USA Today* çoksatın yazarı

"Loreth Anne White'ın ortam ve ruh hali konusunda bir yeteneği var. *Karanlık Kemikler*

Başından itibaren beni kendine bağladı. Tüylér ürpertici ve duygusal bir okuma."

-T.R. Ragan, *Her Last Day* kitabının yazarı

"Mutlaka okunması gereken *Karanlık Bir Cazibe*, cesur, karanlık romantik gerilimin en iyisi. Hasarlı ama dirençli bir kadın kahraman, derin çatışmalar yaşayan bir polis ve gerçekten dehşet verici bir kötü adam, sizi nefessiz bırakacak çarpıcı bir sonuçta çarpışıyor."

-Melinda Leigh, *Wall Street Journal* ve Amazon çok satın yazar

OceanofPDF.com

**BENEATH
DEVIL'S
BRIDGE**

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

LORETH ANNE WHITE'IN DİĞER MONTLAKE YAZILARI

*Karanlığın
Derinliklerin
de
Karanlık
Kemikler
Karanlık Bir Yem
Çorak Toprakta
Azalan Işıktaki
Sessizliğin Yavaş Yanışı*

Angie Pallorino Romanları

*Boğulan Kızlar Ninni
Söyleyen Kız
Yosun İçindeki Kız*

OceanofPDF.com

LORETH ANNE
WHITE

BENEATH
**DEVIL'S
BRIDGE**

A NOVEL

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik olaylar tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2021 by Cheakamus House Publishing
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, [.com](http://www.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542021296
ISBN-10: 1542021294

Kapak tasarımı Caroline Teagle Johnson'a ait

OceanofPDF.com

Gerçeğin peşinde olanlar için.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

YAZARIN NOTU
DEVIL'S BRIDGE
'DETRINITY
RACHEL
RACHEL
RACHEL
TRINITY
RACHEL
RACHEL
RACHEL
RACHEL
RACHEL
RACHEL
TRINITY
RACHEL
TRINITY
TRINITY
TRINITY
RACHEL
RACHEL
RACHEL
REVERB
RACHEL
RACHEL
RACHEL
RACHEL
RACHEL
RACHEL
TRINITY

[RACHEL](#)
[RACHEL](#)
[RACHEL](#)
[RACHEL](#)
[RACHEL](#)
[RACHEL](#)
[RACHEL](#)
[RACHEL](#)
[RACHEL](#)
[RACHEL](#)
[RACHEL](#)
[TRINITY](#)
[TRINITY](#)
[TRINITY](#)
[TRINITY](#)
[REVERB](#)
[RACHEL](#)
[REVERB](#)
[RACHEL](#)
[TRINITY](#)
[REVERB](#)
[RACHEL](#)
[RACHEL](#)
[TRINITY](#)
[RACHEL](#)
[REVERB](#)
[TRINITY](#)
[YAZAR HAKKINDA](#)

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Beneath Devil's Bridge, yirmi dört yıl önce dünyanın benim bölgemde meydana gelen gerçek bir suçtan esinlenmiş olsa da - bir toplumu şok eden ve hem ulusal hem de uluslararası medyanın ilgisini çeken bir olay - bu hikaye bir hayal ürünüdür ve tüm karakterler tamamen kurgusaldır. Mekânlar da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır.

OceanofPDF.com

ŞEYTAN KÖPRÜSÜNDE

Hayatımızın çoğunu kendi Gölgemizden korkarak geçiririz. Bunu bana o söyledi. Her birimizin içinde derinlerde bir Gölge yaşadığını söyledi. O kadar derinde ki orada olduğunu bile bilmiyoruz. Bazen, hızlı bir yan bakışla, bir anlık bir görüntüsünü yakalarız. Ama bu bizi korkutur ve hemen gözlerimizi kaçıırız. Gölge'yi besleyen şey budur - bakma konusundaki yetersizliğimiz. Aslında ham benliğimiz olan bu şeyi inceleyemememiz. Gölge'ye gücünü veren de budur. Bize yalan söyler. Ne istediğimiz hakkında, kim olduğumuz hakkında. Tutkularımızı, en karanlık arzularımızı ateşler. Ve ne kadar güçlenirse, ondan o kadar çok korkarız ve biz olan bu Canavarı saklamak için o kadar derin mücadele ederiz.

Bunları bana neden söylediğini bilmiyorum. Belki de dolaylı olarak kendi Gölgesini ortaya çıkarmanın ve ona hitap etmenin bir yoludur. Ama bence Gölgelerimiz kötü, hem onun hem de benim. Büyük, karanlık ve çok tehlikeli. Gölgelerimizin dışarı çıkmasına asla izin verilmemesi gerektiğini düşünüyorum.

-Leena Rai'nin günlüğünden

15 Kasım 1997, Cumartesi, 02:04.

Leena Rai, kütük ayıklama sahasının yakınındaki eski sehpa köprüsünde tökezleyerek ilerliyor. Gece kristal gibi. Soğuk. Ürkütücü bir sessizlik. Yakındaki kozalaklı ağaçların uçlarındaki rüzgârı, köprünün altındaki kayalara çarpan suyun yumuşak sesini, Chief Dağı'nın granit kayalıklarından aşağıya bin fitten fazla yükseklikten dökülen ikiz şelalelerin uzaktan gelen, her şeyi bilen gürültüsünü duyabiliyor.

Titriyor ve eşarbını boynunda daha yukarı çekiyor. Bu hareket onun sallanmasına neden olur. Parmaklıklara tutunuyor ve gülüyor. Duyguları, endişe ve heyecan verici, cüretkâr bir tür beklentinin zehirli bir karışımından kaynaklanıyor. Çoğunlukla rahatlatıcı, uyuşturucu, lezzetli bir şekilde sarhoş

giydiği büyük boy, askeriyeden bozma ceketin cebindeki neredeyse boş Smirnoff şişesinden votka içiyor. Bu onun ceketı değil. Onun ceketı. Onun gibi kokuyor. Odunsu. Biraz çam reçinesi. Tıraş losyonundan arta kalan bir koku. Ve sadece ona özğü bir aroma. Hepsı kısa bir süre önce sırtına bastırıldığı orman zemininden gelen yosun ve kir kokusuyla harmanlanmış. Leena o istenmeyen anıyı, acıyı silkeliyor. Gökyüzünün, dolunayın, Samanyolu'nun, ağaçların tepelerinin dönmeyi bırakmasını bekliyor ve hareket yavaşladığında derin, sabit bir nefes çekiyor. Havanın tadı sonbahar gibi.

Şeytan Köprüsü'nden geçerek yoluna devam eder. Uzaktan sesin siyah suyunu ve suyun üzerinde parıldayan kağıt hamuru fabrikasının birkaç ışığını görebiliyor. Nefesi hayalet gibi puf puf çıkıyor. Köprünün güney ucuna yaklaştıkça sinirleri daha da geriliyor. Duruyor, elini cebine atıyor, votka şişesinin kapağını açıyor, başını geriye yatırıyor ve bir yudum alıyor. Yalpalıyor ve içki ağzının kenarından dökölüp çenesinden aşağı damlıyor. Tekrar güler, ağzını siler ve şişeyi büyük cebine geri koyar. Bunu yaparken bir şey görür. Bir gölge. Bir ses. Önündeki köprüdeki gölgeleri incelerken gözlerini kısarak karanlığa bakıyor. Bir araba yaklaşıyor. Farların ani parıltısına gözlerini kırptıştırıyor, sonra araba yok oluyor. Bir kamyon hızla yanından geçip egzoz gazıyla yüklü sıcak bir duman püskürterek ona doğru geliyor. Birdenbire dönmüş gibi hissediyor. Doğru yol hangisi?

Odaklan.

Bunu, gençlerin sık sık sigara içmek, içki içmek ve sevişmek için toplandıkları güney ucundaki köprünün altında buluşmak için aldığı bu özel daveti berbat edemez. Yalpalayarak ilerliyor. Başka bir araba geçiyor ve onu kör ediyor. Leena kaldırımından yola doğru tökezliyor. Araba savruluyor. Bir korna çalıyor. Kalbi daha hızlı atıyor.

Gözlerini kısarak karanlığa bakıyor, bakışları köprünün ucuna sabitlenmiş.

Bunu . Beklediğin şey buydu.

Leena, sanki ona metanet verecekmiş gibi ceketı vücuduna daha sıkı sarıyor. Onun bedenine bile büyük geliyor. Bu yüzden hoşuna gidiyor. Kendisini minyon hissettiriyor ve bu bir hediye. Ve sıcak. Sarılmak gibi. Leena pek sık kucaklanmaz. Aslında birinin ona en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyor. Küçük kardeşine sarılır. Hem de çok. O çok tatlı. Ganesh'i sevmek kolay. O ise kaşlarını çatıyor. Uyarılar. İnsanlar onun aptal olduğunu söylüyor. Ya da asla yeterince iyi ya da doğru olmadığını. Sadece hantal, iri yarı, hantal olduğunu,

beceriksiz bir yedek parça. Kendi evinde bir baş belası. Okulda. Bazen kendi bedeninden çıkabilmeyi diliyor. Ve kesinlikle Twin Falls'tan çıkmak için sabırsızlanıyor.

Ama şu anda kapana kısılmış durumda. Bu aptal kasabada. İnsanların geçmişi goremediği bu fiziksel bedeninde. Leena'nın içinde kim olduğunu goremiyorlar. Bir şeyleri ne kadar derinden hissettiğini. Yazmayı ne kadar sevdiğini-şiir, düzyazı. Ama o biliyor. Kelimelerinin güzel olduğunu söylüyor. Onu *griyor*. Onunlayken, bazen bir ya da iki yıl daha dayanabilirse tüm dünyasının değişebileceğine inanıyor. Ve sonra buradan gidecek. Uzaklara gidecek. Denizaşını bir yere. Belki Afrika'ya. Egzotik yerlerde çalışacak, insanların ona ihtiyaç duyduğu şeyler yapacak. Bu maceraları hakkında yazacak. Belki bir gazete için. Farklı biri olacak. Ondan çok uzun süre uzak kaldığında, bu hayaller bulanıklaşır, kaybolur. Her şey tekrar kararır. Ve Leena herkese bir iyilik yapıp ölmek ister. Ama sonra ona gider, o da şiiri hakkında güzel bir şey söyler ve kalbinin çırpındığını, ruhundaki sıcak karanlığı dven ilkel kanatların titrediğini hisseder. *El duende*. Federico Garca Lorca'nın böyle dediğini söylüyor. Yaratıcılığın ruhu ve Leena'nın içinde derinlere gömülü olduğunu söylüyor.

Köprünün sonuna ulaşır ve şeytan Köprüsü st geçidinin altından geçen dik çakıl patikadan aşağı inmeye başlar.

Yukarıda bir araba gürlüyor. Farlar ağaçları siluet haline getiriyor. Sonra her şey kararır. Ölüm sessizliği. Leena yönünü şaşırmış hissediyor. Korku fisıldıyor. Karanlık patikada ayaklarıyla yolunu hissederek dikkatlice ilerliyor. Beyninin uzak bir kısmı bir uyarı gönderir. Çok sessiz. Çok karanlık. Bir şeyler ters gidiyor.

Ama votka onu yolda ilerletiyor. Kayalara. Suya doğru. Köprünün altındaki karanlıkta turuncu bir nokta aniden parlıyor. Kısmi bir siluet görür, sonra kaybolur. Sigara dumanının kokusunu alıyor.

"Alo?" diye sesleniyor karanlığa.

"Leena-burada."

Arkasından bir ses geliyor. Dönüyor.

Darbe hızlı geliyor. Yüzünün yan tarafına çarpıyor. Yana doğru sendeliyor, tkezliyor ve sertçe ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüyor. Çakıllar avuçlarını ısırır. Dünya dönüyor. Kafası karışır. Kan tadı alıyor. Nefes almaya çalışır ama bir sonraki darbe ensesine gelir. Yüzüstü yere düşüyor. Taşlar yanağını kesiyor.

Kir ağızına giriyor. Kürek kemiklerinin arasına tokmakla vurulmuş gibi sert bir darbe daha.

Leena nefes alamıyor. Panik içinde kıvranıyor. Durdurmak için elini kaldırır.

Ama bir sonraki tekme kafasına.

OceanofPDF.com

TRINITY

ŞİMDİ

Ne zaman başladığını bile bilmiyorum ... Rus uydusunun dünya atmosferine çarptığı o soğuk Kasım gecesinden çok önce. Olay gerçekleştiğinde, hiçbirimizin bunu durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu. Kilometrelerce ötede raylarına oturtulmuş bir tren gibi, her şey amansızca raydan aşağıya doğru akmaya başladı.

-Gerçek suç podcasti *It's Criminal*'dan, "The Killing
Leena Rai-Beneath Devil's Bridge"

Çarşamba, 17 Kasım. Günümüz.

Yeşil traktörün uzaktaki kavak ağaçları boyunca ilerleyişini izliyorum. Ağaçlar yapraksız ve vadi boyunca hayalet gibi bir sis süzülüyor. Üç martı traktörün ardından süzülüp çığlık atıyor, pulluğun dişleri tarafından açığa çıkarılan her şeyi kapmak için pike yapıyor. Ağır bulutlar çevredeki tepeleri gizliyor. Yumuşak bir yağmur çiselemeye başlıyor.

"Martıların deniz kenarında kalması gerektiğini sanıyordum" diyor Gio Rossi. Yardımcı yapımcım ellerini siyah trençkotunun ceplerine sokmuş. Etekleri rüzgârda savruluyor. Hava soğuk. Islak soğuk. İnsanın kemiklerinin derinliklerine sızan ve saatlerce etkisini sürdüren türden bir soğuk.

"Martılar her yerde iç kesimlere taşındı," diyorum dalgınca. Çünkü dikkatim traktörü süren kadının üzerinde. Yanında siyah-beyaz bir border collie oturuyor. Rachel Walczak. Organik çiftçi. Emekli dedektif. Tüm hesaplara göre bir münzevi. Arkasından çalkalanan toprak siyah.

ve ıslak. "Çöpçüler," diyorum sessizce. "Hayatta kalanlar. Martılar insanlara uyum sağlar. Onları bir besin kaynağı olarak görürler. Tıpkı buradaki ayılar gibi. Şehir ortamındaki rakunlar gibi. Ayrıca" -Gio'ya bakıyorum- "hala okyanusa oldukça yakınız."

Rachel'ın çiftliği Green Acres, buzullar tarafından oyulmuş, çığ olukları ve azgın nehirlerle çentikli dağların arasındaki bir vadinin yer alıyor. Uzak hissettiriyor. Neredeyse düşmanca. Ancak sesin kuzey ucunda yer alan Twin Falls kasabasına arabayla sadece kırk dakika uzaklıkta. Twin Falls, Kuzeybatı Pasifik'in kalabalık şehri Vancouver'ın yaklaşık bir ya da iki saat kuzeyinde yer almasına rağmen, kilometrelerce uzakta, zamanın içinde kaybolmuş gibi hissettiriyor.

"Karga uçarken belki," diye mırıldandı Gio, paltosunun içine daha da gömülerek. "Kışın buralarda dolaşmak için muhtemelen bir kar arabasına ve kar ayakkabısına ihtiyacınız vardır. Buraya çıkan o boktan, kıvrımlı toprak yoldan bir kar küreme aracının geçeceğini hayal bile edemiyorum."

Kendi kendime gülümsüyorum. Artık çamura bulanmış tasarım ayakkabılarımla Gio. Toronto şehir merkezinin sokaklarına, barlarına ve kafelerine daha uygun olan Gio. Ya da Manhattan'a. Evindeki lüks apartman garajına parlak sarı bir Tesla park eden ve Batı Yakası podcast projemiz için kiraladığım kamyonetten pek etkilenmeyen Gio. Ancak minibüs ses ve kayıt ekipmanlarımız için ideal ve geçici bir stüdyo olarak kullanılabilir. Traktörün çiftlik kapısına yaklaştığını gördüğümde onu yolun kenarına, çalıların arkasına park ettim. Gio'yla birlikte dik bir banktan aşağı inip çamurun içinden geçerek eski çiftlik evinin yanındaki ahırın yanından dolaştık. Bu kez Rachel'ın ortağı Granger Forbes'tan uzak durmak istiyordum. Geçen hafta Rachel'la görüşmek için Green Acres'a kadar gittiğimizde, Granger bize kesin bir dille Rachel'ın bizimle konuşmayı asla kabul etmeyeceğini söylemişti.

Rachel Walczak da sayısız telefon mesajıma geri dönmedi. Ve yirmi dört yıllık Leena Rai cinayeti davasında çalışan baş dedektifle gerçekten görüşmem gerekiyor. O çok önemli. Rachel olmadan, on dört yaşındaki Twin Falls sakininin vahşice cinsel saldırıya uğraması ve öldürülmesiyle ilgili podcastimiz maksimum etkiyi yaratamayacak.

Rüzgar . Çiseleyen bir yağmur bulutu yüzümü öpüyor ve soğğun taze ısırlığıyla titriyorum. Tam da böyle bir gündü -aynı ay- Leena'nın hırpalanmış

Rachel'ın ekibi tarafından Şeytan Köprüsü'nün altındaki karanlık suda bulundu. Traktör geniş bir dönüş başlıyor.

"Ahıra doğru gidiyor. Gel!" Ben de diyorum ki. "Hadi onu oraya götürelim." Islak tarlada hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Çamur Blundstone'larımı emiyor. Gio izimi takip ederken küfrediyor.

"Belli ki bizimle konuşmak istemiyor!" diye sesleniyor arkamdan. "Yoksa mesajlarınıza cevap verirdi."

"Belli ki," diye yankıladım. Ama Rachel'ın kaçınması kararlılığımı daha da keskinleştirdi. Konuşmak istemeyen insanların söyleyecek en iyi şeyleri vardır. Sosyal medyadan ve genel olarak toplumdan kaçan röportaj öznelerinin genellikle saklayacak iyi bir şeyleri vardır, işte bu yüzden Rachel Walczak'ın kayıta açılmasını sağlamak acayip bir darbe olacak. Neredeyse tadını alabiliyorum. Başarı. Bu proje bir patlamanın ilk işaretlerini taşıyor. İlk bölüm bir hafta önce yayımlandıktan sonra reytingler ve yorumlar tavan yaptı. Dün yayınlanan ikinci bölüm daha da iyi istatistikler getirdi. Medyanın ilgisi giderek artıyor. Gelecek bölümleri bekleyen her gerçek suç meraklısı Dedektif Rachel Walczak'tan bir şeyler duymayı *bekliyor*. Katilin peşine nasıl düştüğünü. Onu nasıl sorguladı, itiraf ettirdi. Onu parmaklıkların arkasına koydu.

Gio arkamdan yaklaşarak, "Şimdi bakma ama tavan penceresinden kocasını görebiliyorum," diyor. "Bizi izliyor. Muhtemelen tüfeğini dolduruyordur. İzinsiz giriyoruz, bunu biliyorsun değil mi?"

Devam ediyorum, traktör ahıra yaklaştıkça heyecanım artıyor. Daha hızlı hareket ediyorum. Yağmur şiddetleniyor, saçlarımı ıslatıyor. Sis kalınlaşıyor, ahırın etrafında parmak gibi dönüyor.

Gio tökezler ve küfreder. "Bunları gördünüz mü?" diye bağırır. "Lanet olası Franken-patatesler. Bu çamurun yüzeyinin hemen altında gömülü. Kafam kadar büyükler."

Dev patatesleri görüyorum. Hasat zamanı geride bırakılmış, pazar için fazla büyük. Ama dikkatim yeşil traktörde kilitli kalıyor. Ahırın kapısının önünde durdu. Siyah saçlı kadın aşağı iniyor. Başında bir kasket, yağmur pantolonu, yağmur ceket ve çamurlu sakız botları var. Köpek arkasından aşağı atlıyor ve bize doğru koşarken havlamaya başlıyor, tüyleri diken diken. İkimiz de olduğumuz yerde duruyoruz. Bizi gördüğü belli ama traktörden bir kova şalgam alıp ahıra doğru ilerlerken bizi görmezden gelmeye devam ediyor. Köpek havlamaya devam ediyor, bizi uzakta tutuyor.

"Rachel?" Havlayan köpeğe sesleniyorum. "Rachel Walczak? Rachel Walczak?"

lütfe seninle konuşabilir miyim?"

Rachel bir an için kapının hemen içinde tereddüt etti ama sonra eski yapıya girip ılık çaldı. Sınır köpeği bir kez daha havlıyor ve eski dedektifin arkasından ahıra doğru koşuyor.

Fırsatı değerlendirip hızla içeri girdim, yağmurdan ıslanan ellerimi sildim. yüz.

"Rachel Walczak, ben Trinity Scott, gerçek bir televizyon programının yaratıcısı ve sunucusu suç podcasti Ben *Criminal*, ve bu da Gio Rossi, kığımın kenarı-"

"Kim olduğunu biliyorum." Sesi zengin. Husky. Otoriter. Elindeki kovayı yere bırakıp bize bakıyor. Gözleri buz grisi, kirpikleri uzun ve koyu. Güçlü, geniş ağzını çizgiler çevreliyor. Omzunun üzerinden sarkan kalın, nemli saç örgüsünün arasından gümüş teller uzanıyor. Uzun boylu. Teknik olarak neredeyse büyükannem olacak kadar yaşlı olmasına rağmen kıvrak ve güçlü görünüyor. Kısa olmadığım halde bana kendimi kısa hissettiriyor. Rachel olmasını umduğum her şey.

"Seninle konuşmakla ilgilenmiyorum," diyor Rachel. "Arazimden defolup gitmeni istiyorum."

İçimde tereddüt kıvılcımları çıkıyor. Gio'ya hızlı bir bakış attım. Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarındaki ifade düşüncelerimi yansıtıyor: *Bu bizim son şansımız. Kaybedersek bir daha fırsatımız olmaz.*

"Neredeyse çeyrek yüzyıl oldu," diyorum sakince, kalbim göğsümün içinde gümür gümür atıyor. Granger'ı, av tüfeği ihtimalini ve izinsiz girdiğimiz gerçeğini düşünüyorum. "Dalış ekibiniz Leena'nın cesedini o acı suda bulduğunda da yılın aynı zamanıydı. Soğuk. Puslu. Karla karışık yağmurun eşiğinde geziniyordu. Denizden esen rüzgar." Duraksıyorum. Rachel'ın keskin gözleri kısıldı. Duruşunda ince bir değişiklik var.

"Havada aynı kokular var," diyorum. "Odun dumanı kokusu. Çürüyen yapraklar.

Ölü balıklar. Kış geliyor."

Rachel'ın bakışları benimkilere kilitleniyor. Geçici bir adım daha yaklaşıyorum. Rachel'ın gözlerinden yayılan çizgilerin derin olduğunu görüyorum. Gülme çizgileri değil.

-Yorgun çizgiler. İçimde ani bir empati oluşuyor. Bu polis bir şeyler görmüş. Bir şeyler yapmış. Şimdi sadece yalnız kalmak istiyor.

Köpek usulca hırlıyor. Gio geride kalıyor. "Kocan-"

"Ben evli değilim."

"Ortağın Granger, geçen hafta yola çıktığımızda benimle konuşmak istemeyeceğini söylemişti ve direncini anlayabiliyorum."

"Yapabilir misin?" Alaycılık sözlerini kesiyor.

"Araştırmamı yaptım. Medyanın peşinizi nasıl bırakmadığını ve polislikten nasıl ayrıldığınızı biliyorum. Ama ben sizinle sadece Leena Rai soruşturmasının gerçek ayrıntıları hakkında konuşmak istiyorum. Arkasındaki strateji. Dedektif Luke O'Leary'i nasıl getirdiniz. Leena'nın katiline nasıl itiraf ettirip onu parmaklıklar ardına koydunuz. Kapsam bu."

Rachel ağzını açıyor ama elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Sadece soruşturmanın temelleri, Bayan Walczak. Gencin korkunç ölümünün küçük ve birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluk üzerindeki etkisi -öğretmenleri, arkadaşları, sınıf arkadaşları-"

"Ben Hart. Rachel Hart. Artık Walczak adını kullanmıyorum." Kovaşına uzanıyor. "Ve cevabım hayır. Özür dilerim. Deddiğiniz gibi, davadaki tek dedektif ben değilim. Luke O'Leary'yi deneyin. Ya da Bart Tucker'ı."

"Bart Tucker beni PD basın irtibat görevlisine yönlendirdi. Dedektif O'Leary bakımevinde. Sadece bazı zamanlar akli başında oluyor."

Rachel hareketsiz kaldı. Yüzü soluklaşır. Sessizce, "Ben Bilmiyordum. Nerede? .. hangi bakımevi?"

"Kuzey Kıyısında. Lions Gate Hastanesi yakınlarında."

Bakıyor. Zaman uzar. Ahırın içine su damlar. Sonra kendini toplar ve yüz hatları sertleşir. "Çiftliğimden defolup gitmeni istiyorum. Hemen."

Gio ahırdan çıkmaya başladı. Ama ben yerimde duruyorum, her şeyin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissederken kalbim daha hızlı atıyor.

"Lütfen, Bayan Hart. Bunu sensiz de yapabilirim. Ve yapacağım da. Ama hikayenin sizin tarafınızdan anlatılması çok daha zenginleştirecek. Podcast'im sansasyonel olmayı değil, nedenini anlamayı amaçlıyor. Görünüşte normal bir insan neden birdenbire şiddet içeren bir suça yönelir? Aradaki gri alanlar nelerdir? Birileri işaretleri daha önce görebilir miydi? Kuzeybatı Pasifik'teki küçük bir kaynak kasabasında yaşayan normal bir kız öğrenci nasıl olur da birdenbire böylesine korkunç bir olayın kurbanı olur?" Cebimden bir kartvizit çıkardım ve emekli dedektife uzattım. "Lütfen alın. Lütfen beni aramayı düşünün. Gio ve ben insanlarla görüşmeye devam ederken Twin Falls ve Greater Vancouver bölgesi arasında gidip geleceğiz."

Rachel'ın ağızı gerildi. Bizi geri çevirmeden önce, en sakın ve yumuşak sesimle, "Clayton Jay Pelley suçunu kabul ettiğinde, herkesi mahkemede doğru dürüst bir gün geçirmekten mahrum etti. Hepinizin *nedenini* inkar etti." Yağmur ahırın teneke çatısını gürültüyle dövmeye başladı. Toprağın kokusunu alabiliyorum. Islak saman kokusu. "Clayton Pelley, Leena'nın ailesini soydu. Sadece kızlarının canını almakla kalmadı, Jaswinder ve Pratima Rai'nin nedenlerini de çaldı. Evet, size bunu *nasıl* yaptığını anlattı ama tutanaklara göre neden Leena'yı seçtiğini hiç açıklamadı. Neden şiddet. Bayan Hart, görünüşte yumuşak huylu bir öğretmen, bir koca, bir baba, bir okul rehber öğretmeni ve bir basketbol koçu olan Clayton Jay Pelley'nin durup dururken neden bu kadar korkunç bir şey yaptığını merak etmiyor musunuz?"

"Bazı insanlar hasta doğar. Ve şimdi ondan 'nedenini' öğrenemeyeceksin, bunca zamandan sonra olmaz-"

"Benimle konuştu."

Rachel donar. Zaman uzar. "O ne?"

"Pelley. Benimle konuştu. Hapishanede. Bir dizi röportaj yapmayı kabul etti. Kayıt altında." Durakladım, teslimatımı hızlandırdım. "Bize nedenini söyleyeceğine söz verdi."

Yaşlı dedektifin yüzündeki kan çekiliyor. "Clay *konuşt* mu?" "Evet."

"Yirmi dört yıldır tek kelime etmedi. Kimseye söylemedi. Peki neden şimdi? Neden sana? Neden bunca zaman sonra?" Bize bakıyor. "Çünkü sonunda şartlı tahliye olacak, öyle mi?"

Sessizliğimi koruyorum. Oltaya yem attım ve şimdi deneğimi oltaya takıyorum.

"Bu kadar, değil mi?" diyor Rachel, sesi daha yüksek, gözleri parlıyor. "Şartlı tahliye kurulu duruşmasını beklerken iyilik yapıyor. Seninle oynayacak. Seni bir amaç için kullanacak. Ve sen de buna kanıyorsun. Ve tüm bunlarla Leena'nın ailesini tekrar cehenneme sürükleyeceksin."

Sessiz kalıyorum. Rachel'ın gözlerini izliyorum. Gio'nun gerildiğini hissedebiliyorum. "Sana ne söyledi?" Rachel sonunda soruyor, sesi titriyor. Kartvizitimi tekrar uzatıyorum. Bu kez eski polis kabul ediyor.

"İlk bölümümüz geçen hafta yayına girdi. İkincisi dün yayına girdi. Web sitemin adresi orada." Duraklıyorum. "Lütfen ilk bölümleri dinleyin. Sonra beni arayın."

OceanofPDF.com

RACHEL

SONRA

Cumartesi, 22 Kasım 1997.

Dalış birimini kıyıdan izliyorum. Su geçirmez montumun içinde büzülmüş, saçlarımı at kuyruğu şeklinde sıkıca arkadan bağlamışım. Gevşek dallar, denizden esen buz gibi bir rüzgârla yüzüme doğru savruluyor. Neredeyse öğle vakti, ama gün karanlık ve hamile bulutlarla ağırlaşıyor. Bulutların ardında bir yerlerde bir helikopterin sesi kaybolmaya başlıyor. Kötü hava koşulları nedeniyle hava araması iptal edildi. Twin Falls benim şehrim. Burada doğdum, burada büyüdüm. Ve şimdi burada bir dedektifim, yakın zamanda ölen polis şefi babamın izinden yürüyorum. Ben bir eş ve anneyim ve Leena Rai'nin ailesinin acısını anlıyorum. On dört yaşındaki kızlarından sekiz gündür haber . Kayıp genç benim kızım Maddy ile aynı yaşta. Sınıf arkadaşı. Aynı basketbol takımında. Ve arama çalışmalarına öncülük ediyorum. Bunun ağırlığı çok büyük. Leena'yı bulmalıyım. Güvende. Hayatta.

Başlangıçta Leena'nın -daha önce de yaptığı gibi- rol yapıyor olabileceği ve kendi başına ortaya çıkacağı düşünülüyordu. Ancak iki gün önce kasabadaki tek lise olan Twin Falls Ortaokulu öğrencileri arasında bir söylenti ortaya çıktı. Çocuklar Leena Rai'boğulduğunu ve cesedinin "muhtemelen" Wuyakan Nehri'nde bir yerlerde yüzdüğünü söylüyorlardı. Wuyakan nehri yüksek dağlardan aşağıya doğru akar, kasabaya yaklaştıkça yavaşlar ve genişler, daha sonra bir kütük ayıklama sahasının yakınında acı suyu sese döker. Söylentiye öğrenir öğrenmez bir K9 ekibi çağırdım. İkiz Şelaleler Polis ayrıca yerel arama ve kurtarma ekibini, nehrin yukarısındaki bir bataklıktan başlayarak denize doğru Wuyakan kıyıları boyunca arama yapmakla görevlendirdi.

Ardından dün sabah bir öğrenci -Amy Chan- annesi tarafından Twin Falls karakoluna getirildi. Amy, Leena'yı 15 Kasım Cumartesi günü saat 02:00 sularında Devil's Bridge kaldırımında sarhoş bir şekilde tökezlerken gördüğünü iddia etti. SAR ekibini derhal köprü bölgesine yeniden konuşlandırdım. Dün geç saatlerde, hava kararmadan hemen önce, ekip nehrin güney tarafındaki köprünün altında büyük kayaların arasına düşmüş bir sırt çantası buldu. Burası gençlerin zaman zaman sigara içmek, içki içmek ya da öpüşmek için toplandıkları bir alan. Köprü ayakları üzerinde grafitiler, eski bir şilte, karton parçaları, teneke kutular, eski şişeler ve diğer şehir artıkları var. Sırt çantasının içinde bir cüzdan bulduk. İçinde Leena'nın kimlik kartı, 4.75 dolar ve gövdesinde AFRICA MERCY yazan bir geminin bir fotoğrafı vardı. Ayrıca çantanın içinde bir anahtar da vardı. Sırt çantasının yanında, kayaların arasında "kiraz pembesi" bir dudak parlaticısı, ıslak bir Export "A" sigara paketi, bir çakmak, boş bir Smirnoff şişesi, üzerinde kan olan bir örgü atkı ve Kuzeybatı Pasifik'in tanınmış bir şairi tarafından kaleme alınmış *Ağaçların Fısıltıları* adlı ıslak bir şiir kitabı bulduk. Başlık sayfasında *A. C.'den sevgilerle, UBC, 1995* yazıyordu.

Bu sabah erken saatlerde arama çalışmaları yeniden başladığında, K9 ekibi içinde kanlı bir çorap bulunan Nike marka bir spor ayakkabı keşfetti. Ayakkabı ve çorap köprünün altındaki kuzey kıyısında bulundu. Leena'nın ailesi Nike ayakkabının, sırt çantası ve atkının kızlarına ait olduğunu doğruladı. Atkı büyükannesi tarafından örülmüştü. Anahtar Rai'lerin evinin ön kapısına aitti.

En kötüsünden korkarak polis dalgıç ekibini çağırdım. İki saat önce, bir brifingin ardından, ekip su altında acımasız aramaya başladı.

Yağmur yağmaya başladı. Paltomun içinde titriyorum. Kıyı boyunca çürüyen ölü somonların kokusunu alabiliyorum. Kel kartallar yapraksız dalların tepesinden bizi izliyor, balık leşlerini yelmaya devam edebilmek için polisin gitmesini bekliyorlar. Bu, somonların yumurtlamak için Wuyakan'a yüzdükleri ve sonra öldükleri yılın bu zamanını simgeleyen yıllık bir ritüel. Daha sonra, karanlığın örtüsü altında, ayılar ve belki de kurtlar kendi payları için gelecekler.

Düşüncelerim, mütevazı evlerinde haber bekleyen Leena'nın annesi, babası ve küçük kardeşine gidiyor. Tek kızları ve kız kardeşleri kasabanın kuzeyindeki dağlarda düzenlenen "gizli" bir şenlik ateşi festivaline katıldıktan sonra eve dönmemişti. Çocuklar, İskandinav kar tanrısı Ullr'a kurban etmek üzere eski kayak ve snowboardları yakmak için ormanda, "koru" olarak bilinen bir yerde toplanmışlardı. Ullr şenlik ateşi eskiden her yıl düzenlenen bir kutlamaydı.

Ancak Twin Falls belediye başkanı ve konseyi güvenlik endişeleri nedeniyle geçen yıl bunu yasakladı. Gürültülü ritüel şehirden olumsuz bir unsur çekmeye başlamıştı ve çılgın partiler sarhoşken ateşten atlama ve birkaç ciddi yanık vakasıyla sonuçlanmıştı. Herkes kendi gözetiminde bir ölüm olmasından endişe ediyordu.

Görünüşe göre zaten bir tane varmış.

Leena şenlik ateşinde en az yirmi çocuk tarafından görülmüş. Hepsi de çok içtiğini iddia ediyordu. Bazıları Leena'yı bir erkekle görmüş ama kim olduğunu söyleyememiş. O gece büyük bir dolunay vardı, gökyüzü cam gibi berraktı ve saat 9:12'de eski bir Rus roketi dünya atmosferine yeniden girdi ve gökyüzünde uzanan uzun, yanan kuyrukları olan kuyruklu yıldızlara dönüştü.

Herkes yukarı baktı. Hepsi tam olarak o anı hatırlıyordu. Herkes tam olarak nerede hatırlayabiliyordu, hafızaları soğuk Kasım gecesi gökyüzünde alev alan parlak turuncu çizgilerle sabitlenmişti.

Roket enkazı güvenli bir şekilde Washington Eyaleti açıklarında Pasifik Okyanusu'na düştü. Bu kadarı kayıtlara geçti.

Ancak o andan sonra kimse Leena'yı bir daha gördüğünü hatırlamadı.

"Parti biraz çılgınlaşmıştı." "Ot içmek . . ."

"Çok fazla içki."

"Belki Sanırım onu bir adamla ormana giderken gördüm. Uzun boyluydu. Koyu renk ceket. Kot pantolon. Başında şapka vardı."

"Hayır, yüzünü görmedim."

"Sanırım bir adamla birlikteydi." "İri bir adam. Koyu renk ceketli. Şapkalı."

"Şapkalı ve büyük paltolu bir adamla birlikte ateşin yanındaki bir kütüğün üzerinde oturuyordu."

. . . Hayır, kim olduğunu bilmiyorum."

Zodiac şişme botun içindeki iki dalış görevlisini izlerken onların yorumları zihnimde dönüp duruyor. Memurlar su altındaki iki dalgıca, polis memurları Tom Tanaka ve Bob Gordon'a bağlı halatlara sıkıca tutunuyorlar. Yüzeyin altında, kuru giysiler içindeki polis memurları, görüş mesafesinin sifıra yakın olduğu bulanık suda el yordamıyla ilerliyorlar. Köprünün altındaki su tehlikeli atıklarla doludur-alışveriş arabaları, paslanmış metal, kırık cam, eski çiviler ve daha kötüsü.

Saatimi kontrol ediyorum. Neredeyse bir mola daha verecekler. Hayal kırıklığı içimi kemiriyor.

"Hey, Rache?"

Sesi duyunca arkamı döndüm. Bu Bart Tucker, üniformalı bir Twin Falls polis memuru. Kaygan gri kayaların üzerinden dikkatle suyun kenarında durduğum yere doğru ilerliyor.

Bana doğru bir fincan kahve tutuyor. "Sade, tek şekerli."

Tucker'ın geniş, ciddi ve normalde soluk benizli olan yüzü soğuktan kızarmış. Gözleri tuzlu rüzgârda sulanıyor ve burnu pembe. Leena'nın annesinin kırmızı gözlerini düşünüyorum ve Tucker'ın arkasında, eski sehpa köprüsünün üzerinde toplanan bir grup insanı görüyorum. İçimde öfke kıvılcımları çıkıyor.

"Bu da ne böyle? İndir onları, Tucker, indir onları şu köprüden!" Öfke, beni boğmakla tehdit eden diğer tüm duygulardan daha kolay.

Tucker, kahveleri de yanına alarak kayaların üzerinden yola doğru tökezleyerek geri döner.

"Tucker, bekle!" Arkasından bağıryorum. "Önce onları gör, grubu videoya al." Orada kimin olduğunu, polisin ne bulduğunu ilk elden görmek için kimin geldiğini bilmek istiyorum. Başta video istemeliydim. Ben küçük bir kasaba polisiyim, hiç cinayette çalışmadım - eğer bu . Hala istediğim şey Leena'yı güvende bulmak. Belki bir arkadaşıyla. Bir yerde uyuyor. Başka bir kasabada. Herhangi bir yerde.

Sadece burada değil.

Yılan otu içindeki karanlık girişin dibinde değil.

Şişme botlardan birinde hareket var. Bir bağırış. Dalgıcın kolu yukarı fırlıyor. Bir dalgıcın kapüşonlu başı yüzeye çıkıyor. Memur Tanaka. Gözlükleri kasvetli ışıktaki parlıyor.

Çenem geriliyor. Kayalara tırmanıp yaklaşmaya çalışırken kalbim daha hızlı atıyor. Bir martı çığlık atıyor. Yağmur daha sert yağıyor. Küspe fabrikası vapurunun kornası sisin içinde kederle çalışıyor.

"Kamera!" diye seslenir dalgıç. Bir kamera, bir Pelikan işaretleyiciyle birlikte Tanaka'ya doğru yüzdürülür. Tanaka bir şey bulduğu yeri göstermek için işaretleyiciyi kullanır. Tekrar aşağı iniyor. Kabarcıklar yüzeye çıkıyor. Dalgalar yayılıyor. Bulduğu şeyi yukarı çıkarmadan önce yerinde fotoğraflamak için tekrar aşağı iniyor. Dalgıçların suyun altındaki olay yerine bir dedektifin karada yaptığı gibi yaklaştığını biliyorum. Polis dalgıcının ilk gözlemleri bir vakada kilit rol oynayabilir. Dalgıç cesedin yerini tespit ettiği anda ölüm sonrası soruşturma başlar ve dalgıcın

Su altında kalma, boğulma ve ölüm soruşturmasının inceliklerini anlamak için.

Tanaka bir giysiyi getirirken şef bana "Külot," diye sesleniyor. Külot koyu gri bir çamurla kaplıydı. Poşetlenmişler. "Ve kargo pantolon," diye sesleniyor Tanaka başka giysiler getirirken.

Leena en son yanları cepli kamuflaj kargo pantolonu giyerken görülmüştür.

Ağzım kurudu. Cinsel saldırı artık korkunç bir olasılık. Bunu Pratima ve Jaswinder Rai'ye nasıl açıklayacağımı düşünüyorum.

"Gelgit ," diyor yanımdaki bir ses.

Ben başlıyorum. Bu Tucker. Geri döndü. Elinde hâlâ kahvem var. "Sanırım yakınlar," diye cevap veriyorum sessizce.

Tekneden bir bağırış daha.

Ardından yağmurun su üzerindeki şıpırtısı dışında her şey sessizliğe gömülür. Başka bir Pelikan işareti yüzdürülür. İki dalgıç da yüzeye çıkıyor. Elllerinde büyük bir şey var. Yılan otlarının arasından kıyıya doğru geliyorlar. Yavaşça.

"Herkes köprüden çıktı mı?" Sessizce soruyorum, bakışlarım dalgıçlarda sabit.

"Evet. Kordon altına alındı."

Yutkunuyorum. Bu o. Bir ceset. Adamlar onu durduğum yere doğru sürüklüyorlar. Duygular görüşümü bulanıklaştırıyor. Yaklaşıyorum, çömeliyorum.

Dalgıçların arasında Leena Rai var. Yüzüstü, kollarını iki yana açmış, akıntıda sallanıyor. Dalgıçlar Leena'yı sazlıkların arasından dikkatlice geçirip yüzdürürken şimdi ayaktalar. Vücudunun büyük bir kısmı soğuk suyun yükselmesiyle kaplanmış. Siyah saçları başının etrafında kadife gibi dalgalanıyor. Çıplak kalçaları su yüzeyini zar zor yarıyor. Bir kaşkorse boynuna dolanmış.

Vücudum hissizleşti. Adamlar onu ters çevirdi.

Biz dehşet içinde bakarken görünmez bir akım hepimizi sarsıyor.

OceanofPDF.com

RACHEL

ŞİMDİ

Çarşamba, 17 Kasım. Günümüz.

Podcaster ve asistanının çamurda debelenerek yola park etmiş kırmızı bir minibüse doğru ilerleyişlerini izlerken göğsümden soğuk sızıyor. Trinity Scott'ın sesli mesajlarını sildim. Beşini de, bir ay boyunca. Mesajı aldığını sanmıştım. Çatı penceresindeki bir hareket gözüme çarptı ve eve baktım. Granger, ofisinden izliyordu. Belli ki ziyaretçileri görmüş.

Ortağınız Granger, geçen hafta yola çıktığımızda benimle konuşmak istemeyeceğinizi söylemişti ve direncinizi anlayabiliyorum.

Öfke içimde kıvılcımlar çıkarıyor. Beni kolladığını biliyorum. Davanın beni nasıl mahvettiğini ve beni iyileştiren kişinin o olduğunu biliyorum. Ama bana Trinity ve yardımcısının Green Acres'a kadar geldiklerini söylemeliydi.

Dedektif O'Leary bakımevinde. Sadece bazı zamanlar aklı başında oluyor. Bir an nefes alamıyorum. Beşten geriye doğru sayıyorum. Dört. Üç.

İki. Bir. Soğuk havayı derin bir nefesle içime çekiyorum, yavaşça nefes veriyorum ve anılarımı silkeliyorum. Yine de çiftlik evine geri dönerken, sakız çizmelerim çamurda gıcırıyor, Scout peşimden geliyor, vadideki toprak parçanın etrafındaki gizli dağların varlığını hissediyorum. Sanki yoğun bulut ve yağmurla birlikte üzerime geliyorlarmış gibi hissediyorum. Yaklaşan kış.

Ve bir şeylerin uyandığı ve yattığı yerden kalktığı hissinden tam olarak kurtulamıyorum

Hafızanın ve zamanın kara topraklarında uykuda.

Çamurluğa girip botlarımı çıkarıyorum ve yağmur kıyafetlerimi atıyorum. Bir havlu alıp Scout'u ovuyorum. Neşeyle kıvranıyor, ama genellikle bulduğum yer

Köpeğimin keyfi bulaşıcıydı, şimdi ise sadece tedirginliğimi artırıyor.

Granger aşağıya indi. Şöminenin yanındaki deri koltuğunda oturuyor, okuma gözlüğü burnunun tepesinde, kucığında bir el yazması. Bir psikoloji dergisi için makaleleri eleştiriyor. Uzmanlık alanı travma sonrası stres bozukluğu ve bağımlılıkları hipnoterapi ile tedavi etmek. Travmanın hem bedene hem de zihne nasıl yerleştiği ve insanların TSSB ile başa çıkmak için kullandıkları mekanizmalar ilgi alanı olmaya devam ediyor.

"Bana söylemedin," diyorum mutfığa doğru giderken.

Yarım ay gözlüklerinin üzerinden bakıyor. "Ne diyeceğim?" Yıllar önce, Green Acres'ı satın almadan önce, kısmen emekli olup yanıma taşınmadan önce onun için stresle ördüğüm kazağı giyiyor. Saçları dağınık. Kestane kahvesi ve gümüş rengi. Granger'ın hava, zaman ve yaşamın duyguları tarafından çizilmiş yakışıklı bir yüzü var. Arkasındaki raflarda psikoloji kitapları, felsefe kitapları ve çoğunlukla insanın doğaya karşı tek başına maceralarını anlatan kurgu ve kurgusal olmayan kitapların eklektik bir karışımıyla yer kapma mücadelesi veriyor. Biz sevgili olmadan önce o benim terapistimdi. Ve onu bulduğum için şanslı olduğumu biliyorum. Granger birçok açıdan benim kurtarıcım. İşte bu yüzden Trinity Scott'ın ziyaretinden bana bahsetmemiş olmasına duyduğum öfkeyle mücadele ediyorum.

"Biliyor musun," diye çıkışıyorum kahve fincanını alırken. "Neden bana o podcaster'ın daha önce bir kez buraya kadar geldiğini söylemedin?"

"Onunla konuşmak ister misin?"

"Tabii ki hayır." Tencereye su dolduruyorum, hareketlerim kesik kesik. "Neden bir ailenin dramını sansasyonelleştirmesine, para kazanmasına yardım etmek isteyeyim ki?"

"Yıllar sonra bir topluluğun acısı mı?" Kahve makinesini dolduruyorum, tezgahın üzerine su sıçratıyorum. "Şiddet suçu tarafından ziyaret edilmeyi hiç istemeyen diğerlerinin pahasına eğlence mi? Asla olmaz."

"Bu yüzden bahsetmedim. Neden seni gereksiz yere üzme isteyeyim ki?" Bir duraklama. Ona baktım.

Kalktı ve mutfığa geldi. "Bak, o davanın sana ne yaptığını ikimiz de biliyoruz, Rache." Yağmurdan ıslanmış bir tutam saç kulağımın arkasına götürdü. "Ailene, herkese ne yaptığını biliyoruz."

Onun ulaşamayacağı bir yere çekilip dolaptan kahve kutusunu alıyorum. Düşüncelerim eski sevgilime, sonra da ayrı yaşadığım kızım Maddy'ye ve Maddy'nin zar zor görmeme izin verdiği iki güzel torunuma dönerken filtreye öğütülmüş kahve atıyorum. Kaşığı çarpıyorum ve kahve

tezgahın üzerine saçılıyor. Gözlerim yaşla doldu. Leena Rai'nin öldürülmesi her şeyi değiştirdi. Beni değiştirdi. Evliliğimi. Çocuğumla olan ilişkiyi. Kasabayı değiştirdi. Twin Falls, Leena'nın cinsel saldırıya uğradığı ve öldürüldüğü gece masumiyetini kaybetti. Bu aynı zamanda polislik kariyerimin de sonunun başlangıcıydı. Herkesin beklediği gibi babamın izinden gidip polis şefi olamadım. Beni alaşağı eden tek bir şeyi bile tam olarak belirleyemiyorum.

Belki de Luke'tu.

"Bana böyle şeyler anlatmalısın Granger."

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Seni seviyorum ve bunun kötü şeyler getireceğini biliyordum. Ve dürüst olmak gerekirse o kadının-"

"Trinity Scott."

"Trinity'nin geri dönecek kadar inatçı olacağını düşünmemiştim, bırakın evin arkasından dolaşıp sizi tarlada avlamayı. Düşündüm de" -gülümsüyor-
"bana tanıdığım birini hatırlatıyor."

Yarı gülümsüyorum. Ama huzursuzluk devam ediyor.

"Clay Pelley onunla konuştu." Yüzünü dikkatle izliyorum. "Trinity onun bir dizi kaset röportajını kabul ettiğini ve bunu neden yaptığını açıklayacağına söz verdiğini iddia ediyor." Granger'ın gözlerindeki değişim bana bunu söylüyor. Küfrediyorum. "Onu dinledin. Gidip onun podcast'ini dinledin ve bana söyleyecek cesaretin yok mu?"

"Rache-" Bana doğru uzandı. Elini itiyorum. "Lanet olsun sana. Nasıl? Nasıl dinler ve bana söylemezsin?"

"Ben senin terapistinim. İlk elden oradaydım. Bir kişi iyi olduğunu düşünebilir. Olumsuz olayların üstesinden geldiklerine ya da bunları etkili bir şekilde bölümlere ayırdıklarına inanabilirler, ancak travmatik hafıza bedende kilitli kalabilir. Pelley'in sesini duymak, kendini tüm bunlara maruz bırakman... Tanrı aşkına, gereksiz Rache. Bırak gitsin. Rahat bırak."

Kafamdan kan çekilirken ona ters ters bakıyorum.

"Yani ... onun konuştuğunu *duydunuz* - sesini duydunuz mu?" Granger sessiz kalır.

"Ne dedi?"

Şakağında küçük bir damar şişiyor. Çenesi gergin. "Lütfen Rachel," diyor sessizce. "Buna değmez."

Kahve fincanını kaptım ve sıcak sıvıyı bardağıma boşalttım. "Pelley ne dedi lan? Leena'nın babası ve küçük kardeşi de dahil olmak üzere dışarıdaki herkes tecavüzcüsünün ve katilinin sesini mi duydu şimdi?"

Koluma dokunuyor. Sarsıldım. Kahve elime sıçırıyor ve yakıyor. Fincanı yere bıraktım ve avuçlarımı tezgaha dayadım. Lavabonun üstündeki pencereden dışarı bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Granger haklıydı. Podcast dinlemek benim için iyi olmayacak. Şimdiden bana ne yaptığına baksana. Tetikleniyorum.

"İlk bölümler hakkındaki fikrimi gerçekten öğrenmek istiyor musun?" Granger usulca soruyor.

Ona bakmadan başımı sallıyorum.

"Bana göre Clay Pelley, gerçek suçlar alanında sansasyon yaratmaya ve isim yapmaya aç, genç ve güzel bir sözde gazetecinin kafasını karıştırıyor. Trinity Scott saf biri. Ya da sadece fırsatçı. Onu seçmiş olması, doğrudan aklına girmiş ve ona anında şöhret kazandırmıştır. İnsanlar onu izliyor çünkü Pelley şimdiye kadar sessiz kalmıştı ve nedense Clayton Jay Pelley bir oyun başlattı."

"Neden?" Sessizce sordum. "Neden *şimdi*?"

"Sanırım bunun cevabı haftalık podcast serisi geliştikçe ortaya çıkacak, ancak ilk bölümlerden sonra açık olan şey - bence - Clay'in kendini hızlandırdığıdır. Görünüşe göre Trinity onunla yirmi dakikalık bir dizi seans yapma hakkına sahip ve Clay de verdiği bilgileri ölçülü bir şekilde . Her seansı, sadece dinleyicileri geri getirmekle kalmayacak, Trinity Scott'ı da geri getirecek kışkırtıcı bir bilgi kancasıyla bitirecek. Ona. Hapishanesine. Tekrar ve tekrar. Hapsedildiği sıkıcı hayatında seksi genç bir kadın. Bu kadar basit olabilir. Her sözünü dinleyen güzel bir yüz. Bu onun genç kadınlar üzerindeki manipülasyon ve güç patolojisine uyacaktır. Ama planı ne olursa olsun, senin de onun hastalıklı oyununa kurban gitmen gerektiğini düşünmüyorum."

"Belki bunu neden yaptığını açıklar."

"Ya da belki yalan söyler."

"Ama eğer anlatırsa-"

"O zaman öğrenirsin. Ama tek tek dinlemek zorunda değilsin. Maçın sonunda skoru öğrenebilirsiniz."

Zorla derin bir nefes alıyorum.

Yaklaşıyor, yüzümü avuçluyor. "Görmezden çalışacağına söz ver." "Ne zaman dinledin?"

"İlk yayına girdiğinin ertesi günü."

"Geçen *hafta* mı?"

Rahatsız görünüyor. Nefes almak için bir an duruyorum. "Konuyla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

"Sesi nasıldı?"

"Boğuk. Sanki boğazında hasar varmış gibi."

bir merak uyandı. Bir an Granger'ı inceledim, gözlerini okumaya çalıştım. Gözlerini kırpmadan bakışlarımı karşılıyor. Gülümsemeye zorluyorum.

"Her zamanki gibi. Benim kayam." Eğildim ve onu öptüm.

Ama kahve fincanımı ateşe doğru taşıırken, arkamda bir karanlık hissediyorum. Adamım bana söylemeliydi. Söylememiş olması beni tedirgin ediyor. Ve bir kez daha Leena Rai cinayetinin hayatımı değişimin eşiğinde dengelediğini hissediyorum.

OceanofPDF.com

RACHEL

ŞİMDİ

Perşembe, 18 Kasım. Günümüz.

Ben yaptım. Tamam mı? Başardım amına koyayım. Hepsini.

Yatağında dönüp dururken Clay'in uzak geçmişten gelen sesi kafatasımın içinde .

Leena Rai'ye cinsel saldırıda bulundum ve sonra öldürdüm. . . Ona, temsil ettiği şeye katlanamıyordum.

Luke'un sesinin zamanın odalarında yankılandığını duyuyorum.

Söyle bize, ne ? Nasıl ?

Sonra Clay'in monoton sesi tekrar beynimi dolduruyor.

Onu döverek varlığından çıkardım. Onu yok ettim. Onu öldürdüm, ondan nefret ettim, onu öldürdüm. Onun gitmesini istedim. Hayatımdan çıkmasını.

Uyumaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve sorgu odasındaki anılar zihnimde canlanırken teneke çatıya vuran yağmurun sesini dinleyerek uzanıyorum. Clay'in gri yüzü. Çukurlaşmış yanakları. Gözlerinin altındaki koyu mor halkalar. Tenindeki ter parıltısı. Eski alkol kokusu. Benim gerginliğim. Luke'un öne doğru eğilip bakışlarını Clay'inkilere dikerken gergin çenesi. Diğerleri tek yönlü aynanın arkasından izliyor.

Yağmur durdu. Dışarıda bulutlar dağılıyor ve birbirine dolanmış çarşaflarımızın üzerinde gümüş rengi bir ay ışığı birikintisi oluşuyor. Scout'un pencerenin altındaki köpek yatağında horladığını ve seğirdiğini duyabiliyorum.

Başımı yastığa koyup Granger'ı izliyorum. Göğsü sabit bir ritimle inip kalkarken derin ve düzenli nefes alıp veriyor. Bu ses beni her zaman sakinleştirmiştir. Kendimi güvende hissettirir. Bana bir yuva ve doğruluk hissi veriyor. Hayatımda sabitleyici bir güç olmaya devam ediyor. Kalbimin etrafını bir sevgi sarmalıyor. Yine de sevgimin altında ifade edilmemiş bir fısıltı yatıyor

Huzursuzluk, sessizce artan bir endişe, bilinçaltımda bir şeyler kıpırdanıyor ve kıvranıyor. Tekrar savruluyorum ve yastığımı yumruklayarak daha iyi bir şekle sokuyorum. Arkama yaslanıyorum. Trinity'nin yüzü ve sözleri zihnimde beliriyor.

Benimle konuştu.

Granger'ı rahatsız etmemek için sessizce yorganı geriye itiyorum. Yatağımın dibinde terliklerimi buluyorum ve kalın bornozuma uzanıyorum. Kravatımı belime dolayarak pencereye gidiyor ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Manzarayı izliyorum. Çiftliğimi. Gümüş ay ışığında ürkütücü. Baldıran ağaçlarının dalları, duyamadığım bir melodinin rüzgarda dans eden dansçıları gibi dönüyor. Bir huş ağacının çıplak parmakları pencere camını tırmalıyor, tıpkı bir tırnağın camı çizip içeri girmeye çalışması gibi. Yirmi dört yıl önce hayalet tepelerin üzerinde asılı duran ayı düşünüyorum, Leena'nın ormanda kaybolduğu ve Şeytan Köprüsü'nün altında yüzdüğü o geceyi. Trinity'nin sesi beynime geri dönüyor.

İlk bölümümüz geçen hafta yayına girdi. İkincisi dün yayına girdi. Web sitemin adresi orada.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Granger horluyor ve yan dönüyor. Sessizce dışarı çıkıyorum. Aşağıya, çiftliğimin muhasebesini tuttuğum çalışma odama inerken döşeme tahtaları gıcırıyor. Bir lambayı yakıyorum, termostadı açıyorum ve masaüstümü çalıştırıyorum. Scout ofisime girip burada tuttuğum köpek yatağına yerleşirken ahşap zeminde köpek tırnaklarının tıkırtısını duyuyorum. Trinity'nin bana verdiği kartviziti buluyorum ve *It's Criminal*'ın web sitesi adresini yazıyorum.

Podcast küçük bir ekip tarafından yürütülmektedir. Trinity Scott sunucudur. Sophia Larsen yaratıcı yönetmen ve yapımcı. Gio Rossi yardımcı yapımcı olarak listelenmiştir. Ekibin geri kalanı bir yazar/araştırmacı, bir besteci/ses mikseri ve bir illüstratör/medya tasarımcısından oluşuyor.

Trinity Scott'ın biyografisine tıklıyorum ve genç kadının fotoğrafını inceliyorum. Alışılmadık bir şekilde dikkat çekici. Soluk tenli. Sivri çene. Pixie kesim parlak siyah saçlar. Büyük menekşe rengi gözler. Şahsen hissettiğim vahşiliği ya da inatçılığı gizleyen bir bakış. Dedektif olarak çalışmanın bir özelliği de buydu; insanlarda her zaman hemen belli olmayan şeyleri okumayı öğrenmişim. Bu uzun süre devam eden bir özellik.

Biyografiyi taradım.

"Trinity Scott kendini otodidakt olarak tanımlayan, gerçek suç, suçlu psikolojisi ve adli bilime tutkuyla bağlı bir yazar. Küçük bir kasabadan geliyor.

Kuzey Ontario'da bir kasabada doğdu ve liseden sonra Toronto bölgesine taşınarak *It's Criminal*'a katıldı."

Biyografinin ardından Trinity'den bir gazete makalesinde yer alan bir alıntı yer alıyor.

"Dünya her zaman, hepsi de olağanüstü suçlar işleyebilen çok sıradan insanlarla dolu olmuştur. Bunlar beni büyüleyen hikayelerdir. Gerçek benim tek rehberimdir. Büyük Ben Bradlee'nin sözleriyle ifade edecek olursam, vicdanımla ve adil bir şekilde doğruyu söylediğim sürece, bir hikayenin hakkını verebileceğimi hissediyorum. Gerçek, uzun vadede asla bir yalan kadar tehlikeli değildir. Gerçeğin bizi özgür kılacağına gerçekten inanıyorum."

Boynum gerildi. Zihnim Clay Pelley'e geri dönüyor. Bir zamanlar ne kadar iyi ve "sıradan" görüldüğünü. Öğrencilerin ve toplumun ona nasıl güvendiğini.

Bu güveni nasıl kötüye kullandığına.

Sır saklamanın bunun olmasına nasıl izin verdiğini.

Gerçek, uzun vadede asla bir yalan kadar tehlikeli değildir.

Bundan pek emin değilim.

Podcast menüsüne tıklıyorum. En son eklenenler:

Leena Rai'nin Öldürülmesi - Şeytan Köprüsü'nün Altında

Bir çocuğu büyütmek için bir köy gerekiyorsa, bir çocuğu öldürmek için de bir köy gerekir mi?

Kıllanıyorum. Nabzım hızlanıyor. Kulaklığıma uzanıp takıyorum, sonra Granger'ın uyarısını zihnimde duyarak tereddüt ediyorum.

Planı her ne olursa olsun, sizin de onun hastalıklı oyununa kurban gitmeniz gerektiğini düşünmüyorum.

Clayton Jay Pelley birini oynayacaksa, nedenini bilmek istiyorum. İlk bölümün linkine tıklıyorum. Kulaklığımdan müzik sesi geliyor ve ses azalırken Trinity'nin sesini duyuyorum.

On dört yaşındaki Leena Rai 1997 sonbaharında kaybolduğunda Twin Falls Kuzeybatı Pasifik'te küçük bir değirmen kasabasıydı. Leena bir eğlence sonrası eve dönmediğinde kimse en kötüsüne inanmak istemedi. Kızlar, bir saatten biraz daha güneydeki büyük Vancouver şehrinde ya da Kanada-ABD sınırının ötesinde Bellingham veya Seattle gibi yerlerde cinsel saldırıya uğrayabilir ve öldürülebilirdi,

Ama herkesin birbirini tanıdığı Twin Falls'un birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluğunda değil.

Kaynak kasabası adını, Chief Dağı'nın granit kayalıklarından baş döndürücü yüksekliklerden orkaların, balinaların ve yunusların yüzdüğü Howe Sound'a dökülen ikiz şelalelerden almıştır. Kasabanın kendisi sesin tepesinde yer alır ve engebeli Sahil Dağları'na ve vahşi taşraya açılan bir kapı olarak ünlüdür. Burası artık kayak ve dağ bisikleti yapılan, kartalların, ayların, kurtların ve her sonbahar yumurtlamak için Wuyakan'a gelen somon balıklarının yükseldiği bir yer. Ve daha önceki her sonbaharda olduğu gibi, mevsimin son günlerinde, 1997'nin o kasvetli ve puslu Kasım gününde, bir polis dalgıcı bulanık suda ilerlerken parmak uçlarını Leena Rai'nin soğuk, ölü bedenine dokundurduğunda, nehrin kıyısında çürüyen ve kokuşmuş bir ölü yatıyordu. . .

TEMA MÜZİĞİ ÇALMAYA BAŞLAR

Ben Trinity Scott, *It's Criminal* ile karşınızdayım. Her hafta sizi zamanda yirmi dört yıl geriye, bir cezaevine ve neredeyse çeyrek asırdır işlediği vahşi suç hakkında tek kelime etmeyen, itirafçı katil Clayton Jay Pelley'in zihnine ve ruhuna götürürken bizi izlemeye devam edin. Ama şimdi bize neden öğrencilerinden birine vahşice tecavüz ettiğini, onu dövdüğünü ve hayatına son verdiğini açıklamayı kabul etti. Durup . Yoksa . . . öyle miydi? Çünkü Clayton Pelley'e yönelteceğim bir diğer soru da bu olacak: Başka genç kadınları, kızları da incitip öldürmüş müydü? Ve biz de şu soruyu soracağız: Bir çocuğu yetiştirmek için bir köy gerekiyorsa, bir çocuğu öldürmek için de bir köy gerekir mi? Twin Falls'taki herkes Leena Rai'nin trajik ölümünde küçük bir şekilde de olsa suç ortağı mıydı?

Tenime sıcaklık yayılıyor. Kapıya bakıyorum, sonra sesi yükseltiyorum.

OceanofPDF.com

TRINITY

ŞİMDİ

Çarşamba, 10 Kasım. Günümüz.

Ellerimi kucağımda hareketsiz tutmaya odaklanıyorum ama sinirlerim bozuluyor. Vancouver'dan arabayla iki saat uzaklıkta, Fraser Nehri'nin yukarısında bulunan ıslahevindeki boş bir görüşme odasında sürgülü bir masada oturuyorum. Bu, Leena'nın katiliyle ilk görüşmem ve ben tedirginim.

Toronto Pearson Havaalanı'ndan kırmızı göz uçuşu beni tüketti. Gio ve ben inişten hemen sonra kahvelerimizi içtik ve kiralık minibüsü aldık. Ekipmanlarımızı yükledik ve doğruca hapishaneye gittik.

Rachel Walczak ile henüz temas kuramadım - batıya uçmadan önce onu birkaç kez aradım ama mesajlarıma geri dönmedi. Gio ve ben arabayla çiftliğine gitmeyi ve onu orada bizzat köşeye sıkıştırmayı planlıyoruz. Bu gazetecilik formatı fikri beni heyecanlandırıyor. Ortaya çıkarılan bilgileri gerçek zamanlı olarak yayınlamak, hipotezleri halkın gözü önünde test etmek heyecanın bir parçası. Podcast'i yaşayan, hayati bir şey haline getiriyor.

Önümdeki masada not defterim duruyor. Clayton Jay Pelley için hazırladığım ilk yazılı soruları içeriyor. Defterin yanında küçük bir dijital kayıt cihazı ve bir kalem var.

Siyah kot giyiyorum. Basit, bol bir sweatshirt. Spor ayakkabı. Makyajsız. Binaya girmeden önce akıllı saatimi, küpelerimi ve bileziklerimi çıkardım. Gio beni otoparktaki minibüste bekliyordu. Taramadan geçirildim, kontrol edildim ve şimdi mahkûmu beklediğim bu odaya getirildim. Güçlendirilmiş camlı pencereler odanın iki tarafına bakıyor. Akvaryum gibi. Kapının dışında bir gardiyan duruyor. Ziyaretler sadece yirmi dakika sürüyor, ancak Clayton Pelley bir dizi ziyaret yapmayı kabul etti. İşler istediği gibi gitmezse, Clayton Pelley ile yaptığı anlaşmadan cayacağından endişeleniyorum.

Ben. Dikkatli davranmam, onu en başından iyi okumam gerekecek. Sorularıma hız ver.

Clayton Jay Pelley'nin Leena Rai'ye yaptığı şey hayvancaydı. O bir canavar. Ama bana söylendiğine göre ilk günden beri örnek bir mahkummuş. Onunla ilgili akla yatmayan çok şey var. Bilmek istediğim şeyler. Mesela, o gece onu bu hale getiren neydi? Neden Leena Rai'yi seçti? Neden daha iyi bir ceza için mücadele etmek ve Rai ailesinin mahkemeye çıkmasına izin vermek yerine suçu kabul etti? Clayton Jay Pelley kafasının içinde yalnızken kimdir? Leena'dan önce de kızlara zarar verdi mi?

Daha da sinirleniyorum. Saatimi çıkardığımı hatırlamadan önce bileğimi kontrol ediyorum. Odada saat yok. Sıcak hissettiriyor. Havasız. Zaman uzuyor. Bacağımı sallamaya başladım. Yakında tuvalete gitmem gerekecek. Sinirden. Ya da yolda içtiğim kahveden. Ya da Pelley'in henüz getirilmemiş olması beni endişelendiriyor.

Clayton Jay Pelley ile yüz yüze görüşmek benim için büyük bir fırsat olacak. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Ona birkaç kez mektup yazıp röportaj talebinde bulundum. Tıpkı işledikleri suçların *It's Criminal* için değerli konular olabileceğini düşündüğüm, hepsi katil olan bir avuç başka mahkûma yaptığım gibi. Pelley sonunda cevap verdi. Bu beni şok etti, sonra da henüz tam olarak ifade edemediğim bir şekilde beni ateşledi. Gerekli başvuru formlarını doldurdum, tüm doğru kanallarda gezindim. Batıya gelmek için planlar yaptım. Araştırmamı yaptım.

Sonunda o gün geldi.

Belki de kaçacak. *Bu* onun oyunu mu? Beni buraya kadar getirip geri çevirmek mi? Sonra da yalvarmamı mı bekleyecek? Böyle bir şey olursa ne yaparım? Bileğimi tekrar kontrol ediyorum ve alışkanlık gereği lanetliyorum. Saati söyleyemem beni zorluyor. Bu yerin kokusuyla birlikte. Sesler. Kendimi sakinleştirmek için zihinsel bir kontrol listesi yapıyorum.

Kapı açılıyor.

Kaskatı kesildim. Kalbim güm güm atmaya başladı.

İçeri giriyor ve arkasındaki muhafızla birlikte kapının hemen önünde duruyor. Beni inceliyor. Yırtıcı. Değerlendiriyor. Hapse girmeden önce çekilmiş, bulduğum eski fotoğraflarına hiç benzemiyor. Leena Rai'yi öldürmeden önce. Ten rengi soluk, fotoğraflarda ise bronzlaşmış. Bir zamanlar açık hava meraklı olduğu söylenen bu adamın güneşten ağarmış, asi kahverengi bukleleri vardı. Neredeyse çocuksu bir yakışıklılığı vardı. Ama hapse girdiğinde sadece yirmi yedi yaşındaydı. Şimdi elli bir yaşında. Daha zayıf. Daha sert. Daha sert. Gözleri keskin. Koyu mavi. Saçları, ne kaldıysa,

saçları kafa derisine yakın bir şekilde kırpılmış. Kalın ve kaslı olan boynunun sol tarafını bir örümcek ağı dövmesi sarıyor. Boğazında buruşuk bir yara izi fark ediyorum. Hapishane gömleğinin kolları kıvrılmış. Ön kollarını ve ellerinin arkasını mürekkep kaplamış.

Odaklanın. Korku gösterme. Hiçbir şeyi ele verme, henüz değil. Onu kataloglamak için buradasınız. Onu zihninizde tanımlayın ki bunu daha sonra dinleyicileriniz için de yapabilesiniz. İlk bölümün nasıl geçmesini istediğinize odaklanın. Birkaç iyi ses kaydı alın. Güç dinamiği bu ilk birkaç saniyede belirlenecektir. Güçlü bir ilk izlenim verin.

"Trinnnnity Scott," diyor, bakışları benimkilere kilitlenirken ismimdeki *n* harfinin üzerinde durarak. Adımın harflerini ağzının içinde tutma şekli, sanki kontrolü ele alıyormuş gibi uygunsuz bir şekilde samimi hissettiriyor. "Demek geldin."

Yavaşça sandalyesine doğru yürüyor, bakışları bir saniye bile benimkilerden ayrılmıyor. Acele etmeden oturuyor. Sesi kısık ve boğazındaki yara izinin ses tellerindeki bir yaralanmayla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Belki de mahkûm arkadaşları onun on dört yaşında bir kıza cinsel saldırıda bulunup onu öldüresiye dövmesi fikrinden hoşlanmamışlardır. Ağzımdaki kuruluğa rağmen yutkunmaya çalışıyorum.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Sesim titreyerek beni ele verirken içimden küfrediyorum.

Saniyeler geçiyor. Clayton Jay Pelley beni yutuyor, içine çekiyor gibi görünürken güvenlik görevlisi kapının hemen önünde bekliyor. Beni tüketiyor. Her bir molekülümü. Onu durdurmak için güçsüz hissediyorum. Kontrolü geri almalıyım.

"Muhafızın burada olması gerekiyor mu?" Ben soruyorum.

Kaşlarını kaldırıp gardiyana bakıyor. Gardiyan bana bakıyor.

"Sorun yok," diyorum.

Muhafız dışarı çıkar, kapıyı kapatır ve camdan izleyebileceği diğer tarafta durur.

"İnternetteki resimlerine benziyorsun Trinity Scott."

"O zaman internete erişimin var?"

Yavaş, sinsi bir gülümseme. "Mahkûmların nelere erişebildiğini bilseniz şaşırdınız."

Bakışları not defterime ve masanın üzerindeki kayıt cihazına yöneliyor.

"Bay Pelley, Clayton. Size Clayton diyebilir miyim?"

"Misafirim ol. Yolculuğun iyi geçti mi?"

Yirmi dakikamın boşa geçtiğinin farkındayım.

"İyi. Sakıncası var mı?" Başımla dijital kayıt cihazını işaret ediyorum.

"Sesinizi yayına almak istiyorum. Hazır olduğunuzda tabii ki."

Dudaklarını ıslatıyor, bakışları ağızma gidiyor. "Devam et."

Kayıt cihazını açıyorum. Kırmızı ışık parlıyor - gözlem yapan, belgeleyen minik bir tepegöz. Potansiyel izleyicimin bakış açısının ve sorularımı umduğum yanıtları alacak şekilde çerçeveleme ihtiyacının bilincine varıyorum. Kendilerini gösterebilecek farklı anlatı arklarına ve bunlarla en iyi nasıl ilerleyebileceğime karşı uyanık oluyorum. Bu yapımda bir aktör olduğum gerçeğinin farkındayım.

Boğazımı temizliyorum. "Mektubumda da belirttiğim gibi, podcast'im-"

"Podcast'inizden haberim var," diyor alçak, cızırtılı sesiyle. "Dinledim. Seni biliyorum."

"Ben, evet, ben ... bu tür şeylere erişebileceğinden emin değildim."

"Henüz bilmediğin pek çok şey var Trinity Scott." Eğildi

Birden öne çıkıp avuçlarını masaya vuruyor. Sıçradım.

Sırıttıyor. Sonra gülüyor. Boğuk, fısıltılı bir sesle. "Ama genç Trinity Scott, seni eğitmek için elimden geleni yapacağım."

Kızgınlık karnımda kabarıyor, öfkeye dönüşüyor ve sonra çok daha derin, daha karanlık ve daha karmaşık bir şeye dönüşüyor. Zihnim çelikleşiyor.

"Leena Rai'yi 'eğittiğin' gibi mi?" Bakışlarım ona kilitlenmiş halde söylüyorum. "Onun rehber öğretmeniydin ve okuldan sonra ona özel ders verdin. İngiliz edebiyatı."

Dilini alt dudağında gezdiriyor. "Gerçekten de öyle. Ödüllendirici bir öğrenci. Şimdi bana ne bilmek istediğini söyle."

Sandalyemde hafifçe kayıyorum, not defterimi ve kalemimi elime alıyorum ve aklımdan çıktıkları için soru listeme bir göz atıyorum. Zaten zamanım azalıyor ve bir alıntıya ihtiyacım var. Doğruca büyük meyveye gidiyorum.

"Neden şimdi Clayton? Neden suçunla ilgili tek kelime etmedin ve neden şimdi bunu yapmayı seçiyorsun?" Duraksıyorum. "Yıllar boyunca akademisyenlerden gazetecilere ve gerçek suç yazarlarına kadar pek çok talep almadın değil. Peki neden ben?"

Arkasına yaslanıyor ve ellerini başının arkasında birleştiriyor. Kaslarını gösteriyor. Vücut dili hakimiyeti haykırıyor. "Yani neden bu yeşil ve güzel küçük podcaster? Yaşlı Clay Pelley bunca yıldan sonra hapisane hücrelerinde sıkıldığı için, on dört yaşındaki Leena'dan beri hiçbir şey yaşamadığı için mi taze, canlı bir kadına bakmak, onun kendisine gelmesini istiyor?"

Yanaklarım alev alev yanıyor.

Öne doğru eğilir. "neden?"

Dikkatli ol.

"Güç," diyorum. "Sessizliğin, Leena ve ailesi üzerinde bir tür güç, kontrol sahibi olmak için sahip olduğun son şeydi. Mahkemedeki günlerini inkar ettin. Basının cevap vermesini engellediniz. Sessizliğiniz Twin Falls toplumu, okul ve öğrenciler üzerinde bir tür son kontrol çabanızdı. Senin peşine düşen, seni tutuklayan ve hapse atan dedektifler üzerinde." Duraklıyorum. "Ama zamanla bu güç azaldı, çünkü artık kimse elinde şapkayla sana gelip konuşman için yalvarmıyor. Sen unutuldun. Hapsedilmenin monotonluğu içinde kayboldunuz. Sonra aniden gerçek suç podcasti ilgi odağı oldu ve teklifimi aldınız. Ve ... , bu bir saptırma sunuyor. Sana bir kez daha bir şeyler üzerinde kontrol vaat ediyor." Bakışlarımı daraltıyorum. "Genç bir kadın üzerinde kontrol."

Yüzünde bir gülümseme belirir. Başını eğiyor. "Ama karşılığında bir şey de alıyorsun, değil mi? Söyle bana Trinity, amacın ne? Reyting mi?"

"Podcast'imi daha fazla kişi dinliyor. Daha büyük bir dinleyici kitlesi. Ve ... bu dava ilgimi çekiyor."

"Benim durumum o kadar da sıra dışı değil. Erkek genç bir kadına cinsel saldırıda bulunur ve öldürür. Bu hep olur. Her zaman olur."

"Saldırganın bir öğretmen olması her gün rastlanan bir şey değil. Bir koca. Bir baba.

Bu da hisselerinizi yükseltir."

"Sanırım senden hoşlanacağım Trinity Scott." Gülümsüyor. Derinden. Cinsel tonlar yoğun. Ve birden kendimi hasta hissettim. Çok fazla kahve, az uyku, çok fazla adrenalin. Ve ondan hoşlanmıyorum. Boğazımda tiksinti yükseliyor ve nadir, vahşi bir an için burada ne yaptığımı bile sorguluyorum. Ama zaman geçiyor. Kendimi adadım. Sponsorlarım var. Pek çok nedenden dolayı bu işi bitirmem gerekiyor.

"Leena ile başlayalım," diyorum kararlı bir şekilde. "Neden o?"

"Yani neden okuldaki diğer kızların arasından onu seçtin?"

"Evet. Tüm dava dosyalarınızın kopyalarını aldım ve itirafınızın polis kayıtlarına göre, Leena o gece Şeytan Köprüsü'nde karşınıza çıkan bir fırsat değildi. Sarhoş ve yalnız. Kimsenin görmediği karanlıkta. Onu sen yetiştirdin. Onu *hedef aldınız*. Köprünün altındaki final bunun sonucuydu. Peki neden Leena?"

"O diğerleri gibi değildi."

"Nasıl yani?"

Yüzünde garip bir ifade belirir. Cızırtılı sesini alçaltıyor. "O neden diğerleri gibi değildi? Sanırım bunun cevabını biliyorsun. Bence herkes biliyor. Leena seksi, güzel kızlardan biri değildi. O *Sade* demek hafif kalır, değil mi Trinity?"

Kanımın ısındığını hissediyorum. "Yani görünüşü onu bir yabancı mı yaptı? Bu onu daha kolay bir hedef mi yaptı?"

"Hadi, söyle," diye alay ediyor. "Leena çirkindi. Kendisinden böyle söz ederdi zaten. Okuldaki diğer kızlar ve erkekler de ona böyle seslenirdi. Ona isimler takarlardı. Şişko. Biggo. Tuhaf. Ucube." Gözlerime bakıyor. "Zorbalığa uğradı."

"Yani bu onu manipüle etmeyi kolaylaştırdı, çünkü sevgiye açlık çekiyordu? Dışlanmış biri mi?"

"Leena sosyal olarak beceriksizdi ve evet, şefkate açtı. Buna muhtaçtı. Ama aynı zamanda yetenekliydi. Bu yüzden İngilizce sınıfında iki üst sınıfa geçti ve ben de bu yüzden ona özel ders vermesine yardımcı oluyordum. Sanırım bugünlerde ona otizm spektrumu teşhisi konulabilirdi. Yetenekli bir şair. Derinlerde güzel bir ruh. İnsanlar o güzel ruhun gerisini göremiyordu."

İçimde şok dalgaları.

"Yani onu *öldürdün* mü? Bir yabancı ve güzel, yetenekli bir ruh olduğu için mi?"

Sessizlik. Şakağında bir damar atıyor. Beni tartıyor, belki de bana söyleyeceklerini yeniden değerlendiriyor, fikrini değiştiriyor.

Zırhında gördüğüm bir çatlağı hedefliyorum.

"Leena'yı sevdin mi?"

Gözlerinde bir duygu titreşimi beliriyor. Bana bir darbe gibi çarptı - Clayton Pelley kızdan gerçekten hoşlanmıştı. İlgimi çekti ve korkum yok oldu.

"*Senden* hoşlanıyordu Clayton. Günlüğünün bulunan bir avuç sayfasına göre. Jung gölgesi kavramı hakkında ona danışmanlık yaptığını yazmış. Hem senin hem de kendisinin tehlikeli gölgeleri olduğunu yazmış."

Masanın kenarıyla oynuyor.

Öne doğru eğildim ve "Twin Falls'tan kurtulma hayalleri vardı. Onun sözlerine göre, onu anlayan tek kişi sendin." Sessizlik.

"Sana *güvendi* Clayton."

"Ben kötü bir insanım Trinity."

Bakışlarım onunkileri tutuyor. Bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Odadaki atmosfer bastırıyor. Daha sıcak. Havasız.

"Duymak istediğin bu mu? Hasta olduğumu mu? Çünkü öyleyim. Ben hasta, hasta bir adamım. Ve buraya aitim."

Ona bakıyorum. Yavaşça, sessizce, "Leena'ya cinsel saldırıda bulunma ve onu öldürme fikrini hangi noktada oluşturdu? Yoksa başlangıçta sadece ona tecavüz etmek mi istedin? Ama sonra, dedektiflere itiraf ettiğin gibi, yaptığın şeyden nefret ettin, bu yüzden onu hayatından uzaklaştırdın mı? Bir tür yansıtma mı?"

Sessizlik.

Gardiyan cama vurur ve iki parmağını kaldırır. İki dakika daha.

"Pek hoş değil, değil mi Trinity?" diye .

Bir ses parçasına ihtiyacım var. Çarpıcı bir kancaya ihtiyacım var. Zaman parmaklarımın arasından akıp gidiyor. Hızlıca, "Dışarıdaki dünyanın suçunuz hakkında ne bilmesini istiyorsunuz? Katil Clayton Jay Pelley hakkındaki podcast'in ilk bölümünden sonra dinleyiciler ne öğrenmeli?"

Kapı açılıyor.

"Dünyanın bilmesini istediğim şey, Trinity Scott, evet, hepimizin bir karanlığı var. O gölge. Senin bile. Ama Leena Rai'ye cinsel saldırıda *bulunmadım*." Beni izliyor. Nabzım hızlanıyor. Zihnim yarışıyor.

Sesini alçaltıyor. "Ve onu ben öldürmedim."

Heyecandan içim içime sığmıyor. Ses getirecek bir şeyim var, kancam. Bunu çözülmemiş bir dava gibi oynayabilirim, soruyu sorabilirim: Yanlış adam hapse mi girdi? Kendimi sakın kalmaya, bakışlarını kırmamaya, gözümü bile kırpmamaya zorluyorum. Bunun benim için kişisel olarak ne anlama geldiğini kabul etmeye başlamak bile istemiyorum. Gözlerim yaşıyor.

"Eğer ... eğer sen , kim yaptı?"

Gardiyan, "Zaman doldu Pelley," der. Clayton'ın kolunu tutar ve mahkûmu ayağa kaldırır. "Hadi, gidelim."

Clayton direniyor. Sessizce, gözlerinde bir parıltıyla, "Her kim yaptıysa, katili hâlâ dışarıda" der.

Gardiyan onu dışarı çıkarır. Kapı kapanır.

Şaşkın bir şekilde oturuyorum. Pencerenin dışında, götürülürken Clayton omzunun üzerinden geriye bakıyor ve gülüyor. Koridorda kaybolurken kahkahasını duyuyorum. Ve sözlerinin yankısını duyuyorum.

Katili hala dışarıda.

OceanofPDF.com

RACHEL

ŞİMDİ

Perşembe, 18 Kasım. Günümüz.

Sessizlik kulaklarımda çınlıyor. Şok olmuş bir şekilde arkama yaslandım, kulaklıklarım hala takılıydı. *Bu da ne böyle?* Podcast bölümünün son klibini geri sarıyorum ve tekrar oynatıyorum.

Leena Rai'ye cinsel saldırıda *bulunmadım*. Ve onu öldürmedim.

Eğer sen , kim yaptı? Zaman doldu, Pelley.,

gidelim.

Her kim yaptıysa, katili hala . *TEMA MÜZİĞİ YUMUŞAK BİR*

ŞEKİLDE BAŞLAR

Hüküm giymiş katil Clayton Jay Pelley'in sesini dinlediniz. Twin Falls Polisi cinayet araştırma ekibi yanlış adamı mı içeri tıktı? Clayton 1997'de itiraf ettiğinde yalan mı söyledi? Yoksa şimdi mi yalan söylüyor? Leena Rai'nin katilinin dışarıda olduğu doğru olabilir mi? Özgür mü? Twin Falls sakinleri arasında yaşayıp çalışıyor muydu, yoksa genç kızları avlamak için başka yerlere mi gitmişti? Dedektifler Rachel Walczak ve Luke

O'Leary tehlikeli bir canavarın arasından kaymasına izin mi verecek?

TEMA MÜZİĞİNİN SESİ ARTAR

TRINITY: Gelecek hafta sizi 1997'ye geri götürdüğümüzde ve "Leena Rai kimdi?" diye sordüğümüzde yine bizi dinleyin. Ve bir topluluk onu nasıl yüzüstü bıraktı? Bir canavar, küçük Kuzeybatı Pasifik kasabasının sakinleri arasında fark edilmeden hareket etmeyi nasıl başardı? Ayrıca size bir de u anda emekli olan ve bir katili avladığı kasabadan çok da uzak olmayan dağlardaki organik çiftliğinde münzevi bir hayat süren Dedektif Rachel Walczak'ın soruşturmayla ilgili ilk ağızdan anlattıkları.

Uyuşmuş bir halde masamın üzerindeki pencereden dışarı bakıyorum. Yansımadından şafak vakti gökyüzüne parlak bir grilik yayıyor. Rüzgâr ağaçları karıştırıyor. Kar yağacakmış gibi görünüyor.

"Rachel?"

Sıçradım ve sandalyemde döndüm.

Granger. Ofisimin kapısında duruyor, eli kapı kolunda. Kulaklığımı çıkarıyorum.

"Neden kapıyı çalmadın? Ne istiyorsun?"

"Kapıyı çaldım." Bakışları bilgisayarına yöneldi. Web sayfası monitörde açıkça . "*Bu bir suçtur*" yazısı en üstte yer alıyor. Siyah zemin üzerine beyaz harfler, sarı suç mahalli bandıyla vurgulanmış.

"zorundaydım," diyorum sessizce. "Nasıl yapmazdım?"

Nefes alıyor, yüz hatları gergin, gözlerinde hayal kırıklığı var.

"Clay yapmadığını iddia ediyor," diyorum.

Granger usulca küfrediyor. "Sana söyledim Rachel, oyun oynuyor. O-"

"*Bunu* bana sen söylemedin." Ekranı gösteriyorum. "Bir şey söyleyip söylemediğini .

alakalı bir şey. Dediniz ki-"

"Alakalı mı? Bu *alakalı* değil, Rachel. Bu bir yalan. Apaçık bir yalan." Tekrar küfrediyor ve elini duştan ıslanmış saçlarında gezdiriyor. "Yapma.

Clay Pelley suçsuz olsaydı, yirmi beş yıl boyunca hapishanede sessizce oturur muydu-"

"Dört. *Yirmi* dört yıl."

"Doğru. Yirmi dört yıl. Aleyhindeki kanıtlar reddedilemez ve boldu. Ayrıca itiraf etti ve Leena Rai'nin nasıl öldüğüne dair ilk elden samimi bilgiler verdi - soruşturma ekibinden başka kimsenin sahip olmadığı bilgiler. Sadece bu da değil, suçunu kabul etti. Trinity Scott'la uğraşıyor. Leena'nın ailesiyle uğraşıyor. *Seninle* uğraşıyor. Hepimizle uğraşıyor. Ve bu beni kızdırıyor, tamam mı?"

"Trinity benim adımdan bahsetti, Granger. Davadaki baş dedektifin ben olduğumu herkese hatırlattı. Şimdi de şu soruyu gündeme getirdi: Yanlış adamı mı hapse attık? Ve beni de bu işin bir parçası olmaya davet ettiğini açıkça belirtti. Yorum yapmayı reddettiğimi duyurması soru işaretlerine yol açacak."

Sanki bir sonraki söyleyeceğimi bekliyormuş gibi bana bakıyor. Ve söylüyorum.

"Trinity bana Luke'un ölmek üzere olduğunu söyledi. Bakımevindeymiş." Sesim bana ihanet ediyor.

Solgunlaşır ve yüz hatları gerilir.

"Biliyor muydun?" diye sordum.

"Bir sonraki bölümde bundan bahsediyor."

"Yani Luke O'Leary'nin öldüğünü biliyorsun. Ve sen Luke O Leary'ye

Ben.

" Granger bana bakıyor.

"Sanırım bu da konuyla ilgili değil?" Sessiz kalır.

Yemin ederim, ayağa kalktım ve onu geçip mutfağa doğru ilerledim. Biraz kahve. Beni takip etmek yerine arkamdan seslendi, "Ben şehre gidiyorum. Moose'a kahvaltıya gidiyorum."

Ses tonu içime bir ürperti gönderiyor. Moose Diner arabayla en az kırk dakika uzaklıkta. Ön kapı çarparak kapandı. Ses ahşap evin içinde yankılanıyor. Birkaç dakika sonra Granger'ın Harley'sinin homurtusunu duyuyorum, ardından motosikletinin çakıllı araba yolundan kükreyerek geçtiğini ve sonra ıslak ve kıvrımlı vadi yolu boyunca uzaklarda kaybolduğunu.

Ellerimi mutfak tezgahına dayayıp başımı öne eğerek sakın bir şekilde nefes almaya çalışıyorum. Ama migrenim tutmaya başladı. Kalbimin derinliklerinde bana Luke'tan neden hiç bahsetmediğini biliyorum. Tabii ki nedenini biliyorum. Çünkü şimdi

Luke O'Leary'nin ölmekte olduğu gerçeğinden haberdar oldum, gidip onu göreceğim. Nasıl gitmem?

Hikayeler bitmez. Bunu Anaïs Nin yazmıştı.

Belli ki Leena Rai'nin hikayesi henüz bitmemiş. Hepimizin bir tür kapanış bulduğumuzu düşünerek kandırıldım. Ama bulamadık. Tek yaptığımız tüm olayı zamanın toprağının altına gömmek oldu ve orada mevsimler boyunca uykuda ve sessiz kaldı ve şimdi Trinity onu kazıyor, havaya maruz bırakıyor ve filizler uyanmaya, açılmaya ve ışığa doğru uzanmaya başlıyor.

Bir çocuğu yetiştirmek için bir köy gerekiyorsa, bir çocuğu öldürmek için de bir köy gerekir mi? Twin Falls'taki herkes, Leena Rai'nin trajik ölümünde küçük bir şekilde de olsa suç ortağı mıydı?

Mutfaktan çıkıyorum ve bodruma inen bir kapıya yöneliyorum. Kapıda tereddüt ediyorum, sonra gıcırdayarak açıyorum. Merdivenlerin başındaki ışığı yakıyorum ve dikkatlice aşağı inmeye başlıyorum. En altta bir telin üzerinde sallanan çıplak bir ampulü yakıyorum. Sallanıyor ve bodrumdaki gölgeler canlanıyor. Ben arka duvar boyunca uzanan çelik raflara doğru ilerlerken arkamdan fırlayıp eğiliyorlar. Nemli, küflü bir koku burun deliklerimi dolduruyor. Rahatsız toz zerrecikleri önümde uçuşuyor.

Raflardaki saklama kutularının üzerindeki örümcek ağlarını siliyorum, etiketleri kontrol ediyorum. Aradığım kutuyu buluyorum. İçinde eski klasörler, polis notları, Leena Rai otopsi raporunun kopyaları, tanık görüşmelerinin deşifreleri, Clay Pelley ile yapılan görüşmeler, fotoğrafların kopyaları var; dava beni tükettiğinden bunları saklamıştım.

Kutuyu raftan alıp yukarı taşıyorum ve ofisime götürüyorum. Bir masanın üzerine koyup kapağını kaldırıyorum. Öksürmeme neden olan bir toz pufuyla çıkıyor. En üstte duran belge ölüm sonrası raporu.

Zihnim zamanın karanlığına geri kayıyor. Yavaşça rapora uzanıyorum.

Dava numarası 97-2749-33. Ölen kadın.

RACHEL

SONRA

Pazartesi, 24 Kasım 1997.

Morg, Vancouver'daki büyük hastanenin beton derinliklerinde yer alıyor. Ölüler buraya Greater Vancouver bölgesindeki, Sunshine Coast'taki ve Sea to Sky koridorundaki diğer sağlık tesislerinden gönderiliyor. Morgdaki patolog aynı zamanda BC ve Yukon adli tıp kurumlarının talep ettiği otopsileri de gerçekleştiriyor.

Eldivenli ve önlüklüyüm, ayakkabılarımın üzerinde de patiklerim var. Gözlem yapmak, not almak ve cesetten çıkan her şeyi kanıt olarak kabul etmek için buradayım. Yanımda duran, aynı şekilde giyinmiş Çavuş Luke O'Leary, Kanada Kraliyet Atlı Polisi'nden bir cinayet masası dedektifi. Twin Falls Polis Şefi Raymond Doyle cinayet soruşturması için RCMP'den yardım istedi. Yüksek profilli. Acımasız ve ulusal medyanın ilgisini çekiyor. Muhabirler, gencin nasıl ve kim tarafından öldürüldüğünü öğrenmek için can atıyor. Dışarıda vahşi bir katil var. Toplumumuz genç kadınları için korkuyor. Ve Twin Falls departmanımız çok küçük. Sınırlı cinayet uzmanlığımız ve yetersiz kaynaklarımız var. Çavuş O'Leary ile birlikte RCMP adli tıp teknisyenleri, RCMP suç laboratuvarlarının kullanımı ve ihtiyaç duyabileceğimiz diğer ek uzmanlar ve insan gücü geliyor.

Luke, kumral saçları ve parlak mavi gözleriyle iri yarı, huysuz görünümlü bir polis. Kariyerine K9 memuru olarak başlamış kıdemli bir cinayet masası müfettişi. Vancouver'a gelirken bana hâlâ eyaletin dört bir yanındaki arama kurtarma ekiplerinde gönüllü olarak çalıştığını ve köpeklerin eğitimine yardımcı olduğunu söyledi. Luke'un kırklı yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyorum. Patoloji uzmanı Dr. Hannah Backmann gümüş saçlı bir kadın.

emeklilik yaşı. Kendisine genç bir erkek diyalizci ve bir kız tıp öğrencisi yardım ediyor. Tucker fotoğraf çekmek için orada.

Leena önümüzde, levhanın üzerinde yatıyor. Onu bulduğumuz gibi sutyeni ve boynuna dolanmış ucuz görünümlü kaşkolu dışında çıplak. Bir sehpa başını destekliyor. Yüzü tanınmayacak kadar parçalanmış ve yırtılmış. Midemde bir düğüm oluşuyor. Çenem geriliyor. Polis akademisinden beri otopsiye katılmamıştım. Bunu kahvaltımı kaybetmeden atlatmalıyım. Bunu Leena için yapmalıyım.

Ailesi için.

Leena'nın küçük kardeşi Ganesh ve ona tapan sevgili büyük kuzeni Darsh için. On beş yıl önce Hindistan'dan geldiklerinde Leena'nın anne ve babasına sponsor olan sadık amcası ve teyzesi için. Bunu Twin Falls Ortaokulu'ndaki çocuklar için yapmalıyım. Öğretmenler için. Kasabam için. Babamın büyük izinden gideceksem ve benden beklediği gibi polis departmanını geleceğe taşıyabileceğimi kanıtlayacaksam kendi kariyerim için.

Bu kızla aynı yaşta olan kendi kızım için.

"İyi misin?" Luke sessizce söylüyor. Ona bakmadan başımı sallıyorum.

Dışarıdaki kasvetli Kasım havası gibi ağır, kasvetli bir ruh hali çöküyor. Dr. Backmann dış muayenesine başlarken yaptıklarını tepedeki bir kayıt cihazına aktarıyor.

"Vaka numarası 97-2749-33," diyor çakıllı bir sigara tiryakisi sesiyle. "Ölen kadın. Güney Asyalı görünümlü. Ölçülere göre kız 1.80 boyunda. Yüz seksen iki kilo ağırlığında."

Kız.

Leena'nın dönüştüğü şey bu.

Bir dava numarası. Merhum. Genel görünüm ve ölçülere indirgenmiştir.

Backmann, "Merhumun çok şiddetli bir dayak yediği açık," diyor. "En ağır yüzünün ön tarafında. Çürükler, yırtıklar, şişlikler -Neredeyse tam bir maske oluşturuyor. Burnu kırılmış gibi görünüyor. Üst deride bazı kalıntılar var - taş parçaları, toprak."

Patolog, Leena'nın kollarının iç kısımları boyunca uzanan hassas deriyi incelemeye devam ediyor. Nazikçe dokunuyor. "Belirgin bir iğne izi yok. Uyuşturucu kullanımına dair açık bir işaret yok." Kamera yanıp sönüyor. "Kolların dış kısmında sıyrıklar var."

"Savunma yaraları mı?" diye soruyor Luke.

"Tutarlı olurdu, evet," diyor Backmann. Leena'nın ellerini, parmaklarını inceliyor. "Kırık ve yırtık tırnaklar." Dikkatini vücudun geri kalanına yöneltiyor. "Dışarıdan bir hastalık belirtisi yok. Sağlıklı görünen bir kız."

Kamera tekrar yanıp sönüyor. Tucker'ın ellerinin titrediğini fark ediyorum. Alnındaki deri terden parlıyor. Soğuk odaya nüfuz eden formaldehit ve dezenfektan katmanlarının altındaki stresin kokusunu alabiliyorum.

Ancak Dr. Backmann'ın elleri sabit, tavrı sakin. Alanında saygı duyulan biri. Twin Falls'tan gelirken Luke bana Dr. Backmann'ın bıçak yaraları konusundaki uzmanlığını domuz derisindeki delikleri inceleyerek kazandığını söyledi. Boğulan kedilerin ciğerlerini kurcalayarak boğulma belirtilerini nasıl tespit edeceğini öğrenmiş. Bir seri katilin küçük hayvanlar üzerinde çalışıp sanatını mükemmelleştirmesiyle olan paralellikler gözümünden kaçmadı. Luke bana bunları anlatırken bana baktı ve gülümsedi. Ve anladım ki, sert dış görünüşüne ve ürkütücü deneyimine rağmen, Çavuş O'Leary mizah anlayışı olan tatlı bir adamdı ve beni rahatlatmaya çalışıyordu. Yardımı oldu. Az da olsa. Aynı zamanda yardımcı da olmadı. Çünkü bu kadar açık bir kitap olmamdan, rahatsızlığımı açıkça okuyabilmesinden ve mesleki derinliğimin çok dışında olduğumu söyleyebilmesinden nefret ediyorum.

"Vücut sağlam," diyor doktor çakıllı ses tonuyla, "ama elleri ve ayaklarındaki deri kaymaya başlıyor." Kameranın bir başka flaşı. "Soğuk suda yaklaşık bir hafta geçirdiğini tahmin ediyorum."

Boğazımı temizliyorum. "Yani muhtemelen şenlik ateşinden kısa bir süre sonra, Kasım'ın on dördünde, yani son görüldüğü gece nehre girmiş olabilir mi?"

Dr. Backmann bana baktı. "Ya da on beş Kasım'ın erken saatlerinde. Bu benim ilk dış gözlemlerimle tutarlı olacaktır."

Leena'nın tırnaklarının altından kazıntılar alınır. Ağız ve vajinal bölgelerden bir dizi sürüntü örneği alınır. Daha sonra patolog, asistanının yardımıyla Leena'nın sütyenini çıkarıyor ve kızın boynuna dolanmış olan kaşkolu dikkatlice çözüp kesiyor. Kaşkorse ve sütyen benim tarafımdan imzalanmak üzere kanıt torbalarına konacak. Daha sonra RCMP suç laboratuvarına gidecekler.

"Burun deliklerinde kanlı akıntı var. Hmm-" Büyütecini aşağı indiriyor. "Sol burun deliğinin hemen içinde bir çeşit termal yanık var gibi görünüyor." Daha yakına eğiliyor. "Ve neredeyse alnının ortasında dairesel kırmızı bir iz. Sıcak bir şey tarafından yapılmış. Yuvarlak bir şekil." Kamera yanıp sönüyor.

"Yanan bir sigara gibi mi?" diye soruyor Luke. Ona bakıyorum.

"Daha önce de görmüştüm," diye açıklıyor sessizce. "Genellikle kolların iç kısımlarında.

Genellikle çocuklar üzerinde, ne yazık ki."

Dr. Backmann başını sallıyor. "Yaralar sigara yanıklarıyla uyumlu." "Biri alnında sigara mı söndürmüş?" diye sordum.

"Ve muhtemelen burun deliğinin içinde," diyor doktor, işaret ederek. Morgu sessizlik kaplıyor. Kendimi hasta hissediyorum.

Dr. Backmann forsepslere uzanır ve Leena'nın yanaklarındaki ve alnındaki sıyrıklardan döküntüleri çıkarmaya başlar. "Küçük taşlar, toprak, biraz çam iğnesi ve ... kabuk parçaları. Telli kabuklar." Çıkardığı kalıntı parçalarını diyalizörün kendisine uzattığı metal bir leğene koyuyor.

"Adli tıp teknisyenleri kuzey tarafındaki Şeytan Köprüsü'nün altında büyüyen bir sedir ağacının dibinde kan buldu. Bu sedir ağacı kabuğu olabilir mi?"

Luke dikkati ceset üzerindeyken, "Ağaçla eşleşip eşleşmediğini ve ağaçtaki kanın Leena'nınkiyle eşleşip eşleşmediğini yakında öğreneceğiz," diyor.

Dr. Backmann dış değerlendirmeye devam ederken "Köprücük kemiği boyunca morarma var" diyor. "Ses kutusunun sol tarafında büyük bir çürük var. Bu çürük karate pirzolası tipi bir darbeden kaynaklanmış gibi görünüyor" diyor. "Her iki omzunun üst kısmında kırmızı izler var ... bu izlerde garip bir simetri var ... neredeyse her iki tarafta bir daire." Patolog Leena'nın ağzını açar. "Dişleri sıkılmış. Dili dişlerinin arasında sıkışmış."

Cinsel saldırı muayenesi başlarken zamanın uzadığını hissediyorum.

"Genital travma kanıtı-vajinal yırtılma."

Düşüncelerim kendi kızıma geri dönüyor. Öfke boğazımı sıkıyor. "Yani ... cinsel saldırıya mı uğradı?"

"İşaretler ölümden kısa bir süre önce sert bir cinsel ilişkiyle uyumlu." "Sperm mi?" diye soruyor Luke.

Doktor, "Sürüntü örneklerinin laboratuvar sonuçları bize daha fazlasını söyleyebilir," diyor. "Ama bir haftadır suyun içindeydi ve eğer prezervatif kullanıldıysa ..."

"İşe yarar bir şey kalmamış olabilir," diye bitiriyor Luke.

Dr. Backmann asistanından cesedi ters çevirmesine yardım etmesini ister.

"Merhumun sırtında da geniş çürükler var. Ayakkabı ya da çizme izine benzeyen bir morarma var... ezilmeyle uyumlu." Çürüğü ölçüyor. "On bir inç." Kamera yanıp sönüyor. Tucker daha iyi bir açı için hareket ediyor, tekrar çekiyor.

Öfkem alınımın ortasında beyaz bir noktaya keskinleşiyor. Morgun serinliğine rağmen tenim sıcak ve nemli hissediyor.

"Lüks, uzun, siyah saçları var," diyor doktor yumuşak bir sesle, klinik yüzünü bir anlığına bırakarak. Profesyonel zırhındaki çatlak, aniden beliren şefkat, neredeyse beni çözüyordu. Diener koyu renk saçları kesmeye başlarken duygularımı bastırmak için ağzımı sıkıca kapatıyorum. Saçlar Leena'nın kafatasından uzağa düşüyor. Zihnimde saçlarının karanlık suyun üzerinde, yılan otlarının arasında kadife gibi süzüldüğünü görüyorum. Sazlıklarda, ölü balıkların arasında bir Ophelia.

"Oh, burada neyimiz varmış?" Doktor büyüteç ışığını yaklaştırıyor. Tucker'a eliyle gümüş bir parıltıyı işaret ediyor.

"Saçlarına dolanmış-" Bir çeşit kolye çıkarıyor. Kırık bir zincire asılı. Patolog görmemiz için pensiyle tutuyor. Bu bir madalyon.

Başımdan kan akıyor.

Madalyon yaklaşık bir çeyreklik büyüklüğünde. Ortasında, filigranlı gümüşten bir yuvaya yerleştirilmiş mor bir taş vardır.

"Kristale benziyor, ametist," diyor Luke, bulguyu incelemek için öne eğilirken. "Taşın etrafındaki gümüş işçiliği - birden fazla Kelt düğümü şeklinde." Bana bakıyor. "Annemin de bu tasarımda bir kolyesi vardı. İrlanda'dan almıştı. Birçok turistik dükkânda benzer biblolar satıldığını söyledi. Kelt düğümü güya sonsuzluğu ya da sürekliliği temsil edermiş ya da annemin durumunda Kutsal Üçlü'yü - Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'u - temsil edermiş. Dindar bir Katolikti."

Bir an için nefes alamıyorum. Nabzım hızlanmaya başladı. Boğazımı temizliyorum.

"Leena'nın ailesi, kızlarının kaybolduğunu bildirdiklerinde taktıklarını anlatırken bu madalyondan hiç bahsetmemişti."

"Alışılmadık bir durum değil," diyor Luke. "Ebeveynler çocukları hakkında bildiklerinden daha fazlasını bildiklerini düşünürler. Yani, kızınızın bugün hangi mücevheri taktığını biliyor musunuz?"

Dikkatimi Leena'nın yeni tıraş edilmiş kafatasına veriyorum. "Hayır," diyorum sessizce.

Dr. Backmann madalyonu böbrek şeklindeki küçük metal bir leğenin içine bırakır. Diener leğeni bir kenara koyar.

Doktor devam ediyor. "Ayrıca kafasının arkasında bir ayakkabı ya da bot tabanına ait net bir iz var. Kafasındaki ile aynı boyutta ve desende.

geri. Bir tekme daha." Vücudumdan ayrıldığımı hissetmeye başladım.

Leena'nın röntgeni çekildi. Muayeneler, burun dışında kırık kemik olmadığını gösteriyor. Çıkık da yok.

Doktor bıçağını hazırlıyor. Keskin kenar esmer ete bastırılırken beynim kaçmak için tünellerde koşuşturuyor. Zihnimde Pratima'nın koyu kahverengi, acı çeken gözlerini görüyorum. Jaswinder'in çenesinin gerginliğini, kızlarını nehirde nasıl bulduğumuzu anlatırken ellerinin nasıl yumruk olup çözüldüğünü görüyorum.

Bir omuz kemiğinden diğerine bir kesi yapılır, ardından Y şeklini tamamlamak için göbek deliğine doğru bir kesim yapılır. Leena'yı soyup açıyorlar, kaburgalarını kesip çıkarıyorlar. Büyük bir kasap levhası halinde çıkarlar.

Dr. Backmann, "Karaciğer ve pankreasta önemli ölçüde hasar olduğu ," diyor. "Karın bölgesine birden fazla darbe aldığına dair kanıtlar var. Karın duvarının katmanları birçok yerde ciddi şekilde zedelenmiş." Klostrofobim artıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Doktorun kelimeleri bulanıklaşmaya başladı. "Organlar ezilmiş. Yağ dokusu kas dokusundan ayrılmış. En ağır hasar gövdede. Göğüste ve karnın alt kısmında iç kanama bulguları ... karın bölgesine güçlü bir tekme ya da ezme ile uyumlu ... Pelvis, mide, karaciğer, pankreas hasarı ... Mezenter yırtılmış. Mezenter, insanlarda bağırsakları karın arka duvarına bağlayan organdır." Doktor yukarı bakar.

Kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Sessizce, "Bu, bir ezilme konvülsiyonu yaralanmasında görmeyi beklediğim şeye benziyor. Bu da genellikle araba kazası kurbanlarında görülen bir şeydir. Bu kız cehennemi yaşamış. Sanki o köprüye çarpan bir araç enkazından çıkarılmış gibi."

Leena'nın kalbi çıkarıldı ve tartıldı, beyni de öyle.

"Beyin şişmiş. Önemli derecede genel kanama ve travma. Bilinç kaybına neden olacak kadar sarsıcı yaralanma."

Akciğerler de çıkarılır, tartılır.

Dr. Backmann, "Akciğerlerin iç muayenesinde köpüklü beyaz bir madde görülüyor," diyor. "Bu boğulma sonucu ölümle uyumlu."

Doktor akciğerlere daha yakından bakar. Vücudu hareketsiz kalır. Sessizce, "Beyaz köpüğün gizlediği hassas bir şey var ..." der. Doktor dört küçük çakıl taşı çıkarıyor. Çakıl taşları bir ses çıkarır.

onları yanında tuttuğu metal leğene bırakıyor. Beş çakıl taşı daha buluyor ve onları da leğene bırakıyor. Yarım ay gözlüklerinin üzerinden bize bakıyor. "Bu küçük taşlar büyük ihtimalle agonal soluk alıp verme sırasında ciğerlerine çekilmiş." Bir duraklama. Gözleri gözlük camlarının üzerinden bizi izliyor. "Muhtemelen son nefesini yüzünü nehir yatağının dibine, küçük taşların olduğu yere bastırarak verdi. Omuzlarındaki dairesel izler dizleri tarafından yapılmış olabilir. Onu aşağıda tutan."

"Boğulmuş," diyorum. "Biri üzerine çıkmış, omuzlarında diz çökmüş, çakıl taşlarını içine çekene kadar başını suyun altında tutmuş."

Doktor, "Raporumda boğulma sonucu ölüm sonucuna varacağım," diyor. "Ancak merhum suya girmemiş olsaydı, muhtemelen saldırı travması, beyin şişmesi onu yine de öldürecekti. Ama zorla suyun altına sokulduğunda ve orada tutulduğunda kesinlikle hayattaydı." Tereddüt ediyor ve tavrı değişiyor. "Bunu her kim yaptıysa bir canavar."

RACHEL

ŞİMDİ

Perşembe, 18 Kasım. Günümüz.

Dr. Hannah Backmann'ın otopsi raporunu kapatıyorum ama morgdaki o sabah aklımdan çıkmıyor. Leena'nın cesedi o gün taburcu edildi ama tam analiz ve nihai rapor iki hafta daha sürdü. Raporu masanın üzerine koyup duvardaki saate bakıyorum. Granger henüz dönmemişti. Ne zaman döneceğini söylemek için de aramadı. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ama o da beni kızdırdı. Benden bir şeyler saklamaya çalışmaması gerektiğini bilmeliydi, özellikle de bu davayla ilgili olarak. Ve podcast'in ilk bölümünü dinledikten sonra, bu cini şişeye geri sokmamın hiçbir yolu yok.

Clay'in hırıltılı sesi zihnimde yılan gibi dolaşıyor.

Onu ben öldürmedim. Her kim yaptıysa, katili hala dışarıda.

Clay'in Trinity ile sapkın bir oyun oynadığından pek şüphem yok ama içimi kemiren daha karanlık, daha yeraltı bir endişeyi bastıramıyorum. Ya doğruyu söylüyorsa? Ya bir hata yaptıysak, bir şeyi gözden kaçırdıysak?

Kutudan, öğrencilerle, arkadaşlarla, ebeveynlerle, öğretmenlerle, aile üyeleriyle ve diğer tanıklarla yaptığımız görüşmelerin dökümlerini içeren üç delikli plastik sayfa koruyucularıyla dolu klasörleri çıkarıyorum. Bu klasörlerde ayrıca Pelley'i sorgulamamızın dökümleri, itirafının dökümü, kanıtların fotoğrafları, laboratuvar raporlarının kopyaları, Leena'nın günlüğünden koparılmış birkaç sayfanın kopyaları, ayrıca kendi defterlerimden ve Luke'un notlarından sayfalar var.

Bunları masanın üzerine yaymaya, düzenlemeye başlıyorum, sonra Leena'nın ailesinin Twin Falls'a verdiği fotoğrafı görünce duruyorum

Kızlarının kayıp olduğunu ilk bildirdiklerinde.

Onu kaldırıyorum ve ölü kızın yüzüne bakıyorum. Zihnim Luke'la birlikte çiseleyen yağmurun altında morgdan çıkıp Leena'nın ailesine kızlarının nasıl öldüğünü bildirmek üzere Twin Falls'a döndüğümüz güne geri dönüyor.

Leena'nın aynı fotoğrafı Rais'lerin mütevazı evindeki şöminenin üzerinde bir çerçeve içinde duruyordu.

Fotoğrafı bırakıp bir başkasını alıyorum. On dört ve on beş yaşlarında altı kız öğrenciden oluşan bir grup, kollar birbirine sarılmış, kafalar birleşik, kahkahalar ve gülümsemeler. Profesyonel görünümlü bir çekim ve polis kanıtlarının bir parçası değildi ama bu kutuya ekledim. Kızlar bir şenlik ateşinin yanında yakalanmışlar. Kayakların yandığını, alevlerin kadife gökyüzüne turuncu kıvılcımlar saçtığını görebiliyorum. Yüzlerindeki ışık ateşten altın sarısı. Arkalarındaki orman, siluet ve gölgelerden oluşan siyah bir fon oluşturuyor.

Zamanın içinde yakalanan görüntüye bakıyorum. Gülen, parlak gözlerine. Gençlik vaatleri kelimenin tam anlamıyla etraflarında parlıyor ve ısıldıyor. Leena'nın kaybolduğu geceydi, bu görüntünün çekilmesinden kısa bir süre sonra. Her şeyin değiştiği geceydi. Daha yakından bakarken göğsümde serin bir iplik kıvrılıyor. Sonra dikkatlice resmi bir kenara koyuyorum.

Kutunun içindekileri boşaltıyorum ve aradığım şeyi buluyorum. Madalyon. Hâlâ kanıt torbasının içinde, en altta yerini bulmuş. Çantayı elime alıp açıyorum ve madalyonu avucumun içine alıyorum. Çok havalı. Garip bir şekilde ağır. Kırık zincir parmaklarımın arasından sarkıyor. Mor kristal ışıktaki göz kırıyor.

Bu taş bir ametist, menekşe rengi bir kuvars çeşidi. Ruhani koruma sağlaması beklenir. Vücudun etrafında koruyucu bir ışık kalkanı oluşturarak kullanıcının enerjisini negatif veya karanlık güçlerden arındırdığı söylenir.

Leena'yı korumadı.

Ve madalyon, Leena'nın ailesinin kendilerine geri verilmesini istemediği tek eşyadır.

TRINITY

ŞİMDİ

Çarşamba, 10 Kasım. Günümüz.

Damarlarımda dolaşan heyecanla hapishaneden çıkıyorum. Gio minibüste bekliyor. Beni aceleyle park yerine, araca doğru giderken görüyor ve iniyor. Endişeli görünüyor.

"Her şey yolunda gitti mi?" diye soruyor.

" olsun, bir var! Lanet olası bir *haberimiz* var." Tüm vücudum pompalandı, beynim alev aldı.

"Ne oldu?" Yüz hatlarında kafa karışıklığı dolaşıyor.

"Atla. Sen sür. Twin Falls'a giderken sana anlatırım." Yolcu tarafındaki kapı koluna uzandım.

Gio tereddüt eder, sonra sürücü koltuğuna tırmanır. Minibüsün motorunu çalıştırdı. Kemerimi takıyorum, sonra başımı arkaya atıp gülüyorum.

"Tanrım, Trin, dökül."

Bakışlarını karşılıyorum. Gio'nun aklımı kaçırdığımı düşündüğünü görebiliyorum. Ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyor. Kendime bile açıklamaya başlamadım. "Clayton Jay Pelley, Leena Rai'ye cinsel saldırıda *bulunmadığını*, sopayla dövmediğini ya da boğmadığını söyledi."

"Ne?"

"Katilin hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu söyledi." Bakıyor. Göz kırpmıyor. "Pelley mi söyledi bunu?"

"Evet."

"Kasette mi?"

"Evet."

"Kahretsin." Duraklıyor. "Ona inanıyor musun?"

"Fark etmez, Gio! Görmüyor musun? Bize tam da ihtiyacımız olan kancayı veriyor. Bütün bu diziyi bize bir tabakta sunuyor. Bu artık sadece görünüşte normal ve iyi bir öğretmenin öğrencisine bunu neden yaptığına dair gerçek bir suç hikayesi değil. Çözülmemiş faili meçhul bir dava haline geliyor."

"Ama eğer yalan söylüyorsa-"

"Dediğim gibi, fark etmez. Başlangıç noktamız bu. Şu soruyu sorabilirim: Şimdi mi yalan söylüyor, yoksa o zaman itiraf ettiğinde mi yalan söylemişti? Eğer şimdi doğruyu söylüyorsa, yıllar önce polisler neyi yanlış anladı? Neden onlara itiraf etti? Onu bir şekilde zorladılar mı? Gerçek bir itiraf mıydı? Ve neden hakime suçunu itiraf etti? Neden bu kadar uzun süre sessiz kaldı? Ve bunca yıldan sonra neden şimdi konuşuyor?"

"Ama şimdi yalan söylüyorsa-"

"İnsanlar tam da bunun için ekran başına geçecek: Clayton Jay Pelley şimdi yalan mı söylüyor, yoksa davasındaki iki baş polis ona kazık mı attı? Ya da düpedüz çuvalladı mı?" Sırıtiyorum. "Gerçek zamanlı olarak dedektifi oynuyoruz ve dinleyicilerimiz de bize eşlik ediyor. Onlar gibi biz de sonunu bilmiyoruz. Bilgiyi ortaya çıkardıkça yayınlıyoruz - bu gerçek suç hikayeciliğinin yeni alanı."

"Ve Pelley kuklanın iplerini çekiyor."

Gülüyorum. "Fark etmez, değil mi? Eğer bizimle oynuyorsa, bu da eğlencenin bir parçası. Burada bir çıkışımız var, Gio. Saf ve basit."

Yavaşça gülümsüyor ve gözleri parlıyor. Canlı görünüyor. Seksi. Güzel. Sanki ona kendi heyecan elektrik telimle dokunmuşum ve şimdi enerjim gözlerinde ve vücudunda çatırdıyor. Duygularımı bana yansıtıyor. Bir nanosaniye için cazibe hissediyorum. Ama bunu çabucak gerçek duygularımın çoğunu sakladığım o soğuk yere atıyorum. Gio bir empatidir. Ben , o da bunu bana yansıtacaktır. Çok fazla iş var. Çok fazla sorumluluk. Beni sevdiğini bilsem de karşılığında ona hiçbir şey sunamam çünkü bu tür bir ilişki benim için iyi olmayacaktır. Bu, içgüdüsel düzeyde anladığım bir şey. Ve bunu zor yoldan öğrendim. Ama Gio aynı zamanda birlikte çalışmayı umabileceğim en iyi yapımcı ve benim için her şeyi yapar, bu yüzden onu yakınımnda tutuyorum.

", sür," dedim. "Yolda sana ses kaydını dinletirim."

Gio minibüsü ters çeviriyor. Otoparktan çıkıyoruz ve trafik akışına giriyoruz. Kuzeybatı Pasifik'in her daim yağan yağmuru ön camı ıslatmaya başladığında Gio silecekleri çalıştırıyor.

Sesi Bluetooth aracılığıyla minibüsün hoparlörlerine bağılıyorum ve o sürerken sessizce dinliyoruz.

Röportaj bittikten sonra uzun bir süre sessiz kalıyor - Clayton'ın son sözleri, kahkahaları beynimizin içinde çınılıyor. Şimdi Vancouver giriyoruz. Beklenti içimde çalkalanıyor. Twin Falls'a biraz daha yaklaştığımızda, kalbimde başka bir şey yüzeye çıkıyor. Belki de bir korku fısıltısı. Ne bulacağıma dair bir bilinmezlik. Ama bu iyi bir şey olmalı. Korkuyu hissetmeli ve yine de bir şeyler yapmalıyım. Bu benim mantram olmalı.

Gio sanki sesli düşünüyormuş gibi, "O yaptı. Yapmak zorundaydı. Aksini düşünmek çok saçma. Tüm tutanakları, kanıtların fotoğraflarını, suç laboratuvarı sonuçlarını gördük. Hepsi birbirini tutuyor. Kanıtlar onun itirafıyla uyuyor."

"Akla yatkın olmayan şeyler dışında." Koltuğumda dönüyorum. "Düşen ipler var. Hâlâ cevaplanmamış sorular var."

"Çünkü itiraf etti. Eğer bu bir şakaysa neden soruşturmayı sürdürelim ki? Kötü adam yaptığını söyledi ve polislere nasıl yaptığını tek tek anlattı."

"Yine de ceketle ilgili anlattığı hikaye kulağa tuhaf geliyor. Şu madalyon. O konudaki gerçekler asla çözülemedi. Leena'nın günlüğünün geri kalanı hiç bulunamadı. Neden sayfaları koparılmış? Ve bunu yapmış olsa bile, suç o kadar şiddetli, o kadar acımasız, o kadar belirgin bir öfkeyle işlenmiş ki, bir zamanlar iyi huylu görünen bir adamın bu kadar aşırıya kaçtığını hayal etmek zor. Sanki bunu daha önce yapmış olmalı. Bu noktaya kadar gelmiş. Başkaları da olabilir."

"Oh, şimdi de sansasyonel davranıyorsun."

Genişçe sırtıyorum ve koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Belki. Olabilir. Ama harika bir podcast malzemesi olur."

Köprü'nün üzerinden geçiyoruz. Altımızda tankerler Burrard Inlet'in tunç grisi sularında süzülüyor. Mor bulutlar North Shore dağlarından aşağı yuvarlanıyor. Sesin sularının üzerinde kıvrılıp dönen otoyol boyunca bir saat daha yol aldıktan sonra Twin Falls'ta olacağız. Nihayet. Tüm araştırmalarımın sonu, orayı bizzat ziyaret edebileceğim. Davanın bir parçası olan ya da ana oyuncularını tanıyan bulabildiğim kadar çok kişiyle röportaj yapacağım. Röportajlar arasında Clayton Pelley'e başka sorular sormak için hapishaneye gidip geleceğiz. Ve tüm bunlar olurken, bölümleri yayınlayacağız.

Zihnimde çeşitli bölümler için senaryo fikirlerini test ediyorum. Clayton'la yaptığımız ilk görüşmeye ek olarak, cesedi bulan polis dalgılarından biriyle daha önce yaptığımız bir görüşme de var. O röportajı batıya uçmadan önce Toronto'da yapmıştık. Belki de cesedin bulunmasıyla başlayıp, soruyu soran bir bölümle devam edeceğim: Leena Rai kimdi?

OceanofPDF.com

RACHEL

SONRA

Pazartesi, 24 Kasım 1997.

"Kızım tecavüze mi uğradı?" Jaswinder Rai kelimeleri güçlükle söyleyebiliyor ama bilme ihtiya ı, bilme korkusundan daha ağıır basıyor. Karşımdaki   ek desenli kanepede Pratima'ya yakın oturuyor. Luke sağı tarafımdaki süslü sandalyeye oturmuş ve haberimiz bu kadar korkunç olmasaydı komik olacak bir şekilde sandalyeyi c celeştiriyor. Beni izlediğini hissediyorum. Saat  ğleyi biraz geçiyor ama yorgunuz. En azından ben yorgunum. Erkenden yola çıktık ve Rais'in kızının ölüm nedenini bizzat iletmek için doğırudan morgdan yola çıktık.

"Cinsel saldırı belirtileri var, evet," diyorum nazikçe.

"İşaretler derken ne demek istiyorsun?" Pratima soruyor. Sesi titriyor. Tüm vücudu titriyor ve bu, sa larınnn üzerindeki şifon eşarbın yanaklarını titretmesine neden oluyor.

"Bazı ..." Boğazımı temizliyorum. "Sert cinsel ilişkiye işaret eden bazı vajinal yırtılmalar."

Pratima eliyle ağızını kapatır. Gözleri parlıyor. Kocasını elini onun dizine koyuyor. Kırmızı t rbanının altındaki kömür karası ve vahşi gözleri bana dikilmiş. Zorlukla bastırılmış öfke yüzünü  imdikliyor.

"Ve saldırıya uğradıktan sonra sopayla dövüldü, tekmelendi ve nehirde boğuldu mu?"

"Kesin sıralamadan henüz emin değıiliz ama evet, ölüm nedeni boğulma. Çok  zg n m."

"Yani bu ... saldırının nedeni bu muydu?" Jaswinder soruyor. "Tecavüz m ?"

"şu anda bu varsayım üzerinde çalışıyoruz," diyorum. "Zamanlama, Leena'nın yalnız ve savunmasız olduğı ger eğı göz önüne alındığında, bu muhtemelen bir suçtu

bir fırsat. Kızınız sadece yanlış zamanda yanlış yerde olabilirdi."

"Neden, *neden*?" diye yakınır Pratima. "Neden *benim* Leena'm? . . Bir insan bunu nasıl *yapabilir*?" İleri geri sallanmaya başlar. Boğazından bir inleme sesi yükselmeye başlar. Hayvani. Çığ. Onun annelik tepkisine karşı kendi bedenimde içgüdüsel bir tepki hissediyorum. O benim bebeğim, genç kızım, Maddy'm olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Şöminenin üzerindeki çerçeveli fotoğraflara bakıyorum. Aile grupları. Leena'nın altı yaşındaki erkek kardeşi Ganesh'in kanoda çekilmiş sevimli bir fotoğrafı. Bir tane de Leena'nın kendisi. Kameraya kavgacı bir ifadeyle bakıyor. Ten rengi annesinin ve babasınınkinden daha koyu. Siyah gözleri, yüzüne hakim gibi görünen büyük bir burnun iki yanında birbirine yakın duruyor. Çenesinde bir ben var.

Pratima'nın bakışları benimkileri takip ediyor. Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyor.

Ve onun söylenmemiş sözlerini hissediyorum.

Ona daha iyi göz kulak olmalıydık, daha katı, daha dikkatli olmalıydık.

Ayrıca morgdaki benim çocuğum olmadığı için rahatladığım için suçluluk duyuyorum. Çünkü bu Maddy'nin de *başına gelebilirdi*. Ya da kasabadaki herhangi bir kıza.

Boğazımı temizliyorum.

"Size birkaç soru daha sormamızın sakıncası var mı? Soruşturmamıza yardımcı olacaktır."

Jaswinder, "Bunu kimin yaptığını bulacaksın," diyor. Bu bir soru değil. Onun sert bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Evet. Yapacağız. Söz veriyorum."

Luke sandalyesinde kayıyor ve ben bir uyarı hissediyorum. Muhtemelen yerine getiremeyeceği bir söz vermezdi. Ama bu ailelere başka ne söyleyebilirim ki? Kucağımdaki dosyadan iki fotoğraf çıkarırken, "Leena için adaleti sağlamak adına elimizden gelen her şeyi yapacağız," diyorum. Onları sehpanın üzerine koyup Rais'lere bakacak şekilde çeviriyorum.

Dalgıçların cesedin yanında buldukları çamurla kaplı kargo pantolonu külotun parlak görüntüleri.

Leena'nın annesi boğulur gibi bir ses çıkarır. Başını sallar. "Evet, evet, onlar Leena'nın. İç çamaşırları . . . Fruit of the Loom. Walmart'tan. Üçlü paket halinde geliyorlar. I . . ." Sesi bir hıçkırıkla kesildi.

"Evet," diyor Jaswinder, karısının yerine geçerek. "Ve şu kamuflaj pantolonlar, Leena neredeyse her zaman onları giyerdi. Çok severdi

yanlarda cepler."

"Kızınızı en son gördüğünüzde Leena'nın hangi ceketi giydiğini teyit edebilir misiniz?"

Herkesin Leena'yı şenlik ateşinde üzerinde gördüğünü iddia ettiği ceketin yerini henüz tespit edemedik. Dalgıçlar onu nehirde bulamadılar ve suç teknisyenleri ve arama ekipleri de Wuyakan kıyılarında yerini tespit edemediler.

"Haki renkli büyük bir ceketti," diyor Jaswinder. "Bunlara askeri ihtiyaç fazlası ceket diyorlar. Bir sürü fermuarı ve cebi vardı, ön cebinde de bir çeşit numara vardı. Leena'nın değildi. sorduğumda ödünç aldığını söyledi."

"Kimden?" diye sorar Luke.

Pratima masanın üzerindeki kutudan bir mendil alarak, "Sadece bir arkadaş dedi," diyor.

"Erkek ceketi mi?" Ben soruyorum.

"Kesinlikle bir erkek ceketi olduğunu söyleyebilirim," diyor Pratima. "Leena için çok büyüktü ve o minyon bir kız değildi. Sürekli diyet yapar, daha küçük olmaya çalışırdı. Biraz kilo vermişti ve çok gururluydu." Gözyaşları yeniden Pratima'nın yanaklarından aşağı dökülür. Mendiliyle gözyaşlarını siliyor.

"Leena'nın erkek arkadaşı var mıydı?" diye sordum.

"Hayır," diyor Jaswinder hemen. Sertçe.

Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Belki ilgilendiği bir erkek vardır?" "Hayır."

Başımı salladım. "Leena'nın yanında suyun içinde bazı günlük sayfaları ve Leena'nın kargo pantolonunun sol uyluk cebinde küçük bir adres defteri bulduk." Masanın üzerine daha fazla fotoğraf koyuyorum, ıslak sayfaları ve adres defterini hem açık hem de kapalı olarak gösteriyorum. Adres defteri ince ve soluk mavi plastik bir kapağı var. "Bu defter de günlük sayfaları gibi ıslaktı, ancak laboratuvar içindekileri ve mürekkebi mümkün olduğunca koruyabilmek için hepsini kurutmaya çalışıyor."

Annesi öne doğru eğiliyor ve ıslak günlük sayfalarının fotoğrafını alıyor. "Bu Leena'nın yazısı. Evet." Resmi kocasına uzatıyor ve adres defterinin fotoğrafına uzanıyor.

"Bu Leena'nın değil. Bu kitabı hiç görmedim."

"Emin misin?" diye sorar Luke.

Başını sallıyor.

"Kime ait olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum.

Pratima'nın gözlerine garip bir bakış girer. Tereddüt eder, sonra başını sallar. "Hayır."

"Leena'nın sınıfındaki bazı çocukların telefon numaraları var."

Tekli

f. "Onun değil."

Bir an için Pratima'ya baktım. Bir şey . Bakıyorum Jaswinder'a. Bakışları bana kilitlenmiş. Kederlerinin altında başka türlü bir gerginlik seziyorum. Merakımı uyandırıyor.

"Sırt çantasında bulunan anahtarı zaten teşhis ettiniz. Cüzdanını. Ve Nike spor ayakkabılarını. Şiir kitabının kime ait olabileceği ya da A.C. baş harflerinin ne anlama gelebileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Hayır," diyor Jaswinder. "Ama Leena ödünç kitap alırdı. İngiliz edebiyatı dersinden yüksek not alıyordu. Bir öğretmenle görüşüyordu. Bazen ona ödünç kitap veriyordu. Okuldaki diğer öğretmenlerden bazıları da öyle."

"Ve kuzeni Darsh," diyor Pratima. "Leena'ya kitap ödünç veriyor."

"Şiir kitapları değil," diyor Jaswinder. "Darsh şiir okumaz. Popüler romanlar okur."

"Darsh Leena'ya Nike spor ayakkabılarını da verdi," diyor Pratima. Dudağı titriyor. "O Leena onları çok istiyordu ama pahalıydılar, biliyor musun? Doğum günü için ona sürpriz yaptı."

"Darsh ve Leena yakın mıydı?" diye soruyor Luke.

Pratima başını sallıyor, gözleri yine yaşlarla doluyor. "Ona karşı iyiydi. Çok iyiydi. Leena . . arkadaşlarıyla mücadele etti. Darsh her zaman onun yanındaydı. Geçen yıl kaçtığında ona gitti. O da ona birkaç gün kalması için bir yer verdi. Arkasından bize güvende olduğunu söyledi, biz de bir süre kalmasına izin verdik ve sonra tekrar eve geldi."

Bir anı zihnimi dolduruyor. Takımdaki diğer kızlar basketbol antrenmanlarını bitirirken Leena okulun spor salonundaki tribünde kambur ve yalnız bir şekilde oturmuş, bir paket patates cipsi yiyordu. Maddy'yi almak için erken gelmişim. Leena'nın yanında oturup beklemek için tribünlere tırmandığımda, soyunma odasına giden bir grup çocuk tribünlerin altından geçti. Leena'nın duyabileceği kadar yüksek sesle Leena hakkında konuşuyorlardı.

"Beni o şekilde engellemeye çalışmasaydı, düşüp bileğini burkmazdı. Bu onun kendi hatası. Neden böyle davrandığını bile bilmiyorum."

takımda."

"Belki Koç onun için üzülüyordur."

"Boo-hoo. Belki de bhangra dansını denemeli."

Gülüşmeler.

"İki bileğini de kırar, o kadar büyük ve sakar ki." "Sadece babasının gidişini izle ve onu engellediğim için beni suçla."

"O lanet olası bir otobüs şoförü - bir otobüs şoförü ne yapabilir ki? Beni dava mı edecek?"

"Hey, o korkutucu. Gözlerini gördün mü? Bahse girerim sarığının yanında bir de şu eğri bıçaklardan vardır..."

Kıs kıs gülüşmeler ve kıkırdamalar kızları spor salonunun kapısından çıkarken takip eder. Kapı yavaşça kapanır.

Leena'ya bakıyorum, kan beynime sıçırıyor. Cipslerini asık suratla mideye indiriyor, sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi doğrudan basketbol sahasına bakıyor. Ama duymuş olmalı.

"İyi misin, Leena?"

Bana bakmadan başını sallıyor.

Bileğinin etrafında koyu bir morluk ve ön kolunda da bir başka morluk fark ediyorum. "Düştün mü?"

Şaşırmış bir şekilde bana bakıyor. "Sadece ayağım takıldı ve bileğimi incittim. O kadar da kötü değil. Koç oturmamı söyledi."

"Peki ya şu çürükler? Onları da tatbikat yaparken mi aldın?"

"Geçen gün merdivenlerde buzda kaydım."

Bir insanın bileğinin etrafındaki çember gibi morluklar buza düşerek oluşmazdı. Daha fazla soru sormak için ağzımı açmıştım ki Maddy spor ayakkabılarını spor salonunun zemininde gıcırdatarak koşarak tribüne geldi. Kabarık at kuyruğu, pembe yanakları ve gülümsemesiyle bana acele etmem için yalvarıyor ve akşam kapanmadan önce şehir merkezindeki kütüphaneye gitmemizi istiyordu. Ertesi sabah teslim etmesi gereken bir projesi vardı.

Spor salonundaki o günü unutmuştum. Leena'nın tribünde cips yemesini. Şu ana kadar. Bu mütevazı, temiz evde oturana kadar. Parçalanmış ailesiyle birlikte. Ve hiç takip etmediğim, ırkçı hakaretleri, zorbaca sözleri rapor etmediğim için çok pişmanım. Bu tür şeyler genç bir kızı izole eder, savunmasız bırakır. Ve muhtemelen destek grubu olmadan kendi dünyasında yalnız hareket etmesine neden olur. Leena'nın köprüde tek başına olmasının nedeni bu olabilir. Ve birden fark ettim. Leena'ya olan şey

Maddy gibi yakın arkadaşlarıyla birlikte hareket eden bir kızın başına gelme olasılığı daha düşüktü.

Ağzımı ovuşturuyorum. "Leena'nın günlüğünün geri kalanının nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır." Pratima'nın sesi yine kesilir. "Leena hep yazardı. Okulu bitirdiğinde yazar olarak çalışmak istiyordu. Seyahat etmek isterdi. Hatta belki yabancı bir muhabir olmak. Odasına tekrar bakabilirsin."

"Teşekkürler, bunu yapmak isteriz." Luke'un incelemesinin sıcaklığını hissederek tereddüt ediyorum. Fotoğrafları göstermeyi bitirmemi bekliyor. Derin bir nefes alıyorum. "Bunu da bulduk." Kelt madalyonunun resmini masanın üzerine koyuyorum. "Leena'nın saçına dolanmıştı. Zinciri kırılmıştı."

İkisi de görüntüye bakar. Jaswinder yavaşça başını sallar. "Onu bunu giyerken hiç görmedim."

Pratima'ya döndüm. Neredeyse korkmuş görünüyor. "I . . . Bunu daha önce görmemiştim."

"Emin misin?"

"Bu onun değil." Pratima kayar ve dizlerini kocasından uzaklaştırır. Aşağıya doğru bakar.

"Muhtemelen kıyafetlerinin altında fark etmediniz?" Soruyorum.

Sessizlik.

Pratima kalçasını ovuşturuyor, bakışları hâlâ dalgın. Bu konuya geri dönmek için aklıma bir not alıyorum ama Luke ben daha devam edmeden öne doğru eğiliyor. Parmağını madalyonun görüntüsüne sıkıca vuruyor.

"Gümüşteki bu telkari desenlerin hepsi Kelt düğümleri şeklinde," diyor. "Hiç bitmeyen düğümler. Kelt düğümünün aşkı ya da hiç bitmeyen bir bağlılığı sembolize ettiği bilinmektedir. Ya da bazı Hristiyanlar bu düğümü Kutsal Üçlü'nün temsilcisi olarak görüyor."

"Leena değil," diye tersliyor babası aniden. Luke sessizliğe gömülür ve Onu.

Jaswinder'in gözleri ateş saçıyor. "O böyle bir şey giymezdi Bu." Elini fotoğrafa doğru sallıyor. "Bu onun değil."

Luke'la hızlı bir bakış alışverişinde bulunuyorum ama yüz hatları hiçbir şey ele vermiyor.

"Neden ... neden biri bunu yapsın?" Pratima yine feryat ediyor. "*Neden, neden, neden?*"

"Bazen insanlar korkunç şeyler yaparlar, Pratima," diyorum. "Bazen bir insanı hangi karanlığın yönlendirdiğini asla gerçekten anlayamayız. Ama ben

Ona saldıranı bulup tutuklamak için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz veriyorum. Ve onu bulduğumuzda, belki de nedenini daha iyi öğreneceğiz."

Luke'a dönüyorum. "Ben Pratima ile yukarı çıkıp Leena'nın odasına bir kez daha bakacağım."

Onu kocasından ayıracağım.

Bakışlarımı tutuyor. Başını sallıyor.

OceanofPDF.com

RACHEL

SONRA

Pazartesi, 24 Kasım 1997.

Pratima kızının odasının kapısından beni izliyor. Soluk halının üzerindeki botlarımın son derece farkındayım. Bir görevdeyken, polislerin kapı önünde iş ayakkabılarını çıkarması protokolde yoktur. Yatak odasının penceresinin dışında gökyüzü kış gibi. Yakında hava kararacak, kış gündönümü bizi yılın en derin gecesine sokana kadar her öğleden sonra daha da erken çöken türden bir karanlık.

Leena'nın şifonyerinin üzerinde Afrika'daki bir misyonda gönüllü çalışmayı tanıtan iki parlak broşür var. Aklıma cüzdanında bulduğumuz fotoğraf geldi. Bir merhamet gemisinin fotoğrafı.

Belli ki bu çocuk bu kasabadan kaçmak istiyordu.

"Bu misyon gemileri bir Hristiyan örgütü tarafından mı yönetiliyor?" Bir broşür alarak sordum.

Pratima kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturur. "Leena için inancın ne olduğu bir şey ifade etmiyordu. Daha çok kaçmak için kullandığı bir araçtı. İyilik yapmak istiyordu. Dezavantajlı insanlara yardım etmek. O ..." Pratima'nın sesi kesiliyor. Yukarı bakıyorum.

Devam etmekte zorlanıyor. "Leena'nın tek istediği kendini değerli hissettiği bir yere gitmekti. Hepimiz kendimizi değerli hissetmek isteriz, değil mi? Sevilmeye. Ait olmaya. Çünkü kendimizi bir yere ait hissetmezsek, oraya nasıl ev diyebiliriz ki? Bu hayatta kalmak için en temel şey değil mi, çünkü bir gruptan ya da sürüden dışlanmak ölüm anlamına gelebilir?"

Pratima'ya bakıyorum. Ve bir an kendisinden bahsediyor olabilir mi diye merak ediyorum. Kendi göçmenlik deneyimi hakkında. Acaba bu

Yaslı anne, anlamaya bile başlayamayacağım her türlü acıyı hissediyor. Kocasıyla rahatça konuşup konuşamadığını merak ediyorum. Eğer yalnızsa.

"Pratima, Leena'nın babasını endişelendirdi mi - kızının bir Hristiyan grupta çalışmakla ilgilenmesi?"

"Jaswinder Sih inancının sadık bir takipçisidir. Leena'ya karşı da çok katıydı. Sırf ona karşı gelmek için bazı şeyleri reddettiği bir dönemden geçiyordu. Onun kontrolüne karşı isyan ediyordu. Kendi kültürel geçmişiyle ilgili her şeyden kaçınıyordu. Okuldaki kızlara uyum sağlamak için çok çabalıyordu."

"Tipik bir ergen," diyorum usulca.

Bana ters ters bakıyor. Suçluluk duygusu göğsümü kaplıyor. Şifonyere geri dönüyorum. Broşürlerin yanında mücevher ve diğer ıvır zıvırlardan oluşan bir sepet var. Kaldırıyorum, inceliyorum ve birkaç parçayı değiştiriyorum. Yüzükler. Bir bilezik. Küpeler. Deniz kabuklu bir kolye. Leena'nın annesi odaya giriyor ve arkamdan geliyor. Yaklaştı. Sesini alçalttı.

"Bize gösterdiğin madalyonun resmi - Kelt düğümleri olan. Size bir şey söylemem gerekiyor."

Kalbim daha hızlı atıyor. bu. Aşağıda kocasından sakladığı, onu rahatsız eden şey buydu.

"Bulduğun dudak parlaticısı için de aynı şey geçerli" diyor. "Ve belki şiir kitabı ve adres defteri bile."

"Aynı olan ne?"

"O ..." Pratima içine çekiyor ve titrek bir nefes veriyor. "Bizim Leena bir şeyler alırdı."

"Ne demek 'bir şeyler almak'?"

"Onları çaldı ya da izinsiz ödünç aldı. Jaswinder Leena'nın makyaj malzemesi almasını yasakladı, o da diğer kızlardan aldı. Bir alışkanlık geliştirdi. Bir tür ... koleksiyonculuk." Pratima tereddüt ediyor. "Twin Falls Drug Mart'ın müdürü birkaç ay önce aradı, gelip Leena'yı almamızı istedi. Bizimle konuşmak istedi. Biraz rimel ve göz farı çalmış. Bir daha asla yapmayacağına söz vermiş, o da şikayetçi olmamış ya da ihbarda bulunmamış." Yanakları kıpkırmızı oldu. "Durdu mu bilmiyorum. Sanırım o dudak parlaticısı, adres defteri ve şiir kitabı başka öğrencilere ait. Madalyon da öyle."

Garip bir rahatlama hissediyorum. "*Emin misin?*"

"Hayır. Ama eşyaların başka kızlara ait olabileceğini bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Bu gerçekten yardımcı oluyor, Pratima. Böyle açıldığın için teşekkür ederim." Tereddüt ettim. "Can . . . Leena'nın arkadaşlarından herhangi birini Kelt madalyonu ya da benzer bir madalyon takarken gördüğünü hatırlıyor musun?"

Bana bakıyor. Zaman uzuyor. Rüzgâr bir ağacın dallarını pencereye doğru savuruyor. Hava değiştikçe sıcaklığın düştüğünü hissediyorum. Bir fırtına geliyor.

"Anlıyor gibi görünmüyorsunuz, değil mi Çavuş? Leena'nın hiç arkadaşı yoktu."

İfadesi askıda kaldı. Tekrar okulun spor salonundaki o günü düşünüyorum. "Peki ya şuradaki mantar panoya iliştirilmiş fotoğraflar?" Gidiyorum.

duvardaki panoya yaklaştırdım. Bu fotoğrafları en son buraya geldiğimde, Leena Rai henüz kayıp bir vakayken görmüştüm. Sarı raptiyelerle tutturulmuş, sınıf arkadaşlarının hem okulda hem de okul dışında çekilmiş fotoğraflarından oluşan bir seçki. Yüzler arasında kendi kızımın ve onun en iyi arkadaşı Beth'inki de dahil olmak üzere tanıdığım pek çok yüz var. Bazı yüzler kırmızı kalemle daire içine alınmış. "Bu çocuklardan hiçbiri onun arkadaşı değil mi? Ya da neden bu fotoğrafları buraya asmış?"

"Sanırım arkadaşları olmasını dilediği insanlar. Bir çeşit hayal tahtası gibi. Rol yapabiliirdi."

"Neden bu yüzlerden bazıları kırmızı daire içine alınmış?" Pratima sessiz kalır.

Ona bakıyorum.

Tekrar nefes alır. "Bilmiyorum. Tek bildiğim Leena'nın o kızlar gibi olmak istediği. Bir yere ait olmak istiyordu."

Kaşlarımı çatıyorum ve kimlerin kırmızı daire içine alındığına dikkat ederek daha yakından bakıyorum.

Beth. Maddy. Cheyenne. Amy. Seema. Popüler kızlar.

Twin Falls'ta sadece bir ilkokul ve bir lise bulunmaktadır. Her sınıfta bir öğrenci var. Kasabanın ana sınıfında tanışan çocuklarının çoğu aynı grupla sınıf atladı. Hepsi aynı doğum günü partilerine gitmiş. Aynı mağazalardan alışveriş yaptılar. Aynı spor etkinliklerine ve topluluk barbekülerine katıldılar. Küçük kasabaların doğası böyledir. Ve bana öyle geliyor ki, uyum sağlayamadığınız ya da ait olamadığınızı hissettiğiniz bir yer gerçekten cehennem olmalı. Ya da sevilmiyorsanız. Çünkü kaçış yoktur.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve "Tanıdığınız biri var mı - bu fotoğraflardaki çocuklardan Leena'ya diğerlerinden biraz daha yakın olan herhangi biri? Leena'ya ne olduğunu anlamamıza yardım edebilecek biri.

En son Şenlik ateşinde görüldüğü an ile nehre düştüğü an arasında geçen süreyi biliyor musunuz?"

"Varsa bile bana hiç söylemedi." Bir duraksama ve Pratima'nın iri, kara gözleri parlıyor. "Onlara ne yapmaları gerektiğini emredersek, onları kontrol edersek güvende tutabileceğimizi düşünüyoruz. Onları sporla meşgul edersek başlarının belaya girmeyeceğini düşünüyoruz. Ama yanılıyoruz."

Birden kapının arkasından bakan k    , karanlık bir kafa görüyorum. Ganesh. Altı yaşındaki çocuğun gözleri kocaman. İzliyor. Dinliyor.  Ğreniyor. Annesi neye baktığımı görmek için arkasını döndü.

"Ganesh! Dışarı!" İŞaret ediyor. " ık dışarı. Orada öylece durup nasıl dinlersin?"

 ocuk koridorda koşarak uzaklaşıyor. Bir kapı çarpması duyuyorum. Pratima kızının yatağına yığılıyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor. HıÇkırmaya başlıyor.

Luke ve ben ısırın r zg rın içinden plakasız aracımıza doğru yürürken, izlendiğimi hissediyorum. Eve bir göz attım. Üst katta, aydınlık bir çatı penceresinde k     bir gölge var. Yine Ganesh. Biz dedektifleri izliyor. Ona bakıyorum ve içimi bir hüzün kaplıyor.  ocuk ne düşünüyor olmalı? Ne söylediğimizi duydu? Ablasının  l m  hakkında ne anlıyor ve bu onu sonsuza dek nasıl deĐiŐtirecek?

El sallamak için elimi kaldırıyorum ama ortadan kayboluyor. Ve Luke'un arabanın diğer tarafından bana baktığını görüyorum. Elim i indiriyorum ve sürücü koltuğuna tırmanıyorum. Luke'un gözleriyle karşılaşmadan emniyet kemerimi takıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Bizi Amy Chan'in evine götürecek yolda ilerlerken yağmur yağmaya başlıyor. Leena'yı 15 Kasım sabahı saat 02:00 sularında Şeytan Köprüsü'nde gördüğünü bildiren kız o.

"Siz yukarıdayken laboratuvardan bir telefon aldık," diyor Luke. "Günlük sayfaları kurumuŐ. Mürekkep okunabilir durumda. Kopyalarını merkeze gönderiyorlar."

Başımı sallıyorum. Gergin. "Leena bir Şeyler çalmış," diyorum. "Pratima adres ve Şiir kitaplarının, makyaj malzemelerinin, madalyonun, hepsinin başka çocuklardan 'ödünç alınmış' olabileceğini düşünüyor. Leena'nın hırsızlık da yaptığını söylüyor."

"Yani Pratima'nın aşağıda kocasından sakladığı şey bu muydu?"

"Öyle görünüyor." Dağın yukarısına ve lüks bir alt bölgeye çıkan bulvara sapıyorum. Duman Kayalıkları'na doğru gidiyoruz - Chan'in evinin benzer şekilde süslü evlerin arasında sütunlu beyaz bir düğün pastası gibi durduğu granit bir çıkıntı. "Madalyon yeterince sıradan bir biblo, değil mi?" Ona bakıyorum. "Herhangi birine ait olabilir."

"Çocukları tekrar sorgulamak için getireceğiz" diyor.

"Hiç çocuğunuz var mı?"

"Hiç olmadı. Sonra evliliğimiz yıkıldı ve artık çok geçti."

Ona bir bakış daha atıyorum. "Boşandın mı?"

"İşimle evliyim. Her zaman öyleydim." Gülüyor. "Bu mesleki bir tehlike, özellikle de cinayet masasında. Eski eşim, anlaşılabilir bir şekilde, ikinci planda kalmaktan sıkıldı. Sonunda oldukça dostane bir ayrılık oldu, bu tür şeyler ne kadar dostane olabilirse."

Yağmur aniden sağanak halinde yağmaya başlar. Bir sonbahar musonu. Dik yolda sular çarşaf gibi akıyor ve ben arabayı sürerken yağmur damlaları sanki gökyüzünde birbirlerine kavuşmak için yarışıyorlarmış gibi ön camımdan yukarı doğru kıvrılıyor. Normalde aralıksız devam eden sonbahar musonları hayatımın arka plan gürültüsüdür. Bugün farklı hissediyorum. Yağmur damlaları sanki söyleyecek bir şeyleri varmış gibi bir aciliyetle, bir ısrarla sıcıyor.

Kayıpları düşünüyorum. Geride bırakılan günlük boşlukları. Leena'nın Nike ayakkabısı. Kanlı çorabı. Islak sırt çantası ve nehir kıyısında kayaların arasında kaybolan şiir kitabı. Bir günlüğün yüzen sayfaları. Hayallerle dolu bir kız. Gitti. Planları susturuldu.

"Bu Darsh Rai, onu tanıyor musun?" Chan'ların sokağına döndüğümde Luke soruyor.

"Evet. Yakışıklı bir adam. Yirmi ya da yirmi bir yaşlarında. Suyun karşısındaki kağıt hamuru fabrikasında çalışıyor. Polislerle başı hiç derde girmemiş. Anlatılanlara göre iyi bir insan. Düzgün giyiniyor. Eski spor arabaları restore etme tutkusu var. Kızlar etrafına üşüşüyor."

"Şu hediye veren kuzen Darsh ile konuşmamız gerekecek." Luke saatini kontrol eder. "Amy Chan'le konuştuktan sonra bu akşam onu ziyaret etmeliyiz. Leena'nın boğulduğu haberi yayılmadan önce."

Yağmurda olduğu gibi, Luke'ta da bir aciliyet hissi var. Anlıyorum. Bir cinayet soruşturmasının ilk günlerinde, zaman çok önemlidir.

Zaten çok şey kaybettik.

"Babasında da bir sorun var" diyor. "Geçmişini kontrol etmemiz gerekiyor."

Şaşkınlık içimde dalgalanıyor. "Jaswinder?

Kapalı mı?" "Hmm."

Chan'in garaj yoluna döndüm. "Jaswinder otoriter ve biraz huysuz biri gibi görünebilir ama o iyi bir adam Luke. Ve canı yanıyor. Biri benim çocuğuma bunu yapsa ben ne *yapardım* bilmiyorum. Yerel ulaşım şirketinde çalışıyor. Düzenli bir otobüs güzergahı kullanıyor. O güzergahtaki herkes size onun iyi bir adam olduğunu söyleyecektir. Onurlu bir adam." Aracı durduruyorum ve Leena'nın morluklarını hatırlıyorum. "Çocuğunun ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?"

Yüzümü izliyor. Sessizce, "Hepsini tanıyorsun Rachel. Kişisel olarak. Tüm oyuncular. Onlar senin topluluğunun bir parçası. Şef Doyle bu yüzden beni takımda istedi, dışarıdan bir göz olarak. Bir kasabada uzun süre yaşadığınızda objektif olmak zordur. RCMP'nin üyelerini her beş yılda bir yeni topluluklara transfer etmesinin nedeni budur - böylece çok fazla yatırım yapmazlar ve tarafsızlığı kaybetmezler. Jaswinder Rai'nin herhangi bir şekilde sorumlu olduğunu düşünmesem de, her şey her zaman mümkündür. İstatistiklere göre kadınlara uygulanan şiddetin çoğu iyi tanıdıkları biri tarafından gerçekleştiriliyor. Buna erkek aile üyeleri de dahildir. Ve orada bir şeyler ters gidiyor. Bunu hissedebiliyorum."

TRINITY

ŞİMDİ

Perşembe, 11 Kasım. Günümüz.

Gio ve ben projemiz süresince kiraladığımız motel odasındaki küçük yemek masasında yan yana oturuyoruz. Motel, 1997 yılında eski Twin Falls polis karakolunun bulunduğu yerin yakınında, Chief Dağı'nın granit duvarlarına bakan, şehrin daha endüstriyel bir bölgesinde yer alıyor. Chief bana Yosemite'deki El Capitan'ı hatırlatıyor ve uluslararası tırmanış kardeşliği arasında iyi biliniyor. Chief Dağı aynı zamanda bu hikâyede değişmeyen tek şey; kasabanın üzerinde her şeyi bilen bir nöbetçi gibi duruyor. Yıllar boyunca her şeyi gördü. Ama sessiz duruyor. Dikkatli. Soğuk ışıktaki yasaklayıcı.

Şef'in bir fotoğrafını ilk kez Clayton Jay Pelley'in gürleyen şelalenin önünde gülümserken çekilmiş eski bir haber fotoğrafına rastladığımda görmüştüm.

Gio ve ben, polis dalgıç Tom Tanaka ile elde ettiğimiz ses kaydını dinliyor ve karıştırıyoruz. Tom şu anda Ontario Eyalet Polisi'nde çalışıyor. Toronto'dan bir kadınla evlenince doğuya taşınmış.

TOM: Leena'yı kıyıya sonra, Çavuş Rachel Walczak başka bir şey bulup bulamayacağımızı görmek için suyun altına geri dönmemizi söyledi.

Ne gibi?

Kurbanın son görüldüğü askeri ceket gibi. Ya da bir silah.

kurbanı dövmek için kullanılmış. Yüzündeki travma çok büyüktü. Cesedi ters çevirdiğimizde Birkaç dakika boyunca hepimiz şok olmuş bir sessizlik içindeydik.

TRINITY: Bizi geriye götürüp o Kasım sabahı su altında gördüklerinizi ayrıntılı olarak anlatabilir misiniz?

Bir dilim pizzaya uzanırken kendi kendime gülümsüyorum. Tom Tanaka'nın sesindeki gerilimi seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, bulanık suyun altında yüzen bir haftalık bir ceset bulmanın en ince ayrıntısına kadar anlatılmasını istemenin hortlakça olduğunu biliyorum ama bu gerçek bir suç. Dinleyiciler bu gösteri -cinayet tiyatrosu- için geliyor. Clayton Pelley'nin suçsuz olduğunu iddia etmesi beni hâlâ heyecanlandırıyor. Tom'u dinlerken ağzımdaki pizzayı çiğniyorum, Clayton'ı ilk kez şahsen gördüğümde neler hissettiğimi, hikayenin odağı değiştikçe içimde bir şeylerin nasıl değiştiğini düşünüyorum.

Su gibiydi. Görüş mesafesi neredeyse sıfırdı. Bazen ellerimi yüzümün önünde bile göremiyordum. İkimiz de aslında körlemesine dalıyorduk, sadece dikkatlice ilerliyorduk ve ellerimizle kalın bulanıklığı hissediyorduk, bir şeylere dokunuyorduk - ince sazlar, çamur, kayalar, metal parçaları, eski tenekeler, kırık şişeler, alışveriş , bir bisiklet - bu sırada keskin bir şeyle kendimizi kesmemeyi umuyorduk. Umutsuzca kızı bulmak istiyorduk ama bir yandan da onu orada bulmak istemiyorduk. Aradığım süre boyunca, yüzünün aniden benimkiyle karşılaşacağı korkusu vardı - ben farkına varmadan içine doğru yüzecektim. Gözleri tam orada, benimkilerin önünde olacaktı. Açık. Bana bakıyordu. Teni solgun, karanlık sudaki bir hayalet gibi ıslı ıslıldı. O endişeden, o gerginlikten asla tam olarak kurtulamazsınız.

... Ve sonra ona dokundum. Parmak uçlarımla. Saçları başının etrafına yayılıyordu. Uzun. Ve yüzüme geldi, gözlüklerimin üzerinden geçti. Yabani ot sandım.

uzun saçları olduğunu fark ettim. Üzerinde sutyeni ve boynuna dolanmış kaşkolu dışında hiçbir şey yoktu.

SESSİZLİK

TRINITY: Sualtı araştırmasına nereden başlayacağınıza nasıl karar verdiniz?

Eşyalarının bulunduğu köprünün altından nehre girdiyse çok uzağa gitmiş olamayacağını . Leena ortalama bir kadın boğulma daha ağırdı, bu nedenle nehrin derinliği yaklaşık yirmi beş metre ve akıntının yavaşlığı göz önüne alındığında, fazla harekete direnemeyecek kadar ağır olacağını düşündük. Temel olarak, eğer bir dalgıç akıntıya karşı kolayca yüzebiliyorsa, boğulmakta olan bir kurbanın çok uzağa taşınması pek olası değildir. Bu yüzden genellikle son görüldüğü noktadan başlarsınız. Sonra kaldırma kuvvetinizi negatif olacak şekilde ayarlarsınız ve neredeyse dibe kadar batmanıza izin verirsiniz ve orada, yüzükoyun, dibin hemen üzerinde asılı kalırsınız ve sonra ileriye doğru ilerlersiniz. Onu köprü ayaklarından çok uzakta bulmadık. Yılan otlarına takılmıştı.

Ve onun kıyafetlerini buldunuz.

Evet. Kargo pantolonu ve külotu. Ceket bulunmadı. Çavuş Walczak tekrar aşağı inmemizi istediğinde, belki bir beyzbol sopası ya da bir lastik demir veya bu tür bir künt kuvvet travması uygulamak için kullanılabilecek ağır bir şey bulabileceğimizi düşünüyordum. . . Yani . . . I . . . Araba kazalarında köprüden uçan kurbanlara benziyordu.

Patolog da böyle söyledi.

Evet. Ama bir silah aradığımız için, orada öylece asılı duran, üç hayalet gibi sulu karanlığın içinde usulca sağa sola sallanan gevşek günlük sayfalarını gördüğümde biraz ürktüm. Onları yukarı çıkardığımızda, sayfalar oldukça bozulmamış görünüyordu. Kelimeler hala oradaydı. Mürekkep genellikle kalıcıdır ve eğer sayfalar çok uzun süre suda kalmamışsa ve su onunki gibi soğuksa, yazılar okunabilir. Çoğu kelime hayatta kalır.

Bunlar bir dergiden mi?

TOM: Bir dergiden koparılmış gibi görünüyorlardı, evet.

Gio tema müziğini hafifçe beslemeye başlıyor. Pizzamdan bir ısırık daha alıyorum ve dinlerken düşünüyorum.

TRINITY: Jaswinder ve Pratima Rai yazının kızlarına ait olduğunu söylediler. Leena'nın yazmayı sevdiğini ve bir gün yazar, hatta yabancı bir muhabir olmak istediğini söylediler. Diğer dava kanıtlarıyla birlikte yırtık sayfaların kopyalarını da aldım. Ve işte Leena, kendi :

MÜZİĞİN SESİ HAFİFÇE YÜKSELİR

TRINITY: "Hayatımızın çoğunu kendi Gölgemizden korkarak geçiririz. Bunu bana o söyledi. Her birimizin içinde derinlerde bir Gölge yaşadığını söyledi. kadar derinde ki orada olduğunu bile bilmiyoruz. Bazen, hızlı bir yan bakışla, bir anlık bir görüntüsünü yakalarız. Ama bu bizi korkutur ve hemen başka tarafa bakarız. Gölge'yi besleyen şey budur - yetersizliğimiz

bakmak için. Aslında ham benliğimiz olan bu şeyi inceleyemememiz. Gölge'ye gücünü veren de budur. Bize yalan söyler. Ne istediğimiz hakkında, kim olduğumuz hakkında. Tutkularımızı, en karanlık arzularımızı diriltir. Ve ne kadar , ondan o kadar korkarız ve biz olan bu Canavarı saklamak için o kadar derin mücadele ederiz.

"Bana bunları neden söylediğini bilmiyorum. Belki de dolaylı yoldan kendi Gölgesini ortaya çıkarmanın ve ona hitap etmenin bir yoludur. Ama Gölgelerimizin kötü olduğunu düşünüyorum - onun ve benim. Büyük, karanlık ve çok tehlikeli. Gölgelerimizin dışarı çıkmasına asla izin verilmemesi gerektiğini düşünüyorum."

Günlüğün rastgele yerlerinden koparılmış gibi görünen diğer iki sayfada bu minvalde birkaç düşünce notu var. Bir yerde Leena şunları yazmış:

"O bana inanıyor. Beni ayakta tutan tek şey bu. Kendimi zeki, gerçek ve değerli hissetmemi sağlıyor ve ben onu seviyorum. O da beni seviyor."

Ve başka bir satırda şu sözleri yazdı: "Bana ayrılmak istemenin çok iyi bir şey olduğunu ama bir çıkıştan daha fazlası olan bir çıkış planına ihtiyacım olduğunu söyledi. Sanırım bir tane var..."

Yırtık sayfalardaki son cümle şudur: "Bugün bana askeri bir terimden bahsetti. MAD. Karşılıklı garantili imha. İki gücün diğer tarafı tamamen yok edecek nükleer silahlara sahip olması ve bunun her iki tarafı da kontrol altında tutması gibi. Büyük sırları saklamanın böyle bir şey olduğunu söyledi. Büyük, karanlık sırlardan bahsediyordu. Birinin gölgesindeki gerçeği bilmek gibi sırlar. Nükleer silahlara dönüşen sırlar. Bir çeşit caydırıcılık. Ve her iki taraf da sessizlikten korkuyor. Ta ki

değiller. Ta ki ikisi de harekete geçip ilişkiyi patlatana kadar. Karşılıklı yıkım."

Ve işte bu kadar. Sayfa burada yırtılarak bitiyor. Leena Rai'nin sözlerinden geriye kalan tek şey bu. Şimdiye kadar. Günlüğün geri kalanı hiç bulunamadı.

MÜZİĞİN SESİ YÜKSELİYOR.

Peki Leena'nın sevdiği "O" kimdi? Sonu hapisane olan adam mıydı? Yoksa başka biri miydi? Leena'ya yaşça daha yakın biri mi? Belki de hala kasabada yaşayan biri? Gölgesi olan biri, Leena'nın bildiği için neden olacak kadar karanlık gerçek?

Yırtık sayfalar neden onun cesediyle birlikte nehirde yüzüyordu? Neden yırtılmışlardı ki?

Peki günlük nereye gitti?

Gevşek sayfalar. Gevşek sonlar. Çok fazla cevaplanmamış soru bırakıyorlar. Davadaki dedektiflerin bıraktığı sorular. Takip edeceğimiz bir iz.

TEMA ŞARKISINA GEÇER.

Ağzımdaki pizza lokmasını yutuyorum. "Sanırım bu sabah cinayetin eğlence olması üzerine kaydettiğimiz klibi sunmalıyız," diyorum. "Bunu benim için tekrar oynatabilir misin?"

Gio klipsi bulur, tıklar.

TRINITY: Cinayet ve onu takip eden yasal süreç bir tür tiyatrodur, ürkütücü bir tiyatro. Cinayet eylemi, toplumlarımızdaki patolojilere ışık tutmaya zorlar. İzlemeye çekiliriz çünkü cinayet kendimizle ilgili unsurları, bakamadığımız şeyleri ortaya çıkarır.

uzak . Her birimizin içinde derinlere gömülü çeşitli katil ahlaksızlıklarını tanıyoruz - sapkın arzular, akıl hastalıkları, şiddet dürtüleri, haklı öfke, önyargı, ırkçılık, hayal kırıklığı, kötü niyet, açgözlülük, kıskançlık, zalimlik. Tüm bunlar yüksek dramın unsurlarıdır. Ve bir toplumun cinayetlerini anlamak, bir kasabanın yüzeyinin altında yatan gerilimler hakkında çok şey öğrenmek demektir. Cinayet aynı zamanda bir hükümetin otoritesini ve vatandaşlarının hayatları üzerinde sahip olduğu nihai gücü de ortaya koyar. Özgürlükleri ellerinden alma, birilerini hapsedme gücü. Cezalandırma. Ve hatta misilleme olarak idam cezası şeklinde öldürme. Ancak bazen yetkililer yanlış yaparlar.

Bazen gerçeği vatandaş gazetecilere düşer. Ve bazen gerçeği ortaya çıkarmak, suyun altındaki dalgıçlar gibi, bulanık karanlıkta, parmakları bir şeye dokunana kadar santim santim yollarını hissederek başlayabilir.

"Evet," dedim. "Evet, Tom'un röportajına bu klip ile başlayalım."

OceanofPDF.com

RACHEL

SONRA

Pazartesi, 24 Kasım 1997.

"Amy Chan on beş yaşında mı?" Kayalıklardaki Chan evinin ön girişine yaklaşırken Luke soruyor. Noel ışıkları çoktan asılmış. Bu görüş noktasından, değişen sislerin arasından, Twin Falls'un ticari merkezinin nehirler ve okyanus arasında yuvalandığı uzaktaki vadiyi görebiliyoruz. Ayrıca sesin karşısındaki kağıt hamuru fabrikasının ışıklarını da görebiliyorum. Rüzgar değirmenden bize doğru esiyor. Kağıt hamuru üretiminde kullanılan kükürtlü kimyasalların pis kokusunu taşıyor. Bazen bu koku mide bulandırıcı olabiliyor.

"15 yaşına yeni girdim." Kapı ziline uzandım. "Tek çocuk. Annesi onu Leena'yı köprüde gördüğüne dair açıklama yapması için karakola getirdi."

Kapı zili boş bir çıkarır. Kapı açılır.

Koyu kahverengi gözleri ve omuz hizasındaki saçlarıyla güzel ve minyon bir genç olan Amy, beyaz mermer koridorda duruyor. Yumuşak pembe bir sweatshirt ve tozluk giyiyor. Ayakları çoraplı. Arkasında parlak, koyu renkli ahşaptan yuvarlak bir masa, sahte olması gereken çiçeklerle dolu bir vazo tutuyor. Ya da yılın bu zamanında çok abartılı bir sera ithalatı.

"Merhaba Amy," diyorum. "?"

"Güzel." Gergin. Ağırlığını ayaktan ayağa kaydırıyor.

"Bu Çavuş Luke O'Leary. Leena'nın ölümüyle ilgili soruşturmaya yardım ediyor. Onu gördüğünüz o gece hakkında size birkaç soru daha sormak istiyoruz. Başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığınızı görmek istiyoruz. Ailenizden biri evde mi?"

"Annem."

"İçeri girebilir miyiz?"

Amy içeri girmemize izin vermek için geri çekildi. Annesi Sarah Chan giriş holünde . Bizi görünce gözlerini şaşkınlıkla açıyor. Kızının daha yaşlı bir yankısı, ama çene çizgisinde sallanan şık bir bob ile. O da sinirli görünüyor. Neden geldiğimizi açıklıyorum ve bizi pelüş krem halılar, beyaz mobilyalar ve şehir manzarası olan bir oturma odasına davet ediyor. Uzakta Wuyakan Nehri'nin gümüş ışıltısını görebiliyorum ve içime bir ürperti çöküyor. Amy ortaya çıkmadan önce Leena bir haftadan uzun bir süre o suda yüzmüştü. İnsanlar pencerelerinden nehre bakarken, arabalar ve okul otobüsleri köprüden geçerken yüzüyordu.

Luke ve ben bembeyaz sandalyelere usulca oturduk. Amy ve annesi de Pratima ve Jaswinder gibi kanepeye birlikte oturdular. Moral desteği için birbirlerine yakınlar.

Giysilerini, açık konforlarını not ediyorum ve Leena'nın boynuna dolanmış ucuz kaşkolunu düşünüyorum. Chan kadınları için Fruit of the Loom marka iç çamaşırı olmadığına eminim.

"Size çay, kahve ya da herhangi bir şey getireyim mi?" Sarah sorar.

"Hayır, biz iyiyiz," diyorum. "Amy'nin o gece köprüde gördüklerini bir kez daha gözden geçirmek istiyoruz, eğer sorun olmazsa?" Not defterimi ve kalemimi çıkarıyorum.

Chan kadınlarının ikisi de başını sallar. Luke bir kez daha dışarıdan bakan yabancı rolüne bürünür. Değerlendiriyor. Tanıklar kadar beni ve tepkilerimi de tarttığı hissine kapılıyorum ki bu beni tedirgin ediyor.

"Amy, yirmi birinci Kasım Cuma sabahı annenle birlikte karakola geldin."

Amy başını sallar. Elleri kucağında kıpırdanıyor.

"Leena Rai'nin kaybolduğunun bildirilmesinden neredeyse bir hafta sonra. Neden bu kadar gün beklediniz?"

Amy annesine bakar. "I . . . Çok özür dilerim. Öldüğünü bilmiyordum. I-"

Annesi bir elini kızınınkinin üzerine koyar. Amy sessizliğe gömülür.

"Tamam, biraz geri saralım." Not defterime bakıyorum. "Anneme On beş Kasım Cumartesi günü saat iki sularında erkek arkadaşınız Jepp Sullivan ile birlikte Devil's Bridge'den geçerken Leena Rai'nin kaldırımında tökezlediğini gördüğünüzü söylediniz, doğru mu?"

"Evet," diyor küçük bir sesle.

"Gecenin ikisinde köprüde ne yapıyordun?"

Annesine gergin bir bakış daha atar. Annesi başını sallar. "Devam et canım. Sorun yok."

"Ormandaki koruda şenlik ateşine gitmiştik. Jepp ve ben ateşten gece bir buçuk gibi ayrıldık. Arabayı o kullanıyordu ve köprü üzerinden Ari's Greek Takeout'a gidiyorduk - her zaman geç saatlere kadar açıktırlar ve

. . . Partilerden sonra almaya gitmek gibi bir şey."

"Akşamdan kalma için iyi bir yemek," diye öneriyor Luke.

Amy hiçbir şey söylemiyor. Ari's, Twin Falls polisi tarafından gece geç saatlere kadar açık bir mekan olarak biliniyor. Ari'nin dışındaki sarhoş kavgalarını ayırmak nadir değildir. Bu yüzden Ari Gamoulakos güvenlik kamerası taktırmış. O geceye ait görüntülerin hâlâ mevcut olup olmadığını kontrol etmek için aklıma bir not alıyorum.

"Jepp'in kendi arabası mı var?" Ben soruyorum.

"Burası Darsh Rai'nin sayılır. Jepp'in Darsh'la bir anlaşması var, ona sahip olmak için parasını ödüyor. Darsh ucuza aldı ve tamir etti."

"İçki mi içiyordunuz?" Ben sordum.

"Jepp araba kullanmakta iyiydi. Bütün gece sadece bir bira içti. Bu konuda gerçekten çok iyi. Çok sıkı çalışıyor. Basketbol bursu istiyor."

"Tamam, köprüden geçerken gördüklerinizi bana anlatın."

"Bir dolunay vardı. Büyüktü. Hava açıktı. Ve denizden esen gerçekten çok soğuk bir rüzgar vardı. Beni etkileyen şey buydu - o dondurucu rüzgarda yürüyen birini görmek. Savrulan uzun siyah saçlar gördüm. Sonra ceketin şeklini ve kişiyi gördüm ve onun Leena olduğunu anladım."

"O olduğundan hiç şüpheniz yok mu?" Soruyorum.

"I . . . Leena olduğunu kesinlikle görebiliyordun. Bu onun şekli. Leena -Uzun ve iriydi ve insanların dalga geçtiği bir yürüyüş şekli vardı. Bir çeşit hantal. Ama bu daha çok Leena'nın o gece çok içmiş olmasından kaynaklanıyordu ya da en azından tamamen sarhoş görünüyordu. Düşüp kalkıyor ve korkuluklara tutunuyordu. Sonra bir kamyon geçti. Farlar onu aydınlattı. Jepp'e 'Hey, bu Leena' dedim ve izlemek için koltukta arkamı döndüm."

Göğsümde bir sıkışma başlıyor.

"Yani yalnız mıydı?"

"I . . . Sanırım öyle oldu. Arkasında biri var mı diye arkaya falan bakmadım, sonra geçip gittik ve köprüden çıktık."

"Durup iyi olup olmadığına bakmayı düşünmedin mi, köprüde öylece tökezlerken? Tek başına."

Amy'nin gözleri parlıyor. "I . . . Pek sayılmaz." "Jepp onu gördü mü?"

"Hayır, kullanıyordu. Birini fark etti ama Leena olduğunu bilmiyordu."

"Leena hangi yöne doğru yürüyordu?" diye sordum.

"Bizim gittiğimiz yönün tersine ." "Yani kuzeye mi gidiyordu?"

"Evet."

Luke'a baktım. Leena'nın sırt çantası ve eşyaları nehrin güney kıyısında, köprü'nün altında bulundu. Ancak Nike ayakkabısı ve kanlı çorabı köprü'nün altındaki kuzey kıyısında bulundu, orada büyüyen sedirin gövdesinde de kan bulduk.

"Sırt çantasını taşıyor muydu?"

"I . . . Hayır. sanmıyorum. Bir şey taşıdığını hatırlamıyorum."

"Ama ceketini giyiyordu?"

"Evet. Kesinlikle ceket. Şenlik ateşinde giydiğinin aynısı."

Defterime bir not daha düşünüyorum. Hâlâ o ceketini arıyoruz. "Leena'yı geçen kamyon ne tür bir kamyondu?"

"I . . . Sıradan bir pikap gibi. Rengini hatırlayamıyorum. Karanlık ve ..." Sesi soluklaşıyor.

"Başka araba var mı?"

"I . . . Belki bir kişi daha geçmiştir." Kaşlarını kırıştırıyor. "Bilmiyorum. Gerçekten hatırlamıyorum. I . . . O kadar da dikkat etmemiştim-" Annesine bakıyor, yüzünde bir sıkıntı ifadesi belirliyor.

"Sarhoş muydun, Amy?" Ben sordum.

Başını sallıyor. Bir damla gözyaşı kalçasına düşüyor ve taytında ıslak bir iz bırakıyor. Gözlerini siliyor. "Özür dilerim. Eğer ... eğer daha odaklanmış olsaydım, belki ... belki durabilirdik ... belki Leena hayatta olurdu. Belki Jepp'e daha fazla şey söyleyebilirdim."

"Ama sen yapmadın. Bütün bir haftayı aldın," diyor Luke öne doğru eğilerek. "Neden?"

"I . . . Bunun bir sorun olduğunu düşünmemiştim."

"Kayıp olduğunu duyduktan sonra bile mi?"

"Hepimiz Leena'nın sadece Leena gibi olduğunu ve ortaya çıkacağını düşündük."

"Bunun bir *sorun* olduğunu düşünmedin mi?" Luke tekrarlıyor. Benim dost canlısı kişiliğime karşı o kötü polis kişiliğini takınıyor.

Amy'nin yüzü kıpkırmızı olur. "I . . . I . . ."

"Bana yalan söylediğini öğreneceğimden endişeleniyordu," diye tersliyor Sarah. "Amy bize şenlik ateşinin yakılacağı gece arkadaşı Cheyenne'in evinde kalacağını söylemişti. Ama geceyi Jepp'lerde geçirdi. Bizim bilmemizi istemedi. Başının belaya gireceğini düşündü ve girdi de. Ceza aldı."

Amy kısık bir sesle, "Jepp'in annesi hastanede gece vardiyasında çalışıyor. O bir hemşire. Babası onlarla birlikte yaşamıyor. O yüzden ailesi orada olduğumu bilmiyordu."

Hemşire Barb Sullivan'ı tanıyorum. Jepp'in ailesinin boşandığını biliyorum.

Bu kadarı doğru.

"Ama okulda Leena'nın muhtemelen öldüğü ve Wuyakan Nehri'nde yüzdüğü, bir seri katilin kurbanı olduğu söylentilerini duymaya başladığımda, ben ..." Amy şimdi ciddi ciddi ağlamaya başlıyor. "Okuldaki rehber öğretmene onu o gece köprüde gördüğümü söyledim. Beni müdüre götürdü, o da annemi aradı. Annem de beni karakola götürdü. İfade vermek için karakola gittik."

"Leena'nın nehirde yüzdüğünü sana kim söyledi?" diye sordum.

"Bu sadece bir söylenti gibiydi. Herkes bir başkasından duyduğunu söylüyordu. Kimse kimin başlattığını bilmiyor."

"Yani okulda özellikle hangi kişinin size söylediğini hatırlayamıyorsunuz?"

"I . . . Sanırım yanımda dolabı olan kızdı. Sınıftaki birinden duyduğunu söyledi, o da başka birinden duymuş."

"Peki Ari's Greek Takeout'a gittiğinizde orada ne yaptınız?" "Çörek aldım. Dışarıda yedik. Bir grup insan vardı.

Orada şenlik ateşinde kim vardı?"

"Orada kimi gördün?"

Amy taytındaki görünmez bir ipliği karıştırıyor. "I . . . Bilmiyorum. Pek odaklanamamıştım. Kendimde değildim. Sınıfımdan çocuklar ve bazı son sınıflar. Tripp Galloway. Darsh Rai ile konuşuyordu. Um . . . Cheyenne. Dusty. Diğerleri."

"Darsh orada mıydı? Ve ona küçük kuzeninin karanlıkta tek başına köprüde sarhoş bir şekilde tökezlediğini söylemeyi düşünmedin mi? Endişelenebileceğini düşünmedin mi?"

Başını iki yana salladı.

"Leena'yı gördüğünü *kimseye* söylemedin mi?" "Hayır, neden söyleyeyim ki?"

"Nedenmiş o?" diyorum tiksintiyle. "O sadece bir yabancıydı. Alakasız. Karanlıkta köprü boyunca tek başına tökezliyordu. Bu doğru mu Amy?"

Amy hıçkırmaya başlar.

"Bu kadar yeter," diye tersliyor Sarah. "Amy üzgün olduğunu söyledi - bir hata yapmış." Anne ayağa kalkar. "Bu görüşme bitmiştir."

Sarah ağzı sıkı bir şekilde bize kapıyı gösterdi. Biz *çıkarken* arkamdan sesleniyor: "Kızın Rachel'dan ne haber? O gece eve geldi mi?"

Durdum, döndüm. Ona bakıyorum.

"Maddy *sana* büyük bir şenlik ateşi planlandığını söyledi mi? Yoksa sana da mı yalan söyledi?"

Bakışlarını tutuyorum.

"Doğru. Ben öyle düşünmemiştim. Camdan evlerde yaşayan insanlar falan." Sarah kapıyı yüzümüze kapattı.

Arabaya döndüğümüzde Luke'a şöyle dedim: "Beni kötü bir anneymişim gibi gösteriyor ama ben bir polisim ve ormanda yasadışı bir toplantı yapıldığını kasabada söyleyecek *son* kişiyim. Kızım zaten polis çocuğu olduğu için tepki çekiyor. Baklayı ağzından çıkarmaması için diğerlerinden daha fazla baskı altında olurdu." Motoru çalıştırdım ve garaj yolundan geri geri çıktım.

"Tahmin edebiliyorum," diyor. Kasabaya dönüş yolunun geri kalanında sessizdi. Sonra şehir merkezine girdiğimizde, silecekler gıcırıyor, kaloriferler patlıyor, "Yarın okula gittiğimizde çocuklarla görüşmeyi ben hallederim" diyor.

Ona bir bakış attım. "Kızım da olacağı için mi?" "Evet."

Endişe kemiriyor. Yüzeyin altında bir şeyler kıpırdanıyor. Değişiyorum. İliklerime kadar hissediyorum.

RACHEL

ŞİMDİ

Perşembe, 18 Kasım. Günümüz.

Dağ bisikletimi kamyonetimin arkasına yüklediğimde sabahın geç saatleriydi. Granger hâlâ dönmedi ya da aramadı. Havada bir mola var ve dışarı çıkıp düşünmem, bastırılmış endişelerimi atmam gerekiyor. Ayrıca eski davayla bağlantılı olan yakınlarımı da uyarmak istiyorum. Maddy telefonuna cevap vermiyor, bu yüzden arkadaşım Eileen ile buluşmadan önce onun evine uğramayı planlıyorum. Kıvrımlı vadi yolunda ilerlerken, Leena Rai podcast'inin ikinci bölümünün bazı kısımlarını tekrar dinliyorum.

TRINITY: Leena Rai'nin annesi kızının kayıp olduğunu bildirdiğinde, söylentiler anında başladı. Leena'nın sınıf arkadaşlarından biri olan ve şu anda Calgary'de satış müdürü olarak çalıştığı yerden benimle telefonda konuşan Seema Patel, genç zihinleri boşlukları doldurmaya çalıştıkça her hikayenin bir öncekinden daha vahşi hale geldiğini söyledi.

SEEMA: Belki de korkuları yatıştırmak içindi, çünkü bilmemek bir şeyi bilmekten daha korkutucu olabilir, kötü olsa bile. Bir kısmı da sansasyonelliğin verdiği heyecandı. O zamanlar kasabamız biz gençler için sıkıcıydı. Sanki Leena gizemiyle ilgili çılgın hikayeleri garip bir eğlence olarak yarattık, her hikaye bir öncekinin üzerine çıktı. Her şey ayı saldırısı söylentileriyle başladı, çünkü Leena ilk başta kasabada kaybolmuş gibi görünüyordu.

ve gökyüzündeki roketten sonra kimse onu gördüğünü hatırlamıyordu. Birisi patikada tuvalete gittiğinde bir ayı tarafından sürüklendiğini söyledi. Diğerleri bir puma ya da kurt olduğunu iddia etti. Bazıları ise yakınlardaki bir vadiye düştüğünü ve dibindeki bitki örtüsü tarafından gizlendiğini ya da vahşi yaşam tarafından yenildiğini düşündü. Sonra bazı ukalalar bunun bir UFO olayı olduğunu, roket olayıyla bağlantılı olduğunu ve uzaylıların Leena'yı araştırma için kaçırdığını söyledi. Bazıları da Leena'nın bon re'nin etrafında gizlenen bir adamla kaçtığını iddia etti. Ya da belki de saklanıyor ve Leena'nın yaptığı şeyi yapıyordu. Leena daha önce eve gelmemişti ve sık sık yalan söylerdi. Muhtaçtı. Sapık gibiydi. Kıskançtı. Her zaman Twin Falls'u terk etmekten, şehir dışına çıkmaktan bahsediyordu. Aslında bunu gerçekten yaptığını düşünmüştüm. Biraz etkilenmişim, çünkü Tanrı biliyor ya, ben de gitmek istiyordum. nefret ediyordum, okuldan nefret ediyordum. Sonra, günler bir haftaya uzadığında, okulda onun kendi canına kıyıldığını duydum. Ve bunun da mümkün olduğunu anladım.

Leena'nın nehirde yumurtladığı söylentisi ne zaman ortaya çıktı?

SEEMA: Onu bulmalarından yaklaşık iki gün önce sanırım.

Bu söylenti kim çıkardı?

Hiç . Polisler de bulamadı.

Ama birileri onun nehirde olduğunu ve öldüğünü biliyor olmalıydı. Çünkü bu doğrudu. Ölmüştü.

İlk başta bunun başka bir çılgın hikaye olduğunu düşünmüştüm. Ama evet, doğrudu. Birileri bir şeyler biliyordu.

Leena'yı ne kadar iyi tanıyordun? SEEMA:

BEN . . . Pek değil.

Ailenin onunkini tanıdığını duydum.

SEEMA: Sadece Hindistan'ın aynı bölgesinden geldikleri için. Ama bu bizim ailemizi onların arkadaşı yapmadı.

TRINITY: Bu konuda savunmacı görünüyorsun.

SEEMA: Aynı yerden geliyor olmanız aynı olduğunuz anlamına gelmiyor. İnsanlar hepinizi aynı fırçayla boyamaya çalışıyor. Buna önyargı deniyor. Ten rengine ya da kültürel geçmişe göre.

TRINITY: Yani Leena'dan farklı, daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?

Buna içerliyorum. Ben ondan farklıydım, hepsi bu. Hiçbir ortak noktamız yoktu. Leena kabul . Nasıl yapacağını bilmiyordu.

TRINITY: Ama yaptın.

SEEMA: Arkadaşlarım

vardı.

DUR'a bastım. Son yirmi dört yılda on kat büyüyen, bir değirmen ve tomrukçuluk topluluğundan çevreye tutkulu ve uzaktan çalışmaya meraklı genç aileler için bir rekreasyon merkezine dönüşen Twin Falls'un dış mahallelerine giriyorum. Aklıma Pratima ve Leena'nın yatak odasında bana söyledikleri geliyor.

Onlara ne yapmaları gerektiğini söylersek, onları kontrol edersek güvende tutabileceğimizi düşünüyoruz. Onları sporla meşgul edersek başlarının belaya girmeyeceğini düşünüyoruz. Ama yanılıyoruz.

Pratima haklıydı. İlk elden biliyorum. Bir anne, çocuklarıyla iletişim kanallarının açık kalmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapabilir. Ama yine de işler ters gider. Ben de zor bir çocuktum. Ta ki 22 yaşında Maddy'ye hamile kalana kadar. İşte o zaman yardım istemek için aileme geri döndüm, çünkü ne Jake'in ne de benim işimiz ya da paramız vardı ve zor durumdaydık. Jake Ontario'dan batıya dağlara tırmanmak, kayak yapmak ve parti vermek için gelmişti. Ona aşık oldum ve kayak serserisi olarak ona katıldım. O sırada polis şefi olan babam, Jake'e bir arkadaşının yanında inşaatta iş bulmasına yardımcı oldu. Ben polislik eğitimime başlarken annem de Maddy'ye bakıcılık yapıyordu. Jake ve ben o noktadan sonra oldukça hızlı büyüdük. Babam sayesinde Twin Falls Polis Departmanına katıldım ve Jake sonunda kendi küçük inşaat işini kurdu. Ancak Maddy, sınıf arkadaşlarından Darren Jankowski ile evlendikten sonra bile duygusal olarak asla durulmadı. Ya da iki kızları olduktan sonra. Torunlarım.

Hepsi birbirine benzeyen banliyö evlerinden oluşan bir sokağa sapiyorum. Burası kasabanın yukarısında, dağın eteklerindeki yeni sitelerden biri. Çıkmaz sokağın sonunda Maddy ve Darren'ın yeşil süslemeli, beyaz, iki katlı güzel evleri var. Jake inşa etmelerine yardım etmiş.

Evi gözetlediğimde boynum geriliyor. Karnımın gerildiğini hissediyorum.

Kamyonetimi garaj yoluna çekip motoru durduruyorum ve şirin çatı pencereye bakıyorum. Yandaki erkek komşu, ön bahçesinde yetişen köknar ağacının etrafına Noel ışıkları diziyor. Kundaktaki bir çocuk verandadaki bebek arabasından onu izliyor. Bacalarından dumanlar yükseliyor.

Dışarı çıkıyorum. El sallla. Komşunun bakışları Maddy ve Darren'ın ön kapısına yöneliyor ve el sallamama karşılık vermeden önce tereddüt ediyor. Bu kadar mı yabancı görünüyorum? Kendi çocuğumun bahçesinde bir yabancı gibi mi? Yoksa kim olduğumu ve bu yeşil süslemeli evde hoş karşılanmadığımı çok iyi biliyor mu?

Ön kapıyı çaldım.

Darren açar. Yüzünde bir şok ifadesi belirir ama bunu çabucak kontrol eder ve gülümser. "Rachel? Ne yapıyorsun burada?"

Küçük Daisy'nin köşeden baktığını gördüğümde kamyonetimin anahtarlarını arka cebime koyuyorum.

"Heya, Daisy." Eğildim. "Nasılsın ufaklık? Küçük kardeşin nasıl?"

Dört yaşındaki Daisy nazlı nazlı gülümsüyor, hafifçe öne çıkıyor ve babasının bacaklarına doğru eğilirken kot pantolonuna tutunuyor.

"Merhaba de Daize," diyor Darren. "Ben büyükannen."

"Merhaba," diyor utangaç bir şekilde, babasının bacağına doğru dönerek, yanakları kızarak.

Keskin bir acı hissediyorum. Torunlarıma yabancıyım ve Tanrı biliyor ki bunu değiştirmeye çalıştım, ama Maddy elinden geldiğince engeller koyuyor.

"Sana bir şey getirdim." Cebimden küçük bir Snickers çikolatası çıkardım ve ona uzattım.

"Maddy kızların şeker almasını istemiyor." Darren özür diler gibi görünmeyi . "Özellikle de içinde fıstık varsa."

Şekeri cebime geri koyuyorum. "O zaman bir dahaki sefere sana daha iyi bir şey getirmem gerekecek, tamam mı Daize? Lily nerede?"

"Uyuyorum." Pelték konuşması çok sevimli. Kalbimi sıkıştırıyor ve duygular gözlerimden fıskırıyor. Dikleşiyorum.

"Maddy evde mi?" Darren'a sordum. "Garajda minibüsünü gördüm."

Kapana kısılmış gibi görünüyor. Minibüsü açıkça orada, garaj kapısı açık. Granger gibi davranıp karısı evde yokmuş gibi davranamaz.

"Kim o?" Köşeyi dönüp koridora çıkmadan önce Maddy'nin sesini duyuyorum.

Ortaya çıkıyor, beni görüyor ve donup kalıyor, elleri tekerlekli sandalyesinin kenarlarında sıkışıyor. Yüzü değişiyor.

"Hey, Mads," diyorum.

"Kim öldü?"

". Durdum. Torunlarıma merhaba demek için geldim."

"Doğru."

"Biraz konuşabilir miyiz?"

"Ne söylemek istiyorsan, burada söyleyebilirsin." Giriş salonunda. Kapı tam arkamdayken.

"Trinity Scott adında bir kadın beni ziyaret etti. Leena Rai cinayeti üzerine bir podcast hazırlıyor."

Maddy bana bakıyor. Zaman uzuyor. Aniden sandalyesini ve koridordan çıkıp gözden kayboluyor.

Darren başını salladı ve yumuşak bir sesle "Geçin" dedi.

Kızımı mutfağında, lavaboda bulaşık yıkarken buluyorum, sırtı bana dönük. Lavabonun üzerinde, Chief Dağı'nın kuzey yüzünü net bir şekilde gören bir pencere var. Kaya yüzeyi nemle parlıyor ve grinin tonlarıyla çizgili. Bir yarıktaki iki renk lekesi görüyorum.

Dağcılar. Kendimi hasta hissediyorum. Kızımın, Şef'in onu silkip atmasına meydan okurcasına, bir tırmanış rotasını bir öncekinden daha zorlu bir şekilde ele alarak, kendini çok sert ve çok sık fırlattığı granit dağın bu kadar belirgin bir manzarasına sahip bir evde neden yaşamak istediğini anlayamıyorum. Neredeyse bunu istiyormuş gibi. Ve sonra dağ bunu yaptı. İki yıl önce, Lily'yi doğurduktan kısa bir süre sonra. Şef sonunda, kendisine saldıran insan piresine belli belirsiz sinirlenmiş gibi bir omuz silkti ve Maddy'nin tutunduğu bir taş parçası ayrıldı. Herkes onun öldürülmemiş olmasının bir mucize olduğunu söylüyordu. Gizli bir parçam kızımın gerçekten ölmek istediğine inanıyor ve bunun nedenini ya da bir zamanlar mutlu olan küçük kızımın her şeyin nerede bu kadar ters gitmeye başladığını tam olarak anlayabilmiş değilim. Ya da neden öfkesinin çoğunun bana odaklandığını. Evet, kısa bir kaçamak yaşadım. Ama babası çok daha kötüsünü yaptı. Evet, o da babasına kızgın. Ama asıl cezalandırmak istediği benmişim gibi görünüyor.

"Trinity benimle röportaj yapmak istiyor," dedim. "Clay Pelley'i parmaklıklar ardına gönderen soruşturma hakkında."

"Yani?" Maddy yüzünü bana dönme zahmetine katlanmıyor. "Bu sadece kızları görmeye gelmen için bir bahane mi?"

Mutfak tezgahındaki bar taburesine oturuyorum. "Trinity olaya karışan herkesle konuşmaya çalışacağını söylüyor. Dedektifler. Leena'nın ailesi. Sınıf arkadaşları. Leena'yı şenlik ateşinde görenlerle."

Maddy omuz silkiyor ve tabağı rafa yerleştiriyor. Ama omuzlarının sertleştiğini görebiliyorum. Darren'ın kapıda durmuş, Daisy kalçasında, onu dinlediğini fark ediyorum.

"Ben ... sadece seni uyarmak istedim, Mads. Trinity'nin seni araması ya da uğraması ihtimaline karşı."

Bir bıçağı yıkadıktan sonra kurutma rafındaki çatal bıçak sepetine sertçe saplarken mutfaka sessizlik hakim oluyor.

"Neden? Beni üzeceğini düşündüğün için mi?" Hiçbir şey söylemedim.

Etrafında dönüyor. Gözleri parlıyor. "O soruşturma sırasında ailemizi nasıl parçaladığını hatırlamanın beni incitebileceğini mi düşünüyorsun? O polisle olan ilişkinin hayatımızı nasıl mahvettiğini? Babamın nasıl ayrılmak zorunda kaldığını-"

"Baban zaten kendi ilişkisini yaşıyordu, Maddy." Sesim kesik kesik çıkıyordu ve beni çoktan yemlediğini fark ettim. Ben de oltayı yuttum. Kan basıncım anında tavan yaptı.

"Yani bu yaptığınızı doğru mu yapıyor? Babam biriyle görüşmeye başladı çünkü sen onu çoktan hayatından çıkarmıştın. İkimizi de hayatından çıkardın. Her zaman önce iş gelirdi. Ve sonra Leena davası geldi. Ve bu senin için bir bahaneydi. Yaşayan aileden çok ölü bir kız için endişeleniyordun. Her şey *Leena, Leena, Leena*'ydı ama aslında her şey Luke O'Leary içindi, değil mi? Tüm o uzun geceler? Geç saatlere kadar çalışmakla ilgili bahaneler, aslında sadece iş arkadaşını becermek için bahanelerdi. Ve sen bu konuda kurnaz bile değildin.

."

"Maddy," diye uyarıyor Darren kapıdan.

Onu görmezden geliyor. Kızım tekrar acı yuvarlanışına geri döndü, bakışları şiddetle benimkine kilitlendi.

"O sokakta kendi arkadaşım ve annesi tarafından görüldün. Babamı resmen içmeye sürükledin. Tüm bunları Trinity Scott'a anlatacağımdan mı korkuyorsun? Boktan bir polis ve boktan bir anne olduğunu mu?"

"Tanrım, Maddy," diyor

Darren. "Oh, geri çekil," diye tersliyor.

"Sorun değil," diyorum. "Ben gidiyorum." Ayağa kalkıyorum. Ama Maddy yine bana sırtını dönmüş, lavaboya bakıyor ve kasabamızın üzerinde sonsuza dek yükselecek olan granit dağın üzerindeki iki tırmanış lekesine bakıyor. Ve hayatlarımıza.

"İlk iki podcast bölümü çoktan yayına girdi," diyorum sessizce. "Clayton Jay Pelley konuştu."

"Clay *konuşt*u mu?" Darren sorar.

Bakışlarımı Maddy'nin başının arkasında tutuyorum. "Evet. Clay yapmadığını söyledi. Leena'ya saldırmadı ve onu öldürmedi. Clay katilin hâlâ olduğunu söyledi."

Maddy kılını bile kıpırdatmıyor. Bir seğirme bile yok. Cebimden Trinity Scott'ın kartvizitini çıkarıyorum. Tezgâhın üzerine koyuyorum ve usulca, "Podcast'in web sitesi adresi bu kartın üzerinde. Ayrıca iTunes'dan da indirebilirsiniz."

Hala hareket etmiyor.

Darren'a "Kendim çıkabilirim," diyorum.

Ön kapıyı açtığımda Darren ve Maddy'nin mutfakta tartışmaya başladıklarını ve seslerinin giderek yükseldiğini duyuyorum. Kapıdan çıkarken Darren'ın karısına en azından annesine karşı nazik olmayı *deneyebileceğini* söylediğini duyuyorum. Maddy'ye mantıksız davrandığını söylediğini duyuyorum.

Hikayeler bitmez . . .

Chief Dağı'nın gölgesinde yer alan mükemmel görünümlü alt mahalledeki mükemmel görünümlü evlerinden uzaklaşıyorum ve her şeyin tam olarak ne zaman gitmeye başladığını hatırlamaya çalışıyorum. Leena'nın davasında çalışmaya başlamadan önce de Maddy ile aramızdaki şeyler raydan çıkmış mıydı?

Yoksa Leena'ya yapılanlar yüzünden mi oldu?

OceanofPDF.com

RACHEL

SONRA

Pazartesi, 24 Kasım 1997.

Saat neredeyse 17:30 Luke ve ben Laurel Bay feribot iskelesinde plakasız aracımızın içinde bekliyoruz. Sis ve karanlığın içinden gelen küçük feribotun ışıklarını görüyoruz. Yağmur çatıda şiddetli bir şekilde yağmaya devam ediyor. Arkamızda İkiz Şelaleler İl Parkı var. Şelalenin gürültüsünü duyabiliyoruz.

"Değirmene karayoluyla ulaşamıyor mu?" Luke soruyor.

"Hayır. 20'li yıllarda değirmenin etrafında bir okulun da bulunduğu bir yerleşim vardı ama aileler çoktan taşındı."

Feribot iskeleye yanaşırken korna sesi duyulur. İskele iner ve yolcular karaya çıkmaya başlar. Küçük gruplar halinde otoparka doğru geliyorlar. Birkaç değirmen işçisinin başında türban var. Diğer çalışanlar tulum ve kasket giyiyor ya da askılı astarlı kot pantolon, ekose gömlek ve ağır ceketler giyiyor. Bazıları öğle yemeği kovaları taşıyor ve ışıklar yüzlerine vururken yorgun görünüyorlar. Özellikle de yaşlılar. Daha genç olanları fark etmek kolay; adımlarında hala bir coşku var. Bu değirmen işçileri kasabanın değişen demografik yapısını temsil ediyor; yeni göçmenler, BC'de doğup ormancılık ve demiryolu endüstrileri içinde ve çevresinde büyümüş olanlarla karışıyor.

"Bu o." Şapkamı taktım, işaret ettim. "Uzun boylu adam. Siyah saçlı."

Darsh Rai diğerlerinden bir baş daha uzun adımlarla yürüyor. Saçları parlak ve yağmurdan ıslanmış, geçit boyunca uzanan lambaların ışığını yakalıyor. Arabadan inip ona doğru ilerliyoruz.

Çalışanların park alanına doğru yöneliyor.

"Darsh?" Yaklaşırken sesleniyorum.

Durdu, döndü. Ölü kuzenini bulan polisin ben olduğumu anlayınca yüzünde duyular uçuşuyor. Luke'a bir bakış attı, ben de onu tanıştırdım.

"Leena için mi buradasınız?" Darsh endişeli görünüyor. "Otopsi sonuçlarını aldınız mı?"

"Yağmurun dışında konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordum. Tereddüt etti.

"Şuraya ne dersin?" Luke feribot kafesinin yakınındaki ahşap çardağın altındaki piknik masasını işaret ediyor. Kahve alıyorum ve örtünün altında oturup işçiler araçlarına binip evlerine doğru yola çıkarken yağan yağmuru dinliyoruz. Yakındaki şelalenin gürültüsü burada çok yüksek.

"Ölüm nedenini biliyor musunuz?" Darsh sorar.

"Henüz resmi rapor elimizde değil," diyorum, "ama Leena boğulmuş. Üzgünüm, Darsh."

"Boğuldu." Kelimeyi yumuşakça tekrarlıyor. Yansıyan ışıktaki gözleri parlıyor. "Neden biri benim küçük kuzenimi boğsun ki?" Yüz hatları sertleşiyor. "Cinsel saldırıya mı uğradı?"

"Cinsel saldırı ile uyumlu bir travma var," diyorum. "Sperm olup olmadığını anlamak için laboratuvar sonuçlarını bekliyoruz."

Ellerini piknik masasına vuruyor. Ağzı düzleşiyor. Başka tarafa bakıyor. Nabzının boynunda attığını görebiliyorum. Kasları gergin. Şişelenmiş öfke ve acının bir görüntüsü. Genç bir adamın güçlü, tutkulu barut fıçısı. Uçuculuğu nemli havada neredeyse elle tutulur gibi.

"Darsh," diyor Luke, öne doğru eğilmiş, kollarını piknik masasına dayamış, "sana bazı sorular sormamız gerekiyor. Sorun olur mu?"

"Evet. Devam et."

"Küçük kuzeninle yakın mıydın?"

Başını sallayıp tekrar başka tarafa bakıyor, belli ki kendini toparlamaya çalışıyor.

Yavaşça yüzünü bize dönüyor. "İnsanlar Leena'yı yanlış anladı."

"Nasıl yani?" Luke soruyor.

"Tek istediği sevilmek, saygı duyulmaktı. Belki biraz da hayranlık duymak."

"Bunu sana Leena mı söyledi?" Luke sorar.

Darsh'ın söyledikleri Pratima'nın kızı hakkında söylediklerini yansıtıyor. Luke'un soruları sormasına izin veriyorum. Bu ona Darsh Rai hakkında bir fikir veriyor.

Darsh, "Bunu hiçbir zaman bu kadar çok kelimeyle söylemedi," diyor.

"Ama çok açıktı.

Görebilirsiniz."

"Marka ayakkabı istediği için mi?"

Gözleri kısıldı. "Nike spor ayakkabıları mı? Onun için aldıklarım mı? İçinde Leena'nın kanlı çoraplarıyla bankada buldukların mı?" Sesi daha da yükseliyor. "Onun ölümüyle bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun? *Bunu* mu demek istiyorsun?"

"Sadece küçük kuzeninin kim olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyorum, Darsh," diyor Luke. "Bir kurban hakkında ne kadar çok şey öğrenebilirsek, hareketlerini, düşüncelerini, arkadaşlarını o kadar iyi anlarız - bu ona ne olduğunu anlamamıza yardımcı olabilir. Örneğin, en başta o köprüde neden tek başına sendeleyerek yürüdüğünü bize söyleyebilir. Ve Amy Chan'in, Jepp Sullivan'la birlikte Ari's Greek Takeout'ta karşılaştığınızda kuzeninizin Şeytan Köprüsü'nde başının belada olduğunu gördüğünü neden size söylemediğini. Leena'yı o gece hedef yapan şey neydi? Onu kim seçmiş olabilir? Yoksa bu bir fırsat suçu muydu, çünkü o-"

"Dur!" Ellerini masaya vuruyor. "Lütfen. Sadece . . . dur." Derin derin nefes alıyor ve bir elini nemli, gür saçlarında gezdiriyor. "Sana Leena'yı anlatacağım. Kuzenim Nike ayakkabı istedi çünkü diğer kızların giydiklerini giymek istiyordu. Aynı markalar. Aynı stiller. Uyum sağlamasına yardımcı olacağını düşündü. Ama ailesinin marka kıyafetlere parası yetmiyordu, bu yüzden ucuz şeyler giymek zorunda kaldı. Popüler çocuklarla aynı müziği dinlemek istiyordu. Aynı filmleri izlemek istiyordu. Yaz akşamları, hava güzel olduğunda, beni burada feribot iskelesinde bekler ve onu kendi yaptığım üstü açık sarı Porsche'mle gezdirmem için yalvarırdı. O arabayı çok severdi. Arabanın üstünü açmamı isterdi ve bazı öğleden sonraları tüm havalı çocukların takıldığı ana yoldaki Dairy Queen'in önünden geçmemizi isterdi. Arka arkaya üç ya da dört kez geçmem için yalvarırdı. Müzik bangır bangır, baslar gümbür gümbür." Sesi titriyor. Çenesini ovuşturuyor, kendini toparlamaya çalışıyor.

"Ben de yaptım. Onu Dairy Queen'in önünden bir aşağı bir yukarı sürdüm, her ne kadar acınası olduğu çok açık olsa da. Herkes ne yapmaya çalıştığını görebiliyordu - yani, kim Dairy Queen'in önünden dört ya da beş kez arka arkaya geçer ki? Leena sadece popüler kızların onu benimle gördüğünden yüzde yüz emin olmak istiyordu. Darren, Johnny ve Jepp gibi oğlanların da onu Porsche'de gördüğünden." Duraklıyor. "Eminim şimdiye kadar herkes size Leena'nın aptalca şeyler yaptığını söylemiştir.

Bunun onu ne kadar çaresiz gösterdiğinin farkında değildi. Bazen insanları okumakta zorlanıyordu."

"Yine de onu şımarttınız," diyor Luke. "Geçen yıl kaçtığında ona sığınacak bir yer verdin. Ona güzel şeyler aldın."

"En azından bunu yapabilirim. Babası çok katıdır. Hem de çok. Annesi . . . Pratima sadece Jaswinder ne isterse onu yapıyor. Dediğim gibi, fazla paraları yok. Jaswinder otobüs kullanıyor ve Pratima çalışmıyor."

"Ve paran var mı?"

Alaycı bir ses çıkarıyor. "Yakacak param olsa bu işi yapar mıydım? Gelire ihtiyacım olmasa o kokuşmuş kağıt hamuru fabrikasına gider, o dumanı solur, o tomrukları her gün soyma makinelerine besler miydim? Gerçi hobim olan araba tamiri ve tadilatı sayesinde fazladan para kazanıyorum. Leena gibi benim de bir gün buradan kurtulma hayallerim var. Şu anda bulunduğumuz yere her zaman uymayan geleneklerle dolu bir kültürel mirası paylaşıyoruz. Bu yüzden böyle bir kasabada yaşamak kolay değil. Etrafınıza bir bakın. Ben mi? Leena'nın yalnızlığını anlıyordum. Belki de onun arkadaşlığına ihtiyacım vardı, çünkü beni geçmişim bağlamında anlıyordu. Biz bir aileyiz. Birbirimizin yanındayız."

Acısını duyuyorum. Aşkı duyuyorum. Bir ideal uğruna savaşıyor genç bir adam görüyorum. Darsh bazı yönlerden Twin Falls'un kendisi gibi, geçmiş günümüze taşımakla mücadele ediyor ve çeşitlenirken geleceğe bakıyor. Ve bazen bu çatışmaya neden oluyor. Birden fazla şekilde.

"Yani evet, Leena'nın tuhaflığının onu bir kurban yaptığını düşünüyorsanız, öyleydi. Her zaman sürünün dışındaydı, sürüye girmeye çalışıyordu. Ve istenmiyordu. Ve ne kadar çok çabalarsa o kadar gülünç görünürdü ve insanlar onunla o kadar çok eğlenirdi. Yani o gece o köprüde tek başınaysa, bu beni şaşırtmadı ve kimseyi de şaşırtmamalı. En iyi muhakeme yeteneğine sahip değildi. Ve eğer içki içtiyse ..." Sesi soluklaşıyor. Sonra, "Amy bana söylemeliydi. Bana söylenmiş olsaydı belki de hayatta olurdu." Bir uzun duraklama daha. "Amy'ye kızgınlım."

"Ullr kurban törenindeydin, Darsh. Leena eve dönmeyince polise onu orada gördüğünü söyledin."

"Evet." Yüzünü ovuşturuyor, belli ki yorgun. "O gece neden gittin?"

"Şenlik ateşine mi? Herkes gitti. Kızlarla tanışmak için. Sarhoş olmaya. Kafayı bulmak için."

Sakin ol. Görülmek. Şehirde heyecan verici başka pek bir şey olmuyor."

"Kiminle gittin?"

"Bunu bana neden soruyorsun?"

Luke şöyle diyor: "Bu, o geceye ve kuzeninizin ölümüne yol açmış olabilecek olaylara dair mümkün olduğunca eksiksiz bir resim elde etmekle ilgili."

Dudaklarını ıslatıyor. "Şehirde çalışan birkaç arkadaşımın birlikte şenlik ateşinin yakıldığı koruya gittik. Benim arabamla gittik. Sekiz gibi oraya vardık. Leena'yı gördüm ve onunla konuşmaya çalıştım ama o diğer tarafa gitti ve kalabalığın içinde kayboldu."

"Onu bir erkekle gördün mü?" Ben sordum.

"Yaptım, kısa bir süreliğine. Dans eden kalabalığın diğer tarafında. Ama karanlıktı ve gölgeler içinde, ormanın yakınında, bir kütüğün üzerinde onunla birlikteydi. Kim olduğunu fark etmedim."

"Ama o bir erkekti?"

Darsh başını sallıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Uzun boylu. Büyük, koyu renk bir ceket. Siyah bir şapka ve yüzünü gizleyen siyah bir eşarp. Eldivenler. Hava gerçekten soğuktı ve herkes sıcak giyinmişti. Onu biriyle gördüğüm için mutluydum. O gece gerçekten bana yapışmaya çalışmayacağı için mutluydum."

"Ve tarzınızı bozar," diyor Luke.

Darsh ona ters ters bakar. "Evet. Aynen öyle. Ve hayatımın sonuna kadar bunun pişmanlığını yaşayacağım, tamam mı? Ama Natalia da oradaydı ve o gece onunla bir araya gelmeyi umuyordum. Bu yüzden onunla ve arkadaşlarıyla takıldım ve küçük kuzenimi tamamen unuttum." Luke'un bakışlarını tutuyor. "Ve şimdi o öldü."

Luke ona kararlılıkla bakar. Zaman uzuyor. Rüzgâr esiyor ve yağmur üzerimize yağıyor. Hava gittikçe soğuyor ve ben titremeye başlıyorum.

"Natalia kim?" Luke sonunda söylüyor.

"Natalia Petrov," dedim. "Rusya'dan geliyor. Leena'nın sınıfında olan küçük kız kardeşi Nina ile birlikte grup evinde yaşıyor. Nina, Maddy'yi tanıyor. Kız kardeşler bir yıl önce anne ve babalarını bir trafik kazasında kaybetmişler."

"Evet," diyor Darsh. "Natalia, Chan'lerin şehir merkezindeki marketinde çalışıyor ve her zaman küçük kız kardeşine göz kulak oluyor. İşimiz bitti mi? Çünkü eve gitmek istiyorum."

"Şenlik ateşinden ne zaman ayrıldın, Darsh?" Luke soruyor.

"Gökyüzündeki roketten hemen sonra. Natalia'nın ertesi sabah erkenden işi vardı ve erken kalkmak istiyordu. Onu ve Nina'yı eve bıraktım."

Sonra da Tripp Galloway ile buluşmak için Ari's Greek Takeout'a gittim."

"Teşekkürler, Darsh," diyorum. "Ve tekrar söylüyorum, size kötü haber getirdiğim için çok üzgünüm."

"Evet. Her neyse." Banktan kalkıyor ve başka bir şey söylemeden yağmurlu karanlığa doğru yürüyor. Gidişini izliyoruz.

Luke saati kontrol eder. "İstasyona geri dönmeliyiz. Günlük sayfalarının kopyaları şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Yolda bir şeyler yemek ister misin?"

Tereddüt ediyorum. Çok yorgunum. Maddy ve Jake akşam yemeği için onlara katılmamı bekliyorlar. Ya da daha büyük ihtimalle benim yapmamı bekliyorlar. Onları istasyondan arayıp geç saate kadar çalışacağımı söylemem gerekecek. "Tabii," diyorum. "Yol üzerinde bir Meksika lokantası var."

Araca geri döndüğümüzde, "Yakınlarda kalacak bir yeriniz var mı?" diye sordum.

Homurdanıyor. "Evet. Super Saver Motel." Not defterini açar ve bir şeyler karalar.

Arabayı çalıştırdım ve park yerinden geri geri çıktım.

Bakışları bana doğru kayıyor. Ve o gün işten çıktıktan sonra nerede uyuyacağını düşündüğüm için bile yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Eğer biri cinayet soruşturmasından çıkarsa.

RACHEL

SONRA

Pazartesi, 24 Kasım 1997.

Luke ve Tucker'la birlikte yırtılmış günlük sayfalarının kopyalarını inceledikten sonra nihayet eve vardığımda, Jake'i televizyonun önünde bira içerken buluyorum. Bir hokey maçı izliyordu. Ses çok yüksek. Çoraplı ayakları sehpanın üzerinde ve elindekine ek olarak yanındaki küçük masanın üzerinde üç boş bira şişesi görebiliyorum.

"Hey," diyor bana bakmadan.

Ceketimi silkiyorum. "Kim oynuyor?" "Ne?"

Daha yüksek sesle, "Kim çalışıyor?" diyorum.

"Canucks ve Oilers." Hala bana bakmıyor.

Ceketimi asıyorum. Mutfak lavabosunda kirli bulaşıklar var. Sadece bir tabak, bir takım mutfak eşyası görüyorum.

"Akşam yemeğinde ne yediniz?"

Omzunun üzerinden bakıyor. Yüzündeki kızarıklıktan birkaç tane yediği anlaşılıyor. "Aradığında önerdiğin gibi yemek artıkları."

"Sadece sen mi?"

"Mads geç kalacağını söylemek için aradı." "Nerede o?"

"Beth bir proje üzerinde çalışmakla ilgili bir şeyler söyledi." Takımlardan biri gol atınca oyuna geri döner. Hopluyor, yumruğunu havaya kaldırıyor, sonra şişesinden bir yudum daha alıyor.

İçimden bir sinir şimşeği geçiyor.

Teşekkürler tatlım, evet, günüm zor geçti. Otopsiyi sorduğun için teşekkür ederim. Otopsiye katılma konusunda ne kadar endişeli olduğumu biliyordun.

Kızımızla aynı yaşta bir kız. Sınıf arkadaşı. Ailesiyle konuşuyorum. Yerel bir çocuğun cinsel saldırıya uğraması, dövülmesi ve boğulmasıyla ilgili soruşturma ağır ilerliyor, teşekkürler. İleride babamın yerini doldurabileceğimi kanıtlamak için ne kadar çok çalıştığımı, ölmeden önce bana şef olmamı çok istediğini söylediğini biliyorsun.

Ama Jake'in ilgisizliğinin suçlusu kısmen benim. Jake ile aramdaki bu mesafenin oluşmasına ben de yardımcı oldum çünkü genellikle hakkında konuşamayacağım davalarda çalışıyorum. Özellikle de küçük bir kasabada. Bazen zor bir günün ardından ben de oturup bir içki içmek, sessiz kalmak ve düşünmek istiyorum. Ya da bedenim ve beynim nefes alırken zihnimi uyuşturan bir dizi izlemek. Bazen -özellikle de yorgun olduğumda- babamın benimle ilgili hırsının ağırlığı çok ağır geliyor, sanki çitayı çok yükseğe koymuş gibi geliyor ve PD'deki bazı kişiler arasında kırgınlık olarak algıladığım şeylerle mücadele ediyorum.

Buzdolabını açtım, bir şişe beyaz şarap aldım. Bir bardak dolduruyorum, derin bir yudum alıyorum, sonra bir tane daha. Göğsümdeki sıcaklık beni rahatlatıyor. İçkimi dolduruyorum, şişeyi buzdolabına geri koyuyorum ve merdivenlere yöneliyorum.

"Banyo yapacağım," diye sesleniyorum Jake'e.

"Evet." Bir sayı daha. Başka bir çığlık. Hangisinin daha iyi olduğundan emin değilim. Beni görmezden gelmesi mi yoksa birkaç ay önce yaşadığı ilişki mi? Kocam diğer kadınla görüşmeyi bıraktığını söylüyor, ama görünüşe göre bu kötü alışkanlığını bira ve televizyonla değiştirdi ve sanki başka biriyle yattığı için onu aradığım için *beni* cezalandırıyor gibi hissediyorum.

Üst katta, Eileen Galloway'i aramak için yatak odasındaki telefonu kullanıyorum. Beth'in annesi Twin Falls hastanesinde satın alma müdürü. Aynı zamanda dağ bisikleti arkadaşıyız. Eileen telefonu açtığında şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

"Eileen, merhaba, ben Rachel. Maddy senin evinde mi?" "Hayır. Beth yalnız, yukarıda ders çalışıyor."

Tereddüt ediyorum. Ama sonra Sarah Chan'in ayrılık iğnesini düşündüm.

Peki ya kızınız Rachel? O gece eve geldi mi?

... Yoksa sana da mı yalan söyledi?

"Dinle, Maddy Ullr şenlik ateşinin olduğu Cuma gecesi senin evinde mi kaldı?"

"I . . . Beth bana *senin* evinde kaldığını söyledi."

"Tamam. Ben . . . Teşekkürler. Sadece merak ediyordum."

"Rache, bu Leena olayıyla mı ilgili? Her şey yolunda mı? Çok endişeliyim. Bu . . . Öldürüldü mü? Yoksa sarhoşken mi düştü?"

Bir şey mi?"

Gözlerimi kapatıyorum, yüzen bedeni görüyorum. Kadife saçlar. Siyah suyun içinde bir Ophelia. Leena'nın yuvarlanışını. Sopayla dövülmüş yüzünü görünce içim cız ediyor. Eileen'in sorusundaki hüsnükuruntuları duyuyorum. Kimse kasabamızda bir katil olduğunu düşünmek istemiyor. İçkime uzanıyorum, derin bir yudum daha alıyorum ve şöyle diyorum: "Şüpheli bir ölüm, evet. Cinayet masasında deneyimli bir adam getirdik. Bunu kimin yaptığını bulmaya çalışıyoruz. Ve . . . Sanırım şu anda hiçbir çocuk şenlik ateşinden eve gitmedi. Geride kalan enkazdan anlaşıldığı kadarıyla bazıları gece boyunca orada kamp olabilir ve kimse nerede oldukları konusunda doğruyu söylemiyor."

"Yani öldürüldüğü kesin mi?"

"Bu aktif bir cinayet soruşturması. Ve . . . Dava hakkında daha fazla konuşamam."

Bir sessizlik ritmi.

"Sen . . . Maddy'yi bulmana yardım etmemi ister misin?" Eileen soruyor.

"Muhtemelen kütüphanede ya da başka bir yerdedir. Ona başka bir saat." Ama ikimiz de kütüphanenin o saatte kapalı olduğunu biliyoruz.

Kapatıyorum. Huzursuzluk içime işliyor. Yağmur tıkırdıyor ve cama çarpıyor. Sanki karla karışık yağmura dönüyor gibi. İçkimin kalanını yutuyorum, bardağı yere bırakıyorum ve Maddy'nin odasına gidiyorum.

Kapalı kapının önünde duraksıyorum, elim kapı kolunda. Alt kattaki hokey maçının gürültüsü çok yüksek. Merdivenlerde hiç hareket duymuyorum. Nefes alıyorum, kapıyı açıyorum, ışığı yakıyorum ve kızımın yatak odasına giriyorum. Kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Maddy'nin hala sahip olduğu küçük kız eşyalarını özümseyerek duraklıyorum. Yatağındaki oyuncak ayı. Yıllar önce bir Noel'de aldığı büyük, fırfırlı yastık. Yanından ayıramadığı yumuşak, sarı bir battaniye. Kalbim sıkışıyor. Ne kadar başka türlü davranırsak davranalım -anneler, kızlar, büyükanneler- içimizde her zaman bir zamanlar olduğumuz küçük kız olarak kalan bir parçamız vardır. İster on beş, ister kırk, ister seksen yaşında olalım, o küçük insan yaptığımız, düşündüğümüz, olmaya çalıştığımız ya da mücadele ettiğimiz her şeyin altında gizlenmeye devam ediyor. O hep oradadır. Pratima Rai için duyduğum acı aniden şiddetlendi. Nefesimi kesiyor. Gözlerim duyguyla doluyor. Bu duygunun kısmen yorgunluktan ve şaraptan kaynaklandığını biliyorum. Ama Tanrım, o beden Maddy'nin olsaydı ne yapardım.

Şifonyerine gidiyorum. Üstünde altın bir toka olan lake kutuya dokunuyorum. İçimi bir suçluluk duygusu kaplarken bocalıyorum. Burada olmamalıydım bile. Bu şekilde değil. Ama daha derin, daha güçlü bir ihtiyaç beni zorluyor

kutuyu açmak için. Açtıktan sonra hızlı hareket ediyorum. İçindeki bibloları ve mücevherleri hızla karıştırıyorum, küçük kutuları açıp kapatıyorum. Ama bulamıyorum. Dışarıda bir araba sesi duyuyorum ve donup kalıyorum. Pencerenin önünden ışıklar parlıyor. Araba gidiyor.

Kutuyu açıyorum, tüm kolyeleri, bilezikleri ve yüzükleri şifonyerin üstüne yayıyorum. Tenim ısınıyor. Belki de kaçırmışımdır. Burada . Ama bulamıyorum. Çekmecelerini, dolabını açıyorum, elimden geldiğince hızlı bir şekilde her şeyi gözden geçiriyorum. Yatağının yanındaki küçük çekmecenin içinde parlak bir fotoğraf görüyorum. Elime alıp bakıyorum. Bir grup kız. Aralarında Maddy de var. Diğerlerini tanıyorum: Natalia Petrov, Seema Patel, Cheyenne Tillerson, Dusty Peters, Beth Galloway. Karanlıkta çekilmiş. Profesyonel görünümlü bir görüntü. Hepsinin yüzü güzelce odaklanmış. Pembe yanaklar. Arkalarında büyük bir şenlik ateşi kükrüyor, karanlık gökyüzüne turuncu kıvılcımlar saçıyor. Kütüklerin arasında yanan kayak ve snowboardları görebiliyorum.

Nabzım hızlanıyor. Yutkunuyorum. Bu şenlik ateşinde çekildi. "Anne!"

Döndüm, nefes nefese kaldım. "Maddy?"

"Bu da ne böyle? Ne yapıyorsun?" Hışımın şifonyerine gidiyor ve dağınık eşyalara bakıyor. Ağzı şok içinde açıldı. Sırt çantası hâlâ omzundayken bana ters ters bakıyor. "Ne sen? Bunlar *benim* eşyalarım." Sırt çantasını yere bırakıyor ve ıvır zıvırlarını ve mücevherlerini bir araya getirmek için uğraşmaya başlıyor, onları bir yığın halinde karıştırıyor, lake kutuya geri koyuyor. Elleri titriyor.

Koluna dokunup onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Maddy, dur. Lütfen. Açıklayabilirim."

Beni itti. Uzun, siyah saçları -benimkinin bir yankısı- sigara dumanı kokuyor. Ben de alkol ve çilek gibi tatlı bir şey kokusu alıyorum.

"Ne halt ediyorsun? Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Neden eşyalarımı karıştırıyorsun? Bu *ne cüret?*"

Kızıma bakıyorum. Tek düşünebildiğim Leena. Söndürülmüş. Tecavüze uğramış. Ölesiye dövülmüş. Boğuldu. Ciğerlerinin derinliklerinde küçük çakıl taşları. Kesilmiş kalbi morgda bir terazide.

Maddy'nin yüzü benimkinde bir şey okuyunca değişiyor. Bu onu biraz geri çeviriyor. Yüz hatlarına temkinli bir ifade yerleşiyor.

"Anne? oluyor?"

"Büyükanne'nin sana verdiği madalyon, İrlanda'ya yaptığı seyahatin hediyesi, nerede o?"

"Ne?"

"Cevap ver bana Maddy," diye .

"Neyin var senin?"

"Bunu hep takardın. Şimdi nerede?" "Yıllardır takmıyorum."

"Maddy, söyle bana! *Hangi cehennemde bu?*" Sesim tiz . Çözülüyorum. Kalbim hızla çarpıyor.

Korku Maddy'nin gözlerini genişletiyor. Sanki bir kaçış yolu bulması gerekiyormuş gibi kapıya bakar. "I . . . Bilmiyorum."

Kendimi bastırmak için mücadele ediyorum. "*Bilmiyorum* da ne demek?"

"Az önce söyledim ya, yıllardır giymedim. Neden soruyorsun ki?"

"Özeldi - eskiden olduğunu düşünürdünüz. Çünkü o büyükanne. O öldükten sonra da hep bunu giyerdin."

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Hiç giymedim ve muhtemelen odamda bir yerdedir. Sadece bir süredir görmedim, tamam mı?"

Dudağımı ısırdım.

"Ayrıca, buraya gelip bunu yapmaya hakkınız yok. Bunu neden ? Neden bana sormadın?" Maddy biblolarını lake kutusuna geri koymaya devam ediyor. Sonra, sanki aklına gelmiş gibi, elleri hareketsiz kalır. "O madalyonu neden soruyorsun ki?"

"Sadece büyükanne'i düşünüyordum ve onu görmeye ihtiyacım vardı, hepsi bu." Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum. "Bak, özür dilerim Mads. Özür dilerim, sadece zor birkaç gün geçirdim."

"Her neyse. Sadece bir daha yapma," diyor bakışlarımla karşılaşmadan sessizce. "Şimdi odamdan çık."

"Bu akşam neredeydin?" "Beth ile birlikteydim."

". Az önce Eileen ile konuştum."

Yavaşça dönüp bana bakıyor. Gözlerindeki bakışla ürperdiğimi hissediyorum. "Sen

onu *aradın* mı? Yalan söyleyip söylemediğimi öğrenmek için mi?"

"Maddy-"

"musun, bu seni ilgilendirmez. Akşam yemeği için de eve gelmedin."

"Bir işim var. Biri öldü, öldürüldü. Bir sınıf *arkadaşın*. Dışarıda hala bir katil var, Maddy. Bu kasabadaki her ebeveyn kızlarının şu anda karanlıkta tek başına dışarıda olmasından endişe ediyor, ben de dahil. Birisi bunu kimin yaptığını bulmalı ve onu hapse atmalı. *Bu* yüzden geç kaldım. Ve yine geç kalacağım. O parmaklıklar ardına girene kadar. Ve sen de nerede olduğun konusunda bana yalan söyledin. Cezalırsın. Bir hafta boyunca. Okula git ve doğruca eve gel. Anladın mı?"

"Çık dışarı, anne." Kolunu kapıya doğru savurdu. "Odamdan defol git."

Çıkıyorum. Kapı arkamdan çarparak kapandı. Kalbim göğsümde çarpıyor. Kızların fotoğrafını cebime koyduğumu fark ettim.

OceanofPDF.com

RACHEL

ŞİMDİ

Perşembe, 18 Kasım. Günümüz.

Maddy ve Darren'ın evinden ayrıldıktan yaklaşık on dakika sonra, aşağıdaki vadinin ve kasabanın yukarısındaki bir ağaç kesme yolunun tepesindeki çakıl park yerine yanaştım. Park yeri boştu. Etrafım yüksek sedir ağaçları, baldıran ağaçları, ladin ağaçları ve parçalanmış bulutlarla örtülü dağ zirveleriyle çevrili. Hava soğuk. Islak. Ama gökyüzünde açık noktalar var ve güneş içeri girdiğinde biraz sıcaklık sunuyor.

Maddy'nin podcast'i dinleyip dinlemediğini ve Trinity'nin röportaj için onunla iletişime geçip geçmeyeceğini merak ederek bisiklet eldivenlerimi giyiyorum. Belki Trinity çoktan denemiştir. Maddy'nin bunu gibi davranacağını düşünmezdim. Su geçirmez ceketimi omuz silkerek giyiyorum, yolcu koltuğundan kaskımı alıyorum ve kamyonetten çıkıyorum. Yakındaki nehrin sesi çok yüksek. Vadiden gürleyerek geçerken kabarmış. Bisikletimi kamyonetimin arkasından çıkarırken, Eileen'in kırmızı Volvo arabası yanaşıyor, lastikleri çakılların üzerinde çıtırdıyor. Yanımda park ediyor.

Beth'in annesi şu anda altmış üç yaşında. Benden üç yaş büyük ama hâlâ enerji dolu ve formda. Eileen penceresini açıyor ve çilek sarısı bukleli saçlarını dışarı çıkarıyor. Saçlarına aklar düşmeye başladığında, Eileen saçlarını boyamaya başladı ve bir zamanlar koyu kırmızı olan saçları şimdi daha yumuşak bir tonda.

"Hey, kadın," diyor neşeyle. "Nasılsın ve bunu tekrar yapmak için neden bu kadar bekledik, ha?"

Gülüyorum. Öyle bir etkisi var. Onun coşkusu bulaşıcı.

"Evet, çiftçilik beni meşgul ediyor," diyorum bisikletimi yere bırakırken ve lastikler çakılların üzerinde küçük bir sıçrama yaparken.

Volvo'sundan iner, dağ bisikletini arkadaki askıdan indirmeye başlar. Rüzgar esiyor. Eileen'in saçları savruluyor. Babasına benzeyen ama annesine hiç benzemeyen Beth'i düşünüyorum. Beth söğüt gibi uzun ve neredeyse beyaz sarışın. Bir zamanlar beline kadar uzanan saçları şimdi toplu iğne gibi dümdüz. Beth, Granger'ın oğlu Johnny ile evli. O ve Maddy eskiden çok sıkı arkadaşlardı, ancak sınıf arkadaşlarının öldürülmesinden bu yana geçen yıllar içinde giderek birbirlerinden uzaklaştılar. Kimseye dokunulmadı ve hepimiz hâlâ o geçmişe ayrılmaz bir şekilde bağlıyız.

Eileen'i izlerken kendimi huzursuz hissediyorum ve podcast konusunu ona nasıl açacağımı düşünüyorum. Bacaklarımızda biraz mil olduğunda bunu yapacağımı düşündüm.

Patika kolay başlıyor - iğneler ve paketlenmiş topraktan oluşan sağlam bir yatak üzerinde güzel ve dalgalı. Patika kıvrılmaya ve Wuyakan Gölü kıyısındaki kamp alanına doğru tırmanmaya başladığında uzuvlarımın ısındığını ve vücudumun esnekleştiğini hissediyorum. Kısa sürede nefes nefese kalıyorum. Kaslarım yanıyor ve göğsüm kabarıyor. Artık konuşmaya yer yok ve bu şekilde iyi hissettiriyor.

Çok dik bir inişten sonra kamp alanına ve gölün turkuaz sularına ulaşıyoruz. Nefes nefese, ter içinde, duruyoruz. Su şişemin klipsini açıyorum, bir yudum alıyorum ve sırtıyorum.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" diyor Eileen, kendi şişesinin klipsini açarak. Bana doğru tutuyor. "Sen ve Granger grup sürüşlerimize gelmelisiniz. Hâlâ her Cumartesi buluşuyoruz, en azından kar yağmaya başlayana kadar." Suyundan derin bir yudum alıyor. "Bu yıl geç gelen kar bir hediye oldu. Belki de

.. "Yüzümde bir şey görüyor. "İyi misin? Çok mu erken oldu?"

Su şişemin kapağını değiştiriyorum. Tereddüt ettim, sonra "Podcast'i henüz duymadın, değil mi?" dedim.

Eileen'i kızlarımız anaokuluna gittiğinden beri tanırım. Onunla bu şekilde tanıştım. Bilseydi hemen söylerdi. Açık sözlü Eileen sözlerini ya da düşüncelerini asla küçümsemez. Kimseyi esir almaz, lafını esirgemez.

"Ne podcast'i?" diye soruyor, bakışları benimkini tutarken su şişesini yavaşça kapatıyor.

Ona söyledim. "İlk iki bölüm zaten yayında. Görünüşe göre Trinity Scott hazır olur olmaz yenilerini yükleyecek."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Korkarım hayır. Clay Pelley de konuşuyor. Trinity onunla bir dizi röportaj yapıyor. göre, *It's Criminal*'ın tanıtımına göre

web sitesi, ondan ihtiyacı olanı alana kadar ona yirmi dakikalık seanslar verdi."

Eileen solgunlaşır. "Dinledin mi? Onu *duydun* mu?

Sesini?" "Leena'yı öldürmediğini iddia ediyor."

"Ciddi olamazsınız. Ciddi misin?" Bana bakıyor. Yüzünü dikkatle izliyorum. Kızlarımızı ve o zamanın stresinin aralarına nasıl bir kama soktuğunu ve bir daha asla eskisi kadar yakın olmadıklarını düşünüyorum.

"Evet, Eileen, şaka yapıyorum. Her zaman çok şakacı olmuşumdur."

"Bu pislik çocuklarımızın basketbol koçuydu. Onların rehber öğretmeniydi. Onlara *cinsel* eğitim, uyuşturucu ve alkol bağımlılığının önlenmesi gibi sağlık bilgileri veren kişi oydu. Onlara sağlıklı yaşam tarzları, duygusal sağlık, zorbalığa karşı

. . . ve kendisi de sapık bir alkolik pedofiliydi!" Hiçbir şey söylemedim.

Uzaklara, gölün durgun sularına bakıyor. Nefesi hızlı beyaz nefesler halinde çıkarken göğsü inip kalkıyor. Sonunda, sessizce, "Beni bu yüzden mi gezintiye davet ettin?" diyor.

"Hayır. Onu dinledikten sonra biraz stres atmam gerekiyordu. Her şeyi tekrar düşündükten sonra." Durakladım.

Yüzünü bana döndü.

"Bir arkadaşına ihtiyacım vardı." Yarım bir omuz silktim. "Ve yalnız binmemen gerektiğini söylüyorlar."

Yumuşak bir homurtu çıkarır.

"Ve sana söylemeden edemedim."

"Evet. Evet, anlıyorum." Tekrar göle bakıyor ve uzun bir süre sessiz kalıyor. "Yani bu podcast çevrimiçi mi? Gidip dinleyebilir miyim?"

Başımı sallıyorum. Bir yudum daha al.

Rüzgar, gölün inanılmaz mavi yüzeyinde aniden dalgalanır. Bir işaret gibi. Bir uyarı gibi. Başka bir uyarı daha fark ediyorum, Eileen'in arkasındaki ağaca çivilenmiş bir uyarı:

DIKKATLİ OLUN. BÖLGEDE PUMALAR VAR. KÜÇÜK ÇOCUKLARI YAKIN TUTUN.

Bakışlarımı takip ediyor ve gülümsüyor. "Selfie mi?" diye soruyor. "Biz iki pumanın. Tabela'nın önünde, Instagram için."

Bisikletimden inip ağaca doğru sürüyorum. Onu bagaja yaslıyorum ve kafalarımızı birbirine yaklaşıtıyoruz. Yalandan sırtıyoruz.

sanki çok havalı bir şey yapıyormuşuz gibi. Eileen işaret ve serçe parmaklarını kaldırarak tıklama işareti yapıyor.

Akıllı telefonunu cebine koyarken, "Dikkat, bölgede jaguarlar var' yazmalı," diyorum. "Çünkü biz puma değiliz."

"Panterler demek istiyorsun. Altmış yaş üstü için panter değil mi?"

Güldüm ve bisikletime atladım. Eileen bisikletine binerken ben de yavaşça patikaya doğru dönmeye başlıyorum. Düşüncelerim kutumda sakladığım, iki kızımızın ve arkadaşlarının yirmi dört yıl önce o gece şenlik ateşinde çekilmiş fotoğrafına dönüyor ve her çocuğun bir cep telefonu olmadan önce o günlerin ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Her şey sosyal medya için çekilmeden ya da kaydedilmeden önce. Bir şeyleri saklamak ne kadar kolaydı.

"Maddy biliyor mu?" Eileen arkamdan sesleniyor.

"Evet," diye bağıryorum omzumun üzerinden. "Buraya gelirken ona söyledim."

Daha sert pedal çevirirken, yokuş dikleşirken ve dönemeçler keskinleşirken sessizliğe gömülüyoruz. Eileen'in Beth ve oğlu Tripp'in bilip bilmediğini merak ettiğini biliyorum. Ve Johnny'nin.

Ben de Johnny'nin Granger'ın oğluna haber verip vermediğini bilip bilmediğini merak ediyorum. Ya da zahmet edip etmediğini, çünkü Granger'ın Trinity ve Clay Pelley'nin enerjimizi boşa harcadığına inandığı açık.

Hoşumuza gitse de gitmese de Trinity Scott kötü anıları canlandıracak. Onun podcast'i durgun bir gölete fırlatılan büyük bir kaya gibi olacak ve etkisi bu kasabada hayatlarına devam ettiklerini düşünen insanlar arasında dalgalanacak. Yokuş dikleştikçe ve ben daha sert pedal çevirdikçe, bu dalgaların ne kadar büyük olabileceğini merak ediyorum.

REVERB

DALGALANMA ETKİSİ

ŞİMDİ

yeniden fiil
/rē₁ vōrb, ri'vōrb/
isim

Bir yapımcı ya da ses mühendisi için yankı (reverberasyonun kısaltması) akustik bir fenomen ya da ses efektidir. Basitçe ifade etmek gerekirse yankı, bir ses veya sinyal bir odadaki çeşitli yüzeylerden sekerek dinleyicinin kulağına çok sayıda yansımanın ayrı ayrı gecikmeler olarak yorumlanamayacak kadar yakın bir şekilde ulaşmasına neden olduğunda meydana gelir. Bu sonuç, sesin kaynak durduktan uzun süre sonra da devam ediyormuş gibi görüldüğü büyük odalarda daha büyüktür. Ancak gerçek suç podcast yayıncılığında yankı, hikayenin kendisine de atıfta bulunabilir.

-Gio Rossi, *Toronto Times* röportajı

Bir suçu gerçek zamanlı olarak, canlı yayında araştırdığınızda, bu yankılanma sorununu yaşarsınız. Bugün yaptığınız haber yarın yapacağınız röportajları ve alacağınız yanıtları etkileyecektir, çünkü konuşunuz bölümünüzü duymuş olacaktır, ve şüphelerinizi bilecektir, ve

şüpheler, teoriler ve düşünceler. Başkalarının size ne söylediğini bilecekler. Ve bu da onların size anlattıklarını etkiley. Bu iyi bir şey, ancak gazetecilik açısından ciddi bir sorun, bir hikayenin anlatılması, hikayeyi ortaya çıkarken etkiliyor. Bu bir yemleme ve değiştirme. Dinleyiciye haksızlıktır. Postmodern bir şekilde hikayenin her yerinde ayak izleriniz ve parmak izleriniz var. Bunun riski -haber kuruluşlarının bunu yapmamasının nedeni- tutarsızlıklar bulmanızdır. İnsanların size yalan söylediğini fark edersiniz. Bir bilgiyi gözden kaçırdığınızı fark edersiniz ve hikayenizi yeniden değerlendirmeniz ya da yenilemeniz gerekebilir. Bunun etik dışı olduğunu söylemiyorum, sadece bu potansiyel tuzaklar var.

-Mark Pattinson, gazetecilik profesörü, gazetecilik etiği üzerine gerçek suç podcasting

Perşembe, 18 Kasım. Günümüz.

Maddy evindeki ofisinde. İlk podcast bölümünü dinlerken annesinin mutfak tezgahına bıraktığı kartviziti parmaklıyor. Bir zamanlar tanıdığı ses onu aşağıya, aşağıya, aşağıya, geçmişe, kız öğrenci kişiliğine geri çekiyor . Ullr yangınının olduğu o geceye kadar.

CLAYTON: Dünyanın bilmesini istediğim şey, Trinity Scott, evet, hepimizin bir karanlığı var. O gölge. Senin bile. Ama Leena Rai'ye cinsel saldırıda *bulunmadım*. Ve onu öldürmedim.

Eğer sen , kim yaptı? Zaman doldu, Pelley.,

gidelim.

Her kim yaptıysa, katili hala .

BİR KAPININ KAPANMA SESİ. BOĞUK KAHKAHALAR.

Bay Pelley'in sözleri kafasında yankılanıyor ve her daha yüksek sesle geri dönüyor.

Katili hala . Katili hala .

Katili hala . "Maddy?"

Zıplar, sandalyesini . Darren odadadır. Kapının hemen içinde duruyordu. Onu dinliyordu. Gözlerindeki bakış onu korkutuyor.

"Ya o ?" Darren söylüyor. Sesi tuhaf geliyor. "Ve Trinity Scott'ın dediği gibi, o yapmadıysa kim yaptı?"

"Bu çok aptalca!" Maddy kolunu hoparlöre doğru savurur. "Bu çok aptalca. Gereksiz. Sömürücü. Adam düpedüz yalan söylüyor ve Trinity denen kadın da bunu biliyor. Bilmek *zorunda*. Ve onun yalanlarından bir hikaye çıkarıyor, her şeyi sansasyonelleştiriyor. Ve bak ne diyeceğim, bir şeyi doğru yaptı. *Suçlu* suçtur. Lanet podcast'inin tamamı suç. Böyle şeyler yapmanıza izin verilmemeli. Bu iftira. İftira."

"Kimseye iftira atmadı eğer-"

"Henüz değil. Ama bir sosyopatın yalanlarına dayanarak bunu kimin yaptığına dair yeni teorilere zemin hazırladı. Ve bunu yaparken, bu kasabadaki insanlar hakkında asılsız şüpheler uyandırmaya başlayacak. Tanıdığımız insanlar. Hâlâ burada yaşayan insanlar."

"Aradığında onunla konuşacak mısın? Çünkü bu sadece bir zaman meselesi, olup olmayacağı değil."

Maddy Darren'a bakar. "I . . . Yapacak mısın?"

Elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Belki de işbirliği yapmak konuşmamaktan daha iyi olacaktır. Sorgulanmayı reddederse annenin nasıl görüneceğine bir bak. Sanki saklayacak bir şeyi varmış gibi görünecek. Kendi tarafını anlatması, soruşturmanın nasıl geliştiğini açıklaması daha iyi olabilir. En azından hepimiz hikayenin kendi tarafını anlatırsak, Trinity'yi doğru yola sokmuş oluruz. Ne kadar az insan konuşursa, onun gibi bir insanı o kadar körükleyecektir. Ve dinleyiciler de ortada bir komplo olduğu fikrine daha fazla inanacaktır."

Maddy kocasının bakışlarını tutar. Odada yoğun bir gerginlik var. Sanki bir paradigma değişmiş ve bir zamanlar rahat oldukları dünya

artık aynı korkulukları sunmuyor.

Şehrin diğer ucunda Johnny Forbes, çalıştığı bira fabrikasına giderken ayak işlerini yaparken Leena Rai podcast'ini dinliyor. Aklına dalgıçların bulamadığı askeriyeden kalma ceket gelir. Her zaman doğru olduğunu düşündüğü şeyin belki de hiç doğru olmadığını merak ediyor. Belki de bunca yıldır gerçek sorulardan rahatça saklanıyordu. Belki de kafasını kuma gömmek daha kolay geldiği içindir. Belki de hepsi . Ne kadar bira sipariş etmesi gerektiğini kontrol etmek için Raven's Roost barının otoparkına girer. Bina bira fabrikasının hemen üst sokağındadır ve babasının Harley'inin dışarıda park halinde olduğunu görür.

Barın içinde Johnny, kayınpederi Rex Galloway'i bar tezgahının karşısında Johnny'nin babası Granger ile sessizce konuşurken bulur. Kahve içmektedirler.

"Johnny?" Granger, hem o hem de Rex başlarını kaldırıp bakarken, "Johnny," diyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Johnny kupalarına doğru başını sallar. "Siparişinizi kontrol ediyorum. Görünüşe göre kahve içmek için size katılmaya tam zamanında geldim."

Rex ona bir tane doldururken Johnny babasının yanındaki tabureye oturuyor. "Podcast'i duydunuz mu?" diyor kupasından bir yudum alarak.

"Biz de tam bundan bahsediyorduk," diyor Rex.

Granger ekliyor, "Rachel bu konuda oldukça kızgın. Ve bunu ondan saklamaya çalıştığım için bana da."

"Öyle mi?" diye sorar Johnny.

"Bu dava onu yıllar önce kötü bir yola sürükledi. O bile bunu kabul edecektir. Her şeyi teker teker yeniden yaşamasını istemedim." Granger kahvesini bitirip fincanı yere bıraktı. "Bu benim yanlış yönlendirilmemdi. Elbette öğrenecekti. Ve şimdi durumu daha da kötüleştirdim." Kederli bir gülümseme yayıyor. "Bu yüzden ona sakinleşmesi için zaman veriyorum."

"Clay Pelley'nin söylediklerine inanıyor musun?" Johnny soruyor.

"O bir yalancı," diyor Granger. "Ve hasta bir adam. Her zaman da öyleydi." "Şaka yapmıyorum," diye ekliyor Rex. Ama huzursuz görünüyor. Johnny huzursuzluk hissediyor,

çok.

İki blok ötede, şehrin sanayi bölgesinde, eski kütük ayırma sahasının yakınında, Darsh Rai şu anda sahibi olduğu oto tamirhanesinde bir aracın altını kurcalarken hoparlörden podcast dinliyor. Ganesh garaj kapısında beliriyor. Ganesh artık onun için çalışıyor. Hem Darsh'ın hem de babası Jaswinder'in daha genç ve daha yakışıklı bir yankısı. Ganesh'in gözleri kalın siyah saçlarının altında sıcak ve öfkeli yanıyor.

"Neden bunu yapıyor, hepimize bunu tekrar yaşıyor? Buna karşı bir yasa olmalı. Bunun ailemize ne yaptığını bilmiyor mu? Anneme, babama?" Ganesh soruyor.

Darsh arabanın altından çıkar, ayağa kalkar ve ellerindeki yağı siler. Tezgâhın üzerindeki telefonuna uzanır ve DURDUR düğmesine basar. "Belki Clayton Pelley yapmamıştır. Emin olmak istemez miydin? Yani, bir duruşma bile olmadı. Neden?"

Ganesh'in bakışları kuzenininkilere kilitlenir. Bir adım daha yaklaşır. "Ciddi olamazsın."

Darsh yağlı bezi tezgâhın üzerine fırlatır. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama bir yanımda bu konuyu tekrar açtığı için memnun. Her zaman o polislerin topu düşürdüğüne inandım. Trinity Scott haklı. O piç itiraf edip suçunu kabul ettiğinde çok fazla yarım kalmış iş vardı. Bu işte daha fazlası var. Her zaman daha fazlası olduğunu biliyordum."

Şehrin farklı bir yerinde, Parks Fotoğrafçılık ve Tasarım'ı işleten Liam Parks, podcast bölümlerini dinledikten sonra merdiveni tavan arasına tırmanıyor. Tavan arasında bir saklama kutusunun tozunu alıyor ve kutuyu açıyor. İçinden okul laboratuvarında banyo ettirdiği bazı eski baskıları çıkarır. Onları gözden geçirir. Zamana kilitlenmiş yüzlerin görüntüleri. Sınıf arkadaşları. Kızlar. Erkekler. Gülüyorlar, gülümsüyorlar, eğleniyorlar. Spor yaparken. Okul danslarında. Koridorlarda. Aradığı yığınla karşılaşır. Gökyüzünde bir roketin parçalara ayrıldığını gördükleri o gece çektiği görüntüler. Peşinde olduğu fotoğrafı bulur. Bir grup kız, gülüyorlar, kollarını birbirlerine dolamışlar. O gece onları şenlik ateşinin önünde vurdu. Genç yüzlere bakar.

güzel Gülümsüyor. Anılar ışıltı için yaşam-
anılar o yapmak onu rahatsız etti.
Şimdi bu görüntülerle ne yapması gerektiğini merak ediyor.

Jaswinder Rai son derece sessiz oturma odasında tek başına oturuyor. Çok tozlu. Temizlemesi gerekiyor. Pratima her zaman böyle şeylerle ilgilenirdi. Onsuz çok kayboldu. Şöminenin üzerindeki fotoğraflara bakıyor. Pratima iki yıl önce öldü. Bir restoranda yemek yerken boğuldu. Belki de küçük kızları vahşice saldırıya uğrayıp öldürüldükten sonra hiçbir şeyi yutmak onun için kolay olmadığı içindi. Pratima'nın bu yayını dinlemek zorunda kalmaması onu rahatlatıyor. Bu çok zalimce olurdu. Ama Jaswinder'in bir parçası sinirli. Clayton Pelley'nin hırıltılı sesi kafasının içinde geziniyor, sanki oradaki diğer düşüncelerde yankılanıyor ve sekiyor, gittikçe daha da yükseliyor.

Onu ben öldürmedim. Katili hala dışarıda.

Clayton Jay Pelley hapisane ranzasında sırtüstü yatmış, ellerini başının arkasına bağlamış, kulağındaki tomurcuklardan Trinity'nin sesini tekrar dinliyor. Podcast bölümlerini defalarca dinledi. Dinlemeye doyamıyor. Onun sesini duymaya. Hayatında doğru yapmış olabileceği her şeyi ve yanlış yaptığı her şeyi düşünüyor. Ama hepsinin üstünde bir düşünce, bir duygu vardır. Özerkliğini yeniden kazanmıştır. Olaylar ve insanlar üzerindeki kontrolünü bir nebze olsun geri kazanmıştır. Kurallar, parmaklıklar, kapılar ve dikenli tellerden oluşan bu sefil kurumun içinden bile. Bir kez daha güç duygusu hissediyor. Gülümsüyor. Bu hissi yaşamayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu.

Bu artık onun kontrolünde.

OceanofPDF.com

RACHEL

SONRA

Salı, 25 Kasım 1997.

"Nanaimo ikolataları!" diye bağılıyor Dedektif Dirk Rigg, elinde bir tabak tatlı çikolatayla Twin Falls Polisi'nin konferans salonuna girerken. Tucker, elinde bir tepsi paket kahve ile Dirk'ün arkasından girer.

Dirk tabağı masaya bırakıyor ve ikonik muhallebi ve çikolata-ganache çubuklarını örten streç filmi çıkartıyor. Her zaman giysilerine yapışan bayat sigara dumanının kokusunu alıyorum. Kahvenin güçlü kokusuyla birleşince havasız oda birden mide bulandırıcı bir hal alıyor.

Belki de dün otopsi ile başlayıp Maddy ile kavgamla biten uzun günün ardından kendimi iyi hissetmiyorum.

"Merle yeniden sigarayı bırakmaya çalışıyor," diyor Dirk, bir Nanaimo barla kendine yardım ederken. "Doğal olarak şu anda evde çok fazla unlu mamul var ve tartıda fazla kilo çıkıyor." Herkesin bir tane almasını işaret ediyor ve konferans masasına otururken muhallebili lokmasının etrafında konuşarak barını ısıtıyor. "Madem bu kadar çok şeyimiz var, biraz kahvaltı etmeniz iyi olur diye düşündüm."

Luke bir bara uzanıyor.

"Merle Dirk'ün karısı," diye açıklıyorum Luke'a. "Uzun zamandır postanede alışıyor. Ayrıca sürekli sigarayı bırakmaya çalışıyor ama Dirk'ün sigara içiyor olması bunu zorlaştırıyor, değil mi Dirk?"

Sırıtıyor. "Bu sefer alışkanlığını bırakmak için hipnozu deniyor." Kalan muhallebiyi ağzına atıyor ve kahvesine uzanıyor.

Sabahın çok erken saatleri ve dışarısı hala karanlık ve hafifçe kar yağıyor, siyah, gri ve ölmekte olan her şeyi beyaza boyuyor. Endişeliyim.

çocuğum hakkında. Burada olmam gerekiyor ve burada olmak istiyorum. Ayrıca evde her şeyin normal ve mutlu olmasını istiyorum. Bu sabah çıkmadan önce Maddy'nin yatak odasının kapısını çaldığımda bana gitmemi söyledi. Ona kahvaltı hazırladım ve mutfak tezgahının üzerine bıraktım. Saatimi kontrol ettim. Muhtemelen daha kalkmamıştır bile. Eğer yine geç kalırsam Jake bu akşam ona yemek hazırlayacağına söz vermişti. Aklıma yine büyükannesinin birkaç yıl önce ona hediye ettiği madalyon geldi.

Kayıp olan madalyon.

Şef Ray Doyle, iri cüssesiyle odaya doğru ilerliyor. Elinde bir kucak dolusu dosya taşıyor. "Herkes günaydın." Dosyaları masanın başına bırakıyor ve oturuyor. Ray'in sandalyesinin arkasında Luke'un getirdiği bir beyaz tahta var. Onu suç tahtası olarak kullanıyor. Bana televizyondaki tüm dedektif programlarını hatırlatıyor. Biz hiç kullanmadık ama Luke bu forma bağlı görünüyor. Belki de cinayetle ilgili bir şeydir.

Tucker karşımda oturuyor. Sessizce kahvesini yudumluyor. Odadaki rahatsız edici floresan ışıkları altında teni gri görünüyor. Işıklardan biri hafifçe titriyor. Sanırım elektronik bir vızıltı yaydığını duyabiliyorum. Bu bölüm hiç de televizyondaki gibi değil. Bu tür bir sahne karamsar, gölgeli bir ışıkla tasvir edilirdi. Ancak bu küçük müfrezede polislik yapmak sert ışıklardan, tavandaki lekelerden, her zaman var olan rutubet kokusundan ve botlarımızın altındaki soluk mavi halı karelerinden ibaret.

"Nanaimo bar, Şef?" Dirk tabağı Ray'e doğru itiyor.

Ray kendine yardım eder, barını ısıtır ve önündeki en üstteki dosya klasörünü açar. "Pekâlâ, elimizde ne var çocuklar? Rachel?" diyor ağzındaki lokmanın etrafında.

"Otopsi raporu henüz gelmedi ama ölüm nedeni boğulma." Ayağa kalktım ve beyaz tahtaya gittim.

Otopsi fotoğraflarından birini gösteriyorum. "Omuzlarındaki bu dairesel izler, birinin kurbanı suyun altında tutmak için sırtına binmiş olmasıyla uyumlu." Ölüm sonrası bulguların geri kalanını, ciğerlerindeki taşları açıklıyorum. "Dr. Backmann, Leena boğulmamış olsaydı, künt kuvvet travmasının ve bunun sonucunda beyinde oluşan şişmenin yine de ölümüyle sonuçlanacağını söylüyor."

"Olay yerinde silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey bulundu mu?" diye soruyor Ray.

"Silah bulamadık ama kurbanın vücudunda iki adet ayakkabı ya da çizme izi var. On bir numara. Biri ezmiş ve tekmelemiş." Panodaki başka bir fotoğrafı gösteriyorum. "Ve kabuk vardı

yüzünde ve kafasında bulundu. Adli tıp görevlileri ayrıca Leena'nın Nike ayakkabısı ve kanlı çorabının bulunduğu yerin yakınında, nehrin kuzey kıyısında yetişen bir sedir ağacının gövdesinde de kan buldu. Ağaçtaki sedir kabuğu Leena'nın derisinde bulunan kabuk parçalarıyla eşleşiyor gibi görünüyor. Laboratuvar sonuçlarının eşleşmeyi kanıtlayacağını tahmin ediyoruz. Sedir ağacındaki kan izlerinin de Leena'nın kanıyla eşleşeceğini tahmin ediyoruz."

"Kafa üstü bir ağaç gövdesine çarptığını mı söylüyorsunuz?" Dirk sorar.

Luke, "Ağaca kafa üstü çakılmış olabilir," diyor.

"Birçok kez."

Dirk hafifçe ıslık çalıyor ve bir Nanaimo barına daha uzanıyor. Tucker hasta görünüyor.

Başka bir fotoğrafı gösteriyorum. "Bu ayakkabı ya da bot izinin bir görüntüsü. Çeşitli markaların taban desenleri üzerinde çalışan teknisyenlerimiz var. Amaç markayı tespit etmek. Sonra da marka ve numarayı olası bir şüpheliyle çalışmak. Ayrıca agresif seks belirtileri de var, vajinal penetrasyon ve bazı yırtılmalar. Şu ana kadar meni izine rastlanmadı, yani prezervatif kullanılmış olabilir. Ayrıca kıllar ve lifler, tırnak kazıntıları ve çoraptaki kanın yanı sıra sırt çantasının askısında bulunan kan delillerinin laboratuvar sonuçlarını da bekliyoruz."

Ray kahvesinden bir yudum alır ve "Yani kurbanın sırt çantası ve içindekiler güney kıyısında bulundu ama Nike ayakkabısı ve çorabı kuzey kıyısında, kanlı sedir ağacının olduğu yerde mi bulundu?" diye sorar.

"Doğru," diyorum. "Amy Chan, Leena'nın gece iki civarında Şeytan Köprüsü boyunca kuzeye doğru tanık olmuş. Amy, Leena'nın o noktada sırt çantası taşımadığını iddia ediyor. Leena çantasını bir nedenle güney kıyısında bırakmış ya da orada elinden alınmış olabilir."

Tucker boğazını temizleyerek, "Peki güney kıyısında ve sırt çantasını ve içindekileri orada kaybettiye neden kuzeye gidiyordu? Sadece kafası mı karıştı? Sarhoş muydu?"

"Ya da sarhoş olduğu için tökezlemiyordu," diyor Luke. "Belki de zaten şiddetli bir saldırıya uğradığı ve şiddetli acı ya da şok içinde olduğu için tökezliyordu."

Sessizlik hüküm sürüyor. Isıtıcıların patlamasına rağmen odaya bir soğukluk girmiş gibi görünüyor.

"Köprüde görülen başka biri var mıydı?" Ray soruyor. "Onu takip eden?"

"Amy başka kimseyi görmedi. Ama aynı zamanda kendisinin de alkollü olduğunu ve dikkatinin dağıldığını, odaklanamadığını söyledi," diyorum. "Leena'nın sarhoş olması, sırt çantasını güney yakasında kaybetmesi, ancak daha sonra kuzey yakasında gerçek bir sorunla karşılaşması mümkün. Ya biriyle karşılaştı ya da belki de bir araçtaki biri onu gördü ve durdu."

Dirk, "Belki de sarhoş olduğu, kafası karıştığı ve sürüsünü aradığı için kuzey tarafındaki Şeytan Köprüsü'nün altına giden patikada tökezledi ve orada biriyle karşılaştı," diyor.

"Köprüde kan izi var mı?" diye soruyor Ray.

Luke, "Çok fazla zaman, çok fazla şiddetli yağmur, bulunmadan önceki hafta köprü üzerinde çok fazla trafik vardı." diyor.

"Dalğışların cesedi bulduğu gün köprüye dizilen izleyicilerin video görüntülerini aldık," diyorum. "Tucker bugün görüntüleri inceleyerek olağandışı bir şey olup olmadığına bakacak. Ayrıca Amy Chan ve Jepp Sullivan'ın da şenlik ateşinde bulunan bir grup çocuğa katıldığı Ari's Greek Takeout'un dışındaki kamera kayıtları da var. Tüm bu çocukların şenlik ateşinden Ari's Takeout'a gitmek için bir noktada Şeytan Köprüsü'nden geçmiş olmaları gerekirdi. Belki de birisi o sırada önemli olduğunu fark etmediği bir şey görmüştür." Luke'a bakıyorum. "Luke ve ben bu sabah okula gideceğiz. Leena'yı şenlik ateşinde gören tüm öğrencilerle yeniden görüşeceğiz. Onlarla en son görüştüğümüzde bir kayıp vakası bağlamında görüşmüştük. Hepsiyle tekrar konuşmamız gerekiyor. Bu sefer görüşmeleri Luke yapacak. Ben gözlemleyip not alacağım." Boğazımı temizliyorum. "Yeni bir göz, yeni bir bakış açısı sunacak."

Luke, "Leena'nın koruda birlikte görüldüğü erkek hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," diyor. "Kimliğini tespit etmeliyiz. Onunla konuşmamız gerekiyor." Luke kalemını tahtadaki günlük sayfalarının görüntüsüne doğrultuyor. "Ve Leena'nın o yırtık günlük sayfalarında bahsettiği 'O'nun kim olduğunu bilmemiz gerekiyor. Günlüğün neden o şekilde yırtıldığını bulmamız gerekiyor. Sayfalar zaten yırtılmıştı ve dışarı atılmadan önce çantasının içinde miydi? Leena günlüğün geri kalanıyla kendisi mi bir şey yaptı? Eğer öyleyse, nerede? Ve giydiği askeri malzeme ceketini nerede, çünkü Amy Chan Leena'nın sırt çantası olmadan köprü boyunca kuzeye doğru tökezlerken onu giydiğini belirtmişti."

Dirk sakallı çenesindeki muhallebiyi siliyor. "Bir de adres defteri var. Ayrıca şiir kitabı ve şu madalyon."

"Leena'nın ailesi adres defteri ve madalyonun ona ait olmadığını iddia ediyor," diyorum. "Annesi Leena'nın izinsiz bir şeyler çaldığını ya da ödünç aldığını söyledi. Öğrencilere adres defterinin, şiir kitabının, madalyonun ve gerçek sahiplerini bulmak için bulduğumuz diğer eşyaların resimlerini göstereceğiz." Derin bir nefes alıyorum. "Ayrıca Leena'nın cesedinin Wuyakan Nehri'nde yüzdüğü söylentisini kimin çıkardığını da bulmamız gerekiyor."

"Madalyonun içinde bir şey var mıydı?" Ray soruyor.

"Olumsuz," diyor Luke. "Adli tıp ne göreceğiz." Ona bakıyorum. "Ne gibi?"

Notlarından başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Parmak izleri, mikroskobik lifler, kan kanıtları gibi. Ayrıca babanın geçmişini de araştırmak istiyorum. Kuzeni Darsh'a da göz kulak olmalıyız."

"Vay canına," diyor Tucker. "Sence ... Kuzeni mi? Ya da kendi babamın bununla bir ilgisi var mı?"

"Yüzüne uygulanan şiddet bana kişisel geliyor," diyor Luke. "Öfke kokuyor. Öfke. O kız sadece öldürülmedi, yüzü parçalanarak yok edildi. Jaswinder'i gözlemlediğim ve Darsh'ın amcası hakkındaki konuşmalarını dinlediğim kadarıyla. Umarım yanılıyordur ama Jaswinder Rai'nin inançlarına karşı çıkılırsa çok ileri gidebileceğini hissediyorum."

"Ama bir de cinsel saldırı var," diyor Ray.

Luke, "Açık olmalıyız," diyor.

Leena'nın yanına oturduğum o gün spor salonundaki tribünlerin altından geçen kızların sözlerini hatırlıyorum.

Sadece babasının gidişini ve onu engellediğim için beni suçlamasını izle. Korkunç biri. Gözlerini gördün mü? Bahse girerim türbanının yanında şu eğri bıçaklardan vardır.

Leena'nın bileğinde gördüğüm morlukları düşünüyorum.

Sessizlik odayı bastırıyor. Dışarıda, solgun bir şafak gökyüzüne sızıyor. Yağan kar ve sis perdesinin ardında, Şef Dağı ıslak bir şekilde parlıyor.

"Pekâlâ," diyor Ray, dosyayı kapatıp ayağa kalkarak. "Hadi başlayalım. Medya baskısı devam ediyor. Bu sabah ilerleyen saatlerde basına bir açıklama yapacağım."

RACHEL

SONRA

Salı, 25 Kasım 1997.

Luke ve ben Twin Falls Ortaokulu' fuayesine girdiğimizde, rehberlik danışmanı ve spor koçu Clay Pelley koridordan bize doğru geliyor. Yirmili yaşlarında. Yakışıklı. Fit. Bronzlaşmış. Başındaki vahşi bukleler ona şeytani ya da yaramaz bir hava veriyor.

"Rachel." Elimi sıktı, sonra Luke'a döndü. "Sen de Dedektif Çavuş O'Leary olmalısın? Ben Clay Pelley." Ama Luke'un elini sıkarken Clay'in sertleştiğini ve hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum ve Clay'in sağ elinin arkasının morardığını, iyileşmekte olan ama hâlâ kırmızı olan kesikler olduğunu görüyorum. Bakışlarım sol eline gidiyor. Parmak eklemlerinde de aynı şeyi görüyorum.

"Keşke daha iyi koşullar altında buluşuyor olsaydık," diyor. "Müdürümüz Darla Wingate bir konferans görüşmesinde, o yüzden benden size görüşmeler için ayırdığımız sınıfı göstermemi istedi. Bu taraftan."

Clay Pelley'i dolapların sıralandığı bir koridorda takip ediyoruz. Spor salonunun girişini geçiyoruz ve cilalı zeminde zıplayan topaların gümbürtüsünü ve spor ayakkabılarının gıcirtısını duyuyorum.

"Bu odaya el koyduk." Bize içeriği gösteriyor. "Burası CAPP dersleri için kullandığım oda - Eğitim Bakanlığı'nın Kariyer ve Kişisel Planlama kursu. Bu masalardan herhangi birini kullanmakta serbestsiniz. Bize gönderdiğiniz isim listesi elimizde, onlarla işiniz bittiğinde çocukları teker teker getireceğim." Tereddüt ediyor. "Ebeveynlerinin hazır bulunmasına gerek olmadığına emin misiniz?"

Luke, "Şu bu sadece bir anket," diyor. "Sadece şenlik ateşinde kimin nerede olduğunu görmeye çalışıyoruz. Herhangi birini daha fazla sorgulamamız gerekirse, bunu bir gardiyan eşliğinde yapabiliriz." Luke klasörlerini hazırlıyor ve

defteri masanın üzerine koyup bir sandalye çekiyor ve Clay'in ellerine başını sallıyor. "Ellerin ağrıyor gibi."

Clay onları tutuyor ve arkalarını inceliyor. "Oh. Evet." Gülüyor. "Birkaç gün önce kütükleri istifliyordum. Kış için bir kordon yakacak odun sipariş ettim ve odunları istiflerken yığının en altındaki kütüklerden biri serbest kaldı. Diğerlerinin aşağı yuvarlanmasını engellemeye çalışırken ellerimi kütüklerin arasına sıkıştırdım. Aptalca bir hareketti."

"Eldivenler işe yarayabilir," diyor Luke, Clay'in bakışlarını tutarak.

Clay'in gülümsemesi kaybolur. "Evet, ilk öğrenciyi göndereceğim. Liste alfabetik, bu yüzden onları bu sırayla göndereceğim. Sanırım Amy Chan ile zaten konuşmuştunuz, bu yüzden onunla başlayacağım-"

"Amy Chan'in Leena'yı Şeytan Köprüsü'nde gördüğünü söylediği rehber öğretmen siz misiniz?" Luke soruyor.

Clay olduğu yerde kalakalır. "Evet. Ben . . . Amy, Leena'nın nehirde olduğuna dair söylentileri duyduktan sonra benimle konuşmaya geldi. Birlikte müdüre gittik. Darla da Amy'nin annesi Sarah'yı aradı, o da gelip Amy'yi aldı ve ifade vermesi için karakola götürdü." Bir şey sezmiş gibi bakışlarını önce bana, sonra Luke'a çeviriyor. "Leena iyi bir çocuktü." Boğazını temizliyor. "Sorunları vardı elbette, ama hangi gencin yoktur ki? Leena bazı aptalca şeyler yapmış olabilir. Duygusal ve sosyal olarak pek çok açıdan tutuk olabilirdi ama zekiydi. Yetenekli bir yazardı. Seyahat etmek istiyordu. Gönüllüydü."

"Yani onu oldukça iyi tanıyordun, öyle mi?" diye soruyor Luke.

"CAPP sınıfımdaydı. Ve koçluğunu yaptığım basketbol takımındaydı. Ayrıca ona ev ofisimden özel ders veriyordum. İngilizce edebiyat. İngilizce dersinde iki sınıf ilerlemişti ve daha da iyisini yapmak istiyordu. Hayali yazarlık ve edebiyat üzerine bir kariyerdi." Duraksıyor. Luke ona sessizce bakıyor. Clay sanki boşluğu doldurmaya çalışıyormuş gibi tekrar konuşuyor. "Birkaç çocuk için özel ders veriyorum. Okul dışında. Ben ... uh ... Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Bu arada, önce Johnny Forbes'u göndereceğim."

Küçük masaya oturuyoruz ve Johnny odaya giriyor. Uzun boylu, neredeyse iki metre. İri yarı. Kumral saçlı. Köşeli yüz hatları. İyi görünümlü bir çocuk. Kot pantolon ve kapüşonlu tişört giyiyor. Oturuyor, kambur duruyor ve ellerini kapüşonunun ceplerine sokuyor. Bacağını sallamaya başlıyor.

Johnny'nin gergin olduğu belli.

"Merhaba Johnny, benim kim olduğumu biliyor musun?" Diyorum. "Evet. Maddy'nin annesi."

Ona gülümsedim. "Çavuş Rachel Walczak."

Bacağı daha hızlı sallanıyor. Luke'a yan gözle bakıp duruyor. Belki de çocuğu tedirgin eden büyük şehir cinayet masasından bir polisin varlığıdır.

"Bu da Çavuş Luke O'Leary. Kendisi RCMP'den ve davaya yardımcı oluyor. Soruları o soracak."

"İyi misin, Johnny?" Luke soruyor. "Su ya da başka bir şey ister misin?"

"Hayır, ben ... Ben iyiyim." Elinin tersiyle ağzını sildi.

Luke, Johnny'den şenlik ateşindeki sahneyi anlatmasını ister. Hikaye, Leena kaybolduktan sonra çocuklarla ilk görüştüğümde anlatılanlarla aynı. Şenlikli bir atmosfer. Çok fazla içki, biraz uyuşturucu. Müzik kutuları ve amplifikatörlerden yüksek sesle müzik. Yanan kayak ve snowboardlarla büyük bir şenlik ateşi. Bolca heyecan.

"Bir grupla takılıyordum ama aynı zamanda etrafa karışıyor, dans ediyordum. Ve evet, çok fazla içki vardı. Leena'yı gördüm, evet, ama kiminle geldiğini bilmiyorum. Sadece oradaydı. Diğer tüm çocuklar gibi oradaydı, anlıyor musun? Sarhoştı. Gerçekten sarhoştı. Büyük bir palto giyyordu."

"Daha önce polise verdiğiniz ifadede Leena'yı biriyle gördüğünüzü söylemişsiniz." Luke, Johnny'nin dosyasındaki ifadesini okuyor. "Leena'nın bir adamla birlikte olduğunu söylemişsin."

"Şey, adamın kim olduğunu gerçekten görmedim. Onu tanıyabileceğim bir şekilde değil."

"Ama onu bir erkekle gördünüz?"

Johnny yarım bir omuz silkme hareketi yapar ve yanakları kızarır. "Ben ... uh Diğer çocuklar da öyle diyordu. Bilirsiniz, eve ya da okula . Bir adamla beraber olduğunu."

"Yani şimdi bu adamı şahsen görmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Onu görmedim." Aşağı bakıyor, kot pantolonunun dizini ovuşturuyor.

"Emin misin, Johnny?" diye sordum.

Luke bana "*Bırak ben halledeyim.*" der gibi baktı.

"Evet, eminim."

"Korudan ne zaman ayrıldınız?" Luke soruyor.

Omuz silkti. "Emin değilim. Geç saatte. Gece orada kamp yapacaktık, o yüzden bir süre orada takıldık ama hava çok soğudu. Cumartesi günü sabah erkenden eve gittim."

"Şeytan Köprüsü
üzerinden mi?" Başını
sallıyor.

"Eve nasıl geldin?" Luke soruyor.

"Tripp Galloway ile bir yolculuğum var."

Luke ve ben bakıştık. Tripp, Devil's Bridge'in güney tarafındaki Yunan lokantasında görülmüş. Köprüyü geçmiş olmalı.

"Şenlik ateşi alanından ayrıldıktan sonra başka *bir yere* gittiniz mi?"

Luke soruyor. "I . . . Hayır. Eve gittim."

"Eve ne zaman geldin?" Luke soruyor.

"Bilmiyorum. Sabah bir ya da iki gibi." "Ailen bunu doğrulayacak mı?"

"Eve gizlice girdim, bu yüzden babamın beni duyup duymadığını bilmiyorum. Annem bir süre önce öldü. Sadece ben ve babam varız."

"Baban kim?"

"Granger Forbes. O bir psikolog."

Luke bir not alır. "Yani gidip Ari'nin paket servisinden çörek almadın mı?"

Johnny gergin görünüyor. Kafası karışmış. "Hayır."

"Ya şoförünüz Tripp Galloway'in Cumartesi sabahı saat iki buçuk civarında Ari'nin lokantasının önünde görüldüğü bildirildiyse?"

"O zaman beni sonra Ari'ye gitmiş olmalı. Şenlik ateşinden eve dönerken onun minibüsünde uyuyakalmışım. Zil zurna sarhoştum. Ya da belki de o durduğunda ben hala minibüste uyuyordum ve orada olduğumu hatırlamıyorum ya da hiç uyanmadım."

Ona Leena'nın eşyalarının fotoğraflarını gösteriyoruz. "Tanıdık gelen bir şey var mı?"

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. Defterime yazıyorum:

Johnny Forbes yalan mı söylüyor? Johnny'nin eve ne zaman döndüğünü babasıyla teyit edin.

"Peki ya okulda dolaşan Leena'nın nehirde yüzdüğü söylentisi?" Luke soruyor.

"I . . . Bu söylentiye hiç duymadım. Bunu ilk kez Leena'nın cesedinin bulunduğu haberi çıktığında öğrendim."

Sırada Beth Galloway var. Omuzlarını dikleştirmiş ve uzun sarı at kuyruğunu sallayarak giriyor. Kızımın en iyi arkadaşı. Tripp Galloway'in kız kardeşi. Gerginim.

"Hey, Rachel," diyor.

"Beth. Bu Çavuş Luke O'Leary. Bugün seni sorgulayacak."

Soruları benim sormayacak olmam onu şaşırtıyor. Oturuyor, tereddütlü görünüyor, sonra Luke'a o güzel gülümsemesini gösteriyor.

Luke gülümsemesine karşılık vermez ve bu onu biraz daha aşağılar.

Beth de Johnny ile aynı senaryoyu anlatıyor. Zamanının çoğunu şenlik ateşinin yanındaki bir kütükte Dusty Peters, Darren Jankowski, Nina ve Natalia Petrov, Darsh Rai, Cheyenne Tillerson, Seema Patel ile takılarak geçirdiğini iddia ediyor. Ve tabii ki Maddy ile.

"Yani Amy Chan ve Jepp Sullivan ya da kardeşin Tripp ile birlikte değil miydin?" Luke diyor ki.

"Hayır. Yani, hepimiz oradaydık, ama . . . Evet, onları etrafta gördüm." "Peki ya Leena?"

"Onu gördüm. Şenlik ateşinin uzak tarafında, müştemilatın yanından geçip ormana giden küçük patikanın yanındaki bir kütüğün üzerinde bir adamla birlikteydi. Kim olduğunu bilmiyorum. Gökyüzündeki roketten sonra da onu görmedim."

"Yangındaki diğer herkesi tanıyor muydun?"

"Tanımadığım bazı insanlar vardı. Belki şehir dışındandır."

"Ne zaman ayrıldınız?" diye sorar Luke.

Beth bana bakıyor. Tarafsız bir ifade takınıyorum. Ama Eileen'i aradığımı bildiğini ve Beth'in annesine benim evimde yattığı konusunda yalan söylediğini bildiğimi hissediyorum. Maddy de Beth'in evinde kaldığı konusunda bana yalan söyledi.

"Sabahın erken saatlerine kadar orada kamp yaptık, kardeşim Tripp minibüsüyle grubumuzu almaya geldi ve hep birlikte Moose Diner'da kahvaltıya gittik."

"Peki ya Johnny Forbes? O da kahvaltı için Moose'da mıydı?" Luke soruyor.

Gözlerini sağa kaldırıyor ve derin derin düşünüyor gibi görünüyor. "Hayır. Tripp daha önce Johnny'yi eve götürdüğünü söyledi. Bu doğru. Johnny'yi kapının önüne bırakmış. Adam baygındı."

"Bunlardan herhangi birini tanıdınız mı?" Luke nehir boyunca bulunan eşyaların parlak yayıyor.

Beth masanın üzerindeki parmak izlerini incelerken çenesi geriliyor. Bana bir kez daha bakıyor. Luke'un fark ettiğini görüyorum.

"Bu benim." İnce, soluk mavi adres defterinin görüntüsünü işaret ediyor. "Leena'da bu var mıydı? I . . . Ben de onu arıyordum."

"Senin olduğuna emin misin?" Luke diyor ki.

"Yüzde yüz. Bu benim kitabım, bu benim yazım. Bunlar arkadaşlarımla telefon numaraları."

"Sence Leena bunu nasıl aldı?" Luke sorar.

"I . . . Bilmiyorum. Evime gelmişti. İki ya da üç hafta önce bir grup kızla geldi. Ve Leena'nın dolabı benimkinin yanında. Gerçekten bilmiyorum." Şaşkın görünüyor.

"Neden alsın ki?" Luke sorar.

"Bilmem ki! Belki de bütün havalı erkeklerin telefon numaralarının bende olduğunu bildiği ? garip şeyler yapardı. Geri alabilir miyim?" "Bu şu anda bir kanıt. Bunların içinde tanıdığın başka bir şey var mı? fotoğraflar?" Luke diyor ki.

Onları tekrar, daha dikkatli bir şekilde tarıyor ve başını sallıyor. "Peki ya bu madalyon?" Luke soruyor.

Nabzım hızlanıyor. Beth bana tekrar baktı. Başını iki yana sallıyor. "Hayır," diyor usulca.

Ve Beth'in, en yakın arkadaşı olan Maddy'nin sık sık taktığı madalyona benzeyen bir madalyonu nasıl olup da tanımadığını merak ediyorum. Görünüşe göre kaybolana kadar.

Luke, "Leena'nın muhtemelen Wuyakan Nehri'nde yüzdüğü söylentisini ilk ne zaman duyduğunuzu söyleyebilir misiniz?" diyor.

"Kafeteryada duydum. Herkes bunun hakkında konuşuyordu. Kimin başlattığını bilmiyorum."

Beth ayrılır. Birkaç dakika sonra Clay yanında Darren Jankowski ile içeri girer. "Listede Tripp Galloway'in olduğunu biliyorum," der Clay, "ama Tripp bir saat kadar önce eve hasta gitti. Dusty Peters bugün de okulda değil. Alkolik annesiyle yaşamak ve yerel grup evi arasında gidip geliyor ve ara sıra evde sorun yaşıyor ve okula gitmiyor. birkaç günlüğüne okula."

Clay giderken ve Darren masada önümüze otururken Luke'la bakışıyoruz. Bitkin görünüyor. Duşa ihtiyacı vardı. Muhtemelen akşamdan kalma.

Onun hikayesi de tamamen aynı. O da kahvaltı için Moose'a gitmiş. Hayır, dedikoduyu kimin başlattığını bilmiyor. Hayır, aslında ona kimin söylediğini hatırlamıyor.

"Herkes bunun hakkında konuşuyordu."

Darren fotoğraflardaki eşyaların hiçbirini tanımıyor. Ancak fotoğraf konusu kafasını kaldırmamasına neden oluyor. "Liam Parks

şenlik ateşi," diyor. "Belki de Leena ve kütüğün üzerindeki adamın fotoğrafını çekmiştir."

"Liam okulun gayri resmi fotoğrafçısı," diye açıklıyorum Luke'a. "Yıllık ekibinde yer alıyor. Okulun karanlık odasında çalışıyor ve okul kameralarını kullanıyor."

Luke bir not alır ve Darren'ı kovar.

Sırada Liam var. Sıska ve solgun, koyu renk gözleri var. Maddy'nin ondan "inek" diye bahsettiğini duydum. Liam'ın şenlik ateşiyle ilgili hatırladıkları diğerleriyle aynı. Notlarımı alıyorum: *Çocuklar hikâyeleri koordine etti mi?*

Liam nehir kıyısında bulunan eşyaların hiçbirini tanımadığını söyler.

"Şenlik ateşinde fotoğraf çektin mi Liam?" Luke soruyor. "Kalabalığın mı?"

Gözleri titriyor. Başını sallıyor. "Onları görebilir miyiz?"

Kucağındaki ellerine bakıyor. "Liam?"

"I . . . Kamerayı ve içindeki filmi kaybettim. I . . ." Acı dolu gözlerini kaldırıyor. "Sarhoş oldum ve bir çadırdaki uyandım ve kamera gitmişti. Okul fotoğraf makinesiydi. İmzalamıştım ve çalınmıştı."

"Emin misin?" Dedim.

Liam bana bir bakış fırlattı. Maddy'nin çekmecesinde bulduğum parmak izini düşünüyorum. Liam'ın gözlerindeki sıkıntıyı görebiliyorum.

"Gitti. Eminim. Herkese sordum. Kimse bir şey görmemiş ya da bilmiyor. Kayıp eşya bürosunda da hiç görünmedi."

"Film ne olacak?" Luke soruyor. "Hiç rulo çıkardınız mı? Herhangi bir şey geliştirdiniz mi?"

Boynundan yüzüne doğru bir kızarıklık yayılıyor. Ağzı gergin. Başını sallıyor.

"Peki kameranızı kim çalmış olabilir? Neden?" Luke öne doğru eğilerek soruyor.

"Bu ... değerli bir ekipman parçası. Sanırım bu ." "Yani o geceye ait *hiç* baskı almadınız mı?"

Kızarıklık derinleşir ve yanaklarına doğru yükselir. Başını sallıyor.

"Birinin görülmesini istemediği görüntüleri çektiniz ve kamera bu yüzden mi alındı?"

"Her zamanki parti şeylerini çektim. Bilmiyorum. Sanırım birileri sarhoş ya da öpüşürken görülmek istemedi ... ya da her neyse ... ama tehdit falan edilmedim."

Liam da söylentinin nasıl başladığı hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor.

Ailesi şehir merkezinde bir Hint restoranı işleten Seema Patel, Liam gittikten sonra odaya girer. Şaşırtıcı derecede güzel. Minyon. Narin. Zarif. Dansçı gibi hareket ediyor. Ailesi Rais'lerle aynı kültürel geçmişi paylaşırsa da Seema, Leena'nın olmadığı her şeydir. Seema kalıplara sığabiliyor.

"Evet. O gece Leena'yı gördüm. Ordu fazlası ceket. Kamuflaj pantolon. Yanında bir adam vardı. Kim olduğunu bilmiyorum. Şehir dışından gelen birkaç kişi vardı, kayakçılar ve . Artık liseye yaşlı yerel çocuklar. Darsh gibi değirmende çalışan çocuklar."

Yine kızların fotoğrafını düşünüyorum, Seema var.

"Grubunuzun fotoğrafını çeken oldu mu?" diye soruyorum.

Kafasını sallıyor. Ben de defterime yazıyorum: *Neden yalan söylüyorlar? Ne saklıyorlar?*

Seema fotoğraftaki adres defterinin Beth'e ait olduğunu fark eder. "Leena bir şeyler çalardı," diyor. "Bir keresinde duş almak için çantamı soyunma odasındaki bankın üzerine bıraktığımda benden biraz makyaj malzemesi almıştı. Diğer kızlardan biri onu alırken görmüş. Onunla yüzleştik ve geri verdi. Bu yaklaşık iki ay önceydi."

"Leena adres defterini neden alsın ki?" Luke sorar.

"Bilmiyorum. İlgi çekmek için aptalca şeyler yapardı ve genellikle geri tepirdi. Belki Beth'in arkadaşlarını arayıp onun hakkında konuşmak ya da bazı erkekleri aramak istiyordu. Böyle şeyler yapardı."

"Madalyona ne dersiniz - onu herhangi birine ait olarak tanıyabilir misiniz?" Luke diyor.

Yüzünü dikkatle izliyorum. Ağzını yana çekiyor, kaşlarını çatıyor. Elinin tersini kaşır, başını sallar. "Emin misin?"

Diyorum.

"Bunu daha önce gördüğümü sanmıyorum."

Seema odadan çıkarken Luke, "Ve tabii ki söylentiye kimin çıkardığını da bilmiyor," diyor.

"Oldukça tutarlı," diyorum.

"Şüpheli bir şekilde öyle."

Nina Petrov'un ifadesi de tutarlı. Ve anlattıkları Darsh'inkilerle örtüşüyor - Nina ve ablası Natalia'yı grup evine erken götürmüş.

Tripp gibi son sınıf öğrencisi olan Jepp Sullivan çok uzun boylu. Geniş omuzları, zeytin rengi teni ve sık kesilmiş koyu renk saçları var. Buna karşın gözleri soluk yeşil. Önümüzde oturduğu koltuğu cüceleştiriyor. Jepp, kız arkadaşı Amy'nin anlattıklarını doğruluyor. Hayır, köprüde Leena'yı fark etmemiş, ancak Amy ona Leena'yı gördüğünü söylemiş. Ve evet, çörek yemek için Ari's Greek Takeout'a gitmişler. Oradayken Darsh ile sohbet etti. Darsh'a Amy'nin küçük kuzenini Şeytan Köprüsü'nde tek başına gördüğünden bahsetmek aklına bile gelmedi.

"Anlaşma gibi bir şey değildi. En azından o zaman için. Özür dilerim," diyor. "Bunun büyük bir mesele olduğunu fark etmediğimiz için gerçekten üzgünüm." Jepp, bir şey söyleseydi ya da Leena'nın iyi olup olmadığını kontrol etmek veya arabaya ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için geri dönseydi belki de, sadece belki de, bir kızın hayatını kurtarabileceği gerçeğinden dolayı acı çekiyor gibi görünüyor.

"Gördünüz mü? Olay da bu," diyor Jepp. "Kimse Leena'yı gerçekten umursamıyordu. O . . . Sanki bu şeyleri kendi kendine yapmış ve şimdi de ölümüne neden olmuş gibi. Diğer öğrencilerle, kızlarla konuştum, asla o köprüde yalnız kalmayacaklarını, o şekilde sarhoş olmayacaklarını söylediler ama bu doğru değil. Hepsi o kadar sarhoş oluyor. Ama Leena orada tek başınaydı çünkü ..." Bakışlarımızı ayırıyor ve yere bakıyor. "Yalnızdı."

Cheyenne Tillerson da diğer kızlarla aynı nakaratı tekrarlıyor. Çilli, çekici bir kıvılcık olan Cheyenne odadan çıktığında Luke şöyle diyor: "Kesinlikle prova edilmiş gibi hissediyorum. Sanki tüm hikayelerini sıraya koymuşlar gibi. Soru şu: Neden? Neyi örtbas ediyorlar?"

Sırada Maddy var ve içeri girip beni gördüğünde dudakları sıkıca büzülüyor.

Kendini sandalyeye atar ve somurtkan bir şekilde oturur.

"Maddy, bu Luke O'Leary. RCMP'den ve soruşturmada bize yardımcı oluyor."

Luke'a başını sallıyor.

Kendime çenemi kapalı tutmam gerektiğini ve bir anne olarak gözlemci rolünde geri planda durmam gerektiğini hatırlatıyorum. Bu zor bir durum. Aslında, küçük ve birbirine sıkı sıkıya bağlı bir kasabada her şey zor. Süpermarkette, nalburda ya da postanede Twin Falls'un dokusunu ören bir ipliğe bağlı olmadan arkanızı dönemezsiniz.

"Evet, Leena'yı gördüm. Onu kütüğün üzerinde gördüm." "Bir erkekle mi?"

"Evet."

"Onun kim olduğunu biliyor musun, Maddy?" Hiçbir şey söylemedi. Nabzım hızlanıyor.

"Maddy?" Luke sakince, derin bir sesle söylüyor.

Onun bakışlarına karşılık vermiyor. Alışılmadık derecede solgun görünüyor. Gerginlik içime doluyor.

"Erkeği tanıyıp tanımadığını bize söylemelisin, Maddy. Leena roket gökyüzünden geçtikten sonra ortadan kayboldu. Onu gören bir daha ki sefere ölmüştü. Nehirde yüzüyordu. Cinsel saldırıya uğradı, öldürüldü. Eğer-"

"Orada sadece çocuklar yoktu."

"Ne demek istiyorsun?"

Başını kaldırıyor ve Luke'un bakışlarındaki yoğunlukla karşılaşılıyor.

"Orada . . . yetişkinler de vardı."

"Hangi yetişkinler?" Luke soruyor. Kadın titreyerek nefes alıyor.

"Maddy?"

"I . . . I . . . Roket gelmeden önce işemem gerekiyordu. Biraz içmiştim ve . . . Roketi kaçırmak istemedim, bu yüzden aceleyle ormana, tuvaletlere giden patikaya girdim. Ateşin arkasından geçtiğimde Leena artık orada değildi. Tuvaletlere ulaştığımda, tesisleri kullanmak için bekleyen bir grup insan vardı ve *gerçekten* gitmem gerekiyordu. Ayrıca gökyüzündeki ışıkları da kaçırmak istemiyordum. Farım yanımdaydı, onu taktım ve tuvaletlerden uzaklaşan daha küçük bir patika boyunca ormanın biraz daha derinliklerine gittim. Çalıların arasına işemek için çömeldiğimde bir şeyler duydum."

"Ne gibi şeyler?"

"Ağır nefes alıp veriyor, burnunu çekiyor. Önce ayı sandım ve hemen pantolonumu yukarı çektim. Ama sonra fark ettim ki, seks yapan insanlardı." Yutkunuyor. "İlerledim ve böğürtlen çalıların ve eğrelti otlarının üzerinden baktım ve Bir ışık gördüm. Yanlarında küçük bir kamp ışığı vardı. Bir hale oluşturuyordu. Gördüm . . ." Boğazını temizledi. "Leena olduğunu gördüm. Altında . . ." Gözlerinde yaşlar birikiyor ve yanaklarından aşağı süzölmeye başlıyor. Gözyaşlarını siliyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Luke bağlandı.

Sessizce, " et. Leena ile kimi gördün?" Kadın garip bir ses çıkarır.

"Maddy," diyor Luke.

"I . . . I . . . Bay Pelley'di," diye ağzından geçirir. Yüzü kıpkırmızı oldu. "Leena ile seks yapıyordu."

"*Clayton Pelley?*" Ben de öyle dedim.

"*Öğretmeni* mi kastediyorsun?" Luke diyor ki. "Rehber öğretmenin mi?" Maddy'nin yüzü daha da kızarıyor. Ellerini kucağında oynatıyor. Başını sallıyor.

"Emin misin?" Luke söylüyor. Anlamakta zorlanıyorum. Luke'tan dalga dalga yayılan bir gerilim hissediyorum.

Maddy yine başını sallıyor. Ve içimde öfke kabarıyor. Konuşmak için kendime güvenmiyorum.

"Maddy," diyor Luke yavaşça, sesi derinden geliyor, "Clayton Pelley, Leena ile birlikte kütükteki adam mıydı?"

Başını sallar, gözleri kısıktır.

"Nasıl oldu da onun kim olduğunu gören tek kişi sen oldun?"

"I . . . İşemem gerekiyordu." Sesi yumuşak, küçük. "Ve çalılıkların arasındaydım, tam orada. Çalıları araladığımda onları el fenerimin ışığıyla yakaladım, adamın şapkasını çıkarmıştı. İkisi de bana doğru baktı."

"Kimseye söyledin mi?" Luke sorar.

Kız başını sallıyor.

"Kime söyledin?"

"Kimsenin başını belaya sokmak istemiyorum." "Sadece doğruyu söyle, Maddy," diye çıkışıyorum.

Yutkunuyor. "Beth'e söyledim. Diğer çocuklar da kütükteki adamın Bay Pelley olduğunu biliyorlar. Sadece polisler onun orada olduğunu söylemek istemediler, çünkü Bay Pelley ... o *iyi biri*. Okulda başı belaya girerdi. Çocukların arkadaşı gibiydi. Hepimiz ona bir şeyler anlatırdık."

Ağzım açık kaldı. Kızıma ters ters baktım. Kendi çocuğuma. *Böyle* bir sırrı sakladı mı?

"Yine de onu öldürmezdi," diyor Maddy, şimdi histerik bir şekilde, gözlerinde korku parlayarak. "Bunu yapmaz. İmkânı yok."

Sebepten.

Şu anda tam önümüzde duruyor. Gün gibi ortada. Olgun, şişman ve patlamaya hazır ve Luke ile ben gerginlikten parıldıyoruz.

Clayton Pelley koridorun sonunda. Tüm bu çocuklar üzerinde güç sahibi bir konumda. Yakışıklı ve çok dost canlısı Bay Pelley

Kendisi henüz yirmili yaşlarının başında ve dolayısıyla bu okuldaki bazı son sınıf öğrencilerinden çok da büyük değil.

Kızım titremeye başladı. Ve daha çok ağlamaya.

"Maddy," diyor Luke sakince, sessizce, "bu fotoğraflarda tanıdığın bir şey var mı?" Nehir boyunca bulunan eşyaların fotoğraflarını yayıyor.

Maddy kokluyor, burnunu siliyor ve başını sallıyor. "Bu Beth'in." Adres defterini işaret . "Onu arıyordu."

"Bu madalyona ne dersin?" diye sorar Luke.

Çenesi gerildi. Bana bakmayı reddediyor. "I . . . Benim de buna benzer bir tane vardı." "Vardı mı?" Luke soruyor.

"Uzun görmemiştim." Birkaç saniye sessiz . Tenim ısınıyor. "I . . . Hep Leena'nın alıp almadığını merak etmişimdir."

"Ne zaman ve nasıl almış olabilir?" Luke sorar.

"Bir ay ya da daha uzun bir süre önce evimize geldi. Ev ödevi için bir kitap ödünç almaya."

Canım sigara istiyor. Yıllardır sigara içmedim ama şimdi ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

RACHEL

SONRA

Salı, 25 Kasım 1997.

Pelley ofisinde masasının diğer tarafında oturuyor. Arkasında pencere var ve dışarıda kar yoğun bir şekilde yağmaya devam ediyor. Yanındaki kitaplıkta karısı, kendisi ve yeni bebeklerinin çerçeveli bir fotoğrafı duruyor.

Bronz teninin altında kansız görünüyor. Yumruğunu bir stres topunun etrafında tekrar tekrar sıkıyor. Sık, bırak, sık, bırak.

Luke, Clay'in elinin sıkılışını izlerken, "O odunlar ellerine gerçekten çok zarar vermiş," diyor.

"Bu top eski bir spor sakatlığı için. Fizyoterapist tavsiye etti. Tendon uzaması için. Sizin için ne yapabilirim? Çocuklarla her şey yolunda mı?"

"Konuşmak istediğimiz kişi sensin." Luke bunu sakın bir şekilde, sanki bir spor maçını tartışmak istermiş gibi söylüyor.

Clay'in ifadesi değişir. Eli sıkmaya devam etse de, üzerine bir durgunluk çökmüş gibidir.

Luke bazı notlar arıyormuş gibi defterini karıştırıyor. "Rehberlik danışmanı sen misin?" Defteri karıştırmaya devam ediyor.

"Dediğim gibi. Evet. CAPP derslerini ve biraz da beden eğitimi ben veriyorum." "Doğru. Ve özel ders verdiğinizizi söylemiştiniz."

Clay'in eli hareket etmiyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Luke yukarı bakar. "Oldukça güvenilir bir pozisyonunuz var. Belli ki öğrenciler-çocuklar-sizi örnek alıyor."

"Bir sorunuz var mı, Dedektif?"

"Evet. Ayın on dördünde, saat 17:00 ile 21:00 arasında neredeydiniz?"

Clay bizi selamlıyor. Dışarıda kar, okulun çatısından otoparka doğru savruluyor. Boğazını temizliyor. "Neden?"

Luke, "Herkesin nerede olduğunun fotoğrafını çekiyorum," diyor.

"Muhtemelen evdeydim. Karım Lacey ile birlikte. Takvimimi kontrol etmem gerek. Bazen okuldan sonra spor salonuna giderim ya da geç saatlere kadar çalışırım."

"Rus roketinin düştüğü geceydi," diye söze başlıyor Luke. "O gece gerçekleşeceği tahmin ediliyordu ve herkes onu gördüğünde tam olarak nerede olduğunu biliyor gibi görünüyor." Duraksıyor. "Böyle şeyler hafızalara kazınıyor."

"Doğru." Clay tereddüt eder. "Dediğim gibi, evet, evdeydim. O sırada evde olduğumdan oldukça eminim."

"Eşiniz Lacey doğrulayacak mı?" "Evet." Ağzını ovuşturuyor.

İçim daralıyor. Adrenalin kanımda zonkluyor. Ya Maddy söylüyor ya da Clay Pelley. Ve şu anda paramı Maddy'nin doğruyu söylediğine yatırıyorum. Karanlık ormanda şahit olduğu şeyi dile getirmenin onun için bir mücadele olduğu açık. Bu onun evdeki garip tepkilerini ve ruh halini açıklar.

"Şenlik ateşinde olduğuna dair birkaç tanık ifadesi var." Luke ortaya ne çıkacağını görmek için gerçeği çarpıtıyor. "Ve Leena ile bir kütüğün üzerinde vakit geçirmişsin."

Clay'in yüzü tüm ifadesini kaybeder. Gözleri tamamen kararır. Ofise sessizlik hakim olur.

"? Hangisi? Şenlik ateşinde miydin yoksa evde mi?"

Pelley masasının kenarına vuruyor. "Oh . . . Bekle, evet. Eve gitmeden önce şenlik ateşine kısa bir süreliğine gittim, sadece neler olduğunu kontrol etmek için. Bilirsiniz, bunu duymuştum-öğrenciler bana bir şeyler anlatır. İçlerinden biri bana ateşin söndüğünü söyledi ve-"

"Hangi öğrenci?"

"I . . . Hatırlayamıyorum bile." "Leena mıydı?" Luke sorar.

Clay sandalyesinde daha aşağıda oturuyor. Kıvrılıyormuş gibi görünüyor. Sanki aniden genişleyip kaçacakmış gibi. Gerçekten denerse diye kendimi hazırlayarak pozisyonumu değiştiriyorum.

"Tamam," diyor Luke. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Yirmi dakika araba kullandınız. Dağlara, karanlık bir ağaç kesme yoluna, soğukta ve 'koru' denilen bir alana kadar, bazı öğrencileri hızlıca kontrol etmek için mi?"

"Evet. Oraya gittim, girip çıktım, eve gittim. Çocuklar iyi görünüyordu. Belirgin bir sorun yok."

Hasta piç. Ağzıma dolan tiksintiyi yutmaya çalışıyorum ama boğazıma takılıyor. Bu adamı duvara çivilemek istiyorum.

"Peki neden bundan daha önce bahsetmedin?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. "Leena kaybolduğunda mı? Hepimiz onu ararken ve o geceki hareketleri hakkında bilgisi olan var mı diye sorduğumda?"

"Bak." Öne doğru eğildi, bakışları üzerimde sabitlendi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun Rachel. Ullr festivali yasaklandı, bu yıl yasaklandı. Sizler tarafından.

."

"Bu bir belediye meclisi kararıydı. Polis memuru kasaba için çalışıyor."

"Çocuklar kendi başlarına kutlama yaptıklarını yetkililerin bilmesini istemediler, malum nedenlerden dolayı. Bu onları kapattırabilirdi ve bana söylendiği için beni zor durumda bıraktı. Onların güvenini korumak istiyorum. Ve evet, böyle bir şeyde, çok fazla içki, diğer uyuşturucular, kontrolden çıkma potansiyeli var, tehlikeli-"

"Tehlikeli bir hal aldı," diyorum karanlık bir sesle. "Bir çocuk için. Leena. Cinsel saldırıya uğradı ve öldürüldü." Bakışlarım onunkilere kilitlendi.

Yutkunuyor.

Koridorda bir okul zili çalıyor. Sınıflardan çıkan çocukların seslerini duyuyorum, sesleri giderek yükseliyor. Ayaklar koşuyor. Kahkahalar. Birkaç bağırış. Dolap kapıları çarpıyor.

Luke, "Yani Leena'nın kayıp olduğu bildirildiğinde, siz hala ... ne? O gece orada ve onu gördüğünüzü söylemeyi unuttunuz mu?"

"Onun şenlik ateşinde olduğunu söylememe gerek yoktu. Diğerleri onu gördü ve öyle söyledi. Açıkçası o sırada Leena'nın ortaya çıkacağını düşünmüştüm. İlgi çekmek için böyle oyunlar oynardı ve ben de ciddi bir şey olduğunu düşünmemiştim. Ayrıca çocuklarımın zor kazanılmış güvenini kaybetmek istemedim. Bana güvenirlerse, bu iletişim kanallarını açık tutar. Kırmızı bir bayrak ortaya çıkarsa beni yardım edebilecek bir konuma getirir. Amy Chan bana Leena'nın Şeytan Köprüsü'nde tökezlediğine şahit olduğunu söylediğinde olduğu gibi. Onu hemen müdürün odasına götürdüm, annesiyle temasa geçildi ve Amy doğru olanı yaptı. Olayı bildirmek için annesiyle birlikte karakola gitti."

Luke yavaşça, derin nefes alıyor ve üflemeğe hazır olduğunu görebiliyorum. Çok sessiz bir şekilde, "Demek Leena'yla şenlik ateşinde vakit geçirdin?" diyor.

"Bir kütüğün üzerinde otururken onunla biraz sohbet ettim." "O gece ne giyiyordun?"

"Siyah bir ceket . . . bir toque-siyah. Kot pantolon. İş botları. Eşarp. O da siyah. Eldivenler."

Luke öne doğru eğilerek Clay'in kişisel alanına girdi. "Bay Pelley, Leena Rai ile yakın ilişkiniz oldu mu?"

"Ne?"

"Sadece soruya cevap ver."

Bembeyaz oluyor. Sonra elmacık kemikleri boyunca iki sıcak nokta oluşur. "Kesinlikle hayır. *Delirdin* mi sen?"

"Rus roketi gökyüzünden geçmeden kısa bir süre önce bir öğrencinin çalılıkların arasında Leena ile yakınlaşmanıza tanık olduğunu söylesem?" Duraksıyor. "Cinsel ilişki. Bir öğrenciyle. Reşit olmayan biriyle."

Bize bakıyor. Ağzı açılıyor. Kelimeler onu terk etmiş gibi görünüyor.

Kapının dışında çocukların gürültüsü artıyor. Zaman uzuyor.

"Buna inanmıyorum," diyor sessizce. "Bunu hangi öğrenci söyledi?" "Bu doğru mu?"

"Tabii ki hayır. Bunu her kim söylediye yalan söylüyor." "Onun bir kadın olduğunu nereden çıkardın?"

Gözleri parlıyor. "O. Erkek. Bunu kim söylediye yalancı. Ve onların sözüne karşı benimki. Ve aksini iddia ederseniz, iftira attığınız için sizi buradan cennete kadar dava ederim."

"Kaç numara bot giyiyorsun Pelley?" Luke sorar.

"Ben 11 bedenim. Bunun ne alakası var-"

"Merkeze gelmen gerekiyor," diyor Luke. "Bunu resmi olarak, kayıtlara geçecek şekilde yapmalıyız. Senin için uygun mu?"

"Ne, *şimdi* mi?"

"Evet. Şimdi."

Clay önce Luke'a, sonra bana bakıyor. Birden ayağa fırladı. Ben de kendi ayağıma geldim.

"Bu çok saçma," diyor fısıltıyla karışık bir sesle. "*Tutukluyor* musunuz Ben mi?"

Luke oturmaya devam eder. "Bazı şeyleri resmi bir şekilde açıklığa kavuşturmak istiyoruz.

ayarlayın, resmi bir açıklama yapın."

"Tutuklu değilsem, sizinle hiçbir yere gitmiyorum. Ve avukatım yanımda olmadan ikinize de tek bir kelime daha etmeyeceğim. Şimdi defolun. Ofisimden defolup gidin."

OceanofPDF.com

TRINITY

ŞİMDİ

Perşembe, 18 Kasım. Günümüz.

Dusty Peters'ı danışman olarak çalıştığı Last Door Bağımlılık ve Sağlık Merkezi'nde buluyorum. Twin Falls'un hemen dışında kırsal bir arazide yer alan bir tesis. Dusty, Leena'nın eski sınıf arkadaşlarından sosyal yardımlarıma yanıt veren ilk kişilerden biri. O gün okula gelmediği için Twin Falls Ortaokulu'nda diğer çocuklarla birlikte sorgulanmadı. Ancak Dusty daha sonra sorgulandı ve transkriptteki ifadeleri diğer öğrencilerin şenlik ateşi gecesi hakkında söyledikleriyle örtüşüyor.

Dusty bana orman manzaralı bir ofisi gösterirken "Hem yetişkinleri hem de gençleri tedavi ediyoruz" diyor. Dışarıdaki kara kara düşünen kozalaklı ağaçların üzerine yağmur yağarken, titreyen bir gaz ateşinin önündeki rahat koltuklara oturuyoruz. "Burası bir sığınak ve sadece bağımlılıklar için değil. Bu yeniden dengelenmeyle ilgili."

"Grup evinden sağlıklı yaşam merkezine," diyorum. "Bunun kendi içinde güzel bir tam daire dengesi var, Dusty."

Gülümsüyor. Dusty güçlü, tıknaz görünümlü. Elleri bir çiftçinin ya da işçinin ellerine benziyor. Yanağında bir yara izi var. Gözleri kibar. Hayatın Dusty'ye çoğu kişiden daha fazla zorluk çıkardığını ve onun bunun üstesinden gelmenin ve geri vermenin bir yolunu bulduğunu hissediyorum. Leena Rai'nin kim olduğu hakkında daha fazla şey öğrenmek için buradayım.

"Konuşmamızı kaydetmemin sakıncası var mı?" diye sordum.

"Devam et." Dijital kayıt cihazımı açtığımda, "Dürüst olmak gerekirse Leena'yı hiç o kadar iyi tanıyamadım. Ve bu benim pişmanlıklarımın biri. Zor zamanlar geçirdi, dışlanmış biriydi. Ve bunu herkesten çok benim anlamam gerekirdi çünkü benim hayatım da darmadağındı. Babam ölmüştü. Alkolik bir annem ve tacizci bir amcam vardı. Benim hayatımda da şiddet vardı.

Aile. Hiç paramız yoktu ve Nina ve Natalia Petrov'un da bir süre kaldığı grup evine girip çıkıyordum. Tüm bunlar beni güvensiz yapıyordu. Öfkeliendiriyordu. Bir yere ait olma ihtiyacı duydum ve okuldaki bir grup kıza ait olmak için her şeyi denedim. O grup bir anlamda benim ailem oldu. Birbirimize bağlıydık. Ve bir yere ait olmak için, hedefimiz haline gelen Leena gibi birini seçerken sadık olmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Sanırım bu kendimizi doğrulamanın bir yoluydu. Bizi birleştiren bir şeydi."

"Leena nasıl biriydi?"

Dusty iç geçirir. "Sosyal açıdan beceriksiz. İlgi çekmek için aptalca şeyler yapardım ve genellikle geri tepirdi."

"Peki Clayton Pelley'nin onunla ilişkisi?"

"Şey, mesele de bu- ona değer veriyor gibiydi. İyi bir öğretmenin yapacağı gibi. Koruyucu görünüyordu. Zaman zaman zorbaca davranışlarımızdan dolayı bizi uyarırdı. Bu yüzden olanları duyunca çok şaşırdım."

"Şenlik ateşinin yakıldığı gece Clayton Pelley'i gördünüz mü?"

"Evet, kütükte Leena ile. Onları seks yaparken hiç görmedim ama duydum. Bu beni tamamen şok etti. Beni dehşete düşürdü. İronik bir şekilde, bir öğrenciyle yakın ilişkiye girmiş olması değil, bunun Leena olması."

"Cinsel açıdan çekici olduğunu düşünmediğiniz için mi?"

"Korkarım o zaman ben de öyle düşünmüştüm. Ama cinayet, şiddet... bunları göremiyorduk. Buna inanmak ya da anlamak gerçekten zordu."

"Clayton'ın şu anda doğruyu söylüyor olması mümkün mü sizce?"

Belki de o ?"

Dusty sessiz kalır ve bunu düşünür. Alnını ovuşturur.

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. İlk bölümü dinlediğimde dönüp dolaşıp aklıma takılan soru, eğer o yapmadıysa, neden itiraf edip suçunu kabul etti?"

"Tartışmanın için, eğer o yapmadıysa, kasabada siz kızların tuhaf olduğunu düşündüğünüz biri var mıydı? Herhangi birinize sorun çıkaran biri? Herhangi birinizi takip eden, takip eden ya da sizi rahatsız edecek şekilde izleyen biri?"

Dusty zihnini geriye atar. Yağmur arkasındaki pencere camlarından aşağı akıyor ve rüzgar hızlanarak ağaçları eğip büküyor.

sık orman.

"Bilmiyorum. Yani, biz geçerken bize bakan adamlar vardı. Değirmendeki işçiler. İnşaat işçileri. Clay Pelley itiraf etmeden önce, Leena'nın katilinin gece oradan geçmekte olan ve onu yalnız görüp kenara çeken bir kamyon şoförü olabileceğini düşünmüştüm. Bunun gibi bir şey." Kaşlarını attı. "Diğerk tek Sanırım şöyle diyebilirsiniz-" Aniden kayıt cihazıma . "Bir saniye kayıt dışı konuşabilir ?"

"Bu gerekli mi?"

"Dava edilmek istemiyorum. Benim de burada bir itibarım var. I . . . Bundan bahsetmeli miyim, onu bile bilmiyorum."

Nabzım ilgiyle hızlanıyor. Öne uzanıp cihazı kapatıyorum.

Dusty tereddüt etti, sonra dedi ki, "Bir polis vardı. Dedektifler gittikten sonra okulumuzun önünde duruyordu. Hepimizi tekrar sorgulamaya gelmişlerdi ve iki dedektif Clayton'ın ofisinde onunla konuşuyorlardı. Onlar gittikten sonra bu polis arabası geldi ve otoparka park etti. Sınıfın penceresinden gördük. Beth bize içindeki adamın bir keresinde onu taciz ettiğini söyledi. Onu zorla öpmüş ve bir gece evine kadar takip etmiş."

Kalbim biraz daha hızlı atarken ağzım kuruyor. "Hangi polis?"

Sanki ölçümü alıyormuş gibi sessizce bana bakıyor. "Bu hassas bir konu," diyor sessizce. "Kendi araştırmanı kendin yapmalısın. Anlaşıldı mı?"

"Tamam. Evet."

"O artık polis şefi. Adı Bart Tucker."

RACHEL

SONRA

Salı, 25 Kasım 1997.

Yorgun. Lacey Pelley demiryolu yakınındaki küçük fıçı tahtası evinin soyulmuş ön kapısını açtığı anda aklıma gelen kelime bu. Paltolarımızı giymiş Luke ve bana donuk donuk bakıyor. Rüzgâr denizden kuzeye doğru sertçe esiyor. Kar taneleriyle birlikte dönüyor ve tuz kokuyor. Yalnız bir martı sisin içinde ağlıyor. Ön basamaktaki köpeğin su kabını bir buz tabakasının kapladığını fark ediyorum. Ön kapıdaki KÖPEĞE DİKKAT levhası rüzgârda takırdıyor ama hiçbir tazi havlayarak kapıya gelmiyor.

Kapının hemen iç tarafında, çamurlukta, bira kutuları ve sert içki şişeleriyle dolu bir geri dönüşüm kutusu görüyorum.

Lacey çok zayıf. Yirmili yaşlarının başında. Tel tel, kumral saçları yıkanıp parlatılsa iyi olur. Kül rengi tenli. Gözlerinin altı oyuk.

Elini kapıya dayayarak, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Lacey, merhaba, ben Rachel Walczak," diyorum paltomun içinde titreyerek. "Bilmem beni hatırlıyor musun? Bir keresinde bir okul etkinliğinde tanışmıştık. Sanırım bir basketbol maçından sonraydı. Kocanız koçluk yapıyordu. Kızım Maddy de takımda."

Clay'in karısı Luke'a bakar.

"Bu da RCMP'den Çavuş Luke O'Leary. Leena Rai'nin ölümüyle ilgili Twin Falls Polisi soruşturmasına yardımcı oluyor."

Clay'in ofisinden geliyoruz. Tucker, Clay'i izlemesi için okula gönderilmiş. Park yerinde işaretli bir araçta oturmakla görevlendirildi ve öğretmen ayrıldığı anda onu takip etmesi emredildi.

Lacey'nin yüz hatlarında bir şey sertleşiyor. İçeride bir bebeğin ağlamaya başladığını duyuyorum.

"Eğer istediğiniz Clay ise, o burada değil. İşte," diyor. "Okulda."

"Neden kocan için burada olduğumuzu düşünüyorsun?" diye sordum.

"I . . ." Gözlerine bir ihtiyat giriyor. Beyninin çarklarının döndüğünü görebiliyorum.

"Leena Rai soruşturması demiştiniz. Leena onun öğrencilerinden biriydi ve ona ders veriyordu, yani ..." Sesi kaybolur.

"Leena'ya buradaki ev ofisinden mi ders veriyordu?" Luke soruyor.

"Bahçe kulübesini ofise dönuştürdü. Paraya ihtiyacımız var." Kadının hiç filtresi kalmamış gibi görünüyor.

"İçeri girebilir miyiz Lacey?" Ben soruyorum.

"Tam bir karmaşa." Kapı aralığında kıpırdamadan duruyor.

"Sorun değil." Luke ileri atılıyor, Lacey'yi sıkıştırıyor, böylece Lacey geriye ve içeri doğru adım atıyor.

Onları takip ediyorum.

"Köpek iyi mi? Tabelayı gördüm," diyor Luke.

"Köpek barınakta yeni bir yuva arıyor. Ve siz beni yargılamadan önce, yapamam. Ona bakamam. Yürüyüşe ihtiyacı vardı. Sürekli havladı. Evin içine sıçtı. Her şeyi çiğnedi. Clay her zaman işle, koçlukla, ekstra derslerle meşgul. Janie . . . o uyumuyor. I . . . Köpek maması alacak paramız bile yok."

Oyuncaklar oturma odasının zeminine saçılmış. Kanepe yırtılmış, muhtemelen köpek yapmış. Mutfakta bulaşıklar lavaboya yığılmış. Bebek portatif bir sandalyeye bağlanmış ve şimdi çığlık atıyor, yüzü buruşmuş ve kıpkırmızı. Bebeğin üzerinde turuncu bir önlük var. Lacey'nin tişörtündeki çizgilerle aynı renk. Lacey ağlayan çocuğunu kucağına alıyor ve onu sallayarak sırtını sıvazlıyor. Ağlama hız kesmeden devam ediyor.

"İşte," diyorum nazikçe, elimi uzatarak. Helal değil ama kendime engel olamıyorum. "Luke sana bazı sorular sorarken onu tutmama izin ver, tamam mı?"

Lacey'nin gözlerinde duygu parlıyor. Bana ekşi süt kokan bebeği uzatıyor.

"Kaç yaşında?" Ağlama sesleri üzerine sordum. "Yedi aylık."

"Temiz bezin var mı? Kokuyor ve değişse iyi olacakmış gibi hissediyor." İttifak ve samimiyet ifade etmeye çalışan bir yüz ifadesi takındım.

"Yan odada."

Bebeğin altını değiştirmeye gittim. Odada alt değiştirme pedinin yanında bir masanın üzerinde bir emzik ve bir paket tek kullanımlık bebek bezi görüyorum. Bebeği alt değiştirme pedinin üzerine yatırıyorum ve emziği ağzına yerleştiriyorum. Sessizleşiyor ve dikkatle emmeye başlıyor. Islak kirpikli iri sulu gözlerini bana dikeyor.

Gülümsüyorum. "İşte oldu. Bahse girerim sadece üstünü değiştirmeye ve karnını doyurmaya ihtiyacın var."

Küçük emme sesleri geliyor. Bebeğin bakışları yüzümde kilitli kalıyor. Yeni bir bez alıp küçük Janie'nin altını değiştirmeye başlıyorum.

Beşğin üzerinde asılı olan haçı fark ettim. Duvarlardaki tek dekor parçası. Lacey dindar mı? Kocası hakkında bunu asla tahmin edemezdım. Ama neden tahmin edeyim ki?

"İşte böyle, tatlım," diye fısıldıyorum. "Bunu nasıl yapacağımı hâlâ hatırladığıma şaşıyorum, biliyor musun?"

Janie bir ses çıkarıyor. Yine gülümsüyorum. Kendi torunlarımın olup olmayacağını merak ediyorum ve düşüncelerim kızıma dönüyor. Endişe içimde yeniden canlanıyor. Tombul bacaklarını tekmeleyen bebek Janie'ye yeni bezini bağlarken, anneliği ve biz annelerin bebeklerimizi korumak için ne kadar ileri gidebileceğimizi merak ediyorum. Çocuklarımızı. Gençlerimizi. Torunlarımızı. Ailelerimizi.

Janie'yi kucağıma alıp sarılıyorum, bir anlığına bebekliğini çalışıyorum. Bunu yaparken Luke'un yan odadan, "On dört Kasım gecesi ne yaptığınızı hatırlıyor musunuz, Bayan Pelley?" dediğini duyuyorum.

"Günler birbirini kovalıyor. Şu anda hepsi aynı görünüyor. Dışarı çıkamıyorum, o yüzden buradaydım."

"Rus uydusunun gecesi idi."

"Oh . . . I . . . Evet. O günü hatırlıyorum. Janie'nin sancısı vardı. Neredeyse bütün gün çığlık atıyordu."

Janie ile oturma odasına giriyorum.

Clay'in karısı Twin Falls Ortaokulu'ndaki bazı çocuklardan çok da büyük değil. Yirmi bir ya da yirmi iki yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum; şenlik ateşlerine katılacak, hedonist danslar yapacak, kar tanrılarına kurbanlar sunacak, kayaklarını cilalayacak, ya da hazırlayacak kadar genç.

snowboard ya da dağ bisikleti. Ama kocası gençlerle takılırken o burada oturuyor. Ve daha da kötüsü.

Pelley'ler hakkında bildiğim tek şey Clay'in Lacey ile Terrace'da, BC'nin kuzeyinde küçük bir toplulukta evlendiği. Orada bir okulda öğretmenlik yapıyordu, karısıyla orada tanıştı ve Clay Twin Falls Ortaokulu'nda yeni rehberlik danışmanı pozisyonunu aldığı anda Lacey çok hamileydi. Janie kısa bir süre sonra Twin Falls hastanesinde doğdu. Clay'in psikoloji ve İngiliz edebiyatı diplomaları olduğunu biliyorum. Sportif biri ve görünüşe göre açık havayı seviyor. Ama karısı hakkında çok az şey biliyorum.

Onun öğrencisi olup olmadığını merak etmeye başladım.

Janie'yle birlikte kanepenin yanındaki sandalyeye otururken Lacey bana bakma zahmetine girmiyor.

"Roketi gördün mü Lacey?" Luke nazik ve kibar bir tavırla ton.

"Hayır." Alnını siler. Bir an için sanki ağlayacak. Belli ki bitkin ve kırılgan bir kontrol görüntüsü altında sayısız duyguyu bastırmaya çalışıyor.

"Peki ya kocanız? O gördü mü? Evde miydi?"

Gözleri hafifçe açılıyor, sanki neden gerçekten burada olabileceğimizi ilk kez sert ve hızlı bir şekilde anlıyormuş gibi. Bakışları sanki doğru yanıt arıyormuş gibi odanın içinde geziniyor.

"O . . . Clay okuldan arayıp bir arkadaşıyla buluşacağını söyledi. Bir şeyler içmek için. Eve gelmeden önce."

"Nerede buluşacağız?" Luke soruyor. "Kuzgun Tüneği'nde."

Barı biliyorum. Sahibi Rex Galloway, Eileen'in kocası, Beth'in babası. Biraz motorcuların takıldığı bir yerdir. Rex Harley'ini ve onunla birlikte gelen yaşam tarzını seviyor.

"Hangi arkadaş?" Luke sorar.

"Üniversiteden eski bir arkadaş. Clay UBC'ye gitmişti. Diplomasını orada almış. Psikoloji bölümünden bir adamla görüştüğünü söyledi. İsim vermedi."

"Kocanız eve ne geldi, Bayan Pelley?" Tereddüt etti. "Ne dedi? Onunla konuştunuz mu?" "Sadece soruya cevap verebilir misin Lacey?" Luke diyor ki.

Şimdi gergin görünüyor. "I . . ." Yutkunuyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Geç oldu." Dizini ovuşturuyor.

"Ne kadar geç?" diye soruyor Luke, ses tonundaki sabır hâlâ sabit.

"Geç, sanki ..." Sesi boğuk, kısık çıkıyor, sanki gerçeklik aniden pençesine almış ve parmaklarını boğazına geçirmiş gibi. "Sabahın erken saatlerinde. Sabah 3:42 gibi... Yatak odasına tökezleyerek girdi." Titreyen eliyle yüzünden aşağı yuvarlanmaya başlayan gözyaşlarını siliyor.

"Bu çok kesin bir zaman Lacey," diyorum.

"Saate bakıyordum. Uyanık yatıyordum. Not ettim. I . . . Ertesi gün onunla bu konuda yüzleşmeyi planlıyordum. Bu yüzden hatırlamaya çalıştım."

"Tökezliyordu, yani sarhoş muydu?" diye soruyor Luke. Kızın ağzı sıkı, başını sallıyor.

"Çok içiyor."

Çamur odasındaki geri dönüşüm kutusunu düşünüyorum.

Titreyen bir nefes alır. "I . . . Emzirmeye devam etmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor." Gözyaşlarını bir kez daha siliyor. "Ama hamile kaldığımdan beri hiç içki içmedim. Ve o ... hala ... o ... bayılmak için içiyor. Her gece. Her gece. Her gece. Gece. Zil zurna sarhoş. Akşamın belli bir noktasından sonra bana söylediği şeyleri ya da belli bir miktar içtikten sonra ne yaptığını hatırlamıyor. O sırada iyi görünse de, bazı şeyleri hatırlamıyor. Bazen kulübesine gidiyor ve sabahın karanlık saatlerinde geri geliyor."

"Yine de her gün işe gidiyor, işini yapıyor?" Diyorum.

Başını sallıyor.

"Ve burada öğrencilere ders mi veriyor? ayık mı?" I

Sor.

"Evet. Hayır. Yani, bazen onlar gelmeden önce bir ya da iki bira içiyor, Yani temel seviyeyi korumak gibi bir şey. O bir alkolik ... işlevsel bir alkolik. Kapıdan girer girmez birayla başlıyor." Yüzünü ellerinin arasına aldı. Hıçkırmaya başladığında kemikli omuzları çöküyor.

"Hey-" Kalkıp bebeği Luke'a veriyorum, sonra gidip yırtık kanepede Lacey'nin yanına oturuyorum. Elimi onun kemikli dizine koyuyorum. "Zorlandığını görebiliyorum Lacey. Sana yardım edebilirim, seni birileriyle görüştürebilirim ama önce bu soruları yanıtlayarak bize yardımcı olmanı istiyoruz. Bunu yapabilir misin?"

"Neden?" Bana bakıyor, yüzü ağlamaklı. "O ne yaptı?"

Kötü bir şey mi yaptı? Bunun Leena Rai ile ne alakası var?"

"Biz sadece toplumdaki herkesin o gece ne yaptığını tespit etmeye çalışıyoruz. İnsanların farkına varmadıkları şeyler olabilir.

Bu yüzden her şey yardımcı olabilir. Ne kadar büyük bir resim çizebilirsek o kadar iyi."

Uzaklara bakıyor. Pencereden dışarı. Kendini kontrol etmeye çalışıyor. Çıplak dallar dışarıdaki soğuk deniz rüzgârında sertçe sallanıyor. Camlar esen karın biriktiği yerlerde kirle kaplanmış. Lacey küçük bir ürperti duyuyor. Fiziksel bir rahatlama gibi. Yüzünü bana dönüyor ve bakışları benimkilere kilitleniyor. Gözlerinde çiğ bir şey görüyorum ve bu karnıma yumruk gibi iniyor. Kaslarım geriliyor.

Tekrar konuştuğunda sesi sert, neredeyse keskindir. Net.

"O Cumartesi sabahı eve geldiğinde gerçekten sarhoştı. Her zamankinden daha fazla. Tökezlemesinden ve sağa sola vurmasından belliydi. Pantolonunu çıkarırken düştü. Seks gibi kokuyordu. I . . . Birkaç kez eve böyle kokarak geldi ve ben ... Bir ilişkisi var. Bunu inkar ediyor. Ama ben bundan eminim."

Luke'un bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bebeğin başının üzerinde yoğunlaşan gözleri benimkileri tutuyor. Bebeği dizinde sallıyor. Ortam bu kadar karanlık olmasaydı, bunu komik bulabilirdim. Ama kalbim bu genç kadın için acıyor. Aynı zamanda Clay'e olan öfkem de alevleniyor. Lacey'nin soğuk eline uzanıyorum.

"Anlıyorum," diyorum usulca, ağzımdan çıkan kelimelerin niyetini bilmeden, ama yine de çıkıyorlar. "Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Sadakatsiz biriyle evli olmak."

Bakışlarımı tutuyor, neredeyse nefes almıyor.

Luke'un ilgisini hissediyorum. Anlık ve keskin. Sözlerimi geri alamıyorum. Tam şu anda Jake'in ilişkisinin bana ne kadar zarar verdiğini fark ediyorum. Boğazımı temizliyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Kocanın kiminle yatıyor olabileceğini biliyor musun Lacey, eğer durum buysa?"

Başını sallıyor.

"Hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır. Ben diğer öğretmenlerden birini düşünüyordum. Ya da spor salonundan biri."

Yalan söylüyor, gerçek, daha derin şüphelerini saklıyor olabileceğini hissediyorum.

"Clay burada kaç öğrenciye ders veriyor?" Luke, kendisinden büyülenmiş gibi görünen ve şu anda sessizce yüzüne bakıp, dizinde zıplatmaya devam ederken emziğini emen bebeğe garip davranarak soruyor. "Leena dışında."

"Yaklaşık dört kişi daha. Arada sırada."

"Dişiler mi? Erkekler mi?"

"Dişiler." Hasta görünüyor. Kusacakmış gibi. Luke'un soruları aklını istemediği yerlere götürüyormuş gibi. Sandalyesinin yanındaki masanın üzerinde duran kutudan bir mendil alıp burnunu siler.

"Sanırım biri Dusty Peters. Okulda sorunlu bir öğrenci, evde de sorunları var. Ve Nina. Rusya'dan geliyor ve İngilizce onun ikinci dili. Suzy adında bir kız var, bir de Melissa. Ama Clay bana onlar hakkında hiçbir şey anlatmadı."

"Çamurluktaki iş botları kocanızın eve sarhoş geldiği gece giydiği botlar mı?" diye sordum.

Kafası karışmış görünüyor. "Neden?"

"Sadece bazı şeyleri ortadan kaldırmaya yardımcı oluyor," diyorum. "Emin değilim. Belki de."

"Onlara bir göz atabilir miyiz?"

Gözleri kararıyor. Yutkunuyor. "Tamam. Elbette."

Çamurluğa girdim, bir bot aldım ve ters çevirdim. Adrenalinim tavan yaptı. Doğru desen. Leena'nın vücudundaki çürük izlerine benziyor. Odaya tekrar giriyorum ve Luke'a başımı sallıyorum.

"O botları almamızın bir sakıncası var mı?" dedi.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Boğazını temizliyor. "Bunun Leena ile bir ilgisi var mı?"

"Şu anda tüm yolları araştırıyoruz."

"Al onları," diyor, sesi kısık. "Al şu lanet çizimleri. İstedğin her şeyi al."

"Bir şey daha Lacey," diyorum Leena'nın sırt çantasının içinde ve yanında bulunan kanıtların fotoğraflarını sehpanın üzerine koyarken. "Burada tanıdığın bir şey var mı?"

Kanepenin kenarına doğru ilerliyor ve öne doğru eğilerek resimleri dikkatle inceliyor. İşaret ediyor.

"Şu şiir kitabı, *Ağaçların Fısıltıları*, Clay'in." "Nereden biliyorsun?"

"Başlık sayfasındaki yazı: *A. C.'den sevgilerle, UBC, 1995. A.C. Abbigail Chester. Clay UBC'deyken onun bir arkadaşıydı. Kitabı ona o vermiş. Bana söyledi.*" Yukarı baktı. "Nereden buldun onu? Bu diğer şeyler Leena'nın mı?"

"Olay yerinde bulundular," diyorum.

"Belki de Clay Leena'ya o şiir kitabını ödünç vermiştir," diyor.

"Evet. Muhtemelen," diyorum.

Luke bebek Janie'yi tutmaya devam ederken ben araca gidip bir kanıt torbası ve eldiven getiriyorum ve botları almak için geri dönüyorum. Sonra defterime bir isim ve numara yazıp sayfayı yırtıyorum ve Lacey'ye veriyorum.

"Bu numarayı aramanı istiyorum. Bu yardımcı olabilecek biri. Ben de birini arayıp gelip seni kontrol etmesini sağlayacağım, tamam mı?"

"Sosyal hizmet görevlisi gibi mi demek istiyorsun? Ben iyi bir anneyim. Kimsenin iyi bir anne olmadığımı düşünmesini istemiyorum. Elimden geleni yapıyorum."

"Eminim öylesinizdir. Ama hepimizin yardıma ihtiyacı var. Çocuk büyütmek tek başına yapılacak bir şey değil." Bebeğin odasındaki haçı hatırladığımda aklıma başka bir düşünce geliyor. "Kiliseye gidiyor musun Lacey?"

Başını sallar, tekrar burnunu siler.

"Hangisi? Çünkü yerel inanç topluluklarımızdan da yardımcı olabilecek bazı insanlar tanıyorum."

"Tepelerdeki Meryem Ana."

"Tamam. Katolik Kilisesi'nden birini tanıyorum. Onları arayıp yardım edebilecekleri bir çözüm olup olmadığını soracağım, tamam mı?"

Başını salladı ve kağıdı benden aldı.

Luke ayağa kalkıyor ve bebeği ona veriyor. "Clay'in özel ders kulübesinin içine bakabilir miyiz?" diyor.

Kaskatı kesiliyor. Panik yüz hatlarına yayılır. "I . . . Her zaman kilitlidir. Asma kilit. Ona sorman ya da arama iznin falan olması gerekmiyor mu?"

"Yeterince makul," diyor Luke. "Ama resmi bir açıklama yapmak için merkeze gelmene ihtiyacımız olabilir. Seni getirmesi için birini bulabiliriz. Sorun olur mu?"

Başını salladı ve bizi kapıya kadar geçirdi.

Arabaya atlayıp karların içinden çıkarken, "Clay Pelley'nin mazereti yok. Karısına yalan söylemiş. Bay İyi Adam boktan bir koca."

"Ya da daha kötüsü," diyor Luke motoru çalıştırmak için öne uzanırken.

Kemerimi küfrediyorum. "O daha bir çocuk. Okuldaki bazı son sınıf öğrencilerinden biraz daha büyük. Ve açıkça mücadele ediyor."

Luke bana baktı. "Kızınızın gördükleri hakkında doğruyu söylediğine inanıyor musunuz?"

". Onun için zor oldu ama evet, ona inanıyorum."

"Çocukları tekrar getirmemiz gerekecek. Resmi olarak. Bu sefer velileriyle birlikte karakola. Öğretmenlerini şenlik ateşinde görüp görmedikleri konusunda onları sorguya çekeceğiz. Ve o botları laboratuvara götüreceğiz. Tutuklama emri ya da en azından evi ve barakası için arama emri çıkarmamıza yetecek kadar delil elde edebiliriz."

Luke garaj yolundan geri geri çıkıyor. Lastikler dönüyor ve az önce yol boyunca ilerleyen kar küreme aracının bıraktığı kar tümseğinin üzerinden geçiyor.

"Doğru mu?" diye soruyor. "Kocan hakkında söylediklerin?"

"Bu seni ilgilendirmez Luke."

"Bunu bir röportajın parçası yaptın." Hiçbir şey söylemedim.

Devam etmedi.

Köşeyi döndüğümüzde, buğulu araba camından geriye bakıyorum. Lacey'nin büyük bir paltoyla evin yanından çıktığını görüyorum. Esen karın içinden geçerek arka bahçedeki kulübeye doğru ilerliyor.

TRINITY

ŞİMDİ

Perşembe, 18 Kasım. Günümüz.

Beth Galloway Forbes'u yeni bir alışveriş merkezinde sahibi olduğu kuaför salonunda buluyorum. Öğle yemeğinden sonra. Gio ve ben Dusty Peters'ı ziyaretten dönerken bir fast-food durmuştuk. Gio bir kez daha otoparktaki minibüste beni bekliyor. Bu sabah erken saatlerde Beth'i aradığımda, röportaj yapmaktan mutluluk duyacağını söyledi - ilk iki bölümü zaten dinlemişti. Annesi Eileen'in onu arayıp podcast'ten bahsettiğini söyledi. Eileen de dinlemiş.

Beth'in salonu lüks ve modaya uygun görünüyor ve Beth de göz alıcı bir model. Sarı saçları, çene hizasında arsızca salınan şık bir platin bob şeklinde kesilmiş. Ortalama boyunun uzun tarafında, şifon kumaştan yapılmış kolsuz bir bluz giyiyor ve bir kolunda gül ve diğer çiçeklerden oluşan narin dövmeler var.

Beni mağazanın arka tarafındaki küçük bir ofise götürdü. Burası şampuan ve saç boyalarının amonyağı kokuyor.

"Bize kahve getirecek birini bulabilir miyim?" diye soruyor zengin bir sesle. "Alışveriş merkezinin aşağısında harika bir kahve dükkanı var."

"Ben iyiyim, teşekkürler. Beni görmeyi kabul ettiğiniz için de teşekkür ederim. Bu sabah sağlık merkezinde Dusty Peters ile konuştum ve Leena'nın sınıf arkadaşlarından daha fazlasıyla bağlantı kurmayı umuyorum."

"Evet. Dusty ile yıllardır konuşmuyorum. Onunla buluşacağını söylemek için beni aradı. Bu bizi tekrar bir araya getirdi. Maddy ile konuştun mu?" Beth cam bir masanın arkasına otururken soruyor. Ben de onun yanındaki krom sandalyeye otuyorum.

"Mesaj bıraktım. Henüz aramalarımın cevap vermedi."

Yumuşak bir iç çekiyor. "Onu aramaya çalıştım. Bu konuda konuşmak için. Mads o tırmanış kazasından sonra tekerlekli sandalyeye mahkum olduğundan beri kendini izole ediyor. Yani, Maddy ve ben bir zamanlar çok yakındık ama Leena'nın öldürüldüğü o sonbaharda onda bir şeyler değişti ve ondan sonra yavaş yavaş birbirimizden uzaklaştık." Birkaç saniye sessiz kalıyor. Salonda bir saç kurutma makinesinin sesini duyuyorum. "Bu herkesi değiştirdi. Leena'nın öldürülmesi. Tüm kasabayı değiştirdi."

"Bunu kaydetmemin sakıncası var mı?"

Biraz tereddüt ediyor, sonra da "Tabii ki hayır. Konuşmayı kabul ettim. Kahve istemediğine emin misin?"

"Eminim." Dijital kayıt cihazımı açıyorum, öne uzanıyorum ve cam masasının üzerine koyuyorum. "Rahatça sohbet etmekten çekinmeyin. Gereksiz konuşmaları çıkaracağız."

"Tabii. Tamam."

"Bunlar senin çocukların mı?" Onu daha da rahatlatmak için cam masasının üzerindeki çerçeveye başımı sallıyorum.

Gülümsüyor. "Douglas ve Chevvv. Doug altı, Chevvv dört yaşında. Bugün annemle birlikteler."

"Yardımsever bir ailenin yakınımızda olması güzel." Gülümsüyorum ve amacıma geri dönüyorum. "Dusty, Leena'nın kim olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadığını söyledi. Belki de öğretmeniniz Clayton Pelley dışında kimse onu gerçekten anlamamış."

"Bu çok garip. Yani, Bay Pelley -Clay- ondan hoşlanıyor gibi görünüyordu ve onu kötülüklerden korumak için hareket etti, bu yüzden yaptığı şeyi yaptığını, ona saldırdığını ve öldürdüğünü bilmek ... bu gerçekten şok edici." Duraklıyor, gözleri dalgınlaşıyor. "Sanırım insanları asla gerçekten tanıyamayız, değil mi? Yine de bir yanım hiç şaşırmadı sanırım."

"Nasıl yani?"

"Clay büyüleyici biriydi. Biz kızlara kendimizi özel hissettirmenin bir yolunu bulurdu. Birimize övgü dolu bir yorumda bulunduğunda, sanki o gün için seçilmiş kız bizmişiz gibi hissederdik. Sanki üzerimizde altın bir ışık parlıyordu. Seksiydi. Deneyimliydi. I . . . Sanırım kızların her biri onunla birlikte olmayı hayal etmiştir."

"Yani onu Leena ile görmek sürpriz mi oldu?"

"Seksi mi kastediyorsun? Ben onları iş üstünde görmedim. Maddy gördü ve şenlik ateşinin başında koşarak yanıma gelip anlattı. Kızarmıştı ve dehşete düşmüş gibiydi, gözleri çılgına dönmüştü. Tuvalet ve patikanın dışında, küçük bir açıklıkta onlara . Bana aceleyle ne yaptığını anlattı."

Gördüm ve bakmak için onunla birlikte patikadan aşağı koştum. Tam zamanında oraya vardığımızda Bay Pelley'in Leena'nın yerden kalkmasına yardım ettiğini ve gömleğinin düğmelerini ilikleyip ceketinin fermuarını çektiğini gördük. Leena'nın kıyafetleri de darmadağınktı. Üzerindeki ceketin fermuarını çekmesine yardım etti. Sonra kolunu ona doladı ve arabasının park ettiği ağaç kesme yoluna çıkan patika boyunca onu yönlendirmeye başladı. Çok içtiği için yalpalıyordu."

"Yani podcast'in ilk bölümünü dinlediyseniz, Clayton Pelley'nin Leena'ya tecavüz ettiğini ve onu öldürdüğünü inkar ettiğini duydunuz?"

Başını sallıyor.

"Şu anda doğruyu söylüyor olması sizce az da olsa mümkün mü?"

Uzun bir süre düşünür.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," diyor sessizce. "Artık gerçekten bilmiyorum. Yaptığını söyledi, onu öldürdüğünü. Bu yüzden hepimiz onun yaptığına inandık. Ve tam olarak nasıl öldüğüne dair tüm o ayrıntılara sahipti."

"Bana Bart Tucker'dan bahset."

Gözleri parlıyor ve bakışları benimkilere kilitleniyor. Geriliyor. "Ne olmuş ona? Neden?"

"Davaya bakan bir avuç polisten biriydi. Öğrenciyken sizi hiç taciz etti mi?"

Yutkunuyor, dijital kayıt cihazına bakıyor. "Şunu kapatabilir miyiz?"

"Kapatmak zorunda mıyız?"

Hiçbir şey söylemiyor.

Öne uzanıyorum ve kapatıyorum.

"Tucker -hepimiz ona Tucker deriz- artık polis şefi."

"Biliyorum."

"O zamanlar genç ve çok yakışıklıydı. Üniformasının içinde havalı görünüyordu. Onu görmüştüm. I . . . Bir keresinde bazı kızlar bir kulübe girmek için sahte kimlik kullanmıştık ve o da oradaydı. Üniformasıydı. Biraz çakırkeyifti, iyi vakit geçiriyordu. Bana ilgi gösterdi. Ona 19 yaşında olduğumu söyledim. Giyinip kuşanmıştım ve bunu başarabilirdim. Öpüştük falan. Sonraki günlerde beni görmeye çalıştı. Sonra gerçekten kaç yaşında olduğumu öğrendi ama yine de onu bir iki kez evimin önünden yavaşça geçerken yakaladım. Bir gece sokağın karşısına park etti ve ben soyunurken penceremden beni izledi. Arabasını orada gördüm ve perdeleri çektim. Bir başka sefer de bir gece eve yürürken arabasıyla beni yavaşça takip etti."

Camını indirdi ve beni götürmek isteyip istemediğimi sordu. Ben de kabul ettim. Evime vardığımızda beni tekrar öpmeye çalışacağını düşündüm ama babam kulüpten motosikletiyle eve geliyordu ve panikleyip arabadan indim."

"Küçük bir kasabaydı - sizi gerçekten de okuldan on dört yaşında biri olarak tanımadı mı?"

"Twin Falls'un nüfusu o zamanlar on beş bin civarındaydı. Herkes tüm çocukları ve hangi sınıfta olduklarını bilmezdi. Ve ben tamamen şık giyinmişim. Tam makyaj, yüksek topuklu ayakkabılar. Kulüp karanlıktı. Dediğim gibi, biraz sarhoştum. O sırada on dokuz yaşında olduğuma inanıyordum."

"Tucker hiç saldırganlaştı mı? Sizinle ya da başka biriyle etkileşimlerinde agresifleşti mi?"

"Belki ... belki biraz. Ama bu uzun zaman önceydi. Şef Tucker hakkında başka garip bir şey duymadım. Ve itiraf ediyorum, o ilk gece onu baştan çıkarmak için elimden yaptım. Üniforma giyen bir adamdı. Ve ona yaşım hakkında yalan söyledim."

"Yine de seni takip etti, izledi. Bu sorunlu bir durum ve onun davranışı sizin suçunuz *değil*."

"Bunu şimdi biliyorum elbette ve evet, bu beni kızdırıyor. Ama o zamanlar bunun bir tür heyecan olduğunu itiraf etmeliyim."

Beth'in salonundan çıkıp tekrar minibüse bindiğimde Gio'ya "Bu çok iyi. Gerçekten iyi."

"Peki neden bu kadar ciddi görünüyorsun?"

Yolcu koltuğunda dönüp ona baktım. "1997'deki davaya bakan polislerden biri, soruşturma sırasında Clayton'ın yaşındaydı. Ayrıca genç kız öğrencilere karşı cinsel bir ilgisi vardı. Ve en azından birini geceleri takip etmiş, yatak odasında üstünü değiştirirken izlemiş." Gio'nun bakışlarını tutuyorum. "Elimizde başka olasılıklar, ortaya çıkarabileceğimiz başka şüpheliler var. Soruşturmaya dahil olan bir polis Leena'nın nasıl öldüğüne dair detayları da biliyor olabilir."

"Ne yani, Clay'e ayrıntıları anlatmış olabilir mi?" "Belki itiraf sırasında bir şey olmuştur."

RACHEL

SONRA

Salı, 25 Kasım 1997.

"Baban nerede, Maddy?" Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp bir kancaya asarak soruyorum. Çok yorgunum ve Maddy'nin şenlik ateşinin yakıldığı gece gördüğünü söylediği şey hakkında Jake'le konuşmam gerekiyor. Bilmesi gerekiyor. Daha fazla sorgulandığında onun yanında olması gerekecek.

Maddy yemek masasında ev ödeviyle meşgul. Oturma odasında televizyon açık.

"Dışarı." Göz teması kurmuyor.

"Nereye?"

"Bilmiyorum."

"Maddy?"

"Ne?" Hâlâ bakışlarımla buluşmayı reddediyor.

"Bana bak, Maddy."

Ağzı düzleşiyor. Yavaşça gözlerini kaldırıyor. Kızarmış ve şişmişler. Ağlıyordu. İçimdeki gizli öfke korkuya, şaşkınlığa ve sevgiye dönüşürken kalbim sıkışıyor. Kızımın kilit bir tanık olduğu bu davada zor bir ipte yürüyorum. Maddy'yle işler daha da gelişirse davada ne kadar kalabileceğimden emin değilim. Ama içimdeki derin ve itici bir parçanın da bu işin sonunu görmeye *ihtiyacı var*. Üzerimde baskı var, özellikle de Ray sonunda emekli olduğunda şef rolünü üstleneceksem. Bu piçi adalete teslim etmek istiyorum. Çocuklar için. Kendi çocuğum için. Diğer ebeveynler için. Ve Rai ailesi için.

Kendime buranın küçük bir kasaba olduğunu hatırlatıyorum. *Herkes* bir dereceye kadar birbirine bağlı.

Masaya oturdum. Çocuğumun omuzları gergin. Sakince nefes alıp vermeye çalışıyorum. Yavaşça, "Bay Pelley'in şenlik ateşinde olduğunu neden daha önce söylemedin?" diyorum.

"Çünkü tam olarak bu olurdu." Kalemimi masaya vurdu. "Sen, polis, aptal bir insan avı başlatırdın! Çünkü şenlik ateşi yasal değildi, çocuklar içiyordu *ve o* bunu biliyordu. Ve bu onun başını belaya sokacaktı."

Kalbim gümbür gümbür atıyor, inanamıyorum.

"Maddy, RCMP'den bir cinayet masası dedektifine, öğretmenini vahşice öldürülmeden kısa bir süre önce *öğrencilerinden* biriyle -*sınıf arkadaşlarından biriyle*- seks yaparken gördüğünü söylemişsin."

Bana bakıyor. Gözleri nemle parlıyor. Ağzı titriyor. "Gördüğünüzü iddia ettiğiniz şeyi gördüğünüzden *emin* misiniz?"

"Yalan söylemiyorum," diye tersliyor. "Ne gördüysem onu gördüm. Beth ve diğer çocuklar da Bay Pelley'i Leena'yla birlikte arabasına giderken gördüler ve kolunu Leena'ya dolamıştı."

"Yani *hepsi* bize yalan mı söyledi? Hepsi Leena'nın yanındaki erkeğin Bay Pelley olduğunu biliyor muydu?"

Maddy dudağını ısıyor. Sertçe. Gözleri vahşi görünüyor.

"Bay Pelley sizden şenlik ateşindeki varlığı konusunda sessiz kalmanızı mı istedi?"

"Şu anda yaptığınız polis işi mi? Beni yine resmen sorguluyor musunuz? *Ortağınızın* da orada olması gerekmez mi, çünkü bir çıkar çatışmanız yok mu? Yarın gittiğimde bunun karakolda yapılması gerekmez mi?"

"Böyle bir şeyi neden gizli tutmak istediğinizi anlayamıyorum. Bay Pelley'nin yaptığının suç olduğunun farkında mısınız? Leena ile köprünün altında yaşananlarla hiçbir ilgisi olmasa bile bu en azından tecavüzdür."

Yüzündeki tüm renk kaybolur. Gözleri parlak ve solunumu sık. Çok stresli.

Yavaş ve ölçülü bir nefes daha alıyorum. "Sen benim kızımsın, Maddy. Ben bir anneyim. Pratima'nın bir anne olduğu gibi. Sadece diğer kızların tehlikede endişeleniyorum, ya da belki de o adamla zaten bir tür tehlikeye girmişlerdir." Öne doğru eğildim, kollarımı masaya dayadım. "Benden sakladığın başka *bir şey* var mı?"

Cevap vermiyor. Uzaktan gelen bir siren sesi bize ulaşıyor. Muhtemelen yılın bu ilk büyük kar yağışında otoyolda bir kaza daha oldu.

Dudaklarımı ıslatıyorum. "Liam şenlik ateşinde fotoğraf çekti, bunu biliyor muydun?"

Tepki yok. Çekmecesinden aldığım resmi düşündükçe boynum geriliyor.

"Senin ve arkadaşlarının fotoğraflarını çekti mi?"

Gözleri titriyor. Ve ben biliyorum. Başucundaki çekmecedeki bulduğum fotoğrafın Liam tarafından çekildiğini biliyorum.

"Fotoğraf çekmişse kimin umurunda? O her zaman her şeyi çeker. Elinde kamerasıyla sürekli kızları takip ediyor, manyak bir sapık gibi. O sapık bir sapık." Birden kitaplarını ve kâğıtlarını toplayıp ayağa kalktı. "Ödevimi bitirmek için yukarı çıkıyorum."

"Maddy?" Arkasından sesleniyorum.

Merdivenlerin dibinde durur ama arkasını dönmez.

"Kelt düğümlü madalyonunuza ne olduğunu bilmediğinize emin misiniz?"

"Sana *söyledim*. Uzun zamandır takmadım ve görmedim." "Leena'nın cesediyle birlikte bulunan eşyaların fotoğraflarını gördünüz. O-"

"Eğer yanında bulunan madalyon benimse, Leena onu yıllar önce çalmış demektir. Tıpkı Beth'in adres defterini çaldığı gibi. Tıpkı herkesten bir şeyler çaldığı gibi. Dedektif O'Leary'ye de söylediğim gibi, evimizdeydi ve zaman almış olabilir."

"Tam olarak ne zaman evimize geldi?"

Etrafında dönüyor. "*Dediğim gibi*, bir ay kadar önce. Sen isteyken -ve sen ne zaman işte değilsin? Babam bile öyle diyor. Her zaman büyükbabanın işini almak için o kadar uğraşıyorsun ki kendi evinde neler olup bittiğini bile bilmiyorsun. Leena ev ödevi için bir kitap ödünç almaya geldi." Merdivenleri gümbür gümbür çıkıyor.

Elimi göğüs kafesime bastırıyorum. Midem bulanıyor.

TRINITY

ŞİMDİ

Perşembe, 18 Kasım. Günümüz.

"Şef Tucker!" Otoparkta aracına doğru ilerleyen Twin Falls Polis Şefi'nin peşinden koşarken sesleniyorum. Durdu, döndü.

Nefes nefese ona ulaştım. Şemsiyemin altındayım ve ışık azalıyor. Yağmurda başı açık duruyordu. Onu istasyonun dışında pusuya düşürdüm.

"Ben Trinity Scott, ben-"

"Kim olduğunuzu biliyorum. Sana telefonda söyledim, katılamam. Tüm eski dava dosyaları sende." Arabasının kapı koluna uzandı.

"Evet, teşekkür ederim," diyorum hemen. "Ama aynı zamanda size kasabanın geçmişi ve soruşturmayla ilgili kişisel gözlemlerinizi hakkında bazı sorular sormak isterim."

"Bu PD protokolüne aykırı. Basın görevlimizle konuşun." Arabasını açtı. Kapı.

"Ve size Beth ile olan geçmiş arkadaşlığınızı sormak istiyorum. Galloway Forbes."

Duruyor ve yağmurun altında bana bakıyor. "Peki ya Beth?"

"İkiniz çıktınız mı?"

"Yapmadık. Beth bana yalan söyledi. On dokuz yaşında olduğunu iddia etti. Ben öğrendikten sonra aramızda hiçbir şey olmadı ve . . . Bu neden sorun oluyor ki? Bu neden gündeme geliyor? Seni bu işe Beth mi bulaştırdı?"

"Hiç kız öğrencileri takip ettiniz mi, Şef? Yirmi dört yıl önce. Hiç evlerinin karşısına park edip, üstlerini değiştirirken pencereden onları izlediniz mi?"

Geniş yüzü kararıyor. Sesini alçaltıyor ve bana doğru eğiliyor. Nefesinde nane kokusu alıyorum.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz bilmiyorum Bayan Scott. Dürüst bir gerçek suç hikayesi başka bir şeydir. İyi insanların itibarını zedeleyen tabloid sansasyonel saçmalıklar başka bir şeydir." Durakladı. Ve gözleri benimkilere dikildi. "Sağlam bir soruşturmaydı. Sağlam dedektifler davada çalışıyordu. O korkunç cinayet hepimizi yaraladı. Her birimizi. Ve eğer böyle imalarda bulunmaya devam edersen, ciddi bir davanın keskin ucuyla karşı karşıya kalacaksın. Dikkatli olun" diyor. "Burada çok ama çok dikkatli olun. Ve bilgiyi nereden aldığınızı düşünün. Kendini seks suçlusu olarak tanımlayan birinden mi? Vahşi bir katilden mi? Bir mahkumdan mı? Ve ona aşık olan bir grup kızdan mı?"

Arabasına biniyor ve kapıyı çarpıyor.

Yağmur şemsiyeme vuruyor. Arabasının otoparktan çıkışını ve caddeye dönüşünü izliyorum.

RACHEL

SONRA

Çarşamba, 26 Kasım 1997.

Kıçımı metal masamın kenarına yaslıyorum. Neredeyse öğlen oldu ve "bullpen "de beş kişiyiz. Şef Ray, Tucker, Dirk, Luke ve ben. Luke suç tahtasının önünde başka bir metal masaya yaslanmış dengede duruyor. Leena'nın fotoğrafı tepeden bizi izliyor. Isıtıcılar açık, pencereler buğulanıyor ve dışarıda kar çirkin bir sulu kara dönüşüyor.

Luke sabahı, aileleriyle birlikte teker teker getirilen öğrencilerle yeniden görüşerek geçirdi. İlk olarak sabah 8:30'da Jake eşliğinde Maddy geldi.

Jake tüm bunlar benim suçummuş gibi davrandı. Maddy benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Luke, Maddy ve diğer çocuklara ormanda gördükleriyle ilgili sorular sorarken ben de Ray, Tucker ve Dirk'le birlikte tek yönlü camın arkasından onları izliyordum.

Maddy, öğretmeninin Leena ile zina yaptığına tanık olduktan sonra hemen Beth'e koştuğunu ve durumu anlattığını iddia etti. Beth ve Maddy aceleyle çalıların arasındaki küçük açıklığa geri döndüler. Clayton'ın kıyafetlerini düzelttiğini, Leena'nın ayağa kalkmasına yardım ettiğini, kolunu ona doladığını ve dar bir patika boyunca onu aracına doğru yürüttüğünü gördüler.

Beth, Maddy'nin doğruladı.

Her ikisi de Leena'nın kaybolduğu ilk bildirildiğinde çok şaşırdıklarını ve bundan bahsetmekten çok korktuklarını söyledi. Bu anlayamadığım bir şey. Bu bir tür inkar olabilir. O kadar korkunç bir şeyi bölümlere ayırmak ve gömmek ki, çocukların bununla başa çıkabilecekleri herhangi bir anlatıları yoktu. Bu yüzden sadece engellediler. Ta ki sıkıştırılana kadar. Ama içimi kemiriyor. Kendi kızım benimle konuşamadı.

Leena'yla birlikte kütükteki adama iyice bakan diğer öğrencilerin hepsi onun Clayton Pelley olduğunu doğruladı ama "söylemeye korkuyorlardı". Bir sessizlik komplosu vardı.

Ray, "Tamam, bir gözden geçirelim," diyor. "RCMP koruya bir adli tıp ekibi daha gönderdi, bu kez Clayton ve Leena arasındaki cinsel ilişkiyi doğrulayacak kanıtlar bulmak için müstemilat yakınlarında arama yapacaklar. Ancak geçen zaman ve yüksek rakımdaki kar göz önüne alındığında bir şey bulma şansı zayıf. Luke, BC Savcılık Servisi ile konuştun mu?"

"Az önce bir avukatla telefonda görüştüm," diyor Luke. "Ayrıca Pelley'lerin evini, kulübesini, okuldaki ofisini ve aracını aramak için elimizde arama emirleri var. Daha fazla sorgulama için onu tutuklamaya yetecek kadar delilimiz var ama savcı sağlam bir suçlama ve mahkûmiyet için daha sağlam deliller istiyor. Bakalım arama emirlerinden ne çıkacak. Şimdiye kadar Pelley şenlik ateşinde olduğunu kabul etti. Laboratuvar, çizme izlerinin Leena'nın cesedindeki izlerle eşleştiğini söylüyor. Eşi Lacey'e göre Pelley, şenlik ateşinden en son Leena'nın koluna girmiş halde ayrılırken görüldüğü saat ile gece 03:42'de eve aşırı derecede sarhoş bir halde geldiği saat arasındaki süreyi açıklayamıyor."

"Kocasının seks koktuğunu da iddia etti," diyorum.

Tucker boğazını temizliyor. Ray kaşlarını çatıyor. "Yani Pelley'nin fırsatı vardı," diyor Ray.

"Hem fırsat hem de araç," diyorum. "Ve kendisini ispiyonlamakla tehdit eden bir öğrenciyle yattıysa, güçlü bir nedeni de vardı."

"Laboratuvardan başka bir şey çıktı mı?" Ray soruyor.

"Pelley'in botlarındaki toprağın Şeytan Köprüsü'nün altındaki toprakla eşleşip görmek için hala sonuçları bekliyoruz. Bu onun olay yerinde olduğunu gösterir. Ayrıca Leena'nın tırnaklarının altındaki tırnak kazıntılarının sonuçlarını da bekliyoruz. Ayrıca bazı saç ve lif kanıtlarını da."

Ray şöyle diyor: "Şu ana kadar Pelley'i ormanda Leena Rai ile seks yaparken gördüğünü iddia eden sadece bir tanığımız var, o da genç bir kız. Laboratuvar bir şey bulmazsa, arama emri çıkmazsa ya da kimliği tespit edilen kişiler kullanılmış prezervatif, lif, kıl gibi bir şeyler bulmazsa daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Anlamadığım şey," diyor Tucker, "bu çocukların öğretmenlerinin orada olduğu konusunda neden sessiz kaldıkları."

Dirk diyor ki, "Çocuklar garip şeyler yapar. Bu kasabada, sessizlik anlaşmalarının ne kadar güçlü olabileceğini bilecek kadar uzun süre yaşadım ve çalıştım."

anaokulunda bağ kuran ve okul sistemi boyunca ve genç yetişkinliğe kadar ilerleyen bir gruba gelir. Bir sürü gibi. Bir sürü. Ve bu birim birbirleriyle, çocukların kendi aileleri ve ebeveynleriyle kurduklarından daha güçlü bağlar kurabilir. Sır saklıyorlar ve birbirleri için anlaşılması zor şeyler yapıyorlar."

Maddy'yi düşünüyorum. Beth'le ve grubun geri kalanıyla olan sıkı dostluğu ve Dirk'ün doğru söylediğini biliyorum. Bunu hepimiz biliyoruz. Küçük bir kasaba harika olsa da, çeşitliliğin olmaması başka benzersiz zorluklar ortaya çıkarıyor.

"Evet, belki," diyor Tucker. "Yani, ben burada büyüdüm. Bunu *biliyorum*. Ama bir öğretmen tarafından cinsel istismara uğrayan bir öğrenciden bahsetmemek? Üstelik sadece bir öğretmen değil, ergenlik dönemindeki bu tuhaf cinsel huzursuzluk döneminde onlara rehberlik etmesi gereken lanet olası bir rehberlik danışmanı?"

Hepimiz Tucker'a bakıyoruz. Yüzü kıpkırmızı oldu.

Tucker, "Üzgünüm ama bu beni sinirlendiriyor," diyor. "Sırf bu çocuk - Leena - dışarıdan biri olduğu için kurda kuşa yem oldu ve onlardan biri olmadığı için kimse bir şey demiyor."

Derin bir nefes alıyorum, yere bakıyorum ve yırtık pırtık halı karelerini inceliyorum. Bahsettikleri benim çocuğum. Bir anne olarak başarısızlığım. Belki bir polis olarak da başarısızlığım.

"Yırtık günlük sayfaları ne olacak?" Ray başıyla tahtadaki kopyaları işaret ederek soruyor.

"Leena'nın hakkında yazdığı 'O' kolaylıkla öğretmeni olabilir. Her şey ortada," diyorum. "Eğer Clay Pelley'den hoşlanıyorsa, ona aşıkta, adam bunu suiistimal etmiş olabilir. Cinsel avantaj elde etmiş olabilir."

"Ama neden günlükten koparıldılar? Neden nehirdeydiler?" Dirk düşünüyor.

"Belki de sayfalar onu töhmet altında bıraktığı için onlardan kurtulmasını istemiştir," diyorum.

Luke ekliyor: "İkili, adamın sayfaları almaya çalıştığı bir tür kavgaya tutuşmuş olabilir. Bu kavga adamın ona vurmasına, sonra dövmesine, sonra da boğarak susturmaya çalışmasına dönüşmüş olabilir."

Dirk çenesini ovuşturuyor. "Otopsi raporu vajinal travma olduğunu gösteriyor.

Yırtılma. Bu ormanda rızaya dayalı seksle bağdaşmıyor."

"Olabilir - eğer ormandaki seks sert olsaydı," diyorum.

"Bilmiyorum," diyor Dirk. "Belki de ölüm sonrası kanıtlar hakkında ek bilgiye ihtiyacımız vardır. O kıza her ne olduysa, çok şiddetli olmuş."

Luke, "Pelley'nin öfkesi dergi sayfalarını aşabilirdi, sonra da çılgına döndü," diyor. "Leena'nın yüzündeki hasar bana öfke gibi geldi. Ve çok kişisel. Uyuyor."

"Peki ya dönerci dükkânının dışındaki kamera kayıtları?" diye soruyor Ray. "Darsh Rai'nin anlattıkları ," diyor Luke. "Tripp de öyle Galloway'in. Amy Chan ve Jepp Sullivan'ın hikayelerine de uyuyor."

"Peki ceketten ya da günlüğün geri kalanından hâlâ bir iz yok mu?" diye sorar Ray. "Henüz yok."

Şef, "Tamam, arama emirlerini uygulayalım ve o piçi içeri alalım," dedi.

Ama tam hareket etmeye başlamıştık ki, nezarethanenin kapısı açıldı ve sivil yönetici asistanımız, iri sarı saçlarıyla Bella kafasını odaya uzattı. "Rachel, ön tarafta seni görmek isteyen biri var."

"Bekleyebilir mi?"

"Acil olduğunu söylüyor."

"Kim o?" Sesim kesik kesik soruyorum.

"Adını vermedi. Bekleme salonunda."

doğru ilerliyorum, sonra gördüğüm manzara karşısında donup kalıyorum. -Tezgâhın diğer tarafında, bekleme alanında plastik bir sandalyede oturan, büyük boy bir palto giymiş, zayıf, pejmürde bir kadın. Saçları dağınık ve çarşaf gibi beyaz. Kucağında içi doldurulmuş bir spor çantası var. İleri geri sallanırken onu sıkıca kavırıyor.

Aceleyle resepsiyonu bekleme salonundan ayıran yarım kapıyı açtım. alan.

"Lacey! İyi misin?"

O ayaklarına fırlıyor, dehşete kapılmış bir geyik gibi bakıyor.

Farlar. Spor çantasını sıkıca karnına sarıyor. Tüm vücudu titriyor. "I . . . Seninle konuşmam lazım. Hemen şimdi. Sana bir şey göstermem gerek."

Koluna girdim, sesimi alçalttım. "Bebek Janie nerede? Bebek iyi mi?"

"Kiliseden bir kadınla birlikte. Clay hakkında," diye fısıldıyor. "Sanırım . . . O yaptı. Kocam Leena Rai'yi öldürdü. O ... öğrencisini öldürdü."

OceanofPDF.com

RACHEL

SONRA

Çarşamba, 26 Kasım 1997.

"Gel, bu taraftan Lacey." Onu tezgâhın arkasına götürüyorum ve hızlıca bir koridordan geçerek görüşme odasına yönlendiriyorum. Kapıyı açıyorum. "Burada konuşabiliriz. Lütfen oturun. Ben hemen döneceğim."

Lacey plastik bir sandalyenin kenarına oturmuş, sanki hayatı buna bağlıymış gibi spor çantasını hâlâ karnına bastırıyor. Kapıyı kapattım. Adrenalin sistemimde dolaşıyor, ben de adımlarımı geri atıyorum.

"Bu Lacey," diyorum. "Bana göstereceği bir şey var. Kocasının yaptığını söylüyor. Leena'yı öldürmüş. Sanırım onunla yalnız konuşmalıyım."

Luke ayağa kalkar ve şefe bakar.

"Gözlemleyeceğiz," diyor Ray.

Not defterimle birlikte görüşme odasına geri dönüyorum ve Lacey'nin karşısına oturuyorum.

"Bebeğinin iyi olduğuna emin misin Lacey?" Kadının akıl sağlığı için endişeleniyorum.

"Janie, Katolik Kilisesi kadınlar grubundan Marcia McLain'le birlikte. I . . . Fazla vaktim yok. Kocam Clay hasta olduğunu söyledi ve doktorunu görmeye gitti. Yakında evde olur. Ve eğer gittiğimi anlarsa. I . . . I . . ."

Çantayı aniden masanın üzerine bıraktı.

Bir ceket yuvarlanıyor.

Haki. Ütülenmiş. Düzgünce katlandığı yerde kırıksıklıklar var. Cepte rakamlar ve harfler var.

Cekete bakıyorum. Jaswinder'in sözleri beynimde canlanıyor.

Haki renkli büyük bir ceketti. Bunlara askeri malzeme ceketi diyorlar. Bir sürü fermuarı ve cebi vardı. Önünde de bir çeşit numara vardı.

Cebinde. Ödünç .

Bakışlarım Lacey'e kayıyor.

"Clay'in." Sesi ince, gergin. "Leena'nın bu tarife benzer bir ceketle kaybolduğunu biliyorum. İlk kaybolduğunda haberlerde duymuştum. *Clay'in de böyle bir ceket olduğunu* düşündüğümü hatırlıyorum. Ama kaybolduğu bildirildikten hemen sonra okuldan eve getirmişti. Spor çantasının içindeydi. Yıkanmış, ütülenmiş ve katlanmıştı. İşte böyle."

Yavaşça, sessizce, "Onu eve hangi gün getirmişti Lacey, hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Salı akşamıydı. Ayın on sekiziydi. Okuldan döndüğünde. Radyoda Leena Rai'nin kaybolduğunu duyduğum günün ertesiydi. Clay'de tarife uyan bir ceket olduğu gerçeğini pek düşünmedim, çünkü bunun gibi bir sürü ceket olmalı ve Leena'nın ortaya çıkacağı konuşuluyordu. Ama temiz ceket koridordaki dolaba astığımda bu koyu lekeleri fark ettim." Lacey titreyen elleriyle ceket görmem için masanın üzerine yayıyor. Kumaş üzerindeki koyu renkli bölgeleri işaret ediyor. Tek yönlü aynadan izlendiğimin farkındayım. Camın arkasındaki diğerlerinin gerginliğini neredeyse hissedebiliyorum.

"Bu izler yıkama işlemi sırasında ortaya çıkmadı," diyor. "Garip olduğunu düşündüm ve Clay'e bunları sordum, ayrıca ceket makineye koymak için eve getirmek yerine neden yıkattığını da sordum. Yani, bizim çamaşırhaneye verecek paramız yok."

"Clay ne dedi?"

"Çamur ve kan olduğunu söyledi. Okulun yakınındaki bir patikada kayıp düşmüş ve çamurdaki keskin bir şey ellerini kesmiş. Ceket büyük ve hantal olduğu için çamaşırhaneye bıraktığını söyledi ve bizim makinemiz endüstriyel bir makine değil ama daha önce onun ceketlerini bizim makinemizde yıkamıştım. Garipti ama unutmuştum ta ki ..." Yutkunuyor ve gözlerinde duygu birikiyor. "Leena'nın cesedi bulunana ve siz gelip Clay ve botları hakkında sorular sorana kadar. İşte o zaman anladım."

"Neyi biliyordun?"

"Kanın Leena'ya ait olabileceğini." Kemikli eliyle yanağına bir damla gözyaşı sürüyor. "Her şey birbirini tamamlıyor. O saatte eve gelmesi. Öyle sarhoş. Ceket. Botlar. Leena'nın barakada ders almaya gelmesi ..." Sözleri kesiliyor ve boş gözlerle masanın üzerindeki cekete bakıyor.

Kalbim hızlanıyor. Cekete dokunmam. Eldivensiz olmaz. "Bize söylemek için neden şimdiye kadar beklediniz? Neden bundan bahsetmedin? dün?"

"O benim kocam. I . . . İyi ya da kötü. I . . . Bunun mümkün olduğuna inanmak istemedim. *İnanamadım*. Ama sonra ..." Sesi soluklaşıyor.

Çocuğunun yatak odasının duvarında, beşiğin üzerindeki haçı düşünüyorum. Bu genç kadın, henüz onlu yaşlarından yeni çıkmış, bir eş, bir anne ve son derece dindar. Kilisede, Tanrı'sının önünde ettiği evlilik yeminine olan inancı çok güçlü. *Ölüm bizi ayırana kadar*. Bilişsel bir uyumsuzlukla mücadele ediyor, bebeğinin babasını ihbar ediyor, hatta onun kötü olabileceğine inanıyor.

"Ama sonra ne olacak Lacey?" Nazikçe soruyorum.

"Sonra kulübesine girdim. Sen gittikten sonra. Cıvata kesiciyi aldım. İçeri girdim ve ... ve gördüğüm şey ... günahı. Kötülük. Tanrı onu cezalandıracak. Cehennemde yanacak."

"Ne gördün Lacey?"

"Çantanın dibinde. Sadece bir tanesi. Diğerlerini getiremedim. I . . ."

Sustu ve giyotini bekleyen bir kadın gibi oturdu. Ölü gibi hareketsiz. Boyun eğmiş. Başı öne eğik. Bir yay gibi sarmal halde geldi ve mesajını ilettiğine göre artık tükenmiş durumda.

"Bir dakika burada bekleyebilir misin?" Bana boş boş bakıyor.

"Hemen döneceğim. Sadece eldiven almak istiyorum."

Bir çift olay yeri eldiveni alıp odaya dönüyorum. Kararsızca çantayı açıyorum. Nabzım tekliyor.

İğrençlik boğazımı dolduruyor.

RACHEL

ŞİMDİ

19 Kasım Cuma. Günümüz.

Luke O'Leary'nin odasını aramak için sessiz bakımevi koridorunda yürürken saat 15:45 ve dışarısi karanlık. Onu buluyorum - isim kartı kapının dışındaki tutucuda ve kapı aralık. Tereddüt ediyorum. Korkuyorum. İçeriden küçük bir parıltı geliyor. Kapı aralığında bir perde asılı. Perdeyi hafifçe aralayıp sessizce içeri giriyorum.

Kalbim bir an için durdu.

Hastane yatağında gözleri kapalı yatan adamı tanıyamıyorum. İnanılmaz derecede zayıf. Gri tenli. Damarları koyu mor renkte ve yarı saydam derisinin arasından görülebiliyor. Yatağının yanından bir serum koluna doğru uzanıyor. Oksijen tüpleri burun deliklerine giriyor. Makine bir uğultu çıkarıyor. Midem sıkışıyor. Bir zamanlar cinayet masasındaki işiyle evli olan iri yarı ve huysuz görünümlü dedektif, bir zamanlar tanıdığım adamın hayaleti gibi. Ve belki de bir zamanlar sevmiş olabileceğim.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek, sessizce yatağın altına doğru ilerliyorum ve yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Başını yavaşça çevirir, bir varlık hisseder. Göz kapakları çırpınarak açılıyor. Kalbim hızlanıyor. Öne doğru eğildim.

"Luke?" Yavaşça söylüyorum. "Benim, Rachel. Twin Falls'dan Rachel."

Bana boş boş bakıyor ve sonra yavaş yavaş kim olduğumu anlıyor gibi görünüyor.

am.

"Rachel." Sesi boğuk. Sessiz. Yüzünde zayıf bir gülümseme beliriyor. ağzı, ama vücudunun geri kalanı hareket etmiyor. "Sonunda beni görmeye geldin. Tam zamanında." Duraklıyor, yavaşça nefes alıyor. "Şimdi ne gerektiğini biliyorum

... dikkatini çekmek için." Zorlanarak bir nefes daha çekiyor. "Gidip ölmem gerekiyor, sonra da sen mi geliyorsun?"

Yumuşak, hüzünlü bir kahkaha atıyorum. "Görüyorum ki mizah anlayışını kaybetmemişsin, değil mi Luke?" Duygularım aniden göğsümde patlarken sesim titriyor. Gözyaşlarımı tutmaya, cesur olmaya çalışıyorum. Yaşadıkları karşısında ona yardım etmek için verebileceğim hiçbir şey yok. Ve aniden, umutsuzca, ölmesini istemiyorum. Öne uzanıp elini tutuyorum. Teni serin ve kuru.

"Lanet şey, bu kanser," diyor. "Onunla savaşabileceğimi sanıyordum, biliyor musun? Ayrılacağımı sana kim söyledi? Haberi kim verdi?"

Bundan bahsedip bahsetmemeyi bile tartışıyorum. Ama aniden biriyle konuşmam *gerekli*. Luke gibi biriyle. Orada olan biriyle. Gerçekte, belki de gerçekten sevmiş olabileceğimi düşündüğüm biri. Belki hâlâ seviyorum, garip bir şekilde. Ya da belki de hissettiğim duygu çok daha karmaşık ve paylaştığımız başka bir tür bağ. Bir bilme. Karşılıklı bir anlayış. Ben onu neyin harekete geçirdiğini biliyorum, o da beni neyin harekete geçirdiğini biliyor. Ve bir zamanlar önemsiyordu.

Jake umursamazken o umursuyordu.

"Şey, bu biraz uzun bir hikâye,"
diyorum. "Biraz zamanım var.
Sanırım."

Derin nefes alıyorum. "Leena Rai cinayeti üzerine gerçek bir suç podcast'i hazırlayan genç bir kadın var."

Gözleri kapanıyor. Uzun bir süre sessiz kalıyor ve uyuyup uyumadığını merak ediyorum. Ya da daha kötüsü. Panik beni yalıyor. Öne doğru eğildim. "Luke?"

"Ben buradayım. Buradayım." Dudaklarını ıslatmaya çalışıyor, yutkunmakta zorlanıyor. Yatağının yanındaki plastik su bardağına uzanıyorum. Kapağın içine kıvrık bir pipet yerleştirilmiş. Ona biraz su ikram ediyorum. Biraz doğruluyor ve pipeti kuru dudaklarına tutuyorum. Zorlukla yudumluyor. Gri bıyıklı çenesinden aşağı su damlıyor. Bir mendil uzatıp siliyorum ve gözlerim yine duygu seline kapılıyor. Saçlarını alnından geriye doğru düzeltiyorum. Alnı sıcak hissediyor. Nemli. O kadar da güzel kokmuyor. Ve keşke diyorum -tüm kalbimle- keşke yıllar önce hayata dört elle sarılsaydım ve Luke'un gitmesine izin vermeseydim. Jake gittiğinde, Luke'u Vancouver'a kadar takip ettiğimi.

Ama Maddy vardı.

Ben bir anneydim, hâlâ da öyleyim.

Maddy o zaman da benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu, şimdi de istemiyor. Jake beni diğer kadın için terk ettiğinde babasının yanına taşındı. Şehirde kalırsam Mads'in yanında olabileceğimi düşündüm.

Eninde sonunda içinden geçtiği garip evreyi atlatacaktı. Kendine geleceğine ve beni tekrar sevmeyi öğreneceğine gerçekten inanıyordum. Ama nafileydi.

"Ailen nasıl, Rache?"

Acaba sohbet konusunu mu kaybetti? Ya da aklımı mı okuyor.

"Yaşıyorum." Sahte olduğunu hissettiren bir gülümseme sunuyorum. "Maddy sonunda okuldan Darren Jankowski ile evlendi. O zamanlar Leena Rai davasıyla ilgili röportaj yaptığınız çocuklardan biriydi. Bilmiyorum onu hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Mutlular mı?"

Başka tarafa bakıyorum.

Luke'a gerçeği borçluyum. Günleri, saatleri sayılı. Yaşam ve ölüm arasındaki bu kırılğan boşlukta yalanlara yer yok. Aksini iddia etmek sadece yüzümü kurtarmaya çalışmak olur. O bundan daha fazlasını hak ediyor. O yatakta ben olsaydım, dürüstlük isterdim. Ve belki de bunu söylemem gerekiyordur. Birine. İçimi dökmeliyim.

"Çocuğumun derinlerde mutlu genlere sahip olup olmadığını bilmiyorum Luke. Ailesini ve anne olmayı seviyor ama Maddy'nin gerçek iç huzuru bulup bulamayacağını bilmiyorum. Her zaman her şeye karşı savaşıyor. Özellikle de benimle. İçinde bir burukluk var. Yüzeyin hemen altında sürekli kaynayan kalıcı bir öfke. O ..." Luke'un gözleri kapanıp nefes alış veriş derinleşince sesim kesiliyor.

"Devam et," diye fısıldıyor, gözleri hâlâ kapalı. "Dinliyorum."

"Bazen sanki ilk gençlik yıllarımdan beri kendini yok etmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bir tırmanış kazası geçirip omurilik zedelenmesi yaşadığında neredeyse başarıyordu."

Göz kapakları çırpınarak açıldı. Bana

bakıyor. "Belden aşağısı felçli."

"Yani kaya tırmanışına mı başladı?"

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı ıslatıyorum. "Yaklaşık on altı yaşından itibaren. Yıllar geçtikçe daha karmaşık ve teknik tırmanışlarla uğraştı ve sonra Chief Dağı'ndaki kuzey rotalarına bir şeytan gibi saldırmaya başladı, her boş anında. Sanki o granit dağla savaşması *gerekiyormuş* gibi. Ya da onu öldürmeye cesaret etmeliydi. Ve neredeyse öldürüyordu. En küçük kızı doğduktan kısa bir süre sonra düşmüş. Şimdi artık tırmanmıyor, yine de yaşamayı seçiyor

Evindeki her pencereden o kayanın yüzünün ona sataştığını, ona hükmettiğini görebileceği bir evde."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Demek çocukları var. Sen bir büyükannesin."

"Kağıt üzerinde büyükanneyim. İki kızım var. Lily, şu anda üç yaşında ve

Daisy, neredeyse beş yaşında. Beni çok az tanıyorlar. Maddy beni hiç affetmedi..." Birden söyleyemez oldum.

"Benim için demek istiyorsun. Bizim için. O tek sefer için."

Başımı sallıyorum, parmaklarımla oynuyorum. "Benimle Şef Dağ'la dövüştüğünden daha sert dövüşüyor."

Luke elime uzandı. Ben de onunkini tutuyorum. Bu temas içimde bir şeyleri yatıştırıyor ve sessizleşiyorum.

"Bana podcast'ten bahset. Bu yüzden mi geldin?"

"*Seni* görmeye geldim Luke. Podcaster -adı Trinity Scott- bana senin bakımevinde olduğunu söyledi. Bilmiyordum."

"Bu suç podcast'leri çok moda, değil mi?" Bu bir sorudan çok bir ifade. "Neden Leena cinayetini seçtiğini söyledi mi? Amaç ne?"

"Clay Pelley konuşuyor." Bunu söylerken yüzünü dikkatle izliyorum. "Kasette, bunu yapmadığını söylüyor. Leena'ya saldırmadığını ya da öldürmediğini söyledi."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, sonra alaycı bir tavır takınıyor. "Pelley yalan söylese bile, kimse ona inanmasa bile, bu gerçek bir suç hikayesine kesinlikle yem verir," diyor, zar zor duyuluyor. "Bunca yıldan sonra neden şimdi birdenbire konuşmaya başladı ki?"

"Bilmiyorum."

"Görüşme yaptınız mı?"

"Reddettim."

"Seni de bu işin içine çekecek, Rache. Eğer konuşmazsan, bu onu sempatik gösterecek. Belki de hikayeyi kendi açımdan anlatmalısın."

Bir süre sessiz oturdum.

"Kaybedecek ne var ?" diye soruyor. "Yoksa ... bilmediğim bir şey mi var?"

İçimde endişe yükseliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Benden bir şeyler sakladığını hep hissettim."

Birini korumak."

Kalbim daha hızlı atıyor.

"Bu yüzden aramızdaki ilişki hiç yürümedi, değil mi? Bir şeyleri engelleyen bariyerlerin vardı. Bu beni dışarıda bıraktı."

"Bu doğru değil. Bir genç kızım vardı. Ben bir anneydim. Twin Falls Polis Departmanı'nda geleceğe yönelik iş beklentilerim vardı."

"Yine de sonunda pas geçildin. Şeflik için yetiştirilmiş ve seçilmiştin ama Ray Doyle Vancouver Polis Departmanından parlak ve yeni bir adam getirdi. Sence bunu neden yaptı?"

"Nedenini biliyorsun. Aldığım stres izni ve ihtiyacım olan terapiydi. I . . . Birden o kadar da iyi bir aday olmadım. Belki de o zamanlar PD'den ayrılmalıydım. Belki de içimde anne olmayan bir yanım seni takip etmek istiyordu, seni takip etmeliydim."

Hüzünle gülümsüyor ve gözlerini kapatıyor. Birkaç dakika sessiz kalıyor ve yine nefes almayı bırakmış olabileceğinden endişeleniyorum.

"Ya doğruyu söylüyorsa?" diye fısıldıyor sonunda.

"Clay? Ciddi olamazsın."

"Ciddi olamayacak kadar ileri gittim." Gözlerini açıyor, gergin bir nefes daha alıyor ve konuştuğunda sesi zayıf, soluk.

"O davada yarım kalan işlerimiz vardı, Rache. Birden fazla şekilde. İtiraf ettiği için asla cevaplanmayan sorular. Bilmek istediğim şeyler vardı, mesela-"

Bir hemşire içeri giriyor, o kadar sessiz ki beni yerinden sıçratıyor. "İyi akşamlar Dedektif O'Leary," diyor neşeyle. "İlaçlarınızı almaya hazır mısınız?" Yatağının yanındaki serumun yanına giderken elinde bir şırınga tutuyor.

"Morfin," diye açıklıyor Luke.

"Güzel bayan arkadaşınız kim?" diye soran hemşire, şırınganın içindekileri bir tüpe aktarırken bana göz kırpmıyor.

"Eski kız arkadaşım," diyor.

Gülüyor. "Tabii. Elbette. Sizin için fazla yakışıklı, Dedektif." Sonra bana yumuşak bir sesle, "Bunu uygular uygulamaz uyuyacak" dedi.

Başımı salladım. "Onunla bekleyeceğim." Hemşire çıkıyor.

"Hoşça kal Rache," diye fısıldıyor Luke, göz kapakları ağırlaşıyor. Sözcükleri başlıyor. "Teşekkür ederim. Veda etmeye geldiğin için. Hâlâ yapabiliyorken biraz daha yaşa. Torunlarını tanımaya çalış. Hayat -küçük anlar, şimdi- sahip olduğumuz tek şey."

Duygular beni sarstı. Gözlerimde yaşlar birikirken yutkunmaya çalışıyorum. Onu alnından öpüyorum ve kulağının dibine fısıldıyorum, "Geri döneceğim. Sana podcast hakkında daha çok şey anlatacağım. Senin için indireceğim. Tamam mı?"

Elimi sıkıyor. Tekrar fısıldıyor, o kadar sessiz ki duyabilmek için ağzına yaklaşmam gerekiyor. "Gerçeğin peşinden git, Rache. Acıtsa bile. Seni istemediğin bir yere götürse bile. Çok geç değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözleri kapalı. "Gerçek ... seni özgür kılar." Nefes alış verişi değişir. Sonraki sözcükleri çıkarmakta zorlanıyor. "İltihaplanan sırlar. Sen onları gömdüğünü, bir şekilde onlardan kurtulduğunu sanırsın, ama onlar lanet olası bir kanser gibidir. Düştüğünüz anda, yorulduğunuz anda yeniden büyümeye başlıyor ve sizi yakalıyor."

Yutkunuyorum. Yüzünü izliyorum. Nabzım hızla atıyor. "Luke?"

Sessizlik. Uyuyor.

Tereddüt ediyorum, sonra onu alnından tekrar öpüyorum ve fısıldıyorum, "Tekrar geleceğim. Söz veriyorum."

Luke'un hemşiresini aramaya gidiyorum ve onu hemşire odasında buluyorum. Ona prognozunu sordum.

"Geceyi çıkarabileceği şüpheli," diyor nazikçe. "Kimse tam olarak bilemez ama işaretler var ve oradalar. Üzgünüm."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor.

"İyi olacak mısın?" diye soruyor.

Konuşmadığım için başımı sallıyorum. Darülacezenin oturma odasında titreyen gazlı şöminenin yanında bir süre . Karanlıkta eve doğru uzun bir yolculuk yapmadan önce aklımı toplamam gerekiyor. Odanın köşesindeki masada bir adam, öne doğru eğilmiş bir kadınla oturuyor. Kadın incecik ve omuzlarına bir battaniye sarılmış. Adam kadının elini tutuyor. Onun annesi olduğunu hayal ediyorum.

Kalbimdeki acı aniden dayanılmaz hale geldi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra hemşire beni

buluyor. "Çok üzgünüm," dedi. "O öldü."

Söyleyecek söz bulamıyorum. Sadece ona bakabiliyorum.

"Onu görmek ister misiniz?"

Tereddüt ediyorum. Başını salla. Ve ayağa kalktım. Beni koridora geri götürürken kafamın karıştığını hissediyorum. Luke'un odasının kapısı artık kapalı. Kapının kolunda seramik bir kelebek asılı.

O özgür.

Kelebeğe baktığımı gördü.

"Bunu oraya asıyoruz, böylece personel bina sakininin vefat ettiğini biliyor. Böylece insanlar içeri girip şok geçirmiyor."

Hemşire kapının koluna uzandı ve ben aniden, "Hayır, ben ... Onu gördüm. Luke'u gördüm. İçeride ne var? Gitmiş." Dönüp aceleyle çıkışa doğru yürüyorum ve soğuğa doğru itiyorum. İzlerimde duruyorum ve derin, ürpertici bir nefes alıyorum. Ellerim titriyor. Rüzgâr şiddetle esiyor ve etrafımda dönüyor. Ölü yapraklar yürüyüş yolu boyunca takırdıyor. Dağılan bulutların arasındaki boşluklardan aya bakıyorum. Gökyüzündeki ayı ve Leena'nın öldüğü gece yanan Rus roketini düşünüyorum.

İşte bu kadar.

Artık sır yok.

Artık duvarlar

yok.

Elimizdeki tek şey şu an. Gerçeği istiyorum. Tüm gerçeği. Artık çok derinlere bakmaktan korkmuyorum. Ne bulursam bulayım hazırım.

OceanofPDF.com

RACHEL

SONRA

Çarşamba, 26 Kasım 1997.

"Orada! Geliyor!" Clay'in eski püskü Subaru'sunun garaj yoluna girdiğini, farlarının yağmuru gümüşe boyadığını gördüğümde işaret ediyorum.

Luke telsizini tuşlar. "Git. Git. Bu o."

Sirenler devreye girer ve çoğu RCMP'den olan polisler hızla hareket eder. Işıkları yanıp sönen bir araç Clay'in arkasındaki garaj yoluna girerek kaçışını engeller. İkinci bir araç garaj yolunun karşısına park ediyor. Üçüncüsü ise Clay'in arka bahçeye kaçıp çitlerden atlama ihtimaline karşı bloğun arkasından dolaşıyor. Luke ve ben kurşun geçirmez yeleklerimizi giyerek plakasız arabamızdan çıkıyoruz. Silahlıyız. Garaj yolundan Clay'in aracına doğru ilerliyoruz. Clay'in spor çantasının dibinde Lacey'nin karakola getirdiği fotoğrafı aklımda tutarken kalbim ilkel bir öfkeyle çarpıyor. Fotoğrafta sekiz yaşlarında bir kız çocuğu kimliği belirsiz yaşlı bir erkek tarafından cinsel istismara uğruyordu.

Lacey'nin sözleri kafamın içinde dönüp duruyor.

Sadece bir . Diğerlerini getiremedim.

Clay arabasının kapısını açıp yağmurun altında dışarı çıkar. "Bu da ne-"

"Clay Pelley, tutuklusun" dedim. "Arkanı dön, ellerini arabanın tavanına koy."

"Ne halt etmeye?"

"Arkanı dön. Ellerini arabaya koy. Bacaklarını aç. Şimdi."

Yavaşça dönüyor, ellerini Subaru'sunun tavanına koyuyor. Üstünü ararken yağmur üzerimize yağıyor, sonra ellerini arkadan kelepçeliyorum.

"Clayton Jay Pelley, çocuk pornosu bulundurmaktan ve reşit olmayan birine yasal tecavüzden tutuklusunuz." Onu yüzümüze doğru çeviriyorum. "Kulübenizi, evinizi, Twin Peaks Ortaokulu'ndaki ofisinizi aramak ve Leena Rai'nin ölümüyle bağlantılı kanıtlar için aracınıza el koymak ve aramak için izinlerimiz var. Avukat tutma ve talimat verme hakkına sahipsiniz," diyorum. "Ve sessiz kalma hakkına sahipsiniz, ancak söyleyeceğiniz her şey aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Anladınız mı?"

"Bu çok saçma. I-"

"Ne dediğimi anlıyor musun Clay?"

"I-" Clay acımasızca küfrediyor. "Evet. Ama bu-"

Yanımdaki memura "Götürün onu," dedim. Bir diğerine de "Subaru'ya el koyun. Çekin."

Luke diğer memurlara eve doğru el sallıyor.

"Avukatımı istiyorum!" Polis memuru onu işaretli aracın arkasına sokarken Clay bağırıyor, ışıklı çubuk yağmurun çizgileri arasında kırmızı ve mavi renkte titreyiyor.

"Canın cehenneme," dedim. "İstasyonda görüşürüz."

El fenerleriyle Luke ve ben arka bahçedeki kulübeye gidiyoruz. Öfke damarlarımda dolaşıyor.

Kulübede şimdiden iki memur var. Klieg ışıkları getirmişler. İçerisi her köşeyi açığa çıkaran sert ve acımasız bir ışıkla çalkalanıyor.

Masanın yanındaki bir masanın üzerinde dört dosya kutusu açık. Kutuların yanında bir bilgisayar ve yazıcı var. Bir memur görmemiz için geri çekiliyor.

"Kutularda yüzlerce resim ," diyor sessizce.

Bakıyorum. Karnımın derinliklerinde titremeye başlıyorum. Polis haklıydı. Kutularda yüzlerce parlak fotoğraf baskısı var. Hepsi pornografik eylemler, bazıları diğerlerinden daha korkunç, daha şiddetli. Kimliği belirsiz erkekleri küçük çocuklarla gösteren grafik görüntüler. *Kızlar*. Kutulardan içinde, üzerinde iade adresi olan kalın bir zarf var. O da fotoğraflarla doldurulmuş gibi görünüyor.

Yavaşça dönüyorum ve arka duvar boyunca uzanan rafları inceliyorum. Birinin üzerinde bir kamera duruyor. Bir diğerinde ışıklandırma ekipmanı. Clay'in burada Leena ve diğer kızlara ders verdiğini hayal etmeye çalışıyorum. Memurların kutuları ve bilgisayar ekipmanlarını araçlara taşımaya başlamasını izlerken ellerim titriyor.

Luke elini omzuma koydu. "İyi misin?"

Sessizce diyorum ki, "Bir insan bunu nasıl kabul edebilir? O fotoğraflar çocuk. Küçük çocuklar. Bu da ne böyle? Posta yoluyla çocuk pornosu paylaşan bir pedofil çetesinin parçası mı? Peki o raftaki film kutularında ne var? Sözde onlara özel ders verirken bu barakadaki çocukların fotoğraflarını da çekti mi? Bunları paylaştı mı?"

Luke ağzını ovuşturuyor.

Sesim çatlayarak, "O yaptı" dedim. Eminim o yaptı. Leena'yı o öldürdü. Onun sikini duvara çivileyeceğim."

OceanofPDF.com

RACHEL

SONRA

Çarşamba, 26 Kasım 1997.

Clay'in avukatı Marge Duncan, Twin Falls'ta yaşayan ve geleneksel olarak alkollü araç kullanma ve hırsızlık gibi küçük ceza davalarına bakan bir kadın. Muhtemelen Clay Pelley'nin şu anda bulabildiği tek avukat o. Rahatsız görünüyor. Saat 19:32. Marge sorgu odasındaki masanın bir tarafında Clay'in yanında oturuyor. Luke ve ben de onların karşısında oturuyoruz. Giriş bölümünü geçtik. Görüşme kaydediliyor.

"Lacey nerede?" Clay tekrar soruyor. "İşgal ettiğinizde evde miydi? Gördü mü? Bebeğim nerede, Janie? O iyi mi?" Clay'in teni terden parlıyor. Kıyafetleri darmadağın. Gözeneklerinden bayat bir alkol kokusu yayılıyor.

"Lacey ve Janie bir motele yerleştirildiler," diyorum sıkıca. "Ailesi onu almak için Terrace'tan buraya geliyor."

Clay'in başı öne düştü. Bulduğumuz şeyden sonra dikleştim, kaynıyorum. Artık bu adamın kafasının içinde nasıl bir karanlık yaşadığını bildiğim için ona zar zor tahammül edebiliyorum. Onu dövmek için içimde bir dürtü var. Canına okumak için. Kızıma ve arkadaşlarına öğretmenlik ve koçluk yapan bu adamı. Diğerleri tek yönlü aynanın arkasından izliyor, aralarında bir savcı da var. Bu dava patlayacak. Medyanın ilgisi tüm dünyaya yayılacak. Röportajı Luke'un yapması için talimat aldım.

"Pekâlâ Clay," diyor Luke. "Kendi itirafınla ve on dokuz tanık tarafından da doğrulandığı üzere, on dört Kasım Cuma gecesi Ullr şenlik ateşindeydin. Bir kütüğün üzerinde Leena Rai'nin yanına oturdunuz. Onunla konuşarak hatırı sayılır bir zaman geçirdin ve sonra Rus roketi dünyaya çarpmadan kısa bir süre önce

Akşam dokuz on iki atmosferinde Leena Rai ile birlikte patikadan aşağıya, tuvaletlere doğru gittiniz."

Hukuk müşavirine bakar. Kulağına fısıldayarak ona bir şey iletir. Adam sessiz kalır.

Luke devam ediyor. "Roketten önce şenlik ateşinden ayrıldığınıza ve Subaru'nuzla doğrudan eve gittiğinize dair bir ifade verdiniz. Ancak, mazeretiniz geçerli değil. Eşiniz Lacey, on beş Kasım Cumartesi sabahı saat 03:42'de eve geldiğinize dair ifade verdi. Sarhoş olduğunuzu söylüyor."

Yukarı bakıyor. Gözleri büyüyor. "Hayır. Bu doğru değil." Avukatına bakar, paniği belli olmaya başlamıştır. "Böyle bir şey olmadı. Evdeydim. Lacey gördü-"

"Cevap vermek zorunda değilsin Clay," diyor Marge.

"Sen-" "Ama bu doğru *değil*. Doğruca eve gittim."

Luke sakince dosyasındaki notlara bakıyor. "Bir başka tanık, öğrencilerinizden Maddison Walczak, sizi ve Leena Rai'yi müştemilatın yakınındaki bir patikada çalılıkların arasında cinsel ilişkiye girerken gördüğünü söyledi. Bu olay roketin gökyüzünden geçmesinden kısa bir süre önce gerçekleşmiş."

Clay bakıyor. Sesi soluğu kesilir. "Bunu *Maddy* mi söyledi?"

"Öğrenciniz Leena Rai ile seks yaptınız mı?" Luke soruyor.

Clay'in bakışları benimkilere yöneliyor. Yüz hatları korkuya benzer bir şeyle çarpılmış. Gözleri parlıyor.

"Bu bir yalan. Hiçbir şekilde doğru olamaz."

"Maddy doğru olduğunu söylüyor. Farıyla yüzünü net bir şekilde görmüş." "Bu apaçık bir yalan! Böyle bir şey asla olmadı. Ve onun sözüne karşılık benimki." "Maddy doğruca arkadaşı Beth Galloway'e koştu.

şenlik ateşi. Maddy ve Beth hızla patikaya geri döndüler ve Beth sizin Leena'nın yerden kalkmasına yardım ettiğinizi, kolunuzu ona doladığınızı ve onu ağaç kesme yolunda park etmiş olan Subaru'nuza geri götürdüğünüzü gördü. Leena'yı tutarak patikada yürüdüğünüzü gören başka tanıklarımız da var." Luke duraklar ve Clay'i dikkatle izler. "Leena'yı nereye götürüyordun Clay? Leena'nın Şeytan Köprüsü boyunca ceketinin içinde tek başına tökezlerken görüldüğü akşam dokuz-on iki ile ertesi sabah saat iki arasında ikiniz nereye gittiniz?"

Clay Luke'a dikkatle bakar. Odayı sessizlik dolduruyor. Onun kokusunu alabiliyorum - kokusu daha güçlü, ter kokusu bayat alkol kokusuna keskin bir korku kokusuyla karışıyor.

"Clayton?" Luke dürtüyor.

Yutkunur ve avukatına bakar. Marge başını sallar.

"Onu Twin Falls'a geri götürdüm."

Kanımda adrenalin yükseliyor. Luke'tan yayılan sessiz enerji dalgalarını hissediyorum ama o dış görünüşüyle sakinliğini koruyor.

"Leena Rai'yi sen mi ? Subaru marka aracınızla mı?"

Başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor. "Çok sarhoştum. Leena için endişelendim. Onun sağduyusu ve güvenliği için endişelendim. Ve bu gerçek. O

. . . Leena'yı severdim. Ona düşkündüm."

"Eminim öyleydin," diyorum.

Luke bana ateşli bir bakış fırlattı. Dilimi tutuyorum. Ama yay gibi gerginim. Boğazını parçalamak istiyorum. Çırpınan bir karısı, küçücük bir çocuğu var. Leena ve diğerlerine ders verdiği kulübesinde çocuk pornosu kutuları olan bu piç.

"Yani Leena'yla seks yaptıktan sonra onu kasabaya geri götürdün."

"Leena ile hiç seks yapmadım. Kütüğün üzerine oturduk ve konuştuk. Dediğim gibi, çok sarhoştum. Ona eve gideceğimi söyledim ve beni bırakmasını teklif ettim. I

. . . O grupta tek başına takılmaktansa benimle eve gelirse daha güvende olacağını söyledim."

İroni, süngerli odanın kapalı atmosferinde asılı kalıyor.

"Ben de ," diyor Luke. "Onu Twin Falls'a geri götürdün.

Onu nereye bıraktınız?"

İki eliyle yüzünü sertçe ovuşturuyor. "Onu evine bırakacaktım ama Devil's Bridge'in kuzey tarafındaki kavşağa geldiğimizde arabadan inmek istedi. Hayır dedim, onu evine götürecektim ve ben arabayı sürerken kavgacı olmaya ve kapıyı açmaya başladı."

"Neden kavgacı davranıyordu?" diye sorar Luke.

"Size *söyledim*, çok sarhoştum. İnatçıydı. Nehrin karşısındaki Ari's Greek Takeout'a gitmek istedi. Ben diğer gitmek istedim, önce onun evine sonra da kendi evime. Ama o ısrar etti, ben de çıkmasına izin verdim."

"Çok sarhoş bir öğrenciyi, on dört yaşındaki bir kızı karanlıkta tek başına mı bıraktınız?"

Başını sallıyor.

"Kayıt için cevabını yüksek sesle söyleyebilir misin Clay?" "Evet.

Söyledim."

"Bakalım doğru anlamış mıyım; şenlik ateşinde Leena'nın yargısı ve güvenliği konusunda endişeliydin ve sonra Twin Falls'a geri döndüğünde, Şeytan Köprüsü'nün hemen yakınında, birdenbire artık bu konularda endişelenmiyor musun?"

Sessizlik.

"Ne değişti Clayton? Leena seni kızdıracak bir şey mi söyledi? Belki de onunla seks yaptığını açıklamakla tehdit etti?"

"Bu kadar yeter, Dedektifler. Müvekkilim-"

"Leena ile seks yapmadım. Maddy bir yalancı."

Yumruklarımı kucağımda sıkıyorum.

"Leena'yla hiç gölge hakkında konuştun mu Clay? Jung tipi bir gölge?"

Endişeli görünüyor. Kafası karışmış. Luke'un bununla nereye varacağından emin değil. "Uh ... evet. Küresel mitolojiler üzerine bir edebiyat çalışmasının parçası."

"Sana olan aşkını hiç itiraf etti mi?"

Gözleri titriyor. Köşeye sıkışmış gibi görünüyor. Masanın kenarıyla oynuyor. "O . . . Leena'nın karasevdaları vardı. Bazı şeyleri yanlış anlıyordu."

Luke dosyasından bir sayfa çıkarır. Ondan okumaya başlar.

"Hayatımızın çoğunu kendi Gölgemizden korkarak geçiririz. Bunu bana o söylemişti. Her birimizin içinde derinlerde bir Gölge yaşadığını söyledi. O kadar derinde ki orada olduğunu bile bilmiyoruz. Bazen, hızlı bir yan bakışla, bir anlık bir görüntüsünü yakalarız. Ama bu bizi korkutur ve hemen gözlerimizi kaçırırız. Bana bunları neden söylediğini bilmiyorum. Belki de kendi Gölgesi'ni dolaylı olarak ortaya çıkarmanın ve ona hitap etmenin bir yoludur. Ama Gölgelerimizin kötü olduğunu düşünüyorum - onun ve benim. Büyük, karanlık ve çok tehlikeli. Gölgelerimizin dışarı çıkmasına asla izin verilmemesi gerektiğini düşünüyorum."

Clay masaya bakar.

"Leena'ya bu konuda mı ders verdin?" " bu şekilde yorumlamış olması mümkün."

"Leena'nın günlük metninde bahsettiği 'O' siz misiniz?" "Bu mümkün."

"Günlüğünde ne olduğunu biliyor muydun Clay? Sen ve Leena bunun için kavga ettiniz mi? Kavga Şeytan Köprüsü'nün altında fiziksel bir hal aldı mı?"

"Hayır. Öyle bir şey yok. Onu köprüde bıraktım. Günlüğünü hiç görmedim.

Böyle şeyler yazdığını bilmiyordum."

"Neden ikinizin de çok tehlikeli gölgeleriniz olduğunu yazdı?" "Bu sözleri yazarken aklından ne geçiyordu hiçbir fikrim yok."

"Peki ya sırt çantası? Onu da onunla birlikte mi bıraktınız?"

"Arabamın arka koltuğundaydı. Arabadan indiğinde ona uzattım. Sonra da kavşaktan geçip eve gittim." "Saat kaçtı?"

"Emin değilim."

"Eğer şenlik ateşinden akşam dokuz civarında ayrıldıysanız, başka bir yere mi gittiniz?"

"Çünkü Lacey eve ancak gece 3:42'de döndüğünü söyledi."

"Size söyledim, bu doğru değil. Eve gittim. İçmeye başladım ve kulübeme girip gece 03:42'de yatağa girebilirdim ama evdeydim."

"Peki Leena onu bıraktığın andan gece iki sularında köprüde sendelerken görüldüğü ana kadar nereye gitti?"

"Hiçbir fikrim yok."

Luke arkasına yaslanır. Şüpheliyi değerlendirir. "Clay, kızın kaybolduğu ilk bildirildiğinde bunu bize neden söylemedin?"

"Nasıl görüneceğini biliyordum."

"Şeytan Köprüsü bölgesinde arama yapabiliydik," diyorum. "Bunun yerine Amy Chan'in ortaya çıkması için bir hafta beklemek zorunda kaldık."

Luke bana bir uyarı bakışı daha attı. Sessizliğe gömülüyorum. Kalbim güm güm atıyor. Öfkem artıyor.

"Leena'yı kavşağa senin götürdüğünü bilen başka biri var mıydı Clay?" Luke soruyor.

"sanmıyorum."

"Bu ceket tanıdın mı?" Luke, Lacey'nin daha önce getirdiği ceketin fotoğrafını Clay'e doğru kaydırır.

"O benim. Şenlik ateşinden birkaç hafta önce Leena'ya ödünç vermiştim. Özel ders için benimle birlikteyken yağmur yağmaya başladı. Yanında montu yoktu. Ceketim kulübemin kapısının arkasında asılı duruyordu, ödünç alıp alamayacağını sordu ve bir şekilde onu aldı."

"Onu nasıl geri aldın?"

"Bilmiyorum."

"*Bilmiyor musun?*"

"Şenlik ateşi hafta sonundan sonraki Salı sabahı ofisimdeydi. Yıkanmış. Plastik bir torbanın içinde öylece bırakılmıştı. Aslında Leena'nın geri getirdiğini düşünmüştüm, ta ki gerçekten kayıp olduğu ortaya çıkana kadar."

"Doğru. Peki ya bu koyu lekeler?"

Sessizlik.

"Bana ellerini nasıl kestiğini ve morarttığını tekrar anlat." Sessizlik.

"Bak, RCMP suç laboratuvarında ceketin var Clay. Eğer buradaki lekeler" -Luke fotoğrafa dokunuyor- "Leena'nın kanına aitse, laboratuvar eşleşmeyi bulacaktır. Eğer sırt çantasındaki kan sana ya da Leena'ya aitse, bunu da bulacaklardır. Arabanızda herhangi bir lif kanıtı varsa-"

Clay bembeyaz oluyor ve garip bir ses çıkarıyor. Neredeyse hiperventilasyon geçiriyor. Göz bebekleri büyüyor. Kafası karışmış, uyuşturulmuş görünüyor.

"Söylemek istediğin bir şey mi var Clay?" Luke sorar.

Tekrar ses çıkarıyor ve sanki aniden su yüzüne çıkan ve artık karşı koyamadığı bir görüntüyü ya da anıyı kovmaya çalışıyormuş gibi başını hızla sallıyor.

"Clay?"

"Bu benim kanım. Sırt çantasında. Benim ." Luke kaskatı kesildi. "Neden senin kanın?"

"Sana söylemiştim. . . Odun yığınının istiflerken ellerimi kestim. Şenlik ateşindeyken ormanda yaralarım çarptım ve ellerim tekrar kanamaya başladı. Ve Leena'nın çantasını almak için arabamın arkasına uzandığımda, kayışlara kanım bulaşmış olabilir."

Clay hala iyi görünmüyor. Sersemlemiş görünüyor. Bakışlarını Luke'a kayıyor. Dosyasından bir fotoğraf daha çıkarıp Clay'e doğru uzatıyor.

"Bu, Leena'nın eşyalarıyla birlikte nehir kenarında bulunan bir şiir kitabının başlık sayfasının fotoğrafı. *"Ağaçların Fısıltıları"* başlığını taşıyor. Karın bunun senin kitabın olduğunu söyledi Clay ve A.C. baş harflerinin Abbigail Chester adında bir kadının baş harfleri olduğunu söyledi. Abbigail kim?"

"Bir arkadaş. Üniversite günlerinden. O öldü."

"Abbigail'e ne oldu?"

Endişeli görünüyor. Gözleri avukatına kayıyor. Kafası karışmış, sıkıntılı görünüyor.

"Onlar ... kötü giden bir haneye tecavüz olduğunu söylüyorlar."

"Gördün mü? İşte RCMP'deki meslektaşlarımdan öğrendiğimiz şey, Clay. Abbigail Chester gerçekten de haneye tecavüz gibi görünen bir olayda ölmüş. Ama aynı zamanda cinsel saldırıya uğramış. Şiddetle. Sonra da sopayla öldürülmüş." Luke duraklar, Clay'e birkaç dakika boyunca dikkatle bakar. "Biraz tesadüf gibi, sence de öyle değil mi? Abbigail Chester'ın hediye ettiği kitabı bulmak

oldukça benzer koşullar altında ölen genç bir kadının cesedinin yanında mıydınız?"

Marge, "Müvekkilimin Abbigail Chester suçuyla ilgili hiçbir bilgisi yok," diyor. "Balık avlama peşindesiniz."

Luke başka bir fotoğrafı Clay'e doğru itiyor. Bize doğru bakıyor. Kılıklı erkek vücudu. Yaşlı eller. Genç bir kızın yumuşak teni. Ereksiyon halindeki penis.

Hepimiz Clay'i izliyoruz. Görünmez bir elektrikle şişiyor gibi görünüyor. Etrafında çatırdıyor. Yüzünü değiştiriyor. Görüntüyü incelerken gözleri karanlık ve tuhaf bir hal alıyor.

Luke yumuşak bir sesle, "Bu senin kulübende bulunan yüzlercesinden biri Clay.

Bu fotoğrafı bize göstermek için kimin getirdiğini biliyor musun?" Yutkunuyor ama Luke'un gözlerine bakmayı reddediyor.

"Lacey . *Karınız*. Fotoğrafları senin kulübende bulmuş."

Bakışları parlıyor. Luke'unkine kilitleniyor. Clay'in tüm vücudu titreşiyor gibi. Patlamaya hazır şişelenmiş roket yakıtı gibi. Avukatı giderek daha gergin, kendini kaybetmiş görünüyor. Dikkati korkunç pornografik görüntü ile müvekkili arasında gidip geliyor.

"Lacey bir bebek bakıcısı buldu, Clay. Bu ceket ve fotoğrafı karakola getirdi. Bize kulübenin içinde ne olduğunu söyledi. Onu güvende tutmamızı istedi. *Senden*. Kendi karından. Seni ihbar etti. Kızlara ders verdiğin o barakada sürgü ve anahtar altında tuttuğun şeyi *gördü*."

Clay'in gözünden bir damla yaş sızar. Yanağından aşağı süzülüyor. Gözlerini indirip kucağındaki ellerine bakıyor.

Luke elini masaya vurur. Clay sarsılır ama hâlâ başını kaldırıp bakmaz.

"Clay, sana tekrar soracağım, reşit olmayan biriyle seks yaptın mı? Ullr şenlik ateşinin yakıldığı gece koruda Leena Rai ile cinsel ilişkiye girdin mi?"

Ağlamaklı bir ses çıkarır. Yanaklarından daha fazla gözyaşı akar. Burnu akmaya başlar.

"Leena Rai'yi Şeytan Köprüsü'nün altına mı götürdün?" Bileğini burnuna sürterek sümüğünü buluşturuyor.

"Köprünün altında Leena'ya saldırdın mı? Sen-"

"Dur!" diye bağırdı. Luke, avukat ve ben geri çekildik, hazırlıksız yakalanmıştık.

Ayağa kalkıyor.

"Ben yaptım. Tamam mı? Yaptım amına koyayım. Hepsini." Bize ters ters bakıyor.

"Clay, lütfen ," diyor Luke. Elim ayağım birbirine dolaşmış, kapıyı kapamak ve onu zapt etmek için harekete geçmeye hazırım.

Clay kımıldamadan duruyor. "Otur, Clay."

Boğazını temizliyor. Sanki transa geçmiş gibi yavaşça oturur. "Söyle bize, ne yaptın? Nasıl yaptın?"

Yavaş ve sessiz bir monoton ses tonuyla, "Leena Rai'ye cinsel saldırıda bulundum ve ardından öldürdüm. Ona tecavüz ettikten sonra, temsil ettiği şeye dayanamadım. Çünkü o kendimle ilgili nefret ettiğim her şeyi, yaptığım her korkunç şeyi, tüm bağımlılıklarımı - pornografi bağımlılığımı, çocukların, genç kızların yanında tahrik olmamı - temsil ediyordu. Onu döverek varlığından çıkardım. Onu yok ettim. Onu öldürdüm, ondan nefret ettim, onu öldürdüm. Onun gitmesini istedim. Hayatımdan çıksın istedim."

Yutkunuyorum. Avukat bir hayalet kadar solgun. Aynanın arkasından izleyen diğerlerinin gerginliğini hissedebiliyorum. Kameranın ve sesin bunu kaydettiğinin farkındayım. Kendimi gerçeküstü hissediyorum.

"Nasıl?" Luke yumuşak bir sesle. "Bize tam olarak nasıl olduğunu adım adım anlat. Leena'yı nasıl öldürdün?"

Birkaç uzun atım boyunca gözlerini kapatır. Odada onun kokusu yoğun. Clay yine o yumuşak monoton ses tonuyla konuşur. "Leena'yla koruda, müstemilatların yakınındaki aşırı büyümüş bir patikada seviştik. Maddy'nin bizi gördüğünü biliyorum. Farını yakmıştı. Işığı yüzümüze vuruyordu. Maddy'ye seslenmeye çalıştım ama o patika boyunca şenlik ateşine doğru kaçtı. Leena

. . ." Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor, gözlerini tekrar kapatıyor ve ileri geri sallanmaya başlıyor. "Üzgündü, ağlıyordu. Kalkmasına yardım etmek için uzandım. O sırada çalılıklarda birilerinin olduğunu duydum. Muhtemelen bizi izliyorlardı. Leena sallanıyordu, sarhoştı. Arabama dönmesine yardımcı olmak için kolumu ona doladım. I . . . Onu eve götürecektim."

Tavana yakın kameraya bir göz atıyor, sonra bakışlarını bize çeviriyor. "Eve dönerken gittikçe daha da telaşlandı. Beni ihbar edeceğini söylemeye başladı, çünkü Maddy bizi zaten görmüştü ve Maddy nasıl olsa anlatacaktı. Leena sırt çantasında taşıdığı günlüğüne benim hakkımda bir şeyler yazdığını söyledi. Onu eve götürmek yerine, sakinleştirmeye ve biraz ayıltmaya çalışmak için bir gözetleme yerine götürdüm. Bir süre uyudu. Birkaç saat boyunca gözetleme yerinde park halindeydik. Uyandı ve daha makul görünüyordu. Daha sonra onu eve götürmeye başladım, ancak Şeytan Köprüsü'nün yakınındaki kavşağa vardığımızda öfkелendi

ve çıkmasına izin verilmesini istedi. Ona sırt çantasını verdim, gidişini izledim, sonra panikledim. Arabamı yolun dışına, ağaçların arkasına park ettim ve onu köprünün üzerinden takip ettim. Sanırım bu gece saat iki civarındaydı. Güney tarafında onu yakaladım ve Şeytan Köprüsü'nün altına giden patikadan aşağı inmeye zorladım."

Sustu.

"Peki sonra?" Luke sorar.

"Sırtındaki çantayı yırttım ve günlüğünü almaya çalıştım. Bana karşı koydu. Sayfalar yırtıldı. Yüzünün yan tarafına vurdum. akıllı yola düştü. Ayakkabımı kafasının arkasına vurdum. Ona orada tecavüz ettim. Ayağa kalktı, kaçtı, köprüyü sendeleyerek geçti, kuzeye doğru ilerledi. Onu takip ettim ama geri çekildim çünkü birkaç araç geçti ve herhangi bir tanığın beni onunla ilişkilendirmesini istemedim. Sonra köprünün diğer tarafında, karanlıkta onu tekrar yakaladım ve bu sefer köprünün kuzey ucunun altındaki patikadan aşağıya doğru sürükledim. Kafasına bir taşla vurdum. Sırtında tepindim. Onu yakasından tuttum, taşların ve kayaların üzerinden sürükledim. Onu sürüklerken ceketini ve gömleği de çıktı çünkü kollarını ekiştiriyordum ve o da bana karşı koyuyordu. Ve bir ayakkabısı ıktı. Leena sendeleyerek ayağa kalktı, ben de onu tuttum ve yüzüstü bir ağacın gövdesine çarptım. Ve tekrar. Ve tekrar. Ve bir daha. Ve hala ölmemişti, hala ölmüyordu. Hâlâ nefes alıyordu. Ben de cesedini küçük kayaların üzerinden suya sürükledim. Ben onu çekerken pantolonu ıktı. Gevşek ve çok ağırdı, sürekli taşlara takılıyordu. Onu uyluk derinliğinde suya sürükledim. Su soğuktu. Sonra üzerine oturdum ve vücut ağırlığımı kullanarak onu nehrin dibindeki küçük taşlara bastırdım. Dizlerimi kullandım, omuzlarına bastırdım. İki elimle başının arkasını suyun altında tuttum. Ta ki o gidene kadar. Leena Rai'yi öldürdüm, boğdum."

Clay sanki ilk kez görüyormuş gibi dalgın dalgın ellerindeki morlukları ve iyileşmekte olan yırtıkları inceliyor. "Leena'ya vurmaktan sanırım," diyor sessizce. "Onu yumruklamaktan."

Sessizlik odayı doldurur. Zaman uzar ve parıldar. Sonra Clay o sessiz, tuhaf monoton sesiyle, "Onu orada bıraktım. Sazlıklarda yüzükoyun yüzüyordu. Şeytan Köprüsü'nün altında. Bir hafta boyunca kimse fark etmedi bile. Babasının kullandığı otobüs her gün o köprünün üzerinden geçiyordu. Günde birkaç kez. Ve onun binmediği okul otobüsü de

Günde iki kez de köprü. Ve kimse onu orada görmedi. Yılan otlarının arasında yüzüyordu, batana kadar. Unutulmuş kız."

OceanofPDF.com

RACHEL

SONRA

Çarşamba, 26 Kasım 1997.

Luke ve ekibin geri kalanıyla birlikte Raven's Roost barına giriyorum. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Clay Pelley'i suçladık. İşlemlerinin tamamlanmasını beklemek üzere Aşağı Anakara'daki bir tutukevine nakledildi.

Bar cıvıl cıvıl ve hepimiz stres atmak için can atıyoruz. Küçük bir sahnede yerel bir grup çalışıyor ve müzik yüksek sesli ve neşeli. Motorcular ve polisler, tomrukçular, dağcılar ve diğer yerel kasaba halkıyla karışıyor. Şef Ray kalın ahşaptan uzun bir masaya el koymuş ve hepimiz için bira, viski ve pizza sipariş ediyor.

İri saçlı Bella bir şişe köpüklü şarap açıyor. Mantar şişeden patlayıp köpükler masanın üzerine fişkirınca çılglık atıyor. Tucker aceleyle altına şampanya flütleri koyuyor.

Ray kolumu tutuyor, ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Baban seninle gurur duyardı, Rache. Sen tam da bunun için yaratılmışsın."

Gülümsüyorum ve Bella'dan bir bardak şampanya alıyorum. Ray'in sözleri benim için tahmin edebileceğinden çok daha anlamlı. Umutsuzca babamı gururlandırmak istiyorum. Cesaretli olduğumu kanıtlamak için. Özellikle de o ve annem polis eğitimi alan genç bir anne olarak beni destekledikten sonra. Hayat amacım onun izinden gitmek ve Ray emekli olduktan sonra polis teşkilatını, bu kasabayı geleceğe taşımak. Luke masada bana yer açmak için bankta yana kayıyor. Yanına kaydığımda, kalçam onun kine değişiyor. Kasları sağlam. Vücudu sıcak. Luke'la ilgili her şey sağlam ve sıcak. Rahat ve güçlü. Yüzüne bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor. Bir anlığına özel ve sessiz bir baloncunun içinde kilitlendik, erotik, zamanda asılı kaldık. Tenim

karıncalanıyor. Karnımda bir sıcaklık hissediyorum. Yutkunuyorum, bakışlarını kırıyorum ve kadehimi diğerleriyle birlikte kaldırıyorum, ama elektrik hissi hala içimde çatırdıyor.

"Herkese ," diyor Ray.

İçki, eğlence ve gürültülü şakalaşmalar ilerledikçe, alkol etkisini gösterdikçe, kendimi içime kapanırken ve sessizleşirken buluyorum. Yine Maddy için endişeleniyorum. Doğruca eve gitmeliydim. Ama geç oldu ve o zaten yatıyor olacak ve yarın Leena Rai davası üzerinde daha fazla çalışmayacağım yeni bir gün olacak. Duruşmanın geleceğini biliyorum. Maddy'nin ifadesinin alınması ve tanıklık etmesiyle ilgili gerilim de öyle. Ama bu bir yıl ya da daha fazla sürebilir.

Yarın Luke ve ben Leena'nın ailesini ziyaret edeceğiz. Yarın tüm dikkatimi Maddy'nin ihtiyaçlarına vereceğim.

Ama daha fazlası var. Daha derinlerde bir yerde sessizce pişen bir şey.

Ben.

Aklım Maddy'nin çekmecesinden aldığım fotoğrafa gidiyor. O fotoğraf. şimdi bir zarfın içinde ve kendi eşyalarımın olduğu bir kutuda kilitli. Madalyonu düşünüyorum. Ve Leena'nın özlem ve keşif dolu güzel yazılı sözlerini. Ve o günlüğün geri kalanının şimdi nerede olduğunu merak ediyorum. Biraz daha sorgulayınca Clay bu soruyu bizim için yanıtlayamadı. Luke ona Leena'nın saçında bulduğumuz madalyonu takıp takmadığını sorduğunda, hatırlayamadığını söyledi. Leena'nın yüzündeki termal yanıkları da beni tatmin edecek şekilde açıklayamadı. Leena'nın sırt çantasındaki sigaralardan birini yakıp bunu yapmış olabileceğini düşündüğünü söyledi.

Düşüncelerim Liam Parks'a dönüyor. Ve çalındığı iddia edilen fotoğraf makinesi ve filmine. Köpüklü şarabımdan bir yudum daha alıyorum, sonra Luke'un elini kalçamda hissedince geriliyorum.

"İyi misin?"

Ağzı kapalı. Müziğin, şamatalı kahkahaların ve masanın etrafındaki gevezeliklerin arasından onu duyabilmem için öne doğru eğilmesi gerekiyor. Soğuk iç düşüncelerime ve aklımda kalan sorulara rağmen vücudum ısınıyor. Konuşurken dudaklarını izliyorum. Bir an nefes alamıyorum. Boğazımı temizliyorum ve "Ben ... sadece düşünüyordum da ... yarım kalmış işler var. Mesela günlüğü nerede?"

"Bunlar çözülecektir. Bu iş mahkemeye taşındığında, eminim ki tüm bunlar keşif sırasında ve davadaki ifadeler aracılığıyla ortaya çıkacaktır."

Başımı salladım.

"Buradan çıkmak ister misin?"

Tereddüt ediyorum. Daha iyi bilmeliydim. Ama evet diyorum.

Ayrılıyoruz ve dondurucu soğuğa adımımızı attığımızda gece gökyüzünün açık ve yıldızlarla dolu olduğunu görüyoruz. Denizden buz gibi bir rüzgâr esiyor. Kafamı dağıtıyor.

"Eve gitmeliyim."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ama sadece kısa bir süreliğine. "Evet, ben de biraz uyuyabilirim. Seninle arabana kadar yürüyeyim."

"Şehre ne zaman dönüyorsun?" Kaldırımında ilerlerken sordum.

"Yarın motelden çıkış yapacağım. Pratima ve Jaswinder'i görmeye gittikten sonra geri döneceğim. Surrey ofisinden başka bir şey ayarlayabilirim." Binaların arasından diğer taraftaki otoparka giden kısa bir sokağa giriyoruz. Burası karanlık. Gölge. Tereddüt ediyor. Ona bakmak için duruyorum. Ay ışığı güçlü profilini yakalıyor. Gözleri ışıpta parlıyor.

"Gece içkisi için motele gelmek ister misin?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım.

Luke elimi tuttu. Mantık beni terk ediyor. Beni kendine çekiyor, ben de ona izin veriyorum. Çenemi kaldırıp dudaklarıma fısıldıyor: "Motele geri dön Rachel."

Yaklaşıyor, ben de eğilip onu öpüyorum. Önce çekingen, sonra aniden şiddetli, vahşi, kör edici. Kalçalarımı avuçluyor, leğen kemiğimi sertçe kendine doğru çekiyor. Dili ağzımda ve elim kalçalarının arasına giriyor. Onun dik uzunluğunu hissediyorum ve bacaklarım eriyor gibi görünüyor. Ereksiyonunu elime yaslariken boğazından bir inilti kaçıyor.

Sokağın sonunda aniden bir ışık parlıyor. Farlar üzerimizde parlıyor, bizi karanlık bir sahnede spot ışığı altındaki aktörler gibi ortaya çıkarıyor. Bir rakun kaçışıyor ve tenekeler takırdıyor. Araba dönüyor ve farlar uzaklaşıyor. Geriliyorum, geri çekiliyorum, kalbim küt küt atıyor, gerçeklik tekrar beynime çarpıyor.

Aracın sesi uzaklarda kayboluyor. Eve gitmeliyim. Eve gitmem gerek. Gitmeliyim. Ama neye? Mışıl mışıl uyuyan Maddy'ye mi? Artık beni sevmeyen ve bir şekilde evliliğimizi, ortaklığımızı terk etme sürecini aylar önce başlatan Jake'e mi?

"Geliyor musun?" diye soruyor usulca, kulağıma yakın. Ve gidiyorum.

O çizgiyi geçtim.

Luke'la otoyoldaki ucuz motele gidiyorum. Jake'in beni aldattığı o lanet motele.

Belki de bu yüzden gidiyorum.

Belki de bilinçsiz bir intikam şeklidir. Ya da Jake'in yaptığını yapabileceğimi kendime kanıtlamak.

Belki de Luke'u bir daha göremeyeceğimi bildiğim içindir. Ve onun gitmesine izin veremiyorum. Ya da belki de onun sağlam enerjisinden faydalanmaya, sevildiğimi hissetmeye, arzulandığımı hissetmeye ihtiyacım var, sadece bir kez daha. Ve sekse *ihtiyacım var*. Yeniden insan gibi, güzel bir kadın gibi hissetmeye ihtiyacım var. Bu davada tanık olduğumuz ölüm ve çirkinlik karşısında sevişmeye ihtiyacım var. Ve o bana bir fırsat sunuyor. Bir müttefik. Karmaşık bağlar yok.

Motel odasına geri döndüğümüzde, öpüşürken, birbirimizin vücutlarındaki kıyafetleri çıkarırken ve ateşli ve umutsuz bir şekilde sevişirken, Luke'u bir daha asla görmemem gerektiğini biliyorum. Bu şekilde değil. Çünkü bu evliliğimden geriye kalanları da parçalayacak. Ve içimdeki iyi kız, onu kurtarmak için elimden geleni yapmam gerektiğini biliyor.

Maddy için.

TRINITY

ŞİMDİ

Cuma, 12 Kasım. Günümüz.

"Clayton, diğer dava kayıtlarıyla birlikte tüm polis tutanaklarını elde ettim ve itirafının bir kopyası da yanımda." Kopyayı ona doğru itiyorum. Dijital kayıt cihazı aramızdaki masanın üzerinde duruyor. "İtiraf metninizin bu bölümünü dinleyicilerimiz için okumanızı rica edebilir miyim? On dört yaşındaki Leena Rai'ye tecavüz ettiğinizi ve öldürdüğünüzü söylediğiniz yerden başlayabilir misiniz?"

"Ben yapmadım."

"Şimdi bunu iddia ediyorsunuz, ama 1997'de iddia ettiğiniz şey bu değildi. Söylediklerinizi kelimesi kelimesine okuyabilir misiniz, böylece dinleyicilerimiz iki dedektifin o gün odada neler duyduğunu duyabilir mi?"

Belgeyi yaklaşıyor.

"Lütfen Dedektif O'Leary ve Dedektif Walczak'a 'Uyandı ve daha makul görünüyordu' dediğiniz kısımdan başlayın."

Doğru noktayı bulmak için metni tararken onu izliyorum. Yüzünde tuhaf bir beliriyor. Enerjisi değişiyor. Odadaki atmosferin değiştiğini hissediyorum ve bir an için korkuyorum ve kaçmam ya da yardıma ihtiyacım olması ihtimaline karşı çıkış kapısının sandalyeme göre nerede olduğunu farkındayım. Çünkü Clay aniden başka birine dönüşüyor gibi görünüyor.

Cızırtılı bir monotonlukla okumaya başlar. Yavaşça. Sessizce. Kulağa gerçek dışı geliyor. Sanki hapishanede geçirdiği onca yıl boyunca bunu prova etmiş ve bir şekilde bundan uzaklaşmış gibi.

"Daha sonra onu evine bırakmaya başladım, ancak Şeytan Köprüsü yakınlarındaki kavşağa geldiğimizde tekrar öfkeleni ve dışarı çıkmasına izin verilmesini istedi. Sırt çantasını ona verdim, gidişini izledim, sonra panikledim. I

Onu tekrar yakaladım ve bu sefer köprü'nün kuzey ucunun altındaki patikadan aşağı sürükledim. Kafasına bir taşla vurdum. Sırtında tepindim. Onu yakasından tuttum, taşların ve kayaların üzerinden sürükledim. Ben onu sürüklerken ceketi çıktı, gömleği de, çünkü kollarını çekiştiriyordum ve o da bana karşı koyuyordu. Sonra üzerine oturdum ve vücut ağırlığımı kullanarak onu nehrin dibindeki küçük taşlara bastırdım. Dizlerimi kullanarak omuzlarına bastırdım. İki elimle başının arkasını suyun altında tuttum. Ta ki o gidene kadar. Leena Rai'yi öldürdüm, boğdum."

Yukarı bakıyor.

"Ve sen onu orada, Şeytan Köprüsü'nün altındaki sazlıklarda yüzerken bıraktın. 'Yılan otlarının içinde yüzen . . . Unutulmuş kız.'"

Başını sallıyor. Gözleri benimkileri tutuyor. Kayıt cihazımdaki küçük kırmızı ışığın yanıp söndüğünü görmekten daha fazlasını hissediyorum. Gelecekteki dinleyicilerimin beni dinlediğini hissediyorum, beklenti içinde.

Onu uyarıyorum. "Dedektif O'Leary sana tam olarak nasıl yaptığını sordu Clayton."

"Bu . . . Ben uydurdum. Doğru değil." Bir an için gerçekten kafası karışmış gibi görünüyor. Sanırım ne olduğunu anladım. Leena'yı öldürmediği konusunda bana yalan söylemiyor. Kendini kandırıyor. Ve şimdi yirmi dört yıl önce o sorgu odasında yaşananların siyah-beyaz basılı gerçekliğiyle yüzleşiyor.

"Dedektiflere, avukatınız da yanınızdayken, otopsi raporunda söylenenlerin aynısını söylediniz."

"Bu doğru değil."

"Clay, adli tıpla ilgili bilgileri nasıl uydurdun?"

-Sadece soruşturmaya yakın olanlar mı biliyordu?"

Çıktıya bakıyor.

"Devam et Clayton," diye nazikçe ısrar ediyorum. Adrenalin kanımda zonkluyor. Bu müthiş bir şey. Reytingler çılgınca olacak. Ama heyecanımın altında, başka bir his oluşuyor. Şu anda düşünmek istemediğim - düşünemediğim- bir şey.

Clayton aniden tamamen boşluğa düşmüş gibi görünüyor. Orada öylece oturan bir kabuk. Bomboş. Gözleri uzaklara dalmış, sanki tüm varlığı zamanda bir solucan deliğinden aşağıya, yirmi dört yıl önce Şeytan Köprüsü'nün altındaki karanlık ve soğuk bir yere kaymış gibi.

"Clayton?"

Göz kırpıyor. Sonra çenesini ovuşturuyor.

"Söyledikleriniz doğru değilse, yapmadıysanız tüm bu ayrıntıları nasıl bilebilirdiniz?"

"Bu . . . öylece aklıma geldi. Aklıma geldi. Ve söylemek istedim. Hepsini."

Hâlâ çalıştığından emin olmak için kayıt cihazıma bakıyorum ve "Neden bunu söylemek istedin? Suçunu kabul etmene ne sebep oldu? Neden duruşma yok?"

"Hapse girmek istedim."

Ona bakıyorum. Göz ucuyla pencerenin dışındaki nöbetçinin saatini kontrol ettiğini fark ediyorum. Bekçi bana iki dakika işareti yapıyor. Gerginlik artıyor.

"Neden?"

"Ben kötü bir adamım Trinity." Bana o kadar dikkatle bakıyor ki, sanki kafamın içine girmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bedenime. Sandalyemde rahatsızım. Gardiyana bakıyorum.

"Ben hasta, hasta bir adamım. Kontrol edemediğim bağımlılıklarım var." "Çocuk pornosu bağımlılığı mı?"

"Ve alkol. Kızların, gençlerin yanında hissettiğim uyarılmayı uyuşturmak için içki kullandım. İçimde yaşayan ve beni kontrol eden o parçamı, o canavarı köreltmek için kullandım."

"Leena'nın hakkında yazdığı gölge mi?"

Başını sallıyor. "İki parçaydım. Tahrik olan ve kötü şeyler isteyen şeytani gölge parçam. Ve arzularımın kötü, yanlış olduğunu bilen mantıklı iyi yanım. İyi tarafım bağımlılıklardan kurtulmak için bir profesyonelden tıbbi yardım istedi. Ama boşunaydı. İçimde bir şeytan var Trinity. Bir kötülük. Hastalıklı bir sızıntı. Ve hayal kırıklığına uğrattığım kendi tatlı Lacey'im o çocuk seksi fotoğraflarını gördüğünde, ben Ona geri dönmeyi denemeye bile başlayamadım. Eski hayatıma. O sayfayı silip yeniden başlamaya kalkışmamın hiçbir yolu yoktu. Ve içimdeki şeytanı görebilen, beni hapse isteyen o dedektiflere baktım ve aniden anladım. İçeri girmeliydim. Parmaklıkların arkasına gitmeliydim. Kilit altında olmak *istedim*. Etrafımdakileri kurtarmak için. O çocukları kurtarmak için. Kendi çocuğumu korumak için. Kendimi kötülüğün ayartmalarından uzak tutmak için."

Yutkunuyorum, aniden garip bir merhamet duygusuyla doluyorum ve bu beni derinden rahatsız ediyor. Boğazımı temizliyorum.

"Yani itiraf mı ettin? Leena Rai'yi öldürmekle ilgili bu detayları uydurdun mu?"

Başını sallıyor. Bu sertleşmiş adamın gözlerinde gerçek bir acı var. Benimle oyun mu oynuyor? Gardiyan cama vuruyor. Gerginlik daha da artıyor. Çabucak, "Peki neden duruşma yok?" diyorum.

"Çünkü duruşma yalanımı ortaya çıkarabilirdi. Çünkü doğrudan hapse girmek istiyordum. Çünkü bir daha asla kötü şeyler hakkında konuşmak istemedim. Ölmek istedim. Ama ölmek de istemedim, çünkü bu çok kolaydı. I . . . Yardım isteyen yanı mı? O parçam cezalandırılmamı istiyordu. Uzun, çok uzun bir süre."

"Peki neden şimdi Clay? Neden bunu dünyaya şimdi söylüyorsun? Ne istiyorsun?"

Kapı açılıyor.

"Zaman doldu, Pelley," diye bağılıyor gardiyan.

"Özgür kalmak istediğin için mi? Artık hapisten çıkmak mı istiyorsun?"

"Sadece gerçeğin ortaya çıkmasını istiyorum." Gözlerimi tutuyor. "Herkesin, yaptıklarının bedelini ödememiş bir katilin hâlâ serbest olduğunu bilmesini istiyorum. Belki tekrar öldürmüştür bile."

Muhafız Clayton'ı dışarı çıkarır. Kapı kapandı. Camdan onları izliyorum. Omzunun üzerinden geriye bakıyor. Sadece bir dakikalığına. Köşeyi dönüp kaybolmadan önce.

Ya benimle bir keman gibi oynuyor.

Ya da gerçek bu.

Sadece benim ve dünyanın bunu bilmesini istiyor.

REVERB

DALGALANMA ETKİSİ

ŞİMDİ

19 Kasım Cuma. Günümüz.

Darren karısının çalışma odasının kapısında durmaktadır. İçerideki ışıklar karartılmış ve ocakta gazlı bir ateş parıldıyor. Leena Rai cinayet podcast serisinin henüz yayına giren üçüncü bölümünü tekrar dinliyor. Darren endişelidir. Bu, o bölümü dördüncü kez tekrar edişi. Karısı tamamen Clay Pelley'in fısıltılı, kağıt gibi sesine kaptırmış görünüyor. Darren'ın orada olduğunu fark etmiyor. Ya da belki de onun varlığının farkında ama umursamıyor.

Kızları üst katta uyuyor. Midesi düğümleniyor.

Kafası karışmış, çelişkili duygular göğsünde çalkalanıyor ve kabarıyor. Kendini bildi bileli Maddison Walczak'ı seviyordu. Hatta belki de anaokulundan beri. Anaokulu öğrencisi gibi. On iki yaşından beri ise kesinlikle daha erkekçe, cinsel bir şekilde. Ona göre Maddison her zaman etrafındaki en güzel, en zeki, en eğlenceli kızdı. Onunla dalga geçtiği ya da onu tamamen görmezden geldiği popüler kız-ego evresinde bile. O zaman bile, Maddy'nin ilk cinsel fethi olacağını hararetle hayal etmişti. Öyle olmamıştı ama sonunda onun elini kazanmıştı. Sonunda onun gizli cazibesine kapılmıştı.

Karısı aniden öne doğru eğilir ve hoparlörün sesini açar.

Neden şimdi Clay? Neden bunu dünyaya şimdi söylüyorsun? Ne istiyorsun? Özgür kalmak istediğin için mi? Hapisten şimdi mi çıkmak istiyorsun?

Ben sadece gerçeğin ortaya çıkmasını istiyorum. Herkesin hala yaptıklarının bedelini ödememiş bir katilin serbest olduğunu bilmesini istiyorum.

TEMA MÜZİĞİ YUMUŞAK BİR ŞEKİLDE BAŞLAR

TRINITY: Peki Clayton Pelley Ullr bon re gecesi Leena Rai ile gerçekten cinsel ilişkiye girmediyse, Maddy Walczak neden yalan söyledi? Neden onları seks yaparken gördüğünü söyledi?

Maddy STOP düğmesine basar. Sessizce oturur.

Darren odaya girer. Ellerini Maddy'nin omuzlarına koyar.

"Yalan söylüyor," diyor Darren. Karısının boyun kasları gergin, metal gibi sert. Onlara masaj yapmaya başlar ve kadın hareketsiz oturur. Adam karısının geri çekilmesini bekliyor. Ama kadın çekmiyor. Bu alışılmadık bir durum. Göğsündeki endişe boğazına doğru yılan gibi kıvrılıyor. Anıları, Rachel ve Dedektif Luke O'Leary tarafından sorgulanmak üzere teker teker Bay Pelley'nin sınıfına çağrıldıkları o güne geri çekilirken, zamanın kendi üzerine katlandığını hissediyordu. Ve daha sonra resmi ifade vermek üzere karakola çağrıldıkları güne.

"O görüşmelerde yalan mı söyledin Maddy?" diye soruyor sessizce. Kız ona bakar. "Söyledin mi?"

Yutkunuyor.

Sandalyesini döndürür ve onun dokunuşunun altından çıkar. Odadan dışarı çıkıyor. Adam arkasından bakakalır.

Yalan söylediğini biliyor.

Neden yalan söylediğini biliyor. Çünkü Maddy ondan bunu istemişti.

Darren daha da endişelenir. Çünkü Maddy'nin şu anda nasıl bir oyun oynadığını bilmiyor.

Eileen Galloway podcast'in üçüncü bölümünü dinliyor. Evde yalnızdır. Kocası Rex, genellikle bu saatte olduğu gibi bardadır. Eileen gittikçe uzayan bir atkıyı harıl harıl örmektedir. Çok uzun. Ama strese iyi geliyor. Zaten gergin bir kadın. Ve şimdi de bu podcast hikayesi için endişeleniyor. Çünkü her zaman kızı Beth ve diğerlerinin bir şeyler sakladığını düşünmüş. Bir erkeği koruyorlardı. Bundan emin. Daha hızlı örüyor. Bir ters, bir düz, bir ters, bir düz . . .

Az önce Clayton Jay Pelley'in itirafını dinlediniz. Kelimesi kelimesine kendi sesinden, polis tutanaklarının bir kopyasından okundu. Bu sözler siyah beyaz bir kayıt. Clayton'ın o gece sorguda Dedektif Rachel Walczak ve Luke O'Leary'ye söylediklerinin birebir kopyası. Bunlara eşlik eden ses ve görüntü de var.

TEMA MÜZİĞİ YÜKSELİYOR

Bu yüzden hepinize şu soruyu soruyorum: Sizce Clayton'ın karısını ve çocuğunu kendisinden korumak için sahte bir itirafta bulunmuş olması gerçekten mümkün mü? Kendini parmaklıklar ardına kilitlemek, gelecekte çocuklarına zarar vermesine neden olabilecek dünyevi cazibelerden uzak tutmak ? Clayton'ın bu bağımlılığı, tıbbi yardım alarak gerçekten kurtulmaya çalıştığı ama başaramadığı bir hastalık, bir bela mıydı? Bu kadar mı? Yirmili yaşlarındaki Clayton Jay Pelley'in gizli bir çocuk pornosu bağımlısı ve okulda havalı çocuk öğretmenini oynayan işlevsel bir alkolik olduğunu mu? Leena Rai'ye özel ders veren ve onun tarafından idolleştirilen genç, canlı ve yakışıklı bir adam mı? Ama ona hiç cinsel saldırıda bulunmadı ya da onu öldürmedi mi?

TEMA MÜZİĞİNİN SESİ ARTAR

Ve eğer durum buysa, eğer şimdi doğruyu söylüyorsa, eğer Ullr bon re gecesi Leena Rai ile cinsel ilişkiye girmediyse, Maddy Walczak neden yalan söyledi? Ve eğer Maddy Walczak yalan söylediyse, bu Beth Galloway'ın yalan söylediği anlamına mı gelir? Peki ya diğer çocuklar? hikayelerini düzeltmeye çalıştılar mı?

Ve bir kez daha sormak zorundayım: Clayton neden şimdi konuşuyor? Clayton Jay Pelley'in bundan çıkarı ne?

Dışarıda bizi dinleyen biri cevabı biliyor olabilir. Birileri bir şeyler biliyor olmalı. Herhangi bir katkınız olursa lütfen arayın. Ve gelecek haftaya ayarlayın-

Eileen ileri uzanır ve STOP düğmesine basar. Uzun bir süre oturup düşünür. Sonra telefonuna uzanır. Bardaki Rex'i arar.

Granger Raven's Roost'a geri dönmüştür. Akşam yemeğini orada yemiş ve barda Rex Galloway ve diğer birkaç kişiyle birlikte bir bira daha içiyor. Kısa süre önce yayına giren podcast'in üçüncü bölümünü dinlerken başları öne eğik. Granger eve gitme konusunda isteksiz. Tüm bu olay ortağını garip bir yere geri çekmiştir. Podcast'in bunu ona yapacağını biliyordu. Ayrıca mutsuz. Sinirli. Rachel'in bakımevindeki Luke O'Leary'yi görmeye gidip gitmediğini merak ediyor.

Bölüm biterken Granger Trinity için "Lanet kadın," diye mırıldanıyor. Birkaç biradan fazlasını içmiştir, bu da muhtemelen bisikletiyle eve dönemeyeceği, kasabada yatmak zorunda kalacağı ve daha iyi olmaya ve Rachel'in yanında olmaya odaklanması gereken bir zamanda Rachel'la aralarının daha da kötüleşeceği anlamına gelmektedir. "Tüm bunları gündeme getirmek, bu kasabanın kolektif ruhunu bozuyor."

Rex yavaşça, alaycı bir gülümseme verir. "Sarhoş bir psikiyatrist gibi konuştun."

"Beth bunu dinliyor mu?" Granger soruyor. "Katılıyor mu?"

"Evet, Trinity ile konuştu bile. Dusty Peters'ın da konuştuğunu söyledi."
"Beth Trinity'yle çoktan konuştu mu?" Granger tekrarlıyor. "Johnny hiç Ben. söylemedi
"

Rex omuz silkiyor. "Sanırım o röportajlar henüz düzenlenip yayınlanmadı.
Eileen de dinliyor. Eminim şu anda tüm kasaba dinliyordur." "Ülkenin yarısıyla birlikte, bu tür şeyleri eğlence adına." Granger bir yudum daha alıyor. "Sence hapishanedeki o serseri şimdi ne diyecek? Sence Maddy'nin neden yalan söylediğine dair bir varsayımda mı bulunacak?"

"Cehennem bilir. Peki ya Rachel? Onunla henüz görüşülmedi mi?"
Granger birasının son damlasını da yutup boşunu tezgâha bırakıyor.
"Hayır. Ve da." "Peki ya Maddy?"

"Hiçbir fikrim yok. Maddy bizimle iletişim kurmamak için elinden geleni yapıyor." Rex onun bakışlarını tutuyor ve Granger vücudunun kaşındığını hissediyor.

"Maddy, Rachel'ın yıllar önce yaşadığı ilişki yüzünden hâlâ kafası karışık mı? Leena Rai davasına bakan RCMP polisiyle?"

Granger homurdanıyor. "Her neyse, zaman geçtikçe daha da acılaşıyor gibi görünüyor. Ve bu podcast kesinlikle Maddy'nin içindeki eski duyguları canlandırıyor olmalı, ki bu da yardımcı olamaz."

Granger'la terapi seansları sırasında Rachel ona yıkılan evliliğinden bahsetti. Jake'le ilgili duygularından. Luke O'Leary'ye gerçekten ne kadar değer verdiğinden. Granger bu kadarını biliyor. Rachel'ın evliliğinin sona ermesiyle derinden mücadele ettiğini de biliyor. Bu onun kimliğinin altını oymuştu. Benlik duygusunu. Ve Leena Rai davasıyla daha da kötüleştii. Tüm bunlar yüzünden işe odaklanmakta zorlanmaya başladı. Bazı aptalca kararlar aldı, birden fazla kez kendini kaybetti. Bu da işteki sorunlarını artırdı. Polis şefliğine hızlıca atanmasıyla ilgili kızgınlıklar su yüzüne çıkmaya başladı. Personel onu sabote etmeye başladı -ya da o öyle sanıyordu. Ve bir gün aniden Rachel kendini yataktan çıkamaz halde buldu. Klinik depresyon teşhisi kondu. Malulen izne çıkarıldı. Terapi zorunlu kılındı. Onunla terapi. Bu ona terfiye mal oldu. Sonunda istifa etti.

Sahip olduğu her şeyi vadideki o araziye satın almak ve Green Acres'i kan ve terle organik bir çiftliğe dönüştürmek için harcadı. Yaz aylarında çiftçi pazarlarında sebze satmaya başladı. İçindeki şeytanlar ona sataştıkça huzur bulmaya başladı. Granger ona

Sıcak bir yaz günü bir şeyler içmek için dışarı çıktığında şehir merkezindeki çiftçi pazarında onun tezgâhına rastladı. Terapi sırasında ona aşık olmuş, ama tabii ki harekete geçmekten kaçınmıştı. Ama doktor-hasta ilişkileri ermişti. O gün bronzlaşmış ve doğal bir güzelliğe sahipti. Mutluydu. Her şey birbirini izledi. Sonunda Granger kısmen emekli oldu ve onunla birlikte yaşamak için Green Acres'e taşındı.

Ve şu anda, sarhoş bir haldeyken, sanki her şey pamuk ipliğine bağlıymış, Trinity Scott'ın çiftliğin kapısını ve Leena Rai davasının yeniden ortaya çıkmasıyla yıkılmayı bekliyormuş gibi hissediyor.

Rex barın mutfağına çağrılır ve Granger derin düşüncelere dalar.

Zihni, oğlunu kendisine ait olmayan bir askeri ceketı yıkarken bulduğu güne geri dönüyor. Johnny, şenlik ateşinin yakıldığı hafta sonundan sonraki Pazartesi öğleden sonra, Leena Rai adlı bir öğrencinin kaybolduğu haberinin ertesi günü ceketı çamaşır makinesine koyuyordu. Ceketin üzerinde kan vardı. Çamur ve kan.

Johnny o gece eve geldiğinde Beth uyumaktadır. Yatağa tırmanır ve kolunu karısına dolayarak yakınına sokulur.

"Üçüncü bölümü dinledin mi?" diye soruyor karanlığa doğru.

Johnny uzun bir süre sessiz kalır. Dışarıda rüzgâr esmektedir. Sabaha kadar kar yağıp yağmayacağını merak eder. Sonunda, "Maddy yalan mı söyledi, Beth?" der.

Karısının vücudunun gerildiğini hissederek. Karanlıkta sessiz kalır.

Rüzgar dışarıda daha yüksek sesle ısıık çalıyor. Bir yerde bir kepenk patlıyor.

"Clay Pelley'i gerçekten Leena'yla sevişirken gördün mü?"

"Siktir git Johnny," diye fısıldıyor.

İçinden şok dalgaları geçiyor.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyor, gözleri karanlıkta parlıyor. "Bunu bana sormaya nasıl cüret edersin?"

"Yani, belki Maddy sana yalan söylemiştir. Ya da-"

"Yoksa ne? İkimiz de mi uydurduk? Gerçekten bu kadar ciddi bir konuda yalan söyleyeceğimi mi düşünüyorsun? Bunca yıldır burada oturup, bir adamın kısmen arkadaşımı uydurduğum bir şey yüzünden hapse girdiğini bildiğimi mi?" "Bay Pelley itiraf ettiği için hapse girdi, Beth. İtiraf ettiği için değil.

Sen. Ve şimdi herkes bunun sahte bir itiraf olup olmadığını konuşuyor,

Hepsi bu. Belki de Leena'yla ormanda hiç yatmadı. Belki Maddy yalan söylemiştir."

"O bir sapıktı. O bir pedofildi. Çocuk pornosu bağımlısıydı. Bir seks suçlusu. Podcast'te kızlardan ve gençlerden tahrik olduğunu söylediğini duydunuz. Bir keresinde bana asılmıştı."

"Bana hiç söylemedin."

"Unutmak istedim"

"Hiç kimseye söyledin mi?"

"Hayır. Söylemedim."

"Maddy bile mi?"

"Özellikle Maddy değil. Ama Leena? O kolaydı. Sevgiye ihtiyacı vardı. İhtiyaç duyulmaya ihtiyacı vardı ve o sürünge bundan faydalandı. İtirafın doğru olduğuna tamamen inanıyorum. Kelimesi kelimesine." Bir süre sessiz kalır. Rüzgârı dinliyorlar. "Ama Leena'nın kolay biri olduğunu biliyorsun, değil mi Johnny?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Beğenilmek için o kadar çaresizdi ki her şeyi yapar, bekaretini kaybetmeye o kadar aç olan herhangi bir erkek için bacaklarını açar ve bunu kiminle yaptığını umursamazdı."

Johnny hasta hissediyor. "Yaptığın şeyi söylediğine inanamıyorum." Sessizlik.

Gözlerini kapatıyor. Dünyası yavaş ve siyah bir sarmalın içinde dönüyor gibidir. Kendisini bir lavabonun etrafında dönen, bir gidere doğru çekilen, musluk deliğine yaklaştıkça giderek daralan daireler çizen suyun içindeki bir enkaz parçası gibi hissediyor.

Çamur ve kanla kaplanmış askeri ceketini çamaşır makinesine tıktırırken babasının kapı aralığından kendisini izlediğini fark ettiği günü düşünüyor.

Bu arada, ülkenin öbür ucunda, Toronto'nun kenar mahallelerindeki bir kasabada, yetmişli yaşlarının başında bir kadın olan Jocelyn Willoughby, kırklı yaşlarının sonundaki kızıyla birlikte oturuyor. Yaşlı kadın, Leena Rai cinayeti podcast'ini dinlerken bir yandan da tespih çekiyor. Gerçek suçlara her zaman bağımlı olmuştur. Tespih sadece rahatlamak için orada, dinlerken elleriyle yapacağı bir şey.

Genç kadın -kızı Lacey- erken başlangıçlı demansın son aşamalarında. Şu anda bir bakım evinde. Lacey artık kendi ailesinin üyelerini tanıyamıyor. Yutkunmakta ve yemek yemekte zorlanıyor. Artık yürüyemiyor. Evin dışında kar fırtınası şiddetleniyor ve alçak pencerelere kar yığınları yığıyor, bu yüzden Jocelyn geceyi kızının odasında geçiriyor. Toplu taşıma saatler önce durdu.

Odaya bir hemşire girer. Jocelyn'e merhaba diye mırıldanır ve hastasını kontrol etmek için yanına gider. Lacey'nin nabzını ölçüyor.

Lacey cevap vermiyor. Mışıl mışıl uyuyor. Jocelyn kulaklıklarını çıkarır ve hemşireye gülümser. Hemşire Lacey'nin kolundaki serumu kontrol .

"Dinlediğiniz şey nedir?" diye sorar hemşire dostça, sohbet eder bir tonda.

"Podcast. Gerçek suç. Genç bir kızın katili hapiste ve sonunda dava hakkında konuşuyor."

"Oh, batıdaki cinayeti mi kastediyorsun? Twin Falls'daki mi?"

Jocelyn'in içini bir şaşkınlık kaplar. "Evet. Leena Rai cinayeti."

"Gündüz hemşirelerinden biri bana bundan bahsediyordu. Beni kendine bağladı. Herkes dinliyor. Bence Clayton Pelley doğruyu söylüyor. Bahse girerim o polisler bir şeyler saklıyorlardı. Eminim onu itirafa falan zorlamışlardır ve bu ortaya çıkacaktır."

Jocelyn ağzından çıkmadan önce kelimeleri düşünmüyor bile - sadece söylüyor, söylemesi gerekiyor. "Lacey onunla evliydi." Hemşirenin elleri hareketsiz kalır. Bakışlarını yataktaki Lacey'ye çevirir, sonra Jocelyn'e döndü. "Sen *ciddi* misin?"

O da başını sallar.

Hemşire bakar. "I . . . Vay canına, bu çok zor olmalı. Nasıl . . . Yani-"

" yok. Bir şey söylemene gerek yok. I . . . Sadece bu konuda hiç konuşmadım. Ve şimdi ..." Kızına bakarken sesi soluğu kesilir. Şimdi Jocelyn'in sadece bir bağ hissetmeye ihtiyacı var. Biriyle, herhangi biriyle. Bu sadece gece hemşiresi olsa bile.

"Clayton Jay Pelley... damadınız mı?"

"Öyleydi. O ve Lacey eskiden yaşadığımız Terrace'da tanıştılar. Clay'in yönetilmesine yardım ettiği bir Hristiyan gençlik kampında tanıştılar. Lacey o zamanlar on dokuz yaşındaydı, okulu yeni bitirmişti ve Clay'e vurulmuştu. Kocam ve ben ilişkimizin yoğunluğu konusunda endişeliydik. Ama kızlar gibi

Clay'in büyüleyici biri olduğunu söyledi. Yani Ted Bundy'nin çekici olması gibi. Parafili olan bu narsist sosyopatlar. . tamamen yanlış olan şeyleri görmenizi ve bunlara inanmanızı sağlayabilirler. Güvenmenizi sağlarlar."

"Clay o zamanlar alkolik miydi?"

"Ara sıra sosyal ortamlarda -barbekülerde- aşırı derecede içki içerdi. Piknikte. Kır . Ama o zamanlar toplumumuzdaki pek çok insan içiyordu. O noktada bunun gerçek bir sorun haline geldiğinden hiç endişe etmedik." Jocelyn kızının uykusunda nefes alışını izlerken bir süre sessizce oturuyor. "Twin Falls'ta her şey kötüye gitti. Sanırım bir insan, işler kötüye gitmeye başlayana kadar bir hastalığı ancak bu kadar uzun süre gizleyebilir ve rol yapabilir." Boğazını temizliyor. "Clay tutuklanıp suçlandıktan sonra Lacey ve bebeği Terrace'a götürdük, sonra da toparlanıp hepimiz doğuya taşındık. Her şeye yeniden başlamak için."

"Vay canına. Ben . . . Özür dilerim." Hemşire Lacey'ye tekrar bakar ve Jocelyn kadının Lacey'nin tüm yaşadıkları yüzünden hafızasını, aklını kaybetmiş olabileceğini düşünüp düşünmediğini merak eder. Belki de durum budur. Belki de erken bunama Lacey'nin sonunda kaçış yoludur.

Hemşire, "Onun düşündüğümü söylediğimde, ben-" diyor.

"Ben de onun yaptığını sanmıyorum." Jocelyn sessizleşir. Hemşire gitmiyor. Sanki Jocelyn'in aklından çıkarmak istediği başka bir şey olduğunu sezmiş gibidir.

Jocelyn sonunda sessizce, "Lacey yalan söyledi," dedi. "Bana polise yalan söylediğini söyledi."

"Ne demek istiyorsunuz?" Hemşire yavaşça Jocelyn'in yanındaki sandalyenin kenarına oturur. Kancaya takıldı. İlgiyle öne doğru eğilir.

"Clay, Lacey'i mazeret olarak gösterdi. Dedektiflere şenlik ateşinin yakıldığı gece dokuz civarında evde olduğunu söyledi. Ve öyleydi. Evde sarhoş olmuş. Kulübesinde. Lacey dedektiflere eve ancak ertesi sabah 3:42'de geldiğini söyleyerek yalan söyledi."

"Ama ... evde olsaydı Leena'yı öldürmüş olamazdı."

"Biliyorum."

"Neden yalan söyledi?"

"Kendini koruması gerekiyordu. Onun götürülmesine ihtiyacı vardı."

Hemşire bakıyor. Bir rüzgâr kar tanelerini pencereye . Yavaşça, "Kimseye *söylediniz* mi?" diye sorar.

Jocelyn elindeki tespihe bakar. Bunca yıldır sakladığı bu sır yüzünden Tanrı'nın onu cezalandıracağına inanmaktadır. Ama Clay Pelley bir

Kötü arzuları olan günahkâr bir adamdı. Hapse girmesi doğrudu. Bunun nedenleri tam olarak doğru olmasa bile.

Hemşire bastırıyor. "Peki ya bebek-Lacey'nin küçük kızı Janie Pelley? O biliyor mu? Yani, bu podcast-herkes bundan bahsediyor. Eğer bilmiyorsa, annesinin kim olduğu ve annesinin babası hakkında yalan söylediği ortaya çıkabilir."

"Eğer ortaya çıkarsa, o zaman belki de bu Tanrı'nın isteğidir."

Hemşire sessizce oturmuş, yataktaki Lacey'i izlemektedir. Zaman uzuyor gibidir. "Gerçeğin her zaman ortaya çıkmanın bir yolu vardır." Jocelyn'e bakar. "Neden bana söyledin?"

Jocelyn derin ve titrek bir nefes alır. Neden olduğundan emin değil. O sadece

Yaptım.

"Bazen," diyor hemşire, "sırlar çok büyük ve çok ağırdır. sonsuza kadar içeride kalırlar. Bedenin onları serbest bırakması gerekir. Zihin isteksiz olsa bile beden bir yolunu bulur." Hemşire Jocelyn'in eline uzanıyor. Dokunuşu yumuşaktır. "Hepimiz hayatta kalmak ve kızlarımızı korumak için elimizden geleni yapmalıyız. O anda yapabileceğimiz en iyi şekilde."

"Sen bir anne misin?"

Başını salladı. "İki kız."

Liam Parks tavan arasından bir kutu negatif getiriyor. Kutuyu fotoğraf stüdyosuna taşır. Işık kutusunun ışığını yakar ve tezgahına oturur. Bir film şeridi çıkarır, büyüteçine uzanır. Küçük büyütülmüş merceği filmin üzerine koyar, eğilir ve gözünü büyüteçten ayırmaz. Merceği yavaşça film şeridi üzerinde hareket ettirir. Geçmiş, negatif tonlarda canlanır. Şenlik ateşinin önünde bir grup çocuk. Diamond Head'in üzerindeki ayın görüntüleri. Rus roketinin 14 Kasım 1997 Cuma günü saat 21:12'de dünya atmosferine oluşan kuyruklu yıldız benzeri çizgiler. Ullr'ın kurban edildiği gece. Leena'nın öldüğü gece.

Yine podcast dinliyor. Bu onu yiyip bitiriyor.

O gece çektiği birçok film rulosundan bir şerit negatif daha tararken, Dedektif Luke O'Leary'nin sesi zihninde canlanır.

Şenlik ateşinde fotoğraf çektin mi Liam? Kalabalığın?

I . . . Kamerayı ve içindeki filmi kaybettim. I . . . Sarhoş oldum ve bir çadırda uyandım ve kamera gitmişti. Okul fotoğraf makinesiydi. İmzalamıştım ve çalınmıştı.

Büyüteçle Leena ve Bay Pelley'nin bir kütüğün üzerinde oturduğu görüntünün üzerinde durur. Podcast'te dinlediği ses hakkında düşünür.

Leena Rai'ye cinsel saldırıda *bulunmadım*. . . Ve onu öldürmedim.

Eğer sen , kim yaptı? Zaman doldu, Pelley.,
gidelim.

Her kim yaptıysa, katili hala .

Liam bir grup kızın yer aldığı başka bir resme daha da yakından bakıyor. Resimdeki kızlar Maddy Walczak, Natalia Petrov, Seema Patel, Cheyenne Tillerson, Dusty Peters ve Beth Galloway. Büyüteci aniden bir kolyeyi odak noktasına getirince kaşlarını çatıyor. Gümüş telkari içine yerleştirilmiş mor bir taş var. Taş şenlik ateşinden gelen ışığı yakalıyor. Liam arkasına yaslanır.

Bu fotoğrafı çekmesinden sadece saatler sonra Leena Rai cinsel saldırıya uğradı, darp edildi ve ardından boğuldu. Ve podcast'ten, ölü kızın saçlarına karışmış mor taşlı gümüş bir madalyon olduğunu biliyor. Ama bu fotoğrafta onu takan Leena değil.

Liam'ın kalbi göğsünde güm güm atıyor. Maddy bu yüzden mi ondan kamerası çalınmış gibi davranmasını istemişti? İsteddiğini yaparsa kız arkadaşlarından birini baloya götürmeyi teklif etti. O da yalan söyledi. Onun gibi bir çocuk başka nasıl bir kız bulabilirdi ki? O zamanlar, hediye edilen atın ağzına bakacak değildi. Ayrıca okuldaki en popüler ve havalı kızlardan birini memnun etmek istiyordu. Maddy.

Şimdi ne yapmalı?

RACHEL

ŞİMDİ

Cumartesi, 20 Kasım. Günümüz.

Kuşluk vakti ve Granger hâlâ eve dönmedi. Dün gece geç saatlerde beni arayıp içkiyi fazla kaçırdığımı ve Rex'in kulübün üst katında tuttuğu dairede kalacağını söyledi.

Yeni suç beyaz tahtamın tepesine Leena'nın bir fotoğrafını yapıştırırken garip bir şekilde uyuşmuş durumdayım. Luke'u ve 1997'de Twin Falls Polis Karakolu'nun hala su ve tren yolu kenarında olduğu dönemde oluşturduğu tahtayı düşünüyorum. Kalbim acıyor. Onu gördüğüme sevindim ama bu, göğsümde her şeyi çiğ ve canlı hissettirdi.

Leena'nın fotoğrafının altına, saçında bulunan madalyonun resmini yapıştırdım. Madalyonun fotoğrafının yanına, Maddy'nin çekmecesinden aldığım şenlik ateşindeki kızların resmini koyuyorum. Bir Sharpie kalemine uzanıyorum ve madalyon ile kızlar arasına bir çizgi çekiyorum. Kızların resminin altına da şöyle yazıyorum: *Bunu Liam mı vurdu? Yalan mı söyledi? Neden? Başka hangi fotoğrafları çekti?*

Daha sonra ceketin, günlük sayfalarının, şiir kitabının, kanlı sırt çantasının, Leena'nın Nike ayakkabısının ve çantada ya da kayaların arasında bulunan diğer eşyaların fotoğraflarını yapıştırıyorum. Bunları, Leena'nın kafatasının arkasındaki çizme izi ve yüzündeki termal yanıklar da dahil olmak üzere bazı otopsi görüntüleriyle takip ediyorum.

İşimi incelemek için geri çekiliyorum ama Luke hâlâ beynimdeki tüm boşluğu dolduruyor. Ve kalbimi. Tüm vücudumu.

Maddy ailemizin dağılmasından Luke'la olan kısa kaçamağımı sorumlu tuttu. Maddy'nin işini bu kadar kolaylaştıran şey, ara sokağın önünden dönen arabadakilerin Cheyenne ve annesi olmasıydı. Farları Luke ve beni karanlık bir sahnedeki aktörler gibi aydınlatan araba. Ve

o ışıklara suçlu aşıklar gibi bakardık. Ki öyleydik. Kısa bir süre. Ve Cheyenne, tabii ki, ertesi gün okulda Maddy'ye söyledi. Maddy de Jake'e söyledi. Bana patlamak ve kendi kaçamağına dönmek için ihtiyacı olan bahane buydu.

Ve şimdi Jake ve sevgilisi yine de gittiler. Ta Yeni Zelanda'ya, sonunda evlendikleri ve şimdi yeni karısının ailesinin yanında yaşadıkları yere. Ve Jake'in Maddy'nin çocuklarıyla aynı yaşlarda yeni bebekleri var. Tüm bunlar Maddy'nin acısını besledi.

Belki de her şey kendimi babama kanıtlama ihtiyacımla ve aileme bakma pahasına işime çok fazla zaman ayırmamla başladı. Erkek olsaydım da aynı şekilde hisseder miydim?

Belki de bazı evlilikler yanlış gidiyordur ve suçlanabilecek belirli bir şey yoktur.

Şenlik ateşinin ışığı tenlerinde altın renginde parlayan Maddy ve kız arkadaşlarının görüntüsüne bakıyorum. Zamanın kehribarına kilitlenmiş güzel genç yusufçuklar. Çok fazla vaatle dolu. Pek çok hayalle. Bir zamanlar benim olduğum gibi.

Gerçeği takip et, Rache. Acıtsa bile. Seni istemediğin bir yere götürse bile. Çok geç değil. Gerçek seni özgür kılar. İltihaplanan sırlardır. Sen onları gömdüğünüzü, bir şekilde onlardan kurtulduğunuzu sanırsınız, ama onlar lanet olası bir kanser gibidir. Düştüğünüz anda, yorulduğunuz anda yeniden büyümeye başlar ve sizi yakalar.

Luke haklıydı. Bu dava hepimizin içine biraz hastalık tohumları ekti. Hayatımıza devam ettiğimizi düşünsek de kanser geri döndü.

Birden bir şey dikkatimi çekti. Export "A" sigara paketinin fotoğrafı. Ve çakmağın. Clay Pelley sigara içmezdi. Bildiğim kadarıyla içmezdi. Peki Leena bu termal yanıkları nasıl aldı?

Köprünün altında mı yaktı? Clay sigarayı ondan aldı ve sonra burun deliğinde mi yoksa alnında mı söndürdü? Hangisi önce oldu? Hangisi olursa olsun, sigaranın yanan ucunu derisine bastırıp o derin yanıklara neden olan eylem sigarayı söndürmüş olamaz mıydı? Leena, Clay'in onu tekrar yakması için başka bir sigara yakmış olamazdı. Belki de yakmıştır. Olay yerinde sigara izmariti ya da izmariti bulamadık. Bulmuş olsaydık bile, DNA 1997'de bugünkü gibi kullanılmıyordu. Ama bildiğim bir şey var ki, Clay yanıkları asla tatmin edici bir şekilde açıklamadı. Ve Clay sigara içmiyordu.

Bir not defterine uzanıyorum ve bunu not ediyorum. Ceketle ilgili bir not daha alıyorum. Clay'e, kan lekeleri hâlâ görünür durumdaysa ceketini neden yıkadığını ve karısına asması için eve getirdiğini sormak istiyorum. Bunun yerine neden bir yere atmayı denemediğini bilmek istiyorum. Çünkü aklıma yatmıyor.

Ofisimin kapısının tırmalandığını duyuyorum ve Scout'u dışarıda bıraktığımı fark ediyorum. Kapıyı açtım ve onu içeri aldım. Tüylerini karıştırıyorum, sonra köpek yatağına yerleşirken telefonuma uzanıyorum.

Parks Fotoğrafçılık ve Tasarım için bir arama yapıyorum. İletişim numarasını buluyorum, saatimi kontrol ediyorum, sonra çeviriyorum.

Telefon ikinci çalışında açıldı. "Ben Liam Parks."

Bir anda eski soruşturma moduna geri döndüğüm için damarlarımdan adrenalin fışkırıyor. Bu davayı yeniden açıyorum. En azından aklımda. Ve sorularımı hazırladığımda, Clay Pelley'i görmeye gideceğim.

"Liam, merhaba, ben Rachel Hart. Leena Rai öldürüldüğünde ben Dedektif Rachel Walczak'tım. Dedektif Luke O'Leary ve ben seninle okulda şenlik ateşi gecesi hakkında konuşmuştuk, hatırlıyor musun?"

Uzun bir sessizlik oluyor, o kadar uzun ki telefonu kapatmış olabileceğini düşünüyorum. "Liam?"

Boğazını temizliyor. "Neden aradığınızı biliyorum," diyor. "Podcast'i dinliyordum. Hepimiz dinledik. I . . . Clay Pelley'nin onun yapmadığını söylediğini duydum ve ... Onu öldürdüğüne her zaman gerçekten inandım, ama sonra merak etmeye başladım ..." Sesi kesildi.

"Liam? Hâlâ orada mısın?" "Evet.

Evet, oradayım."

"Neyi merak ettin?"

"Araman çok komik. Çünkü dün gece içimi dökmem gereken bir şey olduğunu fark ettim ve Trinity Scott'la konuşmaya hiç niyetim yok. Gerçekten istemiyorum. O sansasyonel şeylerle ilgilenmiyorum. Ve podcast'ten Luke O'Leary'nin bakımevinde olduğunu öğrendim, bu yüzden onunla konuşamadım. Ve-"

"Luke dün vefat etti."

Uzun bir sessizlik daha. "Çok üzgünüm."

"Ben de."

"I . . . Wow." Nefes alıyor. "Biliyor musun, zaman bazı şeyleri değiştiriyor. Bir zamanlar olduğum o güvensiz, küçük inek çocuk değilim. Ve geçen gün karar verdim.

Birine anlatmam gereken bir gece çünkü ... sadece ... çok uzun zamandır içimde birikmiş ve iltihaplanmış. Podcast bölümlerini dinledikten sonra tavan arasına çıktım." Bir duraklama daha. "O gece çektiğim film hala bende."

Sessizce, "Yani kameranız ve filminiz çalınmadı mı?" diye sordum. "Özür dilerim."

Dudaklarımı ıslatıyorum ve tahtadaki kızların fotoğrafına bakıyorum. "Filmin bir kısmını banyo ettin, değil mi?"

"Bir rulo. Evet."

"Parmak izlerinden bazılarını kızlara mı verdiniz?" "Evet. Onlara birer tane verecektim." "Neden onlara?"

"Onlardan etkilenmişim. Onlarla birlikte olmak istedim.

Okuldaki ateşli kızların en ateşlisiydiler. Popüler kızlar."

Göğsüme bir serinlik sızıyor. Gerginlik boğazımı yumruk gibi sıkıyor. Bir sonraki sorumu sormak istiyorum ama cevap için hazır olduğumdan emin değilim. Luke'un sesini kulağıma yakın duyuyorum, sanki şu anda birlikte, bu odada, koluma yumuşak bir dokunuşun gölgesini bırakıyor, bana fısıldıyor.

Gerçeği takip et, Rache. Acıtsa bile. Seni istemediğin bir yere götürse bile.

"Kamera ve filmin çalındığı konusunda neden yalan söyledin Liam?" "Maddy istedi."

Gözlerimi kapatıyorum. Kalbim hızla çarpıyor. "Neden?" Söylemeyi başarıyorum.

"Bay Pelley'nin orada olduğunun duyulmasını istemediğiyle ilgili bir şeyler söyledi."

"Sana tam olarak ne zaman sordu?"

"Şenlik ateşinden sonraki sabah."

"Okul yoktu. Cumartesi günüydü."

"Bisikletle evime geldi. Kapımı çaldı. Ona baskıyı verdim ve bana diğerlerinden ve film rulolarından kurtulmamı ve kamerayı kaybetmişim gibi davranmamı söyledi. Polisin yasadışı bir Ullr kurbanı olduğunu öğrendiğini, muhtemelen çocuklara bunu soracaklarını ve Bay Pelley'in orada olduğunu kimseye söylemememiz gerektiğini söyledi. O zaman anlamamıştım. Leena'nın kaybolduğunu duyana kadar değil. Ama o zaman ona inandım çünkü polisin kızıydı ve

içeriden bilgiye sahipti. Ayrıca istediğini yaparsam Cheyenne'in benimle baloya geleceğine söz verdi."

Yavaş ve derin bir nefes çekiyorum. "Yani negatifler hâlâ sende mi?"

"Evet, var. Onlara bir göz atmak ister misin? Yoksa Twin Falls polisine mi götürüyüm? Ya da belki RCMP'ye? Şu anda polislerin ilgisini çekip çekmeyeceğini bile bilmiyorum. Ama dediğim gibi, onları Trinity Scott'a vermeyeceğim."

Bakışlarım tekrar tahtadaki kızların görüntüsüne kayıyor. İhtiyacım olan şeye sahibim. İhtiyacım olan şeye her zaman sahiptim. Tam olarak görmeyi reddetsem de yüzümdeydi. Görünüşü ve Liam filmi bana verirse nasıl yorumlanabileceğini düşünüyorum. Özellikle de şimdi.

Düşüncelerim Maddy'ye gidiyor. Ve gerçek. Ve yalanlar. Ve sırları şişelemenin, suçluluk duygusunu bastırmanın bir insanı nasıl hasta ve acı yapabileceğini. Başarısız ilişkimizi düşünüyorum.

İltihaplanan sırlar. Bu lanet kanser gibiler.

"RCMP'yi aramalısın, Liam. Her şeyi onlara anlatmalısın. Onlara senden yalan söylemenin istendiğini anlatmalısın."

Telefonu kapattım ve sandalyeme yığıldım. Belki de korkunç, çok korkunç bir şey yaptım. Yanlış bir şey. Ama bir anne çocuğunu korumak için ne kadar ileri gitmeli? Ne zaman durmalı?

Ya bir kızı korumak, etrafındaki herkese zarar vermekle sonuçlanırsa? Ya yanlış adamın neredeyse çeyrek yüzyıl boyunca parmaklıklar ardında kalmasına yol açarsa? İğrenç, kötü bir adam olsa bile mi?

Alnımı ovuyorum. Clay itiraf etti. Nasıl kendime hatırlatmalıyım. Ben inandım. Hepimiz onun sözlerine inandık. Neden inanmayalım ki? Adli kanıtlar eşleşti.

Ayağa kalkıyorum. Pace. Clay'in Leena'nın tam olarak nasıl öldüğünü bilmesine imkân yoktu, tabii orada bulunup yapmadıysa.

Bir aşağı bir yukarı yürüyorum ve podcast'te duyduğum bir şey aklıma gelince olduğum yerde kalakalıyorum. Telefonumu elime alıyorum ve aradığım bölümü buluyorum. İleri sarıyorum, kelimeleri arıyorum. OYNAT'a tıklıyorum.

Mantıklı yanımla arzularımın kötü ve yanlış olduğunu biliyordum. İyi tarafım bağımlılıklardan kurtulmak için bir profesyonelden tıbbi yardım istedi. Ama boşunaydı.

Biraz daha ileri sarıyorum, sonra tekrar OYNAT'a tıklıyorum.

CLAYTON: Ölmek istedim. Ama ölmek de istemedim, çünkü bu çok kolaydı. I . . . Yardım isteyen yanı mı?

Yüksek sesle küfrediyorum, sonra emin olmak için tekrar oynatıyorum. Telefonumu bırakıp dosyalarımı karıştırıyorum. Clay ile yaptığımız röportajın kopyasını buldum. Dikkatlice okudum.

Tutanağın hiçbir yerinde Clay bağımlılıkları için tıbbi yardım almaktan bahsetmedi. Görmezden geldiğimizden değil. Bize hiç söylemedi. Arkama yaslanıyorum.

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyor. Kanımın vücudumda hızla dolaştığını hissediyorum. Clay, küçük bir kasaba olan Twin Falls'ta bağımlılık için tıbbi-profesyonel-tedavi görüyorsa, o zamanlar bu tür şeylerle ilgilenen çok az profesyonel vardı.

O davada yarım kalan işlerimiz vardı, Rache.

Metni tekrar okudum ve sahne zihnimde canlandı. Odanın kokusunu tekrar alabiliyorum. Gerilimi hissedebiliyorum. Clay'in yüzündeki garip ifadeyi hatırlıyorum. Garip monoton konuşmasını. Trinity için itirafını canlı yayında tekrar okuduğunda da aynı tonda konuşmuştu ama o zaman sesinde garip bir törpü vardı.

Tekrar telefonuma uzandım ve podcast'in başka bir bölümünü buldum. Oynat tuşuna basıyorum.

TRINITY: Söyledikleriniz doğru olmasaydı, yapmasaydınız tüm ayrıntıları nasıl bilebilirdiniz?

CLAYTON: Bu . . . bana öyle geldi. Aklıma geldi. Ve söylemek istedim. Hepsini.

Tahtaya yazıyorum: *Clay'i çocuk pornosu bağımlılığı için kim tedavi ediyordu?*

Saatimi tekrar kontrol ediyorum. Belki Lacey Pelley'i bulabilirsem, bunca yıldan sonra benimle konuşur. 1997'de Clay'i kimin tedavi ettiğini söyleyebilir.

Bilgisayarımın başına oturdum ve Google'da aramaya başladım. Ama bulduğum tek şey dijital ortama aktarılmış bazı eski gazete makaleleri. Makalelerden Lacey Pelley'in bebekleriyle birlikte Terrace'a geri taşındığı anlaşılıyor. Lacey'nin artık Pelley adını kullanmayacağını tahmin ediyorum. Lacey'nin ailesinin soyadından bahseden bir makale buldum. Willoughby. Jocelyn ve Harrison Willoughby. Ulusal haberlere konu olan makalelerden birinde Lacey'nin Janie bebeği taşırken çekilmiş eski bir fotoğrafı da var. Paparazzi tarzı bir fotoğrafçı onu arabasından bir süpermarket girişine doğru aceleyle koşarken çekmiş, yüzünü korumak için elini kaldırmış. Ve aklıma başka bir şey geldi. Peki ya Janie Pelley? O şimdi nerede? Lacey ve Janie'nin bu podcast'ten haberi var mı? Peki ya Lacey'nin ailesi, Willoughby'ler? Hala hayattalar mı? Podcast'i biliyorlar mı? Jaswinder, Ganesh ve Darsh için tüm bunları duymak yeterince kötü olmalı, peki ya onlar?

Telefonuma uzandım ve bir zamanlar polis olan eski bir arkadaşımı aradım.

Ben.

O cevaplar neredeyse Hemen. "Joe Mancini Burada. Pasifik

Soruşturmalar ve Atlama Takibi."

"Joe, ben Rachel Hart, yani Rachel Walczak, eski Twin Falls Polisi."

"Vay anasını, Rache? Nasılsın sen?"

Hoşbeş etikten sonra doğrudan arama nedenime geldim.

Ona podcast'ten bahsettim.

"Hizmetlerinden yararlanmak istiyorum, Joe. Lacey Pelley'nin ve muhtemelen kızı Janie Pelley'nin yerini tespit etmek ve onlarla konuşmak istiyorum. Basit bir googlalamayla bir şey bulamıyorum ve sizin tüm iyi araçlara erişiminiz olduğunu biliyorum ve hızlı sonuçlar arıyorum. Bahse girerim Pelley soyadını kullanmıyorlar." Artık Walczak'ı kullanmadığım gibi.

"Evet. Eminim."

"Kızlık soyadı Willoughby idi, muhtemelen kullandı."

"Bana bırakın. Bir şey bulur bulmaz size geri döneceğim."

İsim değişiklikleri yasalsa uzun sürmez." Telefonu kapattım ve bir kez daha Maddy'yi aramaya çalıştım.

Telefonu açmıyor.

Darren da öyle.

Şimdiye kadar üç podcast bölümünü dinleyip dinlemediklerini merak ederek kalemimin arkasını çiziyorum. Clay'in Trinity'yi nereye götüreceğini merak ediyorum.

Sonraki. Çiftlik yolundan gelen Granger'ın bisikletinin homurtusunu duyuyorum, araba yoluna donerken sesi daha da yükseliyor.

Birkaç dakika sonra çalışma odamın kapısını çalıyor ve içeri giriyor. Scout kuyruğunu sallayarak sepetinden kalktı.

"Dün gece için üzgünüm, Rache." Granger Scout'a sarılmak ve onu okşamak için eğildi. Başını kaldırıp bakıyor, sonra gözü benim suç tahtama takılınca hareketsiz kalıyor. Yavaşça ayağı kalkıyor. Tahtaya doğru gidiyor.

Sorularımı okuyor.

Omuzları kaskatı kesildi. Sessizleşti. Onu izliyorum. Başını çeviriyor ve bakışları benimkilerle kilitleniyor.

"Sen miydin?" Ben sordum. "Ben ne?"

"Biliyor musun? Yirmi dört yıl önce şehirde senin yaptığını yapan kimse yoktu. Clay Pelley'i bağımlılık tedavisi için tedavi eden siz miydiniz?"

OceanofPDF.com

RACHEL

ŞİMDİ

Cumartesi, 20 Kasım. Günümüz.

"Buna inanmıyorum." Granger'a bakarken kelimeleri sessizce, yavaşça söylüyorum. Sanki birden tanımadığım bir adamla görüşüyormuşum gibi. "Yani Clay seninle görüşüyor muydu?"

"Saçma sapan sonuçlara varıyorsun."

"1997 yılında Twin Falls'ta bağımlılıkları tedavi eden kaç *profesyonel* vardı? Bu sizin en büyük numaranızdı. Bağımlılık kalıplarını kırmaya yardımcı olmak için hipnoterapi kullanmak. Hastaları hipnotik bir duruma sokarak 'doğrudan bilinçdışlarıyla konuşuyor' ve trans halinden çıkıp tekrar tamamen bilinçli geldiklerinde tetikleyiciler tarafından aktive edilecek telkinler verebiliyordunuz." Biliyorum çünkü Granger bu tekniği benim TSSB'mi tedavi etmek için kullandı.

"Tanrım, Rache, sana ne oldu böyle? Neden bu kadar öfkелisin? İşte tam da bu yüzden o lanet podcast'i dinlemeni istememiştim! Bu *tam da* görmeyi beklediğim şeydi: Luke O'Leary'yle yatıp evliliğini mahvetmek de dahil olmak üzere yaptığın her şeyi ikinci kez sorgulamaya başlayacağın için suçluluk duygusuyla raydan çıkıyorsun. Şimdi de ilişkimizi mahvediyorsun. Ve *bana* saldırıyorsun."

"Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Tanrı aşkına, Luke'la yatmanın evliliğini mahvettiğini düşündüğümü kastetmiyorum. Bana böyle düşündüğünü *söylemiştin*. Bunun üzerinde çalışmıştık, hatırladın mı? Terapide. Her şeyi. Sen ve ben. Sana yardım ettim. Ve Clay Pelley ... Şehrin herhangi bir yerinde tedaviye gidiyor olabilirdi Rachel." Kolunu pencereye doğru uzatıyor ve işaret ediyor. "Kuzey Vancouver'a arabayla bir saat uzaklıkta, orada büyük bir hastane ve çevresinde de bir mahalle var."

Her türden tıp, psikoloji ve psikiyatri uzmanı. Ayrıca köprü üzerinden kısa bir yolculukla daha büyük hastanelerin bulunduğu ve psikologların, terapistlerin ve bağımlılık uzmanlarının çok sayıda olduğu Vancouver'a ulaşabilirsiniz. Şimdi. Ve sonra. Bu ne cüret?"

Ateşli görünüyor. Akşamdan kalma. Sinirli. Saçları dağınık. Kirli sakalları çenesini . Onu tarttığımı fark edince elini saçlarının üzerinde gezdiriyor ve sesini alçaltarak kendini sakinleştiriyor. "Bak, bu olayın seni germesini anlıyorum ama bu işin peşini bırak. Podcast'ini tamamlayacaktır. Pelley ile ne olursa olsun, önemli değil. Davadaki sicilin sağlam. İtiraf etti. Bu kadarla kalsın."

Ama şimdi Clay Pelley'nin kimden tedavi gördüğünü gerçekten ama gerçekten bilmek istiyorum. Çünkü içimdeki kötü ve çirkin bir şey beni ele geçirdi. Göğsüme ve boğazıma doğru tırmanıyor, boğazımı kapatıyor, nefesimi boğuyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor ve yanıldığını kanıtlayana kadar beni bırakmayacak.

"Kiminle görüşüğünü bilmem gerek."

"Neden? Onu kimin tedavi ettiği ne fark ki?"

"Çünkü eğer -sadece eğer- Clay Trinity'ye doğruyu söylüyorsa, o zaman bir şekilde, bir yerden, sadece Leena Rai'nin nasıl öldürüldüğüne dair değil, aynı zamanda bu olayların hangi sırayla meydana geldiğine ve cinayet araştırma ekibinin bu otopsi bilgilerini ve olay yeri kanıtlarını nasıl yorumladığına dair ayrıntıları - tam, en küçük otopsi ayrıntılarını- almış demektir."

Bana ters ters bakıyor. Gerilim çok yoğun. "Peki neden ben olduğumu düşünüyorsun? Bir şekilde bilgi aktardığımı mı düşünüyorsun? Çünkü bu çok saçma. Sen ve ben o zamanlar birbirimizi tanımıyorduk bile. Yani, seni sima olarak tanıyordum. Eski Şef Hart'ın kızı, polis ve Maddy'nin annesi olduğunu biliyordum. Çünkü Maddy, Johnny ile arkadaştı ve seni okulda görmüştüm. Ama hepsi bu kadar. Davayla hiçbir ilgim yoktu."

Bakışlarını tutuyorum. Beynim uğulduyor. Kaçırdığım bir şey olduğunu hissediyorum, bilinçaltımda bildiğim ama henüz yüzeye çıkarmayı başaramadığım bir şey. Granger'ın gözlerinde gördüğüm şey hoşuma gitmiyor. Bu beni korkutuyor.

Gerçeği takip et, Rache. Acıtsa bile. Seni istemediğin bir yere götürse bile.

Sessizce dedim ki, "Onu görmeye gideceğim. Ona doğrudan terapistinin kim olduğunu ve polisle ilgili bilgileri nereden almış olabileceğini soracağım. Eğer cevapları başka bir yerde , yüzüne karşı soracağım."

"Pelley?"

"Evet." Ofis kapısına yöneldim.

"Öylece ortaya çıkıp bir mahkumu göremezsin Rachel. Bir süreç var."

"O zaman ben başlayayım. Hâlâ işleri hızlandırmaya yardımcı olabilecek bağlantılarım var." Kapının önünde durup yüzümü ona döndüm. "Bir çanta hazırlayacağım. Geceyi kurumun yakınında geçirmek zorunda kalabilirim. Seni arayıp haber veririm. Scout'a göz kulak olabilir misin?"

"Elbette Scout'a bakabilirim," diye . "Ama bence bu çok aptalca bir fikir. Seninle uğraşacak."

Göz kırpıyorum. Granger bana küfür etmiyor. Gözleri öfkeli, parlıyor. İfade edilemeyen korku içimin derinliklerine işliyor.

"Benimle çoktan uğraştı Granger," diyorum usulca. "Hepimizle uğraştı. Uzun zaman önce. Bu işi sonsuza dek bitirmem gerek, böylece peşini bırakabilirim."

Saat neredeyse öğleden sonra 2:00. Cep telefonum çaldığında İkinci Dar Köprü'den geçip Mission ıslahevine doğru yol alıyorum. Gözlerimi trafikten ayırmamak için hoparlörden cevap veriyorum. Otoyol taşıtlarla dolu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur da yardımcı olmuyor.

"Rache, ben Joe."

"Şimdiden bir şey buldun mu?"

"Çocuk oyuncağı. Sadece doğru araçlarla nereye bakacağınızı bilmeniz gerekiyor. Lacey Ann Willoughby Pelley 1998 yılında yasal olarak ismini değiştirdi. Bu da Jocelyn ve Harrison Willoughby'nin Terrace'tan Kuzey Ontario'daki Shackleton adlı küçük bir kasabaya taşınmalarıyla aynı zamana denk geldi. Lacey ve kızı da onlarla birlikte taşındı."

"Yani Lacey adını Willoughby olarak mı değiştirdi?"

"Hayır. Görünüşe göre yeni bir başlangıç."

Enerji içimde kıvılcımlar çıkarıyor. Bir arabanın şeridime girmesi için yavaşlıyorum, sileceklerim gıcırıyor. "Ne ismi?"

"Lacey Ann Scott."

Buz gibi oluyorum. Sonra kalbim küt küt atmaya başlıyor. Başka bir arabanın şeridime geçmesine izin veriyorum. Boğazım kurudu. "Onun ... kızının adı ... Janie Scott mı?"

"Aslında Trinity Jane Scott. Her zaman Trinity Jane'di. Sanırım ona Janie demeyi seviyorlardı. Ailesinin ona göbek adıyla hitap ettiği bir arkadaşım da var. Bu bir şey."

Uzun, yavaş, sakinleştirici bir nefes alıyorum, sonra sinyal lambamı yakıyorum ve rampa dışına çıkıyorum. "Bekle, kenara çekeceğim." İleride bir sanayi bölgesine giden bir sapak görüyorum. Bir döşeme mağazasının önündeki otoparka girip duruyorum.

"Trinity Scott, Clay Pelley'nin kızı mı?" Sonra küfür edip direksiyona vuruyorum, çünkü olayın boyutu canlanıyor. "Hepimizle dalga geçen Clay değil. Trinity ile keman çalar gibi oynayan Clay değil. O oynuyor. *Onunla* oynuyor. Bizimle oynuyor.

"Yani bu onun büyük ifşası olacak," diyorum sessizce. "Clay'in onun babası olduğunu. *Bu* onun lanet oyunu."

OceanofPDF.com

REVERB

DALGALANMA ETKİSİ

ŞİMDİ

21 Kasım Pazar. Günümüz.

Erkeklerin çoğu duvara monte edilmiş televizyonu izliyor. Haberler açık. Clay sadece gönülsüzce izliyor. Sürgülü masalardan birine oturmuş, Nabokov'un *Lolita*'sını yeniden okumaya çalışıyor. Edebiyat çalışmalarını ilerletme bahanesiyle bundan kurtuluyor. Ya da belki de kütüphaneyi yöneten adam bunun ne hakkında olduğunu bilmiyordur. Clay örnek bir mahkum olduğu için orta güvenli bir hapishanede. Hatta özel bir program aracılığıyla başkalarına da ders vermiş - ikinci dil olarak İngilizce, edebiyat çalışmaları ve temel iş yazma becerileri ve dilbilgisi dersleri. Ayrıca kendi psikoloji diplomasını da ilerletmiş. Boynunun kesilmesine neden olan ve ses tellerine zarar veren birkaç erken yanlış adımdan sonra, ekmeğinin nerede tereyağlandığını ve hangi gruplarla aynı hizaya geleceğini çabucak öğrendi. Örümcek ağı dövmesinin boyun yarasının üzerinde mürekkepli çizgilerden bir ağ oluşturduğu boynunu ovuşturuyor. Dövme onu belirli bir çetenin üyesi olarak işaretliyor. Çete lideri için iyilikler yapıyor. Karşılığında küçük iyilikler alıyor, arkasını kolluyorlar. En önemli şey bu. Hayatta kalmak. Sürünün bir parçası olmak onun güvenliğini sağlıyor. Bazı gardiyanlar bile bu oyunun içinde. İçerideki güç dinamiği karmaşıktır. Ve ölümcül olabilir.

Gardiyanlar mahkûmları bir gözlem kabinindeki pencerenin arkasından izliyor. Kameralar her açıdan izliyor. Clay romandaki kelimelere odaklanmakta güçlük çekiyor. Aklı bugün onu tekrar görmeye gelecek olan Trinity Scott'ta. Önümüzdeki yirmi dakikalık seansta ona ne söylemesi gerektiğini, ne kadarını açıklayacağını, böylece onu kandırabileceğini düşünüyor.

onun aç olarak geri gelmesini. Onun kendisine gelmesinin, güzel yüzünü, o kocaman gözlerini izlemenin ne demek olduğunu anlatmaya başlayamaz bile. Onu koklamanın. Ona yakın olmak. İçinde vahşi ve biraz da tehlikeli bir şeyler uyandı. Dikkatli olması gerekecek.

Ona Maddy Walczak'tan bahsettiği zamanı düşünüyor. Maddy'nin neden yalan söylediğini. Clay genç kızlar hakkında çok şey biliyordu. Ondan hoşlanırlardı. Ona akın ederlerdi. Bala üşüşen sinekler gibi. Genç kadın zihninin psikolojisini, onların iç yaşamlarının karmaşık ve bazen de vahşi yerler olduğunu bilecek kadar iyi anlıyordu. Öngörülemeyen tutkular. Muhtaç. Talepkar. Sarhoş edici. Güçlü. Tatlı. Acımasız. Çocukluk ve yetişkinlik arasındaki bıçak sırtında dengede dururken, deneyim yaşamak için can atıyorlardı. Çoğunlukla cinsel. Ama başlarına geleceklere her zaman hazır değillerdi.

"Pelley! Hey, haberlere çıkmışsın!"

İrkildi. Dikkati tekrar televizyona kayar. Odadaki diğer herkes de aniden tüm dikkatini televizyona yöneltmiştir. Adamların üzerine garip bir sessizlik çökmüştür. Clay göz ucuyla, nöbet yerindeki iki gardiyanın da pencereden haberleri izlediğini görür. Clay odanın içinde bir hareketlilik hissediyor ve bu onu huzursuz ediyor. Kafesteki adamların arasında yaşamak hayvani bir farkındalık gerektirir. Hiç kimse hiçbir an kendini gerçekten güvende hissetmez. Hiç kimse kimin avcı, kimin avkimin etrafta dolaştığından emin olamaz. Ama Clay'in vahşi doğa duyuları aniden canlanır ve karıncalanır.

Ekranda Trinity Scott var. Kamera ona zoom yapıyor. Pembeleşmiş yanakları, kısa, siyah saçları rüzgarda savruluyor. Hapishanelerinin hemen dışında bir muhabirle konuşuyor. Bu, kafeslerine dışarıdan nadir bir bakış ve adamlar için, onları kilitleyen bu duvarların hemen ötesindeki bir manzaranın ani ve şok edici bir hatırlatıcısı. Clay, genç Trinity'nin yakın çekim görüntüsü karşısında yutkunuyor.

Muhabir şöyle diyor: "Clay Pelley'nin kulübesinde bulunan pornografik fotoğraflardaki çocuklardan bazıları beş yaşında kadar küçüktü. O fotoğraflarda cinsel istismara uğruyorlardı."

"Biliyorum," diyor Trinity. "Kendi itirafına göre Clayton Jay Pelley hasta bir adam."

Bir mahkûm aniden televizyonun önündeki banktan kalkıp Clay'in masasına oturur. Yumruğunu sıkıp açmaya başlıyor, bu da şişkin ön kolundaki örümcek ağı dövmesinin önce genişleyip sonra küçülüyormuş gibi görünmesine neden oluyor. Sanki nefes alıyormuş gibi. Canlı. Nefes alan ciğerlerden oluşan bir ağ,

nefes veriyor. Adamın adı Ovid'dir ve Clay Ovid'in televizyonu değil, kendisini izlediğini fark eder. Dikkatle. Gardiyanlardan biri de dikkatini Clay'e çevirmiştir.

Clay gözlerini ekrandan ayırmıyor. Ama biliyor. Bir değişim oldu. Bunu hissedebiliyor. Sürünüyor. Dalgalanıyor. Çatırdıyor. Görünmez ve sessiz bir enerji. Bir şeyler oluyor.

Sarışın muhabir "Ona inanıyor musunuz?" diye soruyor.

Kamera Trinity'nin yüzüne yakınlaşıyor. "Onun çok hasta bir adam olduğuna inanıyorum," diyor gözleri rüzgarda sulanarak. "Tüm kanıtlara, kendi sözlerine bakılırsa çocuk pornosu bağımlısıydı. Kulübesinde bulunan kanıtlar federal bir görev gücüne gitti ve Tayland'dan yönetilen ancak işlerinin çoğu Kuzey Amerika'da olan uluslararası bir pedofili çetesinin çökertilmesine yardımcı oldu. Ancak Clayton'ın Leena Rai'ye cinsel saldırıda bulunup bulunmadığı ve onu öldürüp öldürmediğine gelince, hala başka neler söyleyeceğini duymayı bekliyorum. Benim için jüri hala kararını vermedi."

Clay *akıllıca* olduğunu düşünüyor. *Trinity haber bültenini podcast'inin pazarlamasını yapmak için kullanıyor. Söylediklerine inansa da inanmasa da izleyicileri kendine bağlıyor.*

Muhabir "Pişmanlık gösteriyor mu?" diye soruyor.

"Pornografi için, evet. Geri kalanı için, Leena Rai'yi öldürdüğünü itiraf ettiğini çünkü parmaklıklar ardında olması *gerektiğine* inandığını söylüyor. Karısını ve çocuğunu korumak için yaptığını söylüyor." Trinity tereddüt ediyor. "I . . . Sanırım ona inanıyorum. Karısını ve çocuğunu gerçekten önemseydiğini, belki de sevdiğini düşünüyorum."

"Yoksa sen mi istiyorsun?"

"Belki de. Belki de canavarların da insan olabileceğine inanmak istiyorum. Kötü bir adamın iyi şeyler yapabileceğine. Etrafındaki insanlara karşı hala olduğuna. Podcast yayını dinlediyseniz, parafilisi için tedavi olmaya çalıştığını biliyorsunuzdur. Durmasını istedi. Bunun yanlış olduğunu biliyordu. Ancak araştırmaların da gösterdiği gibi, bu tür suçluların yeniden suç işleme oranı yüksek. Clay içeride daha güvende."

"Ya da daha doğrusu, çocuklar içeride onunla daha güvende." "Evet," diyor Trinity.

"Pedo," diye fısıldıyor biri odada yüksek sesle. Clay'in midesi sıkışır. Korkusunu belli etmeden yutkunmaya çalışır.

"Çocuk kemancı," diye fısıldıyor odanın diğer tarafından başka biri.

Clay dönüp bakar. Bütün adamlar şimdi ona bakmaktadır. İki muhafız da. Korku boğazında daha da yükselir.

Ovid şöyle diyor: "On dört yaşında, on beşine merdiven dayamış bir çocukla yatmak neyse de Pelley, beş yaşındaki bir çocuğun fotoğrafıyla otuz bir çekmek? Siktiğimin sübyancısı. *Çocuk mu? Bebekler mi?* Burada daha güvende olduğunu mu sanıyorsun?"

Muhabir, "İçinde nasıl bir hastalık, nasıl bir kötülük yaşadığını bildiğiniz halde onun gibi bir adamla konuşmak zor mu?" diye soruyor.

Trinity, "İnsanları etkileyebilecek sapkınlıkları anladığımı iddia etmiyorum," diyor. "Ama denemenin faydalı olabileceğini düşünüyorum. Bence öğretici de olabilir. Düşmanı anlamak, onu tanımak her zaman bilinmeyenden, görülmeyenden daha iyidir."

"Seni ve podcast'ini mi kullanıyor Trinity? Sıkıldığı için bir tür oyun mu oynuyor?"

"Sanırım söylemek istediği bir şey var. İçini dökmeye ihtiyacı var. Ben onun bunu yapabilmesi için bir aracım, bir fırsatım."

"Peki Leena Rai'nin hala hayatta olan babasına, küçük kardeşine ve kuzenine ne diyorsunuz? Onların acılarını kendi çıkarlarınız ve reytingleriniz için kullandığınız için sizi eleştirenlere ne diyeceksiniz?"

Trinity kameraya döner ve birden sanki hapishanenin içine, Clay'in gözlerinin içine bakıyormuş gibi olur.

"Leena'nın ailesine, dinleyen herkese ve bu olaydan incinmiş ya da kafası karışmış olabilecek herkese, eğer ortada bir adalet hatası varsa, bunu bilmeyi hak ettiğinizi düşünüyorum. Gerçek benim şoförumdür. Sadece gerçek. Leena Rai'ye ne olduğuna dair gerçeği istiyorum."

Gardiyanın odasının kapısı açılır ve gardiyan dışarı çıkar. "Pelley, gidip malzeme deposundan bir kova ve paspas almanı istiyorum. Birisi koridorlardan birine kusmuş."

Clay ayağa kalkar, tereddüt eder, onu izleyen herkese bakar. "Kımıldayın!" diye bağırır gardiyan.

Yavaşça kapıya doğru yürür ve bekler. Kapı açıldığında zil sesi duyulur. Çıkıyor. Kapı arkasından otomatik olarak kapanır ve kilitlenir. Koridorda kafesli depo alanına doğru ilerler. İlerlerken tavana yakın CCTV kameralarına bakar. Ortalık sessizdir. Yalnızdır. Çok yalnız. Köşeyi dönüyor ve malzemelerin metal bir çitin arkasında tutulduğu uzun koridorun sonuna doğru ilerliyor. Koridorun sonundaki floresan lambalardan ikisi . Üçüncüsü ise

titriyor ve uğulduyor. Başka bir şey fark edince durur. İkmal alanına açılan kapının yakınındaki uzak kameranın üzerine beyaz bir madde sürülmüştür.

Clay geriye doğru bir adım atar, dönmeye başlar. Ama geldiğı belli olmayan bir gölge hızla yaklaşır. Kaçmaya çalışır ama başka bir adam köşeyi döner ve hızlı adımlarla, kasıtlı olarak, sessizce ona doğru ilerler. Kollarını iki yana açmış. Sağ yumruğunda bir şey var. Kısmen koluna sıkışmış.

Clay geriye, diğer yöne doğru adım atar ve arkasındaki adama çarpar. Önündeki mahkûm gelmeye devam ediyor. Clay onu şimdi tanıyor. Bu Ovid. İşte o zaman gardiyanın da işin içinde olduğunu anlıyor - gardiyan Clay'e sözde kusmuğu temizlemek için buraya gelmesini emretmişti. Ovid de hemen arkasından odadan çıkarılmıştı. İşinin bittiğini de o zaman anladı. Ovid, Clay'e sarılacakmış gibi öne doğru uzanarak ona doğru geliyor. Arkasındaki adam onu yerinde tutuyor. Clay, Ovid'in yumruğundaki bıçağın darbesini midesine inen bir yumruk gibi hisseder. Şok vücudunda patlar. İki büküm olur, nefesi kesilir. Saldırgan bıçağı geri çeker, kolunu geri çeker ve tekrar saplar. Tam Clay'in karaciğerine. Bıçağı yukarı kaldırıyor. Çekip çıkarıyor. Ve sonra adamlar gitmiş.

Clay karnını tutuyor. Kan nabız gibi atıyor, sızıyor, parmaklarının arasından sıcak sıcak akıyor. Dizlerinin bağı çözülüyor. Yardım için bağırmaya çalışıyor ama sesi çıkmıyor. Yanlara doğru sendeliyor, vücudunu duvara yaslıyor ama ayakta duramıyor. Başı dönüyor. Yavaşça duvardan aşağı kayar, parlak kırmızı bir çizgi bırakır. Yere yığılır. Altından kan akıyor. Kanı izler. Parlak, kalın ve kırmızı. Yayılıyor ve antiseptik kokulu fayansların üzerinde bir nehre dönüşüyor.

RACHEL

ŞİMDİ

21 Kasım Pazar. Günümüz.

Mission'a giden yol uzun, kahverengi, tembel Fraser Nehri'ne paraleldir. Burada yağmur yok ama gökyüzünde ağır bulutlar dolaşıyor. Kuşluk vakti ve zaman ilerliyor. Kamyonetimin direksiyonunu yumruklarken içimi bir endişe sarıyor. Clay'le konuşmam, Trinity'den önce ondan bilgi gerekiyor. Artık onun kim olduğunu göre, oyununun sonu hakkında endişeliyim. Düzgün bir şekilde takip edilip doğrulanmadan önce yayınlayabileceği herhangi bir yarı gerçeğin ciddi hasara yol açabileceğinden korkuyorum. Nihai amacı nedir? Babasının cinayetten masum olduğuna gerçekten inanıyor mu?

Onu temize çıkarmak mı istiyor?

Yoksa peşinde olduğu şey intikam mı?

Beni mi hedef alıyor? Ya da ailemi? Yoksa sadece yayında bebek Janie Pelley olduğunu açıkladığında sersemletici bir doruğa ulaşacak bir podcast mi istiyor?

Bu noktada bir önemi var mı? Granger'ı dinleyip arkama yaslanmalı ve ne olacaksa olsun mu demeliydim?

Çenemi sıkıyorum. Hayır. Önemli. Şimdi benim de gerçeğe ihtiyacım var. Tüm gerçeğe. Luke haklıydı. Açıklanamayan yarım kalmış işler vardı ve hâlâ da var. Ne olursa olsun o uçları kapatmanın zamanı geldi. Başlangıç olarak, Clay'in hangi terapistle gittiğini bilmem gerek. Leena'nın günlüğüne ne olduğunu bilmek istiyorum. Ve eğer Leena'yı Clay öldürmediyse, hepimiz kimin öldürdüğünü bilmeliyiz.

Çünkü eğer Clay olmasaydı, gerçek tecavüzcü-katil bunca yıldır Twin Falls'ta, göz önünde saklanıyor olabilirdi. topluluğu arasında yaşamak ve çalışmak. Alışveriş için bakkaliye, yeniden yaratma, yemek içinde

Restoranlar, doktora ve dişçiye gitmek, kütüphaneden ödünç kitap almak. Ya da belki de geçici biriydi ve taşındı. Ya da belki de bir sakindi ve başka bir yere gitti, orada tekrar öldürebilirdi. Birden fazla kez. Ve muhtemelen yanlış adamı parmaklıklar ardına koyarak bunun olmasına izin vermiş oluruz.

Bir yol işareti görüyorum. Hapishaneye yaklaşıyorum. Rampadan çıkarken nabzım hızlanmaya başladı.

Trinity Scott'ın kim olduğunu öğrenmenin şokunu atlattıktan sonra Joe Mancini bana annesi Lacey Scott'ın erken başlangıçlı demansın ileri aşamalarında olduğunu söyledi. Bunu Lacey'nin annesi Jocelyn Willoughby'nin numarasını aradıktan ve Lacey ile konuşmak istedikten sonra öğrenmiş. Jocelyn kızının bir bakım evinde olduğunu söyledi. Joe daha sonra hasta hakkında bilgi almak için bakımeviyle temasa geçti. Bana Jocelyn'in numarasını da verdi.

Döşeme mağazasının önünde park halindeyken onu aradım. Bana Lacey'nin sırrını daha fazla saklayamayacağını söyledi. Kızının bize yalan söylediğini söyledi. Clay ilk başta söylediği gibi o gece eve erken gelmişti. Lacey kendini ve kızını korumak için yalan söylemiş. Kocasının götürülmesini *istiyordu*, özellikle de kulübesinde çocuk pornosu bulduktan sonra. Gerçekte, dedi Jocelyn, kızı gerçekten kocasını öldürmek istemişti. Eve ne zaman geldiği konusunda yalan söyleyerek cinayet suçunu üstlenmesi için onu tuzağa düşürmek daha kolaydı. Bu, perişan haldeki genç bir eşe ve mücadele eden bir anneyle sunulan bir fırsattı. Jocelyn, Lacey'nin ceketin yıkanmış ve ütülenmiş olduğu konusunda doğruyu söylediğini belirtti. Ayrıca Clay'in Leena ile yattığına da inanıyordu.

Yumruklarım kamyonumun tekerleğinde sıkışıyor. Bir yola sapıyorum. Önümde ıslah evi beliriyor.

Henüz bilmediğim şey -Jocelyn Willoughby'nin de bilmediği şey- Clay Pelley'nin Trinity Jane Scott'ın kendi çocuğu olduğunun farkında olup olmadığı. Jocelyn'in bildiği kadarıyla torunu Trinity Jane henüz ona söylememiş.

Hapishanenin otoparkına girip duruyorum ve binaya, duvarlara ve dikenli tellerle kaplı çitlere bakıyorum. Sanki bütün yollar aniden buraya çıkıyor.

Bütün cevaplar orada.

Randevum yok ama bir tane almayı planlıyorum. Cüzdanıma uzanıyorum, sonra kırmızı bir minibüsün yanında iki kişiyi görünce donup kalıyorum. *Trinity ve Gio.*

Beni hareketsiz bırakan şey onların burada olması değil, vinyetin duygular. Trinity'nin yapımcısı sarılıyor, sırtını okşuyor ve ağlıyor ve çılgınca hapisane binasına doğru el kol hareketleri yapıyor gibi görünüyor.

Zaten hızlı atan kalbim, bu sabah aldığım telefonu düşününce daha da hızlı atmaya başladı.

Kızının adı Janie Scott mı? Trinity Jane Scott.

Rüzgar esiyor ve yapraklar park alanına savruluyor.

Trinity yüzünü ellerinin arasına alır. Gio onu daha yakına çeker. Başını onun omzuna yaslar. Vücudu kabarıyor. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Kapı koluna uzanırken bakışlarım onlara kilitleniyor. Kamyonetimden çıkıyorum. Yavaşça onlara doğru yürüyorum, rüzgâr paltomu, saçlarımı, atkımı yırtıyor. İçimde bir kıyamet duygusu belirliyor, kasvetli gökyüzünü kaplayan gök gürültülü bulutlar kadar karanlık.

Beni görüyorlar. İkisi de hareketsiz kaldı. Dik dik bakıyorlar. Yüzleri bembeyaz, gözleri şok olmuş gibi kocaman. Yapraklar takırdıyor, gevrek ve donmuş.

"Ne oldu?" Onlara ulaştığımda söyledim.

Trinity islahevine bir bakış fırlattı, jilet sarmalları

Tel.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar Gio. Trinity,

"O gitti," diyor. "Clayton gitti." Kalbim iki kez .

"Kaçtı mı?" "O öldü. Biri onu öldürmüş.

Şişlenmiş."

Çenem düştü. Bir duvara çarpmış gibi hissediyorum. "Ne demek 'O öldü' mü?"

"Bu sabah öldürüldü. Tuvalet odasının yanında bir kan gölünün içinde bulundu. Bir çeşit ev yapımı bıçakla iki kez bıçaklanmış. Birisi ne yaptığını biliyormuş. Karaciğerini almış. Çok hızlı kan kaybetmiş. Kimsenin onu kurtaramayacağı kadar hızlı."

"Kim yaptı bunu?"

Gözleri sulanıyor ya da belki de gözyaşlarıdır.

"Kimin yaptığını bilmiyorlar. Silahın yerini tespit edemediler. Koridorun o kısmındaki güvenlik kameralarının üzerine dış macunu sürülmüştü. Yani CCTV devre dışı kalmış. Çete bağlantılı olduğunu düşünüyorlar ve beni içeride bu tür cinayetlerle ilgili bir sessizlik kodu olduğu konusunda uyardılar. Çözülmesi zordur."

Clay'in podcast'teki sesi kafatasımda yankılanıyor.

Katili hala dışarıda.

İçimden uğursuz bir düşünce geçiyor. Susturulmuş. Biri ona ulaştı. İçeriden.

OceanofPDF.com

RACHEL

ŞİMDİ

21 Kasım Pazar. Günümüz.

"Kim olduğunu biliyorum Trinity."

Gözleri benimkilere kilitlendi. Yüzü solgun, yüz hatları gergin. Nabzının boynunda hızla attığını görüyorum.

Mission ıslahevinden çok da uzak olmayan bir lokantada bir masada oturuyoruz. Lokantanın pencerelerinin dışında insanlar koşuşturuyor, rüzgara karşı paltolarına sarınıyorlar. Öğleden sonra.

Trinity sarsılmış ve duygusal. Onu kahve içmeye götürmeyi teklif ettim ama ikimiz de sıcak çikolata yudumluyoruz.

Dışarıda, Gio park yerindeki minibüsteydi. Ona konuşmamız gerektiğini söyledim. Yalnız. Ve o da bize yer veriyor. Daha doğrusu göz kulak oluyor. Buğulu minibüs camının arkasından onu görebiliyorum. Dikkati bizden ayrılmıyor.

"Söyleyin bana, Leena Rai podcast'inin gerçek amacı nedir? İntikam mı? Yoksa tamamen paralı askerlik mi -başkalarının acıları üzerinden kendi durumunuzu anlatıya dönüştürmek mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Durakladım. "Trinity Janie Pelley

Scott." Yutkunuyor, derin nefes alıyor. "Nasıl öğrendin?"

Sorusunu geçiştirdim. "Seninle daha önce tanışmıştım, biliyor musun? Sen yedi ya da sekiz aylıkken. Annen az paralı bir evde, kirli bulaşıklar ve geri dönüşüm kutusunda yığınla boş içki şişesiyle boğuşurken ve sen kolikten ağlayarak annenin sağlıklı bir uyku çekmesine engel olurken bezini değiştirmiştin. Yine de Dedektif O'Leary seni dizinde zıplattığında sustun." Yanımda bir keder şimşegi çakıyor. Bir an bocaladım, sözlerim Luke'un, o kadar büyük ve

canlı, gitti. Ve bu dünyada zaman kısa. Küçük anlar değerlidir. Boğazımı temizliyorum. "Sanırım o anda, Trinity, Çavuş O'Leary ve ben annenin kapısını çaldığımızda, babanın eve ne zaman geldiği konusunda yalan söylemeye niyetlendi."

Trinity'nin iri menekşe gözleri parlıyor. Kupasını kaldırıp yudumlarken elleri hafifçe titriyor. Bunu düşünmek için yaptığını görebiliyorum. Bununla nasıl başa çıkacağını düşünürken beyni hızla çalışıyor. Benimle.

"Yani bu intikam mı?" diye sordum. "Bunu babandan öğ almak için mi başlattın? Yoksa Darth Vader benim babam tarzı sansasyonel bir realite TV ifşasından para mı kazanıyorsun? Kendi kişisel kazancın için kurbanın ailesini cehennemi yeniden yaşamaya mı zorluyorsun?"

Bir yudum daha alıyor, gözleri hala benimkileri tutuyor. Ama hafifçe daralıyorlar. Onu kızdırıyorum. Güzel.

"Leena'yı öldürdüğünü inkar etmesi sürpriz oldu mu?" diye sordum. "Senin için kendini gösteren hoş bir olay örgüsü mü?"

Sessizlik.

Öne doğru eğildim, kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum. "Onu sen öldürttün, biliyor musun?"

Kakao bardağını aniden yere bırakıyor. Gözleri çakmaktaşına döner. "Bu ne cüret?" diye fısıldıyor.

Alaycı bir ses çıkardım. "Bu doğru."

Tereddüt ediyor, sonra sessizce şöyle diyor: "Belki de onu öldürten gerçektir. Belki de dışarıdan birileri babamın onları ifşa edeceğinden endişeleniyordur."

"Belki de podcast'inize katılması, mahkum arkadaşlarına onun ne kadar hasta bir pedofil olduğunu göstermiştir. Bu içeride pek hoş karşılanmaz."

Ağzı düzleşiyor ve bakışlarımı kırıp pencereden dışarı bakıyor. Birkaç dakika sonra "Kim olduğumu nasıl öğrendin, neden baktın?" diye soruyor.

"Clay Pelley'nin *seninle* konuşmaya karar vermesi. Başka kimse yok" dedim, ki bu tam olarak doğru değil. Ama podcast'in nasıl ortaya çıktığı hakkında çok şey açıklıyor. Ve ortağımın babasının terapisti olmasıyla ilgili endişelerimi ona açıklamaya hazır değilim. "Yeterince kolaydı. Annen yasal olarak adını değiştirdi. Bu kayıtların bir parçası. Büyükannenin telefon numarası listede var. Özel dedektifime Lacey'nin bir bakım evinde olduğunu söylemiş." Durakladım.

"Bu yüzden mi podcast yapmayı kabul etti? Ona kızı olduğunu mu söyledin? Ve bu gerçeği daha sonraki bir bölümde 'büyük bir açıklama' için mi saklıyordun?" İzleyicilerini manipüle etmek mi? Sözde gerçek bir suç ve sözde bir hakikat avında ucuz bir anlatım hilesi mi?"

Yanındaki çantaya uzanıyor ve kahverengi bir zarf çıkarıyor. Zarfı masanın üzerine bırakıyor ve elini avuç içi aşağı bakacak şekilde zarfın üzerine koyuyor. "Ona kim olduğumu söylemedim. On sekiz ay boyunca ona birkaç kez yazdım, röportaj yapmak istedim. Ve bir gün cevap verdi. Cevap vermesini neyin tetiklediğini bilmiyorum. Bu ona sormayı planladığım bir şeydi." Sesi titriyor. Kendini toparlamak için bir an bekler. "O -babam- bu zarfı dün gece hapisane gardiyanlarından birine verdi. Gardiyandan, kendisine bir şey olması durumunda bunu bana vermesini istedi." Dudakları nemlendi. "Şüphelenmiş, önsezisi varmış ya da bir şeylerin olacağını biliyor olmalı."

Zarfı bana doğru kaydırıldı. "Bir göz atın."

Açıyorum ve köşelerine hâlâ bant yapıştırılmış, yıpranmış bir fotoğraf çıkarıyorum. Kırıışmış. Eski. Yirmili yaşlarında, kumral bukleleri olan bir adamı gösteriyor. Geniş bir sırtış çocuksu yakışıklı yüzünü buruşturuyor. Gözleri hayatla alev alev yanıyor. Etrafına sis püskürten gürül gürül akan bir şelalenin önünde duruyor. Yakınlarda turuncu bir Westfalia karavan var. Adamın kucağında pembe yün şapkalı minik bir bebek var. Karnıma yumruk atıyor. Zarfın içinde ikinci bir fotoğraf daha var. O da benzer şekilde yıpranmış ve buruşmuş; aynı bebeğe sahip bir kadın ve bir erkeği gösteriyor. Çift gülümsüyor. Mutlu ve aşık görünüyorlar.

Luke'la röportaj yaptığımız gün Twin Falls Ortaokulu'nda Clay Pelley'nin ofisindeki kitaplıkta gördüğüm fotoğrafın aynısı. Anılar içime işledi - Clay Pelley bizi selamlamak için koridorda yürüyordu. Clay röportaj yapılacak öğrencileri sınıfa sokuyordu. Ben ve Luke o soğuk ve ıslak gecede Clay'i tutukladık. Clay sorgu odamızda ter ve eski içki kokuyordu.

"Bunlar Twin Falls Provincial Park'ta çekildi," diyorum sessizce. "Şelalenin altındaki kamp alanında."

"Gardiyan bana Clayton'ın duvarında asılı olduğunu söyledi. Yatağının üstünde."

Fotoğraflara bakarken dudağımı ısıırıyorum. Kucağıma aldığım aynı küçük bebek. Janie.

Lacey mutlu görünüyor. Lacey'den öncesi.

"Babamın beni tuttuğu fotoğrafı çevir."

Buldum ve arkasında -görünüŖe göre yeni yazılmış- Ŗu sözler var:

Nerede olduğunu hep biliyordum Janie. Seni ve anneni takip . İçeriden istediğin her bilgiyi alabilirsin. güncellemeler alıyorum.

Yukarı bakıyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

"Bir özel dedektif tutmuş," diyor. "Gardiyan söyledi. Dediğin gibi, eğer arıyorsan bizi bulman çok kolaydı."

"Yani biliyor muydu?"

Bana bakıyor. Tedirgin. Emin değil. Ve başını sallıyor. "Evet," dedi usulca. "Babam biliyordu. Ama bana belli etmedi. Belki de röportajlar aracılığıyla bu sonuca varmamı bekliyordu. Belki de onunla tanışmamı, önce kim olduğunu öğrenmemi ve anlamaya çalışmamı istiyordu. Belki de sadece beni tanımak istiyordu. Ya da itiraf ederek beni ve annemi nasıl korumaya çalıştığını açıklamak. Biz özgür kalabilelim, başka bir yere gidip yeni bir hayata başlayabilelim diye cinayet suçunu üstlendi."

"Babanın kim olduğunu ne zaman öğrendin?"

Tekrar pencereden dışarı bakıyor ve otoparkta uçuşan yaprakları izliyor. Yağmur damlaları camda lekeler oluşturmaya başlar.

"Neredeyse tüm hayatım boyunca başka biri olduğuma inandırıldım," diyor bana bakmadan. "Farklı bir babası olan bir ocuk. James Scott adında, iyi ve sadık bir babam vardı ve ben Terrace'ta bebekken trajik bir vur-kaç olayında öldü. Duyabilecek yaşı geldiğimde annem bana bu hikâyeyi anlatmıştı. Babamın fotoğrafları vardı, elbette. Sorduğumda." Trinity yemek masasının üzerindeki resimlere bakıyor.

"Onlar iki taneydi. Büyükannemde kopyaları vardı. Annemde hiç yoktu. Büyükannem bunları bana gizlice gösterdi. Fotoğrafların sergilenmesinin annem için çok acı verici olduğunu, bu yüzden bunların kutularda saklandığını söyledi. Onun hikayesi buydu. Büyükannem bunları görmemin bizim sırrımız olduğunu söyledi. Babam hakkında konuşmanın büyükbabam için de acı verici olduğunu söyledi. "Bu konu hakkında konuşmayalım, olur mu? Ve tüm bu süre boyunca fotoğraflardaki adamın adının James Scott olduğunu düşündüm."

Trinity bir an sessizliğe gömülüyor. Bana tüm gerçeği söylediğine inanıyorum ve kalbim onun için acıyor. Bu zavallı çocuk. Bir zamanlar bezini değiştirdiğim bebek Janie. Sadece bir beşik, bir alt değiştirme masası ve yavan duvarında bir haç olan bir odada emziğini emerken kocaman, yuvarlak gözleri yaşlarla dolu bir şekilde beni izleyen.

Trinity, "Her zaman büyük bir gizem okuyucusuydum," diyor. "Suçları çözen dedektifler hakkında hikayeler. Büyükanнем de gerçek suçları severdi. Raflarında Ann Rule'un tüm kitapları vardı. Ve daha pek çok kitabı. Annem çalışırken yazları büyükanнем ve büyükbabamla geçirdiğimde, onun raflarındaki gerçek suç kitaplarını yutmaya başladım. Kriminolojiye, FBI'ın akıl avcıları hakkındaki hikayelere geçtim. Sonra anormal psikoloji kitaplarına. Ve ben bunları okurken büyükanнемin beni belli bir şekilde izlediğini görebiliyordum. Büyükbabam ve o, bir gece beni 'katil zihinler' hakkındaki kitaplarından biriyle sonra büyük bir kavga ettiler. Geceleri onları duyardım. Büyükbabam onun kafamı fikirlerle doldurmasına öfkeleniyordu. Ya bu şeyler aileden geliyorsa? Bu da zihnimin derinliklerinde çarkları döndürmeye başladı. Büyükanнем ve büyükbabamın dindar inançları göz önüne alındığında, büyükbabamın korkunç, şeytani eylemlerin bu sapkın hikayelerini sevmesi garip görünüyordu. İronik olan şu ki, bu gerçek suç kitapları sanırım büyükanнемin, kızının evlendiği damadının zihinsel patolojisini anlamaya çalışmasının bir yoluydu. Babamın. Ama beni bir gerçek suç meraklısı haline getirdi."

"Ve bu sizi gerçek suç podcast yayıncılığına mı yönlendirdi?"

Başını sallıyor. "Gerçek suçlarla ilgili bir kitap kulübüne katıldım. Bu beni online bir faili meçhul dava grubuna yönlendirdi. Her ay çözülmemiş bir vaka seçiyor, onu inceliyor ve sonra hepimiz onu çözmeye çalışıyorduk. Bu da beni *It's Criminal*'ın kurucularından biri yaptı. Soğuk Kuzey Katilleri temasını planladığımız için özellikle Kanada'da işlenecek eski davalar ararken 1997 Leena Rai cinayetine rastladım. Aynı zamanda rehberlik danışmanı, özel öğretmen ve basketbol koçu olan öğretmeni tarafından cinsel saldırıya uğramış ve vahşice öldürülmüş olması, sürükleyici bir adaydı. Tüm hisler vardı. Genç bir kız öğrenci. Kuzeybatı Pasifik'te küçük ve birbirine sıkı sıkıya bağlı bir değirmen kasabası. Gürül gürül akan büyük şelaleler ve kasabanın üzerinde bir mezar taşı gibi yükselen o dağ. Ve itiraf eden ama yaptıkları hakkında hiç ama hiç konuşmayan bir katil. Sanki devam eden bir sır varmış gibiydi. Daha kötü, daha karanlık bir şey. Ve bu benim anlatı açım olabilirdi. Böylece daha fazla araştırmaya başladım. Ve eski bir gazete makalesini açtığımda, ben . . . Neredeyse bayılıyordum. Haberle birlikte bir de fotoğraf vardı.

oydu. Clayton Jay Pelley, büyükannemin fotoğraflarındaki adamdı. Bundan emindim. Bu yüzden daha fazla fotoğraf buldum. Ve sonra aynı adama baktığımdan hiç şüphem kalmadı."

"Demek büyükannenle yüzleştin?"

"Evet. Bu belki üç yıl önceydi. Büyükbabam iki yıl önce vefat etmişti. Annem zaten hastaydı ve hafızasını kaybediyordu. Ve büyükannem bana o zaman söyledi. Vicdanen bu sırrı daha fazla saklayamayacağını söyledi, benden saklayamazmış. Artık gerçek ne annemi ne de büyükbabamı incitebilirdi. Annemin yalan söylediğini çünkü beni korumak istediğini söyledi. Hasta bir adamdan. Evet, babamın çocuk pornosu bağımlısı, cinsel sapık olduğunu öğrendim. Sence bu beni nasıl etkiledi?"

"Leena'nın katilinin o olmayabileceğini mi düşündün?"

"Annemin onun mazereti olduğu konusunda yalan söylediği iddiası dışında, bunu yaptığına inanmamak için hiçbir nedenim yoktu. İtiraf etmişti. Transkriptleri aldığımda daha da az şüphe duydum."

"Sonra birinci bölümde - ilk röportajınızda - yapmadığını söyledi o."

"Bu doğru." Sıcak çikolatasını yudumluyor.

Anlayabiliyorum. Trinity'nin bu geçmişinin

Aile gidiyor. şeyi neden yaptığını anlayabiliyorum. Podcast ile.

Trinity elindeki bardağı bırakıyor ama ellerini bardağın sıcaklığına sarmaya devam ediyor. "Ve sonra, onu dinledikçe ve insanlarla konuştukça, evet, belki de beni ve annemi korumak için yapmadığı bir şeyi itiraf ettiğini düşünmeye başladım. Babamın bir parçasının beni, bizi sevdiğine inanmak *istedim*. Ama eğer o yapmadıysa, itirafı başka birinin serbest kalmasını sağlamış olmalıydı."

Duraklıyor. Yüzünde bir şey sertleşiyor. Gözleri benimkileri deliyor. "Ve sen bunun olmasına izin verdin, Rachel. Sen ve Luke O'Leary." Gözlerindeki bakış keskinleşirken bir duraksama daha. "Gördün mü? Bence bir şeylerin doğru olmadığının farkındaydın. Yarım kalmış işler *olduğunun*. Ama buna, onun itirafına izin verdin ve şimdi nedenini bilmek istiyorum. Diğer sorum Rachel: Burada ne yapıyorsun? Şu anda mı? Tam da babamın şişlenip öldürüldüğü gün hapishanenin dışında mı beliriyorsun?" Bir süre sessizlik oldu. "Babamın sessiz kalmasını ne kadar çok istiyorsun? En başta onu parmaklıklar ardına koymayı ne kadar çok istiyordun ve neden? Bir şey mi *biliyordun*? Birini mi koruyordun? Şimdi hâlâ onları korumaya mı çalışıyorsun?"

"Bu çok saçma. I-"

"Öyle mi?" Trinity öne doğru eğildi. "Bu hapishane çetelerinin nasıl çalıştığını biliyorum Rachel. Babamın boynunda onu içerideki bir çetenin olarak gösteren bir dövme vardı. Bir örümcek ağı. Baktım ve araştırdım. Devil Riders'ın işareti. Bir motorcu çetesi. Kötü şöhretli uyuşturucu ticareti bağlantıları. Red Scorpions ve Snakeheads ile de bağlantıları var. Eğer bir Devil Rider üyesi ya da patronu içeriden ya da dışarıdan birinin hedef alınmasını istiyorsa, bunu gerçekleştirebilir. O dikenli teller kimseyi güvende tutmuyor."

Kalbim küt atmaya başladı. Nefes alamıyorum.

"Babam birini ifşa edecekti. Basitçe söylemek gerekirse, birisi bunun olmasını istemedi ve onu durdurdu. Öldü."

"Sadece babana sorular sormaya geldim Trinity. Çünkü artık gerçeği bulmaya ben de en az senin kadar ilgi duyuyorum."

Sahte bir kahkaha atıyor. "Onunla kaydettiğim her şeyi yayınlamadım. Dahası da var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir ses daha var." Bakışlarımı tutuyor. "babam Maddy'nin neden yalan söylediğini anlatıyor."

TRINITY

ŞİMDİ

21 Kasım Pazar. Günümüz.

Rachel'ın yüz hatları beni değerlendirirken sertleşiyor ve sözlerim aramızdaki havada somut bir şekilde asılı kalıyor.

Babam hepimize Maddy'nin neden yalan söylediğini anlattı.

Yüzünün şekline, eski dedektifin gözlerinin ve ağzının etrafındaki ince çizgilere bakıyorum. Kalın, koyu, dalgalı saçlarındaki gümüş çizgileri. Bugün onu çiftliğinde ilk gördüğümünden daha yaşlı görünüyor. Belki de pencereden içeri dolan kış ışığından dolayıdır. Ama yorgun kızgın görünüyor. Sinirli. Belki artık korkuyor bile. Bu anne. Polis olan. Babamı parmaklıklar ardına koyan. Bezimi değiştiren. Yanında köpeğiyle yeşil traktörüyle tarlasını sürerken izlediğim bu kadın.

Beni korkutacak şekilde kıvrılmış durumda. Benim için tehlikeli olabilir mi bilmiyorum. Ya da geçmişte neler yapmış olabileceğini. Onu ne kadar zorlayacağımdan ve zorlamanın çözülüp bilmem gereken daha fazla şeyi ortaya çıkarıp çıkarmayacağından ya da onları tamamen kapatacağından emin değilim. Ama ben de yaralıyım. Yaşadığım şok, gümbür gümbür bir öfkeye dönüşüyor. Damarlarımda dolaşan bir öfke. Dışarıdan birinin -yirmi dört yıllık Leena Rai cinayeti davasıyla bağlantısı olan birinin- içeride babamın öldürülmesini ayarladığına tüm kalbimle inanıyorum.

Ve önümde oturan bu kadın da olabilirdi.

Buna inanmamın nedeni babamın son seansımızda bana söyledikleridir.

"Blöf yapıyorsun," diyor Rachel sessizce. "Öyle miyim?"

"Ya da balık tutmak, daha olası."

Beni dürtüyor, beni anlamaya çalışıyor. Gio'nun minibüsün sürücü koltuğundan bizi izlediğinin farkındayım. İşler aniden kötüye giderse 911'i aramaya hazır ve ben de ona işaret veriyorum. Yavaşça, bakışlarım onunkileri tutarken, telefonumu aramızdaki masanın üzerine koyuyorum ve PLAY tuşuna basıyorum.

Babamın sesi telefonun hoparlöründen uzak ve neredeyse tiz bir şekilde yükseliyor. Rachel'ın gözleri babamın sesini duyunca keskin bir şekilde kısılıyor. Bakışlarını lokantanın etrafında gezdiriyor. Ama tezgâhın yanındaki uzak kabinde oturan yaşlı bir çift ve ön taraftaki garson dışında içerisi boştu.

TRINITY: Bir önceki seansımızda Clayton, Maddison Walczak'ın seni ve Leena'yı ormanda seks yaparken gördüğü konusunda yalan söylediğini iddia etmiştin. Leena'nın cinayetini soruşturan dedektifin on dört yaşındaki kızı Rachel Walczak'tan bahsediyordun.

CLAYTON: Yalan söyledi.

Eğer Maddy Walczak yalan söylediyse, bunu neden yaptı?

CLAYTON: Oh, küçük açıklıkta seks yaptım, , müştemilatın yanındaki küçük patikada. Ama Leena ile değildi. Maddy ile oldu. Polisin kızı benimle zina yaptı. O istedi. Kendi rızasıyla oldu. Ve bu ilk kez değildi.

SESSİZLİK

TRINITY'NİN BOĞAZ TEMİZLEME SESİ

Bu Tekrar edebilir misiniz? Çünkü seni doğru duyduğumdan emin değilim.

Maddy Walczak ile görüşüyordum. Biz yaşıyorduk
... bir affair.

Bir hava mı? On dört yaşında bir kızla mı?
Öğrencilerinizden biriyle mi?

Neredeyse on beş yaşındaydı. Deneyime aç bir kızdı.
Birçok açıdan yaşıtı olan diğer kızlardan daha büyüktü.

Bu rızaya dayalı değil. *On dört* yaşındaydı. Bir çocuktu.
Rıza gösterecek kapasitede değildi. Siz bir yetişkindiniz ve
hakimiyet, güç konumunda olan biriydiniz. Yasal olarak,
bu tecavüzdür. Cinsel saldırıdır.

CLAYTON: ... Senden iğreniyor muyum, Trinity Scott?

Rachel'ın rengi solar. Ellerini yumruk yaptı ve parmak eklemleri
beyazladı. Çenesi geriliyor. Telefonuma bakıyor. Gözlerini kırpmadan.
Dinlerken donup kaldı.

Babam bu sözleri söylediğinde ben de aynı şoku yaşadım. Çünkü o
benim babamdı. Ve şimdi biliyorum ki bana bunları söylerken kızı olduğumun
farkındaydı.

BEN . . . Sadece işlem yapıyorum, hepsi bu. I . . . Yani
hikayeniz Leena Rai ile çalılıklarda değil, Maddison
Walczak ile seks yaptığınız yönünde.

CLAYTON: Bu doğru. Bizi casusluk yapan Leena'ydı.
agrange delicto. Bizi kim böldü? Maddy ve ben sert bir
şekilde kavga ediyorduk ... ve elimdeki kesik bu şekilde
yeniden açıldı. Tomrukları istiflerken ellerimi zaten
incitmiştim ama onları sertçe toprağa yaslıyordum. . . O
benim altımdaydı. Ben üstteydim. Çam iğnelerinin
arasında cam kırıkları vardı. Birden bir ses duyduk,
çalıların arasında çatırtı. Ve ben yukarı baktım. Maddy
de baktı. Tam Leena'nın gözlerinin içine. Leena'nın
küçük bir

Kül ışığı. Leena fırladı. Maddy altımdan sıyrıldı ve
Leena'ya durması için bağırdı.

pantolonunu. Sonra Maddy Leena'nın peşine düştü. Leena'yı bana geri getirdi ve onun ne kadar sarhoş ve üzgün gördüm. Maddy Leena'ya kimseye söylemeyeceğine dair söz vermesi gerektiğini söyledi. Leena ağlıyordu. Maddy'ye Re'ye dönmesini ve normal davranmasını söyledim. Leena'ya göz kulak olacağımı, onu eve götüreceğimi ve yolda onunla mantıklı bir şekilde konuşacağımı söyledim. Leena yumuşak başlıydı. Beni seviyordu. Bunu biliyordum. Bunu kullandım. Kolumu ona doladım ve hıçkırığa ağlayan Leena'nın, ağaç kesme yolunda park etmiş olan arabama gitmesine yardım ettim.

Rachel'ın gözleri parlıyor. Durgunluğu neredeyse ürkütücü. Uğursuz. Tüm yüzü değişmiş. Dinlerken on yıl daha yaşlanmış gibi görünüyor.

Kasabaya doğru geri döndüm. Leena ve ben yolda tartıştık. Gördün mü? Dedektiflere bunu söyledim. Bu kısmı doğru. Ona düşkündüm, ama o nezaketimi ve ilgimi yanlış yorumlamıştı. Beni Maddy'yle gördüğü için tamamen kırılmıştı. Sanki Leena'ya şahsen ihanet etmişim gibiydi. Ona ne kadar inandığımı ve bir gün önemli biri olacağını söyledim. Ona ders vermeye devam edeceğimi ve büyük biri olmasına yardım edeceğimi söyledim. Ama gördüklerini kimseye anlatmamalıydı. Benden nefret ettiğini söyledi. Araba kullanırken bana vurmaya başladı. Onu köprü'nün yakınında bırakmam için ısrar etti ve eğer reddedersem Maddy ile beni ispiyonlayacaktı. Sarhoştu, histerikleşmeye başlamıştı. Ben de şansımı denedim ve kenara çektim. Kanlı elimle arkaya uzandım ve çantasını aldım. Ona verdim ve sürdüm.

TRINITY: Hala senin ceketini mi giyiyordu? Evet.

TRINITY: Hiç gözcüye gitmedin mi? Hayır.

Hala söyleyeceğinden endişelenmiyor muydun?

CLAYTON: Evet. Hem de çok. Ve eğer yaparsa, biterdi. Ama ayıldığında çenesini kapalı tutabileceğine inanarak kumar oynadım. Beni korumaya çalışacağını düşündüm.

TRINITY: Kız öğrencilerin emirlerinizi yerine getirmesine alışmıştınız.

Ben .

Onu Şeytan Köprüsü yakınlarında ne zaman bıraktınız?

CLAYTON: Emin değilim. Ama roketten önce korudan ayrıldım. Korudan kasabaya gitmek yaklaşık yirmi dakika sürüyordu. Ve Leena'yı bıraktıktan sonra doğruca eve gittim. Lacey yalan söyledi.

Peki Leena, Amy Chan tarafından gece iki sularında köprüyü geçerken görülmeden önce nereye gitti?

CLAYTON: Bilmiyorum. Belki de köprünün altında sigara içiyordu. Belki başka bir yere gitmiştir.

Yani Lacey yalan söyledi. Maddy de yalan söyledi. Maddy neden Leena ile seks yaptığınızı iddia etsin ki?

O zamana kadar Maddy cinayeti öğrenmişti. Belki de benim yaptığımı , bilmiyorum. Belki de tüm sorgulamalardan sonra

çocukların ağzından kaçacak ve benim bon re'de olduğumu ve iyi bir şey yapmadığımı ortaya çıkaracaktı. Belki de annesinin benimle ne yaptığını öğrenmesinden korkuyordu. Bu yüzden önce beni otobüsün altına attı. Kendini kurtarmak için. Çünkü o zaman onun sözüne karşılık benimki olacaktı, çünkü Leena gitmişti.

Peki ya Beth Galloway'in sizi Leena ile birlikte arabanıza dönerken gördüğüne dair ifadesi?

Leena ile arabama geri döndüm.

Beth, Maddy'nin ona seni Leena ile seks yaparken gördüğünü belirtti.

Eğer öyleyse, Maddy Beth'e yalan söylemiş olur. Belki de Beth yalanına inandı. Ya da belki Beth her şeyi biliyordu ve arkadaşını .

Ceketiniz nasıl temizlendi? Leena öldürülmeden hemen önce onu giyiyorsa, sana nasıl geri geldi?

CLAYTON: Bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Yıkanmış olarak ofisime geldi. Plastik bir market poşetinin içindeydi. Ve Önce Leena'nın orada bıraktığını sandım. O zaman öldüğünü bilmiyordum. Sadece Pazartesi günü eve gitmediğini ya da okula gelmediğini biliyordum.

Leena'ya o köprünün altında ne oldu?

Sesin şüphesi geliyor Trinity. Öyleyim.

Gerçekten bilmiyorum. Size söyleyebileceğim tek şey hasta bir insan olduğum. Yardım almaya çalıştım. Yıllar boyunca birkaç kez. Dediğim gibi, bir bedende iki kişi gibiydim. İyi Pelley ve kötü Pelley.

TRINITY: Yardım için kime gittiniz? Ne tür bir yardım?

Twin Falls'ta yerel bir terapistle gidiyordum. Bir psikolog. Hipnoterapi eğitimi almıştı. Ona ilk olarak alkol bağımlılığım hakkında başvurdum. Daha sonra içki içmemin altında yatan bir neden olup olmadığını anlamak için daha derine indi.

Hipnoterapi mi? Seni hipnoza mı soktu?

CLAYTON: İddiaya göre doğrudan bilinçaltımla konuşabilmek için. Bende işe yaramadı.

Dedektifler size terapiniz hakkında soru sordular mı? Bu konuyu hiç araştırdılar mı?

CLAYTON: Bana sormadılar. Hiç gündeme gelmedi. Belki daha sonra takip etmişlerdir.

Terapistin adı neydi?

CLAYTON: Dr. Granger Forbes. Johnny Forbes'un babasıydı.

STOP'a bastım.

Rachel yavaşça gözlerini kaldırır.

"Clayton'ı susturmayı ne kadar çok istemiş olabileceğini neden *sorduğumu* şimdi anlayabiliyor musun?" dedim.

"Bunu yayınlayamazsın." Sesi boğuk çıkıyor. "Bu ... bu resmin tamamı değil. Gerçeğin tamamına ulaşana kadar bunun yayınlanmasına izin veremezsin. Eğer bunun ortaya çıkmasına izin verirsen, bu ... anlamadığın bir zarar verir."

"Sırlarla ilgili sorun da bu, değil mi Rachel? Onları ne kadar derine gömersen, sonunda sklp çıkarıldıklarında o kadar fazla ikincil zarar verirler."

"Yapamazsın-"

"oktan yaptım." Saatimi kontrol ettim. "Dördüncü bölüm bir saat önce yayına girdi."

OceanofPDF.com

REVERB

DALGALANMA ETKİSİ

ŞİMDİ

21 Kasım Pazar. Günümüz.

Maddy ve Darren Leena Rai podcast'inin yeni bölümünü dinlerken Lily ve Daisy oturma odasında Legolarla oynuyor. Televizyonda *PAW Patrol* var. Maddy'nin teni sıcaktan karıncalanıyor ve bayılacak gibi oluyor. Ne o ne de Darren göz teması kuruyor.

Eğer Maddy Walczak yalan söylediye, bunu neden yaptı?

CLAYTON: Oh, küçük açıklıkta seks yaptım, , müştemilatın yanındaki küçük patikada. Ama Leena ile değildi. Maddy ile oldu. Polisin kızı benimle zina yaptı. O istedi. Kendi rızasıyla oldu. Ve bu ilk kez değildi.

Maddy DUR'a basıyor. Oturuyor, kıpırdamadan telefonuna bakıyor. Darren da öyle. Çok yavaşça ona bakar. Kocasının yüzünde gördüğü şey onu korkutur.

"Bu doğru mu?" diye soruyor. "Bu doğru mu lan?"

Oturma odasındaki kızlara bir bakış atıyor, küçük sarışın kafaları birbirine yakın eğilmiş. Meşguller, duyma mesafesi dışındalar. "Sesini alçalt," diyor sessizce.

"Nasıl . . . Siktir, Maddy! Nasıl *yapabildin*? Bu da ne demek oluyor? Sen-"

"Onu o öldürdü, Darren. En ufak bir şüphem yok. Öğretmenimle yatmış olabilirim. I . . . Şimdi ne olduğunu anlıyorum. Ben onun kurbanıydım. Ama o zamanlar bu şekilde görmüyordum. O sadece yirmi altı ya da yirmi yedi yaşındaydı ve yaşlı biri gibi değildi. O çekici, cazibeli ve baştan çıkarıcıydı, ben ise saftım ve bu hala aklımdan çıkmayan korkunç bir hataydı. Bu konuda yalan söyledim. Ama o şimdi yalan söylüyor. *Hâlâ yalan* söylüyor. Onu o öldürdü." Gözleri yaşlarla doldu.

Darren'ın yüzü çarpıktır. kalın, ekşi bir anı kabarıyor. Duyarlı, elle tutulur bir yaratık gibi asılı duruyor. Bir kötülük. Ama ikisi de bu konuda bir şey söyleyemiyor. bile. Darren ne kadar kızgın olsa da Maddy'nin hissettiği kadar korkmuş görünüyor. Maddy telefonunu kapıyor ve koridorda ilerlemeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun? Nereye ?" "Annemi arayacağım."

"Ne oluyor-" gider ve telefonu elinden almaya çalışır.

On

u. "Darren!" diye bağırarak elindekini onun ulaşamayacağı bir yere koyar.

"Beni rahat bırak." Adam ona ters ters bakıyor.

Çocuklar yukarı bakar. Lily sızlanmaya başladı.

Oturma odasında aceleyle onlara doğru koşar. "Sorun yok, tatlım. Baban Sadece anneme bir konuda yardım ediyorum." Sesini alçaltıyor ve kapı aralığından Maddy'ye bakıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Rachel'la uzun zamandır konuşmadın. Onu neden arıyorsun ki? Ne söyleyeceksin?"

"Bu kadar yeter, Darren. I . . . Düşünüyordum. Hem de çok. Bunu daha fazla yapamam. Suçluluk duygusu, sırlar, beni öldürüyor. Beni sevmediğim birine dönüştürdü. Artık bu kişi olmak istemiyorum. Artık bu kişi olamam."

"Sen neden bahsediyorsun Maddy?"

"Hayatım boyunca koştum. Bir şeylerle savaştım. Acı çektim. Kadere meydan okudum. Beni milyonlarca kez öldürebilecek riskler aldım ve belki de öyle olmasını istedim. I . . . Sanırım *içimdeki* bu şeyi öldürmeye çalışıyordum. Bu suçluluk duygusunu. Utanç. Ve bu yüzden herkese ve dünyaya öfke duydum. I . . ." Gözlerinden yaşlar akıyor. Onları yanağında gezdiriyor. "Bunu daha fazla yapamayacağım. Bunu daha sürdüremem.

Şimdi olmaz. O podcast varken olmaz. Gerçeği söyleme zamanı. Bunu kızlarıma borçluyum. Ve anneme. O beni korudu. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ama yine de beni korudu. Ve suçumu anladığını hissettiğim için ondan nefret ettim. Kendimden nefret ettim." Aramaya başladı.

Yaklaşıyor, sandalyesinin üzerinde beliriyor. "Nasıl? Rachel seni tam olarak nasıl korudu?"

"Madalyon. Madalyonum-"

"Dur. Şimdi. Bırak şu telefonu. Konuşmamız gerek. Bana her şeyi anlatmalısın. Her şeyi. Anneni aramadan önce."

Beth sürüyor. Çocuklarını annesinin evinden almaya gidiyor. Bluetooth hoparlörlerden yeni bölümü dinliyor.

Beth, Maddy'nin ona seni Leena ile seks yaparken gördüğünü belirtti.

Eğer öyleyse, Maddy Beth'e yalan söylemiş olur. Belki de Beth yalanına inandı. Ya da belki Beth her şeyi biliyordu ve arkadaşını .

Ceketiniz nasıl temizlendi? Leena öldürülmeden hemen önce onu giyiyorsa, sana nasıl geri geldi?

CLAYTON: Bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Yıkanmış olarak ofisime geldi. Plastik bir market poşetinin içindeydi. Ve Önce Leena'nın orada bıraktığını sandım. O zaman öldüğünü bilmiyordum. Sadece Pazartesi günü eve gitmediğini ya da okula gelmediğini biliyordum.

Frene basar. Bir araba ondan uzaklaşırken gıcırıyor ve savruluyor. Sürücü işaret veriyor, korna çalıyor. Kadın titriyor. Aracı görmemiş bile. Yolun kenarına çeker. Maddy'yi aramaya çalışıyor.

Maddy'nin sesi hoparlörlerden geliyor. "Telefonla görüşüyorum ya da telefonumdan uzaktayım, lütfen mesaj bırakın."

Tekrar deniyor. Aynı mesaj. Beth, Darren'ı aramaya çalışır.

Cevap yok.

Kendini sakinleştirmek ve yeniden odaklanmak için birkaç derin nefes alır, sonra arabasını vitese takar ve trafiğe çıkar. Arabayı annesinin evine doğru sürer. O daha verandanın merdivenlerine ulaşmadan ailesinin evinin ön kapısı açılır. Eileen kapının girişinde durmaktadır. Beth annesinin, arabasının yola çıkmasını izliyor olması gerektiğini fark eder. Annesinin yüzü bembeyazdır, yüz hatları sıkışmıştır. Ve Beth bilir. Annesinin dördüncü bölümü duyduğunu biliyordur.

Britanya Kolumbiyası'nda Prince George ve Prince Rupert arasındaki 725 kilometrelik Highway 16 koridorunda kuzeye doğru bir uzun yol kamyon şoförü Leena Rai cinayet serisini dinliyor. Bu uzun yolculuklarda gerçek suç podcast'lerini dinlemeyi alışkanlık haline getirmiş. Bunlar zihnini uyanık tutuyor ve onu eğlendiriyor. Özellikle de kuzeydeki bu otoyolda, hiç bitmeyen bir katran şeridi boyunca ağaçların, ağaçların ve daha fazla ağacın monotonluğunun uykusunu getirme eğiliminde olduğu yerde. Ve o genç değil. Bugünlerde daha kolay düşüyor. Emekli olmak için sabırsızlanıyor. Şu anda bir gıda dağıtım şirketinde şoförlük yapıyor. Eskiden ormancılıkta çalışıyordu, Sea to Sky bölgesinde tomruk nakliyesi yapıyordu. Güzergahı onu Twin Falls değirmen kasabasına götürürdü.

Sunucu Trinity Scott, tanık Amy Chan'ın 15 Kasım 1997 Cumartesi sabahı Şeytan Köprüsü'nde Leena Rai'yi nasıl gördüğünü anlatırken, dinleyicilere o gecenin Rus roketinin dünya atmosferine çarptığı gece olduğunu hatırlatıyor.

Ertesi sabah saat iki sularında Amy Chan, Devil's Bridge'de Leena Rai'yi gördü. Twin Falls Polis Departmanı'nın görüşme tutanaklarına göre Amy Chan'ın gördüklerini anlatırken kullandığı kelimeler şunlar "Dolunay vardı. Büyüktü. Netti. Ve denizden esen çok soğuk bir rüzgar vardı. Beni etkileyen de buydu - o dondurucu rüzgarda yürüyen birini görmek. I

uzun siyah saçların uçuştüğünü gördüm. Sonra ceketin şeklini ve kişiyi gördüm ve onun Leena olduğunu anladım."

İçinden bir enerji fışkırır. Daha dik oturur ve sesi açar.

"Leena olduğunu kesinlikle görebiliyordunuz. Onun şekli. Leena uzun boylu ve iriydi ve insanların geçtiği bir yürüyüş şekli vardı. Bir çeşit hantal. Ama bu daha çok Leena'nın o gece çok içmiş olmasından kaynaklanıyordu ya da en azından tamamen sarhoş görünüyordu. Düşüp kalkıyor ve korkuluklara tutunuyordu. Sonra bir kamyon . Farlar onu aydınlattı. Jepp'e 'Hey, bu Leena' dedim ve izlemek için koltukta döndüm. Arkasında biri var diye arkaya falan bakmadım, sonra geçip gittik ve köprüden çıktık."

Görüntü aniden sürücünün zihninde canlanır. Rus roketinin gökyüzünde patlayıp dağların üzerinde kuyruklu yıldızlar bırakmasından sadece saatler sonra o köprüden geçmişti. Tomruk kamyonunu kuzeye doğru sürüyordu. Köprüde, tomruk kamyonunun ışıklarıyla aydınlanmış bir kız gördüğünü hatırlıyor. Onu tamamen aydınlatmışlar. İri bir kızdı, uzun siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Askeri tarzda büyük bir ceket ve kargo pantolonu giymişti ve sarhoş bir şekilde tökezliyordu. Ya da o sarhoş olduğunu düşünüyordu. Bu konuda fazla düşünmedi. Çocukların sıkıldığı ve muhtemelen hafta sonu sarhoş olmaktan başka yapacakları pek bir şey olmayan küçük bir Kuzeybatı Pasifik kasabasında cuma gecesinin cumartesi sabahına bağlanması ona gayet normal geliyordu.

İleride bir benzin istasyonu ve kamyon durağı tabelası gördüğünde, sinyal lambalarını yakar ve rampa dışına çıkar. Kamyon durağının otopark girer ve durur. Sürücü telefonuna uzanır ve *It's Criminal* için ihbar hattı numarasına bakar.

Arıyor.

Mesaj bırakmasını isteyen bir sesli mesaj kaydı alır.

"Onu gördüm. Sanırım Leena Rai'yi o gece Şeytan Köprüsü'nden geçerken gördüm. Tomruk nakliyesi yapıyordum ve muhtemelen gece iki sularında kamyonumla köprüden geçtim. Köprü boyunca kuzeye doğru tökezleyen bir kız gördüm. Ve onun arkasında, gölgelerin gerisinde . . . Onu takip ediyor gibi görünen bir şey gördüm."

OceanofPDF.com

RACHEL

ŞİMDİ

21 Kasım Pazar. Günümüz.

Hızlı sürüyorum. Hava çoktan karardı. Ve kötü bir hava geliyor. Kar yağmaya başlamadan Twin Falls'a ulaşmak istiyorum. Okyanusun üstündeki kayalıklar boyunca 99 numaralı otoyolda kıvrıla kıvrıla ilerlerken Clay Pelley'in sözlerini tekrar dinliyorum.

Leena kaçtı. Maddy altımdan sıyrıldı ve pantolonunu yukarı çekerken Leena'ya durması için bağırdı. Sonra Maddy, Leena'nın peşinden patikadan aşağıya doğru koştu. Leena'yı bana geri getirdi ve onun ne kadar sarhoş ve üzgün gördüm. Maddy Leena'ya kimseye söylemeyeceğine dair söz vermesi gerektiğini söyledi. Leena ağlıyordu. Maddy'ye Re'ye dönmesini ve normal davranmasını söyledim. Leena'ya göz kulak olacağımı, onu eve götüreceğimi ve yolda onunla mantıklı bir şekilde konuşacağımı söyledim. Leena yumuşak başlıydı. Beni seviyordu. Bunu biliyordum. Bunu kullandım. Kolumu ona doladım ve hıçkırı hıçkırı ağlayan Leena'nın, ağaç kesme yolunda park etmiş olan arabama gitmesine yardım ettim.

Suyun üzerinde çok hızlı bir viraj alırken parmak eklemlerim oldu. Buza çarptım, kaydım. Kendimi düzeltip yola geri döndüğümde lastiklerim gıcırıyor. Kalbim güm güm atıyor.

Dedektifler size terapiniz hakkında soru sordular mı? Bu konuyu hiç araştırdılar mı?

CLAYTON: Bana sormadılar. Hiç gündeme gelmedi. Belki daha sonra takip etmişlerdir.

Terapistin adı neydi?

CLAYTON: Dr. Granger Forbes. Johnny Forbes'un babasıydı.

Maddy'yi aradım. Yine aradım. Hala açmıyor. Bu sefer mesaj bırakıyorum.

"Son yüklenen bölümü dinleme, Maddy. Lütfen. Sadece dinleme. Beni ara. Önce konuşmamız gerek. Madalyon hakkında. Liam'ın çektiği fotoğraf hakkında. Bilmem gerek. Ara beni."

İki elim direksiyonda, bir virajı daha dönüyorum. Farlarım dağın yamacından aşağı yuvarlanan sisin içinden tüneller açıyor. Ağzım kurudu, bir arama daha yaptım. Bu sefer Granger'ı arıyorum.

Cevap yok.

Küfür
ediyorum.

Tekrar deniyorum. Yine aynı. Ben de çiftlik evinin sabit hattını aramaya çalıştım. Arama telesekretere düşüyor.

Tekrar yemin ederim. Işıklarımnda bir başka keskin viraj beliriyor. Karşı şeritte bir tır bana doğru hızla gelirken hafifçe yavaşlıyorum. Kamyonun devasa tekerleği ön camıma kör edici bir spreyc dalgası fırlatıyor. Silecekleri hızla çalıştırıyorum. Virajı dönerken *tak, tak, tak* diye *ses* çıkarıyorlar.

Granger bana yalan söyledi. Ona doğrudan Clay'i tedavi edip etmediğini sordum ve o da kaçamak cevaplar vererek yalan söyledi. Bu ne anlama geliyor? Dava için mi? Bizim için mi?

-İlişkimiz mi? Birdenbire tüm hayatımız yalanlar üzerine kurulmuş gibi hissettirdi. Ama Granger bana neden söylememişti? Ne saklıyordu? Clayton'ın sözleri tekrar beynime hücum etti.

Johnny Forbes'un babasıydı.

Başka bir viraja giriyorum. Zihnimin gittiği yere gitmek istemiyorum. Ama bağlantı Granger. Olmak zorunda. Hipnoterapi seanslarının nasıl geliştiğini biliyorum. Strese bağlı TSSB'mi tedavi etmek için beni birden fazla kez hipnotik transa soktu. Beni hipnotik transa sokmadan önce

Hipnotik durumdayken bana talimatlar verdi ve uyandığımda seans sırasında olanları hatırlamayacağımı söyledi. Öncesinde hipnoterapinin vücutta otojenik türde bir iyileşme sürecini harekete geçirmek için güçlü bir araç olduğunu açıkladı. Amaç, bağımlılıkları veya diğer yıkıcı davranışları besleyen olumsuz düşünce döngülerini kırmaktı.

Transdan uyandıktan sonra, bir tetikleyiciyle karşılaştığımda otomatik olarak o tetikleyiciyle başa çıkmanın yeni bir yolunu benimseyeceğimi söyledi.

Kafamın içinde yıllar önceki sesini tekrar duyuyorum.

Hipnotik duruma geçtiğinizde, doğrudan bilinçdışı zihninizle konuşabileceğim. Korteks aradan çekilir - bazen o kadar aradan çekilir ki deneğim hipnotik seans sırasında olan hiçbir şeyi hatırlayamaz. Ama ben doğrudan bilinçaltınıza düşünceler tohumlayabileceğim. Tekrar uyandığınızda ve özellikle üzücü bir durumla karşı karşıya kaldığınızda, bu yeni düşünce tarzı size gelecektir. Tohumladığım yerden.

Sea to Sky otoyolu boyunca bir başka keskin viraj beliriyor. Cesaret edebildiğim kadar hızlı gidiyorum.

Sadece sana gel.

Aklıma Luke ve benim sorgu odasında Clay'le yüzleştığımız ve diğerlerinin tek yönlü aynanın arkasından izlediği o gün geliyor. O garip monoton ses tonuyla itiraf etmeden hemen önce Clay'in yüzünü kaplayan garip, boş bakışı hatırlıyorum. Podcast'i tekrar düşünüyorum.

TRINITY: Söyledikleriniz doğru olmasaydı, yapmasaydınız tüm ayrıntıları nasıl bilebilirdiniz?

CLAYTON: Bu ... bana öyle geldi. Aklıma geldi. Ve söylemek istedim. Hepsini.

. Granger yapmış olamaz. Neden ki?

Johnny Forbes'un babasıydı.

Ama nasıl? Granger'ın 1997 soruşturmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Birden aklıma geldi. Dirk Rigg'in Twin Falls Polisi'nin konferans salonundaki masaya bir tabak Nanaimo çikolatası koyarken söylediği bir şey.

Merle yine sigarayı bırakmaya çalışıyor. Bu sefer alışkanlığını bırakmak için hipnozu deniyor.

Bir gözetleme yeri bulup oraya çekiyorum. Nefes alışım o kadar hızlı ve sık ki başım dönüyor. Hiperventilasyon geçirmekten korkuyorum. Kamyonetimi durduruyorum.

Sakin ol Rachel. Derin nefes al. Yavaşça ver. Tekrar. Pencereyi açıyorum. Serin hava beni tekrar berraklığa kavuşturuyor.

Dirk Rigg'in numarasını bulmak için telefonumda hızlıca geziniyorum. Karısı Merle öleli çok oldu ve Dirk yıllar önce emekli oldu. Bir huzurevinde yaşıyor ve yılda bir ya da iki kez şehre geldiğimde onunla kahve içiyorum.

Numarasını buldum ve aradım. Cevap vermesini beklerken tedirginlikle direksiyona vuruyorum. Açtı.

"Rachel?"

"Dirk, dinle, biliyorum biraz ani oldu ama bilmem gerek. Merle sigarayı bırakmaya çalışırken ve sen hipnozu denediğini söylediğinde hangi terapistte gidiyordu?"

"Bunun o podcast ile bir ilgisi var mı?"

"Evet. Olay odasında Merle'in hipnoterapi gördüğünden bahsetmiştiniz."

"1997'de şehirde sadece bir hipnoterapist vardı Rachel, bunu sen de biliyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum. Boğazımın arkasında acı bir tat belirliyor. Yavaşça "Granger" diyorum.

"Tabii ki. Bir süreliğine yardımcı oldu, biliyorsun. İki yıl kadar bıraktı. Sonra tekrar başladı. Muhtemelen evde sürekli sigara içtiğim için ve bu onun için çok fazla tetikleyici olduğu için. Bırakmalıydım, çünkü . . . şey, bildiğiniz gibi, akciğer kanseri sonunda onu aldı."

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum Dirk. Daha fazla sır olamaz. Anlıyor musun? Leena Rai'nin otopsisinin ayrıntılarını Merle ile hiç paylaştın mı? Karınla dava ve Leena'nın nasıl öldürüldüğü hakkında konuştun mu?"

Sessizli

k.

"Dirk?"

"Kahretsin," diye fısıldıyor. "I . . . Bunun bir ilgisi var mı-" "Söyle bana Dirk."

"Merle'ye bir şeyler söyledim. Her zaman. O benim kayamdı, Rache. Öğütlerimi tuttu. Ona anlattıklarımı hiç paylaşmadı. Leena davasından hepimiz gibi ben de çok , özellikle de otopsi raporunu gördükten sonra.

ve o kızın neler yaşadığını ve nasıl boğulduğunu gördüm. Ciğerlerindeki o çakıl taşları beni mahvetti. O çakıl taşlarını son nefesinde umutsuzca içine çekmesi. Kafatasındaki bot izinin fotoğrafları. Merle ile konuşmam gerekiyordu. Belki de konuşmamalıydım, çünkü ona söylediklerim onun da kafasını karıştırmıştı. Uyumakta zorluk çekiyordu. Görüntülerin sürekli üzerine geldiğini ve hayal gücünün karanlıkta onlarla birlikte koştuğunu söyledi. Her şeyi kafasından atamıyordu. Sigarasına tekrar uzanmasına neden oluyordu. I . . . Sanırım terapistinden bununla başa çıkmak için bir yol istemiş. Travmayla. Korkunç kabuslar. Onu tekrar sigara içmeye iten şeyler."

Duygularım gözlerime doluyor. Derin nefes alıyorum. "Rache?"

"Ben buradayım." Sesimi kontrol etmekte zorlanıyorum. "Teşekkürler, Dirk."

"Bunun soruşturmayla bir ilgisi var mıydı - yani, soruşturmayı etkilemiş olamaz, değil mi?"

"Olabilir. Sorun değil."

"Kahretsin," diye fısıldıyor. "Ne oldu, oluyor?"

"Henüz emin değilim. Sana haber vereceğime söz veriyorum, tamam mı? Teşekkürler, Dirk."

Dürüstlüğünüz için teşekkürler."

Aramayı kapatıp Granger'ı tekrar aradım. Hâlâ cevap yok. Sanki yakın çevremdeki herkes benden kaçıyor. Bir parya. Saati kontrol ettim. Akşam 8'i biraz geçiyordu.

Granger'ın bisikletinin dışarıda park edilmiş olup olmadığına bakmak için Kuzgun Tüneği'nin önünden geçmeye karar verdim.

Kasabaya girip barın arka küçük yan sokağa girdiğimde Granger'ın bisikletini görüyorum.

Motosikletinin yanına iki Harley daha park etmiş. İkisinde de Devil Riders amblemi, yani kendine özgü örümcek ağı tasarımı var.

Bu hapisane çetelerinin nasıl çalıştığını biliyorum Rachel. Babamın boynunda onu içerideki bir çetenin üyesi olarak gösteren bir dövme vardı. Bir örümcek ağı. Bir Devil Rider üyesi ya da bir patron, içeride ya da dışarıda birinin hedef alınmasını isterse, bunu gerçekleştirebilir. Dikenli teller kimseyi güvende tutmuyor.

RACHEL

ŞİMDİ

21 Kasım Pazar. Günümüz.

Bara girdim. Çok kalabalıktı. Pazar gecesi, yani canlı müzik var. Bir sürü yiyecek, özel içkiler.

Rex barın arkasında. Beni görüyor ve elini kaldırıyor ama tıklım tıklım dolu bardaki yüzleri tararken onu görmezden geliyorum. Onu görüyorum. Granger. Deri ceketli. Karıştırılmış saçlar. Oğlu Johnny'yle birlikte arka köşedeki bir kulübede toplanmış, başlarını eğmiş bir şeyler tartışıyorlar.

Onlara doğru yürüyorum, acelemle insanlara çarpıyorum. "Hey! Yaşlı sürtük. Nereye gittiğine dikkat et."

Şakayı görmezden geliyorum. Tüm varlığım, bedenimdeki ve zihnimdeki her molekül Granger'ın kafasının arkasına odaklanmış durumda. Tüm zihinsel ve duygusal enerjimi ona odaklıyorum çünkü Clay'in kızım hakkında söylediklerini ve bunun onun annesi olarak benim için ne anlama geldiğini doğru düzgün düşünemiyorum bile. Ve şu anda en büyük korkum, birlikte yaşadığım adamın Clay'in yirmi dört yıl önce hapse atılmasına yardım etmekle kalmayıp bugün öldürülmesine de yardım etmiş olması.

Kabine ulaştım. Johnny şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Rachel?" Johnny diyor. "Sen iyi misin?"

Granger başını çevirdi, beni gördü. Yüzünden kan akıyor.

"Bunu sen mi yaptın?" Ona hırlıyorum. "Onu sen mi öldürttün?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Clay Pelley. O öldü. Şişlenmiş. Bunu siz mi yaptınız? Sen ve Devil Rider bağlantılarını mı?"

"Tanrım, Rachel." Ayağa fırladı. "Otur, olur mu? Sesini alçalt."

"Sen onun terapistiydin, Granger. Sen de Merle Rigg'in terapistiydin. Merle'den o olay yeri detaylarını aldın ve kafasına yerleştirdin."

Yüzü daha da soldu. Kolumu tuttu. Çekip kurtarmaya çalışıyorum. Daha sıkı kavıyor. Çok güçlü. Beni kendine çekiyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Burada olmaz. Dışarıda konuşuruz. Kamyonetinde. Gel, yürü." Beni dışarı çıkarmaya başladı.

Babası beni kalabalığın arasından geçirirken Johnny çenesi düşük bir şekilde arkamızdan bakıyor. Barda Rex'i görüyorum, izliyor, kaşlarını çatıyor. Johnny'nin kayınpederiyle konuşmak için bara gittiğini görüyorum.

Canlandırıcı havaya çıkıyoruz. Çiseleyen yağmur, sis kadar ince. Kamyonetime ulaştığımızda "Atla" dedi.

Kilide basıp direksiyona geçiyorum. Titriyorum. Ne olursa olsun onunla bu işi halledeceğim.

Granger kabine girdiğinde ve yolcu kapısı kapandığında, ısıtıcıyı çalıştırabilmek için motoru çalıştırıyorum. Camlar hızla buğulanmaya başladı.

"Bana neden söyle," diyor. "Clay öldü de ne demek?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Rachel, Tanrı aşkına. İstemiyorum. sabırlı ol."

"Clay Pelley bugün erken saatlerde hapisanede bıçaklanarak öldürüldü. Ben oraya gitmeden kısa bir süre önce oldu."

Bir an bana baktı. Bakışları yavaşça kulübe kayıyor. Dışarıda park etmiş bisikletlere bakıyor. Korkmuş görünüyor. Onu hiç böyle görmemiştim. O barın kapısını izlerken, Johnny kapıdan içeri girdi ve koşarak kamyonetimin yanından geçti.

Granger camı indiriyor. "Neler oluyor?" diye sesleniyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Darren'dan bir telefon aldım," diye bağırır Johnny. Kısa bir süre tereddüt eder. "Seninle sonra konuşuruz." Kamyonetimin arkasında kayboluyor. Paniğim -savaş ya da kaç tepkisi- Granger'a, Johnny'nin Granger'ın oğlu olduğu gerçeğine ve Johnny'nin o gece Ullr şenlik ateşinde olduğu gerçeğine o kadar odaklanmış ki, beynimin mantık merkezi Johnny'nin sözlerini zar zor fark ediyor.

"Bana yalan söyledin Granger. Sana Clay'i tedavi edip etmediğini açıkça sordum. Yapmadığını ima ettin ama Clay seni ele verdi. Son bölümü , değil mi? Clay, Trinity'ye ve tüm dünyaya

bağımlılıkları için *sizden* yardım istedi. Ve canlı yayında Johnny Forbes'un babası olduğunuzu söyledi. Dirk Rigg'i aradım, çünkü Merle'nin sigara bağımlılığı için hipnoterapi aldığını söylediğini hatırladım. Bana Merle'nin sizin hastanız olduğunu söyledi. Ayrıca vakanın tüm ayrıntılarını Merle ile paylaştığını ve bunun onu üzdüğünü söyledi."

Granger uzun bir süre sessiz kalır. Hafifçe küfrediyor ve elleriyle yüzünü sertçe ovuşturuyor.

"Bunu sen yaptın, değil mi? Clay'in bilinçaltına bu detayları sen yerleştirdin. Sorgulama sırasında Clay'e söylediğimiz bir şey onu tetikledi ve aniden o uzak monoton ses tonuyla konuşmaya, Leena'yı nasıl öldürdüğünü anlatmaya başladı. Onu oraya siz koydunuz. Nedenini bilmek istiyorum."

Tekrar küfrediyor, arkasına yaslanıyor, iki elini saçlarında gezdiriyor.

"*Anlat bana Granger. Her şeyi anlat. Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme, çünkü biliyor musun? Bana yeterince yalan söylendi. Kendi kızım Clay tarafından saldırıya uğradı.*" Titreyen bir elimle gözyaşlarımı siliyorum. "*On dört yaşındaki çocuğum, öğretmeniyile birlikte.*" Sesim çatlıyor. Ağzımı sıkıyor, duygularımı bastırmaya, aklımı toparlamaya çalışıyorum. "Maddy yalan söyledi. Diğer çocuklar da farklı derecelerde yalan söyledi ya da söylemeye çalıştı. Lacey Pelley yalan söyledi. *Sen yalan söylüyorsun.*"

Sessizce oturuyor. İstifa etti.

Ona daha iyi bakabilmek için koltuğumda kayıyorum. "Bak, ben de hatalar yaptığımı biliyorum Granger. Bir ebeveyn olarak hatalarımın fark ettiğimden çok büyük olduğu açık. O zamanlar bazı şeyleri görmeyi ya da takip etmeyi reddettim ve evet, Clay itiraf ettikten sonra davadaki yarım kalmış işleri düşünmeyi bıraktım, çünkü alternatif düşünce yollarını takip etmekten daha kolaydı. Ama saklanmanın zamanı çoktan geçti. Her şey ortada. Her şey çözülüyor ve artık gerçeklerden kaçmak yok. Ne benim için, ne senin için, ne Maddy için, ne de herhangi birimiz için."

"O zamanlar her ne yaptıysan, Rache, bir anne bunu yapar. Çocuklarını korur. Bu bir babanın yaptığı şeydir, ebeveynlerin yaptığı şey."

"Böyle mi oldu?" Sessizce sordum. "Johnny. Onun için mi yaptın? Oğlunuzu korumak için müvekkilinizin kafasıyla mı oynadınız?"

Gözleri ve yanakları parlıyor. Granger'ın ağladığını fark ediyorum. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Granger'ı hiç ağlarken görmemiştim.

"Granger," diyorum daha nazikçe, ama daha az umutsuzca değil, "lütfen söyle bana. Artık her şey ortaya çıkıyor. Bu cini şişeye geri sokamazsın. Johnny bir şey yaptıysa... Ne oldu? Onu neyden koruyorsun?"

Derin bir nefes alır. "Johnny şenlik ateşinden sonra okuldan eve döndüğünde onu çamaşır odasında buldum. Askeriyeden kalma bir ceketı yıkamaya çalışıyordu. Çamur içindeydi ve kana benziyordu. Önce ıslatmaya çalışmıştı ve su kıpkırmızıydı."

"Clay'in ceketı mı? Leena'nın giydiği mı?"

"İşte böyle görünüyordu. Göğüs cebinde yazılar ve rakamlar vardı. Ona ne yaptığını sordum ve bir arkadaşı için yıkadığını çünkü arkadaşının makinesinin bozuk olduğunu söyledi. Arkadaşının çamurda kayıp elini kestiğini ve bu yüzden kan olduğunu söyledi. Ama radyoda kayıp kızın tarifini ve ne giydiğini duymuştum. Ve . . . İçimde gerçekten kötü bir his vardı." Derin bir nefes verdi. "Johnny annesi öldüğünden beri zor zamanlar geçiriyordu ve ben de ilişkimiz üzerinde çalışıyordum. Ona baskı yapmadım. Onu köşeye sıkıştırmadım. Bunu son yaptığımda kaçmakla tehdit etmişti ve kaçarsa onu geri alamayacağımı biliyordum. O günlerde zirvedeydik. Ceket makineden çıktı, kurutucuya girdi ve sonra evimizden . Günlerce bunu düşünmedim. Ta ki kızın cesedinin Wuyakan Nehri'nde bulunduğu ve ceketin hala kayıp olduğu haberi gelene kadar."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Clay'i düşünüyorum. Podcast.

Ceketiniz nasıl temizlendi? Leena öldürölmeden hemen önce onu giyiyorsa, sana nasıl geri geldi?

CLAYTON: Bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Yıkanmış olarak ofisime geldi. Plastik bir market poşetinin içindeydi. Ve Önce Leena'nın orada bıraktığını sandım.

Siren seslerini duyuyorum. Kamyonetimin sıcak kabinini ve düşüncelerimi işgal ediyorlar. Sesleri yükseliyor. Onlara başka sirenler de katılıyor. İtfaiye binasından geliyorlar. Vadinin diğer tarafındaki yerleşim bölgesine doğru gidiyorlarmış gibi geliyor. Johnny'yi düşünüyorum. Ve hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ne zaman yeni bir şey öğrensem, önüme bir engel çıkıyor. Bu parça bulmacaya nasıl uyuyor?

"Clay Pelley'i tedavi ediyordunuz. Çocuk pornosunu biliyordunuz. O bir öğretmendi. Baktığı çocuklar vardı. Bir bebeği vardı.

Kendisi. Çocukların tehlikede olduğunu *biliyordunuz*. Bunu rapor etme yükümlülüğünüz vardı, etik bir yükümlülük. Sen-

"Clay bana alkolizm için geldi. Bu konuda yardım istiyordu. Ancak kendini uyuşturma arzusunun altında yatan herhangi bir neden olup olmadığını öğrenmek için daha derine indiğimde ortaya çıktı. Bir seans sırasında. Hipnoz altında. Aynı sıralarda Merle'den detayları öğrendim. Ve

. . . Clay hastaydı, Rache. Onun gibi adamların yeniden suç işleme oranı-" "Umurumda değil. Yaptığın şey affedilemezdi."

"Peki ya sen? Diğer tarafa baktın mı?"

Başımı ondan çeviriyorum, buğulu pencereden bakıyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Granger şöyle diyor: "Hasta bir adamın bilinçaltına bir şey yerleştirdim. İtiraf eden oydu. Bu detayları kullandı çünkü kendini kilitlemek istiyordu."

Yumuşak bir sesle, "Ve bu arada, vahşi bir katil parmaklarımızın arasından sıyrıldı ve serbestçe dolaşıyor" diyorum. Yüzümü ona dönüyorum. "Leena'nın cesediyle ilgili haberler çıktıktan sonra Johnny'ye ceketini tekrar sordun mu?"

"Hayır. Korkuyordum. Ama bu gece yaptığım şey buydu. Tam da sen içeri dalmışken. Sonunda. Bunca yıldan sonra, ona doğrudan sordum. Pazartesi sabahı bir arkadaşının ceketini plastik bir market poşeti içinde okulda kendisine getirdiğini ve onlara büyük bir iyilik yapıp yıkadıktan sonra Clay Pelley'nin ofisine koymasını istediğini söyledi."

"Ona inanıyor musun?"

Nefes alıyor ve gözlerini kaçırıyor.

"O mu yaptı, Granger? Johnny Leena'yı öldürdü mü? Sınıf arkadaşına cinsel saldırıda bulunup öldürdü mü?"

Granger'ın telefonu çalar. Arayanın kimliğini kontrol etmek için aşağı bakar ve elini kaldırır. "Bir saniye. Ben Johnny."

Cevap veriyor. "Ne oldu?"

Granger'ın vücudu sertleşir. Gözleri genişliyor. Bakışları bana yöneldi.

"Ne zaman?"

Granger'ın yüzündeki ifadeye bakınca soğudum.

Telefonu kapattı. "Maddy ve Darren'ın evi. Yanıyor."

RACHEL

ŞİMDİ

21 Kasım Pazar. Günümüz.

Maddy, Darren ve torunlarımın yaşadığı çıkmaz sokağa doğru kükreyerek ilerlerken gaza basıyorum. Kalbim boğazımda, kamyonun tekerleğini döndürüyorum ve bir köşeden ciyaklayarak geçiyorum. Ben başka bir köşeden gıcırdayarak geçerken Granger elini ön panele dayıyor. Arkamızdan daha fazla siren yaklaşıyor. Duman kokusunu alabiliyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Bir sonraki virajı döndüğümde yangını gördüm. Ev tamamen yanmış. İtfaiye araçlarından gelen ışıklar sisin içinde titreşiyor. Alevler çıkmaz sokağın sonunu tamamen aydınlatıyor. Yoldaki bir barikat beni frene basmaya zorluyor. Kapıyı açıp yangına doğru koşmaya başladığımda üniformalı bir polis koşarak kamyonuma doğru geliyor.

Barikatı kenara itip çıkmaz sokağın ortasına doğru kaçıyorum. Memur beni kovalıyor. Tam teçhizatlı bir itfaiyeci belli bir açıdan bana doğru geliyor. Dikkatim eve sabitlenmişti. Tek düşünebildiğim sandalyesinde sıkışıp kalan Maddy. Lily, Daisy, babaları.

Bir patlama evin yan tarafındaki camları kırar. Rüzgar içeri çekiliyor ve alevler yüksek sesle kükrüyor. Çatırtılar ve gök gürültüsü gibi bir ses duyuyorum. Bir patlama daha.

Ön kapı kırılarak açılır. Başının üzerinde bir ceket ya da battaniye olan bir figür hızla dışarı çıkar. Yanıyor. Figür ön bahçeye doğru koşuyor. Yere düşüp yuvarlanırken itfaiyeciler ona doğru koşar. İtfaiyecilerden biri, diğer itfaiyeciler adamı güvenli bir yere çekerken, ön verandayı tüketmeye başlayan alevleri tutmak için hortumu doğrultur.

Bana doğru koşan itfaiyeci kesti. Kolumu tuttu.

"Hanımefendi, geride durmanız gerekiyor." Koştuğu için nefes nefese kalmış. "Herkesin geri dönmesi gerekiyor. Gaz hattından endişeleniyoruz."

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Orası kızımın evi, o içeride. Çocuklarıyla birlikte. Tekerlekli sandalyede-"

Üniformalı polis bana ulaştı. Kolumdan tutup beni zapt etmeye çalışıyor. Ben de onu silkeleyip yüzüne vuruyorum. Geriye doğru sendeledi. Eve gitmem gerekiyor. Düşünemiyorum. Uzuvarımdaki güç korkunç.

Başka bir polis geldi. Bir erkek. Daha iri. Daha güçlü. Beni yakaladı ve hareketsiz tuttu. Beni omuzlarımdan kavradı. "Hanımefendi. Beni dinleyin hanımefendi. Bana *bakın*."

Eve bakıyorum. Bina o kadar sarmış ki itfaiyeciler içeri girmeye bile çalışmıyor. Sadece yangını kontrol altında tutuyor, komşu evlere ve arkadaki ormana yayılmasını engelliyorlar. "Benim ... torunlarım içeride."

Kadın memur tekrar ayağa kalktı. Burnuna vurduğum yerden bolca kan akıyordu. Diğer kolumu tuttu. "Onu yakaladım" diyor itfaiyeciye. İtfaiyeci beni bıraktı ve kamyonuna doğru koşmaya başladı.

"Hanımefendi," diyor kadın memur, "hepimizin geri dönmesi gerekiyor. Barikatları geri çekiyoruz. Gaz hattının patlaması ihtimali var."

Ama bakışlarım kükreyen alevlere sabitlenmiş, uyuşmuş bir halde duruyorum.

İki polis beni fiziksel olarak geri çevirip barikata doğru yürüttü. Kamyonetimin gittiğini gördüm. Granger ya da polisler taşımış olmalı.

Arkamızdan bir patlama sesi geldi. İrkildim ve refleks olarak çömeldim. Bir patlama geceyi yırttı. Sırtıma çarpan gücü hissediyorum ve hepimiz sendeleyerek ilerliyoruz. Kulaklarım çınlıyor. Biri çığlık atıyor. Her şey uzak görünüyor. Siyah dumanlar yükseliyor. Boğuluyorum ve öksürüyorum. Alevler gök gürültüsü gibi kükrüyor.

TRINITY

ŞİMDİ

21 Kasım Pazar. Günümüz.

"Bira ister misin?" Gio sorar.

Ona bakıyorum. Motel odasındaki küçük kanepede oturmuş, pencere camındaki kendi yansımadından karanlığa bakıyorum. Saat 21:00'i biraz geçmişti ve Twin Falls'a dönüş yolu, karanlığın ve zamanın içinden geçen sonsuz bir dizi viraj gibiydi. Babamın ölümünü nasıl emin değilim. Umursamalı mıyım, yoksa sevinmeli miyim?

Ya da yas tutmak.

Düşüncelerim bana söylediği son sözlere dönüyor ve bunları söylerken gözlerindeki, yüzündeki duyguyu hatırlıyorum. Şimdi doğrudan kızıyla konuştuğunu bildiğini bildiğim için her şey tamamen yeni bir anlam kazanıyor.

İçimdeki şeytanı görebilen, beni hapse atmak isteyen o dedektiflere baktım ve aniden anladım. İçeri girmeliydim. Parmaklıkların arkasına gitmeliydim. Kilit altında olmak istedim. Etrafımdakileri kurtarmak için. O çocukları kurtarmak için. Kendi çocuğumu korumak için.

Sonunda beni de taciz edebileceğinden mi korkuyordu?

Genç annemin onu polise teslim ederken yaptıklarının altında yatan şey bu muydu? İçimde ham, derin bir özlem yüzeye çıkarken acı gözlerimi yakıyor. Bu, *var* olmayan-olamayan-bir şeye duyulan bir özlem. Bir babanın gerçek ve sağlıklı sevgisine duyulan özlem. Garip, çirkin ve karmaşık bir şekilde Leena Rai'yi kıskanıyorum. Babamın ona değer verdiği gerçeğini. Benim onu asla tanıyamayacağım bir şekilde onu tanımış olması gerçeğini. Vahşi bir cinayetin kurbanı hakkında bu şekilde hissetmek benim için hiç mantıklı değil. Ama onu öldürmediği için rahatladım.

Leena'nın katili her kimse, hâlâ dışarıda bir yerde olduğuna inanıyorum. Ve şimdi benim işim bu işi bitirmek. Kendim için. Annem için. Büyükanнем için. Babam için.

En çok da Leena ve geride kalan ailesi için, çünkü onlar hala adaletin yerini bulduğunu göremediler.

"Evet," diyorum Gio'ya. "Hadi bira içelim." Çoraplı ayaklarımı kanepede popomun altına sokuyorum ve mini mutfaktaki küçük buzdolabına gidip onu izliyorum, açıyor, iki şişe yerel bira çıkarıyor ve onları taşıyor.

Onu izlemeyi seviyorum. Hareketlerini seviyorum. Düşük belli eşofman altı ve soluk gri bir sweatshirt giyiyor. Elbette bunlar tasarımcı markaları ama ikinci el kıyafetler de ona yakıştırdı. Siyah saçları dağınık. Kirli sakalları çenesini gölgeliyor. Yeşil gözleri kalın, koyu kaşlarının altında daha da açık görünüyor. Birden Gio yanımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum.

"Rahat giyinmeni seviyorum," diyorum soğuk şişeye uzanırken.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyor ve bir an için ne diyeceğini bilemiyor. Aramızdan ağır ve sıcak bir şey geçiyor. Ben gözlerimi kaçırıp bira şişesinin kapağını çevirirken o yavaşça yanıma oturuyor. Nabzımın daha hızlı attığını fark ediyorum. Uzun, soğuk bir yudum alıyorum ve beni erkeklerle ilişki kurmaktan korkutan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Yani gerçekten hoşlandığım ve saygı duyduğum erkeklerle. Kısa süreli kaçamaklarım ve benim için tek kullanımlık olan erkeklerle tek gecelik ilişkilerim yerine.

Ayaklarını benimkinin yanındaki sehpa uzatıyor. Uzun bir yudum alıyor, sonra "Keşke bana söyleseydin" diyor.

Ona bakmak için döndüm.

"O Clayton Pelley senin babandı." Gözleri incinmiş görünüyor. Anlıyorum. Ben de incinirdim.

"Özür dilerim, Gio. I Yapamadım. Bu konuda nasıl düşüneceğimi bile bilmiyordum. Görüşme seanslarına katılmak, sanırım, tüm bunları çalışmanın bir yoluydu. *Onu* anlamaya. Ve onunla olan ilişkiyi anlamaya ya da işlemeye çalıştım." Duraklıyorum, şişeden bir yudum daha alıyorum. "Leena'nın ailesi muhtemelen onun neden yaptığını düşündükleri şeyi yaptığını bilmek istiyordu, buna ihtiyaç duyuyordu, ben de öyle. Ve sonra onu öldürmediğini söylediğinde ... bu benim kafamı karıştırdı. Yapmadığını kanıtlamak *istemeye* başladım. En azından bu konuda masum olmasını istedim."

"Sonra da seni ve anneni serbest bırakmak için itiraf ettiğini söyledi."

Başımı salladım. "Bu, ve ..." Duygular sesimi kapıyor ve kelimelerimi boğuyor. Birkaç saniye sessiz oturuyorum. Gio elini dizime koyuyor.

"Anlıyorum," diyor sessizce, cinsel olmayan, tehditkâr olmayan, sevgili bir arkadaş gibi. Bu gözyaşlarımı akıtıyor. Ama o sadece orada oturuyor ve ağlamama izin veriyor. Ve o anda onu seviyorum. Muhtemelen hep sevdim ve bu beni hep korkuttu. Çünkü Gio iyidir. Benim için fazla iyi. İkimizi de incitecek ve profesyonel anlaşmamızı bozacak bir şey başlatmak istemedim.

"Büyükanne aramalısın," diyor sessizce.

"Onun olduğu yerde saat geç oldu."

"Yine de bilmek isteyecektir."

Başımı sallıyorum. O haklı. Büyükanne muhtemelen bakım evinde annemin yatağının yanında uyanık oturuyordur. Tek başına. Podcast dinliyordur. Ne hissettiğimi merak ediyordur.

"Sen bunu yaparken ben de gidip bir şeyler alsam nasıl olur?" Gio diyor ki. "Kulağa hoş geliyor mu?"

Gözyaşlarımı yanağımdan siliyorum ve ona gülümsüyorum. "Evet. Teşekkürler." Bakışlarım onunkileri kavırıyor ve göğsümde yeniden bir sıcaklık hissediyorum. Gözbebeklerinin karardığını görüyorum. Nazıkçe gülümsüyor. Sanırım ikimiz de o sessiz anda birlikte uyuyacağımızı biliyoruz. Bu gece.

" görüşür müyüz?"

Başımı salladım.

Gio motel odasının kapısından çıktığında ve kapının arkasından kapandığını duyduğumda, büyükanne arıyorum.

Cevap vermesini beklerken, uzaktan yükselen siren seslerini dinliyorum ve yirmi dört yıl önce, yılın aynı zamanında Twin Falls'ta neler olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Sirenler babamı tutuklamaya gidiyordu. Annem babamı teslim ederken bana kiliseden bir kadın bakıyordu. Şef Dağı, her yerde hazır ve nazır, pusuya yatmış, sürekli değişen sis perdelerinin arkasından beni izliyor.

"Trinity?"

"Büyükanne, bu kadar geç aradığım için özür dilerim." "Her şey yolunda mı, tatlım?"

"Annem nasıl?"

"O da aynı, Trin. Sen iyi misin? oluyor?" "Dinledin mi? Son bölümü?"

"Ben söyledim. Maddison Walczak denen kızın yalan söylemesi beni şaşırtmadı, biliyor musun?"

"O öldü, büyükanne."

Bir sessizlik ritmi. Uzaktaki feryat korosuna başka sirenler de katılıyor. Büyük bir şeyler oluyor olmalı. "Ne demek 'O öldü'?"

"Clayton. Benim hatam, büyükanne. I . . . Podcast'im yüzünden öldü." Bu sözleri söylerken karmaşık duygular içimde bir tsunami gibi dalgalanıyor. "Ya mahkûmlar onun pedofil olduğunu öğrendi ve onu dışarı çıkardı. Ya da dışarıda gerçek katilin kim olduğunu bilen biri onu öldürttü. Ben dışarıdan düzenlenen suikastı seçiyorum. Çünkü ona inanıyorum. Leena'yı o öldürmedi. Ve dışarıdan biri yaptı. Bu yayını ben başlatmasaydım, o yaşıyor olacaktı. Bunu *ben* yaptım."

"Hayır, Trin, hayır. Clayton kendi rolünü oynadı. Seninle konuşmak *istedi*. O da katıldı. Gerçeğini senin aracılığınla tüm dünyaya anlatmak istedi. Sen ona bir aracı sundun. Bunu sizinle bu şekilde paylaşmak için nasıl bir risk aldığını bilmesi . Bana sorarsanız, Clayton bunu bekleyebilirdi." Duraksıyor. "Belki de bunu istiyordu, Trin."

"O benim kim olduğumu biliyordu. Bana söylemedi ama ölümünden sonra öğrendim ki annemle bana göz kulak oluyormuş. Her zaman nerede olduğumuzu biliyordu."

Büyükannem uzun bir süre sessiz kaldı. "Peki... o zaman. Seninle tanışmak ve küçük kızının neye ve kime dönüştüğünü görmek istedi. O genci öldürmediğini yüzüne söylemek istedi. Kendi yöntemiyle özür dilemek için. Seni ve anneni kurtarmak için neden itiraf ettiğini bilmeni istedi."

"Annem onu oraya koymaya yardım etti."

"Lacey'nin hayatta kalması gerekiyordu, Trin. Yirmi iki yaşındaydı. Bir kâbusun içinde kilitliydi. Hayatta kaldı. Senin gelişmeni sağladı. İkisi de yaptıklarını senin için yaptılar."

Gözlerimden yine yaşlar akıyor. Çok sessiz bir şekilde "Teşekkürler büyükanne" diyorum. Bir başka duygu dalgası beni yutarken konuşmakta zorlanıyorum. "Her şey için teşekkür ederim. Yıllar önce beni ve annemi yanına aldığı için. Doğuya taşınmamıza yardım ettiğin için. Bana gerçeği söylediğin için." Kaybın ani acısıyla boğazım düğümlenirken boğuluyorum. "Bunun senin için ne kadar yalnız ve zor olduğunu ancak hayal edebilirim. Sen bana ihtiyacım olanı verdin. Kim olduğumu öğrenmeme yardım ettin. Ve şimdi kim olmak istediğimi, buradan nereye gitmek istediğimi bulmam gerekiyor."

Büyükannem yine sessizliğe gömüldü. Ağladığını hissediyorum. Çoğu anlamda hayatımızdan çıkmış olan annemin yanında otururken onun yalnızlığını hissediyorum. Konuştuğunda sesi kalın ve sessiz. "Seni seviyorum, Trin. Şimdi biraz dinlen. Ben uyumaya gidiyorum. Sanırım bu gece uyuyacağım. Düzgün bir uyku."

"Seni seviyorum, büyükanne."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumda babamın kucığında küçücük bir ben varken çekilmiş fotoğrafını açıyorum. Yüzünü, kocaman gülümsemesini yakınlaştırıyorum. Resme dokunuyorum. Ondan nefret ediyorum ve yasını tutuyorum. Ama Leena'yı öldürmediği için mutluyum.

Gio kapıyı çalar ve açar. Sıcak ve lezzetli yemek kokusu onunla birlikte içeri giriyor. Birden açlıktan ölüyorum.

"Hey, bu çok güzel kokuyor," diyorum ayağa kalkıp yanına giderken. Onu yanağından öpüyorum. Ama yüzündeki bir şey beni ürpertiyor. Geri çekiliyorum.

"İyi misin? Ne oldu?"

"Şu sirenler," diyor çantaları mutfak tezgahının üzerine koyarken. "Restorandaki insanlar radyodan duymuşlar, dükkânda herkes konuşuyormuş. Maddy ve Darren'ın evi olduğunu söylüyorlar. Onların evi. Tamamen yanmış. Ve bir gaz hattı patlamış."

Şok, dehşet, beni çarptı.

"Onlar iyi mi?"

"İçeride olduklarını duydum." Sesi çatlar. "Maddy ve Darren kızlarıyla birlikte yanan evin içindeler. Hepsi içeride."

RACHEL

ŞİMDİ

21 Kasım Pazar. Günümüz.

Yolun kenarındaki kaldırıma çöküp oturuyorum ve boş boş önüme bakıyorum. Üzerime ince bir yağmur sisi iniyor. Hiçbir şeyi algılayamıyor ya da özümseyemiyor gibiyim. Beni yaklaşık iki blok ötedeki derme çatma bir komuta merkezine götürdüler. Mahalleye giden trafik kesilmiş. Yakınlarda iki ambulans park etmiş durumda. Her yerde işaretli polis araçları var. Polisler insanlarla görüşüyor. Biri bana bir palto ve yün bir şapka verdi. Omuzlarıma gümüş bir battaniye örtüldü, ama hala titriyorum, dişlerim takırdıyor. İki komşu da benimle birlikte. Bir adam ve bir kadın. Onları tanımıyorum.

Bir sağlık görevlisi geldi. Beni ambulansa bindirmek istiyor ama ben gitmeyi reddediyorum. Burada kalmak zorundayım. Eve ne olduğunu bilmek istiyorum. Aileme. Tüm hayatım, tüm dünyam yanıyor. En değerli olan, kurtarmak için daha çok çalışmam gereken her şey. Ve artık çok geç. Bir patlama sesi daha duyuyorum. Sis in içinde koyu-turuncu bir parıltı var. Yoğun bir duman kokusu var. Acrid.

Başımı yavaşça çeviriyorum. Karanlıkta ve bulutların arasında Şef Dağı'nı göremiyorum ama orada olduğunu hissediyorum. Beliriyor, izliyor. Başka bir ateşin üzerinde. Yıllar önceki şenlik ateşi gibi. Şef'in Leena'nın dövülüp nehirde boğulmasını izlediği gibi. Cesedinin yılan otları arasında yüzmesini ve sonra batmasını izlediği gibi. Tıpkı benim Şeytan Köprüsü'nün altındaki bulanık ve karanlık suda onu arayan dalgıçları izleyişimi, kartalların yükseklerde süzülüşünü ve balık leşlerinin kıyı boyunca çürüyüşünü izlediği gibi.

Pratima'yı düşünüyorum. Artık ölü. Sözleri kafatasımda usulca yankılanıyor.

Onlara ne yapmaları gerektiğini söylersek, onları kontrol edersek güvende tutabileceğimizi düşünüyoruz. Onları sporla meşgul edersek başlarının belaya girmeyeceğini düşünüyoruz. Ama yanılıyoruz.

Ve onları hayatta tutacak kadar korumayı başarsak bile, yine de bizi sevmelerini sağlayamayız. Koruma eylemi onları uzaklaştırabilir. Hatta bizden nefret etmelerine bile neden olabilir.

Başka bir kadın gelip çömeliyor. "Sana bir şey getireyim mi, tatlım?"

Onu zar zor fark ettim. Çünkü sesinin geldiği yöne döndüğümde, arkasında bir polis aracının yanıp sönen ışıklarıyla siluet haline gelmiş Johnny Forbes'u görüyorum. Onun da omuzlarında gümüş bir battaniye var. Üzerindeki ışık yansımalarla dans ediyor; kırmızı, beyaz, mavi, kırmızı. Johnny iki polis memuruyla konuşuyor. Birden odaklanıyorum ve Johnny'nin bardan koşarak çıktığını hatırlıyorum. Granger'ın camı indirdiğini hatırlıyorum.

oluyor? Nereye gidiyorsun?

Darren aradı. Seninle sonra konuşuruz.

Tahta gibi ayağa kalktım. Vinyete doğru yürüyorum.

Yaklaştığımda Johnny'nin her iki eline de yeni bandajlar sarılmış olduğunu fark ediyorum. Kafasında da bir bandaj var. Memurlara şöyle dediğini duyuyorum: "Oturma odasının kapısı kilitliydi. Sanırım içeriden. Kapıyı açamadım ve ardından, yine kapalı olan çalışma odasının kapısından içeri ateş girdi. I

... Onlara ulaşamadım. Hiçbirine."

Elinde yanan battaniyeyle evden koşarak çıkan kişinin Johnny olduğunu şok içinde fark ediyorum.

Yangın başlamadan önce Darren'ı görmeye koşan Johnny.

Johnny, babası tarafından Leena öldürüldüğünde giydiği ceketteki kanı yıkarken yakalandı.

"Yalan söylüyor!" Johnny'nin yanına gidip iki yumruğumla göğsüne vurarak bağıriyorum. Geriye doğru sendeledi ve polis aracının kaputuna doğru düştü. Onu tekrar itiyorum. "Bunu sen mi yaptın? Sen mi yaptın? Yangını sen mi başlattın? Böyle mi oldu? Çünkü buradaydın, bardan doğrucu buraya geldin. Sonra bunu bulduk. Evden koşarak çıktın. *Sendin*, değil mi? Sen yaptın! Yangını sen başlattın. Bu yüzden içerideydin. Bunu *sen* yaptın!" Yumruklarımla onu dövdüm.

"Tanrım, Rachel, bırak beni. Onu benden uzak tut."

Polisler beni Johnny'den uzaklaştırdı. Ellerinden kurtulmak için mücadele ediyorum. Titriyordum. Doğru düşünemiyorum. Ne olduğunu anlayamıyorum.

polisler bana söylüyor.

Granger nefes nefese geldi. Kamyonetimi biraz uzağa park etmek zorunda kalmış olmalı.

"Rachel? Johnny? Burada neler oluyor?" Önce polislere, sonra bana döndü.

"O yaptı-Johnny evi . İçindeki herkesle birlikte ateşe verdi. I-"

"Rachel?" Granger omuzlarımdan tutup yüzümü ona çeviriyor. "Bana bak. Odaklan."

Denerim.

"Johnny onları kurtarmak için içeri girdi." dedi.

Gözlerimi kııptım.

"Darren beni aradı," diyor Johnny. "Her şeyin bittiğini söylemek için aradı." "Ne ... ne bitti?" Başım kalınlaştı. Kafam karıştı.

"Bilmiyorum. Ama sesi yanlış geliyordu. O sonsuza dek benim eşimdi ve bir şeyler yanlıştı. I . . . Sesi sanki hayatına son verecekmiş gibi geliyordu. Sarhoştı. O . . . Hemen oraya gittim ve buraya geldiğimde evde yangın olduğunu gördüm ve içeri koştum. Onlara ulaşmaya çalıştım ama kapılar kilitli gibiydi. Odaların içinden çığlıklar ve çarpma sesleri duydum ama onlara ulaşamadım."

Bakıyorum. Ona inanamıyorum. Bu da başka bir yalan.

"O ceket sendeydi," diyorum karanlık bir sesle. "Leena'nın ceket. Babana bir arkadaşının çamura düşüp kendini kestiğini söylemişsin. Arkadaşın kimdi? Senden ceket yıkamanı kim istedi, Johnny?"

Johnny bana bakıyor. Kırmızı ve mavi ışık yüzünde titreşerek ona ürkütücü, vahşi bir görünüm veriyor.

"Kim, Johnny, *kim*?"

Uzaklara bakıyor, nefes alıyor, sonra bakışlarımla buluşuyor. "O benim karımdı. Beth'ti. Bana o sordu."

"Ne?"

"Beth onu plastik bir poşet içinde okula getirdi. Pazartesi sabahıydı. Dolabımın kapısı açıkken yanıma geldi. Onu saklamamı, yıkamamı ve sonra Bay Pelley'in ofisine geri koymamı istedi. Beni vücuduyla ödüllendirdi. Bu şekilde çıkmaya başladık, romantik bir şekilde. I . . . Azgın bir gençtim. Kaçırılmayacak kadar çok şey vardı. Beth Galloway? Güzel sarışın, okulun kraliçesi? Sadece yıkadığım bir ceketti." Duraklıyor. "Ta ki öyle olmayana kadar."

"Beth?" Ne dediğini anlayamıyorum.

"Darren karımın ne olduğunu bilmemi istedi. Gerçeği bilmemi istedi. Yalnız gitmeyeceğini söyledi ve-"

Polisin telsizi çatırdıyor. Johnny döndü. Birden insanlar heyecanla konuşmaya ve etrafımda dolaşmaya başladı. Biri koşmaya başladı.

Etrafımda dönüyorum. " oluyor?"

Granger, "Görünüşe göre birini yakalamışlar. Evden. Arka taraftan. Komşulardan ikisi, gaz hattı patlamadan önce ev sakinlerinden bir ya da ikisini evden . Evdekileri evin arka tarafındaki vadiye götürmüşler. Ormanın içinden onlara ulaşmak için bir kurtarma ekibini harekete geçiriyorlar."

Koşmaya başladım.

OceanofPDF.com

TRINITY

ŞİMDİ

Pazartesi, 22 Kasım. Günümüz.

Saat gece yarısını geçiyordu. Gio ve ben kiralık minibüste oturuyorduk. Yağmur yağıyor. Alçak bulutlarda yangının parıltısını görebiliyoruz ve siren seslerini duyabiliyoruz. Her yerde polis araçları var. Polisler bizi alt bölgeye çıkan bulvarın dibindeki polis barikatında durduruyor. "Polis olayı" nedeniyle hiçbir trafiğin giriş çıkışına izin vermiyorlar. Bu da bana bunun bir yangından daha fazlası olduğunu söylüyor. Büyük bir şeyler oluyor.

"Kundaklama olduğunu mu düşünüyorsun?" diyor Gio. "Bir şekilde podcast ile bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum usulca. Ama öyle olmasından korkuyorum. "Belki de korkunç bir şeyi serbest bıraktık. I . . . O iki küçük kız için kendimi kötü hissediyorum." Gio'ya dönüyorum. "Ya bu benim suçumsa? Ya benim yüzümden öldülerse?"

"Eğer birilerinin hatası varsa, Trin, bu sır saklayan insanların hatasıdır. Yalan söyleyenlerin. Tüm bu davayı derinlere gömmeye çalışanlar, çünkü bu bana böyle görünüyor - gerçeğin patlamasıyla ortaya çıkan ikincil hasar. Ve bu hasar kötü, çünkü gerçek ne kadar uzun süre gömülü kalırsa, o kadar çok hayat bundan etkileniyor. Şimdi de masum çocuklar. Yirmi dört yıl önce, onlar daha hayatta bile değilken olan bir şey yüzünden zarar görüyorlar. Olaya karışan herkes bunun suçunu kabul etmek zorunda kalacak." Bakışlarımı tutuyor. "Tıpkı annenin seni korumak için yaptığı eylemler gibi. Bu yalan yüzünden, normal bir insan gibi yaşamak için gerçeğe ihtiyaç duyduğun için, bu seni cevaplar aramak üzere buraya geri getirdi. Annenin yaptıkları, babanın yaptıkları, okuldaki tüm o öğrencilerin yalan söyledikleri ya da söylemedikleri ... buna neden olan şey bu. Suçlu olanlar *bunlar*. O dedektifler bile suçlu."

Bileğimde bir vızıltı hissediyorum. Akıllı saatime bakıyorum ve *It's Criminal* web sitesi üzerinden bir sesli mesaj aldığımı görüyorum. Telefonumu çıkarıp arıyorum ve tek mesaj için 1'e tıklıyorum.

Sesi erkek ve çakıllı.

"Onu gördüm. Sanırım Leena Rai'yi o gece Şeytan Köprüsü'nden geçerken gördüm. Tomruk nakliyesi yapıyordum ve muhtemelen gece iki sularında kamyonumla köprüden geçtim. Köprü boyunca kuzeye doğru tökezleyen bir kız gördüm. Ve onun arkasında, gölgelerin gerisinde . . . Onu takip ediyor gibi görünen bir şey gördüm."

Telefonumun hoparlörünü açarken Gio'ya "Şunu dinle," diyorum. Çakıllı ses minibüsün içini dolduruyor.

"Sarhoş kızın arkasında, geride duran, siyah şapkasını aşağıya doğru çekmiş bir adam vardı. Uzun boylu bir adam. Ceketı büyüktü. Yanında bir kız vardı. Kız göze çarpıyordu. Ay dolunaydı ve farlarım kısa süreliğine onları aydınlattı. Dikkatimi çeken, ıııkta parıldayan saçları oldu. Uzun. Beyaz sarı. Ay ışığında neredeyse gümüş rengindeydi. Soğuk rüzgârda dalgalanıyordu. Bel hizasındaydı."

Yutkunuyorum.

"Beth?" diye sorar Gio. Sesi heyecanla yükselir. "Beth Galloway olmalı."

"Her neyse, podcast'i dinliyordum ve roketle ilgili kısım bana şunu hatırlattı. Şeytan Köprüsü'ndeki kızı gördüğüm gece tam olarak nerede olduğumu hatırlayabiliyorum. Benim adım Daniel Barringer. Bu bana ulaşabileceğiniz numaram."

Gio'ya bakıyorum. Beynim hızla çalışıyor. Ama hala parçaları tam olarak birleştiremiyorum.

"Köprüdeki Beth ise, Leena'yı takip ederek ne yapıyordu? Yanındaki adam kimdi?"

RACHEL

ŞİMDİ

Pazartesi, 22 Kasım. Günümüz.

Saat gece yarısını geçti ve ben Twin Falls hastanesindeyim. Maddy bilinci kapalı olarak getirildi. Acil servis doktorları şu anda onunla ilgileniyor. Kızlar diğer doktorlarla birlikte. Hayattalar ama yaralarının ne kadar ciddi olduğunu henüz bilmiyorum. Korkuyorum. Volta atıyorum, kollarımı ovuşturuyorum. Granger yanımda ama ona bakamıyorum. Yüzünü görmeye dayanamıyorum.

Maddy ve kızları kurtarmaya yardım eden komşulardan biri bekleme alanında. Ziyarete gittiğimde bebeği verandadan izlerken Noel ışıklarını takarken gördüğüm baba. Kendi küçük çocuğu olan bir baba. Kızıma ve kızlarına yardım etmek için hayatını tehlikeye attı. Karısı dul, çocuğu da babasız kalabilirdi. Leena'nın cinayetinin yıllar içinde yayılan bu dalgaları beni çok etkiliyor. Bir hikâye ne zaman başlar? Bitmediğini biliyorum.

Komşum bana "İyi misin?" diye sordu.

Dudağımı ısııyorum ve başımı sallıyorum. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"İşin çoğunu Maddy yaptı. Hayatta olmaları bile yeterli bir teşekkür."

Komşusu ve dün gece onu ziyarete gelen bir arkadaşı duman kokusu almış. Dışarı çıktılar, yangını gördüler ve Maddy'nin evinin arkasına koştular. Evin arka tarafındaki bir pencereyi kırmayı başarmış ve iki kızını da kırık camdan dışarı itmişti. Yangın ön tarafta şiddetlenirken adamlar kızları evin arkasından uzaklaştırdı. Ama Maddy hâlâ içerideydi. Çocuklarının hayatını kurtarmak için mücadele ederken, bir giriş aşağı inmiş, kafasına çarpmış ve onu bayıltmıştı.

Adamlar sürgülü cam kapıyı kırıp içeri girmişler, dumanla mücadele etmişler ve onu bulmayı başarmışlar. Büyük patlamadan hemen önce onu ve kızları evin arkasındaki ıslak vadiye taşıdılar. Kurtarma ekipleri Maddy ve çocuklarını çıkarmak için içeri girene kadar yangın devam ederken orada saklanmak zorunda kaldılar.

Darren evden hiç çıkamadı.

"Neden eve gitmiyorsun?" Adama sordum. "Ailenin muhtemelen şu anda sana ihtiyacı var."

"Maddy ve kızların iyi olacağını bilmek zorundayım. Yani, gerçekten iyi olacaklar. Sadece . . . Bilmem gerek."

Koridordan bir doktor geliyor. Hepimiz donup kaldık ve ona baktık. Yüzünü okumaya çalışıyorum. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

Bana odaklandı. "Rachel Hart sen misin?"

"I . . . Ben Maddy'nin annesiyim, evet. Ben büyükanneyim. I-"

"İyi olacaklar. Çocukların ikisi de fiziksel olarak iyi durumda. Birkaç kötü kesik ve sıyrık. Bazı küçük yanıklar. Duman solumaktan kaynaklanan bazı sorunlar var ama iyi olacaklar."

Dizlerim çöküyor ve hafifçe sendeliyorum, sonra kendimi toparlıyorum. "Kızım mı?"

Nazik bir gülümseme sunuyor. "O da iyileşecek. Kafasına kötü bir darbe aldı. Darbeden dolayı beyin sarsıntısı geçirdi ama alnındaki yarayı diktik. Kolundaki kırığı da alçıya aldık. Önümüzdeki yirmi dört saat ve birkaç gün boyunca onu dikkatle izleyeceğiz." Duraklıyor. Bakışları Granger'a kayıyor. "Çok şanslılar. İkiniz de şimdi gelip onları görebilirsiniz."

Komşu plastik bir kova sandalyeye çökmüş ve yüzünü ellerinin arasına almış. Rahatlamış bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

"Hemen geliyorum," diyorum.

Komşunun yanına gittim, yanındaki sandalyeye oturdum ve kolumu ona doladım. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. . . Sana asla yeterince teşekkür edemem."

"Tanrıya şükür. I . . ." Sözleri kuru bir hıçkırıyla kesilir.

"Yanan bir binaya girerek büyük bir risk aldınız. Hayatını tehlikeye attın. Karınız ... çocuğunuz, eğer size bir şey olsaydı sevdikleri birini kaybedebilirdi."

"O güzel küçük kızlar. Lily ve Daisy. Ve Maddy, onları kurtarıırken yaralandı. I . . . İçeri girmeden edemedim. Sadece rol yaptık. Hatta

Düşün. Sadece doktorun hepsinin iyi olacağını söylediğini duymaya ihtiyacım vardı. Bir fark yarattım."

"Gelip onları görmek ister misin?" Ben sorarım.

"Hayır... hayır, iyi olacağım. Karımın ve kızımın yanına dönmem gerek." "Granger seni götürecekt, seni bırakacak," diyorum.

Granger'ın gözleri bana doğru parlıyor. Nefes alıyorum ve Kuzgun Tüneği'nin dışında kamyonetimin içinde oturduğumuzdan beri ilk kez bakışlarını düzgünce karşılıyorum.

"Maddy ve kızlarla yalnız görüşmem gerek. Seni orada yanımda istemiyorum."

Yüz hatları değişir, acıyla gerilir. Gözleri parlamaya başlar.

"Hepimiz hata yaptık, Rache. Hepimiz sadece çocuklarımızı korumak istedik." "Maddy, Lily ve Daisy, Darren'la birlikte ölmüş olsalardı da böyle mi derdin? Peki ya Darren? Damadım mı? Çeyrek asırlık zehirli bir eylem yüzünden kaç hayatın feda edilmesi gerekiyor?"

önce?"

Bana bakıyor. Ve o anda, etrafımızdaki hastanenin klinik kokusuyla, kıyafetlerimizdeki duman kokusuyla, ikimiz de bir şeyin doğru olduğunu biliyoruz. Aramızdaki her şey bitti. Bitmek zorundaydı. Yaptığı şey için onu affedemeyeceğim. Tam olarak nasıl bir rol oynadığımı -ne kadarını- bilmiyorum ama bir rol oynadığım gerçeği, muhtemelen kendimi de affedemeyeceğim anlamına geliyor.

Hemşire önce kızları görmem için beni içeri götürdü.

Odaya giriyorum ve iki yatak, iki küçük yüz görüyorum. Korkmuş gözler.

"Hafifçe sakinleştirildiler," diyor hemşire. "Lily, Daisy, büyükanneniz geldi."

"Büyükanne?" diyor Daisy. "Annem nerede? Babam nerede?"

Kalbim parçalanıyor ve gözyaşlarım akıyor. Yatağa oturuyorum, Daisy'yi kollarıma alıyorum, Lily'nin elini tutuyorum. Akan gözyaşlarımın arasından, "Annen iyi olacak. O iyi olacak."

Maddy gözlerini kırpıştırıp yavaşça geldiğinde şafak hastane pencerelerinin dışındaki gökyüzünde soluklaşıyor. Yatağının yanındaki büyük sandalyede oturuyorum, kızlar da kucağımda. Sonunda ikisi de kollarımda uyuyakaldı. Bacaklarım uyuşmuştu ama korkumdan hareket etmeye cesaret edemiyordum.

onları rahatsız ederek. Saatlerimi onların saçlarındaki duman kokusunu ve torunlarımın kokusunu içime çekerek geçirdim.

Gece polis geldi ve Darren'ın cesedinin evin ön tarafındaki kilitli oturma odasında bulunduğunu söyledi. Johnny'nin gerçekten de kapıyı kırmaya çalıştığı ama arkadaşına ulaşamadığı açıktı.

Polis Maddy uyandığında onunla konuşmak istiyor. Kundaklama kanıtlarının açık olduğunu söylediler. Evde hızlandırıcı kullanılarak birbiri ardına birkaç yangın çıkarıldığına dair işaretler vardı. Görünüşe göre Maddy ve kızlar Maddy'nin çalışma odasına kilitlenmiş, Darren da kendini oturma odasına kilitlemişti. Yanında yanmış bir gaz kabı vardı. Polis, oturma odasındaki yangını başlatmadan önce kendini benzinle ıslatmış olabileceğini söyledi. Memurlar yakında dönecek. Umarım onlardan önce Maddy ile konuşabilirim.

Kıpırdanıyorum ve uyuyan çocukların altından kendimi dikkatlice kurtarıyorum. Üzerlerine bir battaniye örtüp yatağa çıkıyorum. Maddy'nin elini tutuyorum.

"Mads, tatlım?"

Gözlerini kırptırıyor ve yavaşça bana odaklanıyor, sonra aniden dik oturmaya çalışıyor.

"Kızlar!"

"Onlar iyi. Bak. Şşş, derin uykudalar. Hafif bir yatıştırıcı aldılar."

Başını yastığın üzerinde çeviriyor, hareket ettikçe yüzünü buruşturuyor. Gözünün altında koyu mor bir çürük oluşuyor. Gözünün üstünde dikişleri örten bir bandaj var. Kolunu hareket ettirmeye çalışıyor, sonra alçıda olduğunu fark ediyor. Serbest eliyle geçici olarak kaşına dokunuyor.

"Sen de iyi olacaksın," diyorum usulca. "Kırık kol. Kafana büyük bir darbe almışsın, birkaç dikiş atılmış. Ama kızları arkadan çıkarmışsın, sonra da kafana darbe almışsın. Komşun ve arkadaşı içeri girip seni dışarı çıkarmışlar."

Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi kafası karışmış görünüyor. Sonra panik gözlerini genişletiyor.

"Darren?" Sesi boğuk çıkıyor. Öksürüyor ve tekrar yüzünü buruşturuyor. "Çok üzgünüm, Mads. O ... başaramadı."

Gözlerini kapatıyor ve başını yastığa gömüyor. Kirpiklerinin altından gözyaşları sızıyor.

"Polis memurları birazdan dönecek. Size ne olduğunu soracaklar."

Göz kapakları titreyerek açılıyor. Birkaç dakika sessiz kalır. Dudaklarını ıslatarak sessizce, "Seninle konuşmak istiyorum, ama Lily ve Daisy'nin duymasını istemiyorum."

Başımı salladım. "Gidip bir hemşire bulayım, onları odalarına geri götürmeme yardım edebilecek ve onlara göz kulak olabilecek biri var mı diye bakayım."

Kızlar güvenli bir şekilde yerlerine yerleştirildikten sonra sandalyeyi yatağa yaklaşıyorum, oturuyorum ve Maddy'nin güzel elini tutuyorum. Birkaç dakika boyunca gözleri kapalı bir şekilde sessizce yatıyor ve onu tutmama izin veriyor. Kızım yirmi dört yıldır ilk kez dokunuşumdan kaçmıyor. Gözlerim doluyor ve sadece o ana izin veriyorum, çünkü her şeyin bir anda tekrar değişeceğinden korkuyorum.

Kuru dudaklarını tekrar nemlendirmeye çalışıyor. "O başlattı anne. Yangını Darren başlattı."

Anne.

Midem kasılıyor.

Uzun zamandır kızımın ağzından bu kelimeyi duymamıştım. Ve aniden içim parçalandı. Duygu yoğunluğumu bastırmaya çalışıyorum.

Burnumu çektim ve usulca "Neden?" diye sordum.

"Onun ve Beth'in Leena'ya yaptıkları yüzünden." "Anlamıyorum."

Maddy ürpertici bir nefes alır. Gözlerini tekrar kapatıyor. Ve konuştuğunda, sanki çok çok uzak bir yere kaymış gibi uzaktan konuşuyor.

"Hep benim hatam olduğunu düşündüm. Bizim hatamız. Hepimizin hatası. Hiç bilmiyordum. I . . . Hiçbirimiz Darren ve Beth'in geri döndüğünü bilmiyorduk. İşi bitirmek için geri döndüler."

Soğuk yavaşça karnıma doğru süzülüyor. Tek kelime etmiyorum. Sırada ne olduğunu duymaktan korkuyorum.

"Ben ve diğer kızlar, biz ..." Gözlerini açtı. Gözyaşlarıyla doluydu. Sesi titriyor. "Onun üzerine çullandık. Leena. O gece. Şeytan Köprüsü'nün altında. Biz kızlar. Onu dövdük."

RACHEL

ŞİMDİ

Pazartesi, 22 Kasım. Günümüz.

"Ne demek istiyorsun?" Kan kulak zarlarıma çarpıyor. "Beth, Leena'nın adres defterini çaldığını öğrendi. Bu sonuncusuydu.

Beth için saman. Leena zaten mücevherlerimizi ve makyaj malzemelerimizi almıştı. Adres defterini aldıktan sonra da erkekleri aramaya başladı ve Beth'miş gibi davranarak telefonda iğrenç şeyler söyledi. . . iğrenç şeyler söyledi. Beth her zaman Leena'nın peşindeydi, zorba ve sadist biriydi, bu yüzden Bilmiyorum, belki de Leena bu yüzden yaptı. Ama Beth bunu öğrendiğinde - bu Beth'e ve dolayısıyla gruptaki hepimize doğrudan bir saldırı gibiydi. Beth, Leena'ya bir ders vermemiz gerektiğini söyledi."

Maddy sessizliğe gömülür. Sağlam koluyla yatağının yanındaki su bardağına uzanıyor ve bir yudum alıyor.

"Beth şenlik ateşinden bir gün önce Leena'yı aradı. Onu Devil's Bridge'in güney tarafındaki 'after-party'ye davet etti. Beth, Leena'ya güzel bir sürpriz olacağını söyledi. Leena satın aldı. Bunun oyun olduğunu bile anlayamadı. Bir tuzak. Bir tuzak. Bir tuzak. Leena heyecanlanmıştı. Aslında Beth'in arkadaşı olmaya çalıştığını düşünüyordu ve şenlik ateşinde bizi rahatsız ediyordu."

Darsh Rai'nin o gece Laurel Bay feribot iskelesinde bana ve Luke'a söylediği sözler hafızamda canlanıyor.

Eminim şimdiye kadar herkes size Leena'nın aptalca şeyler yaptığını ve bunun onu ne kadar çaresiz gösterdiğinin farkında olmadığını söylemiştir. Bazen

. . . sadece insanları okumakta zorlanıyordu.

"Leena'ya şenlik ateşinde defolup gitmesini söylemek istedik ama Beth bize ayak uydurmamızı yoksa Leena'nın köprüye gelmeyeceğini söyledi."

O kadar hareketsizim, o kadar sessizim ki Maddy durup bana bakıyor. Gözleri kocaman ve koyu renk ve çok solgun. Benim küçük Maddy'ye benziyor. Eskiden çok sevdiğim ve uğruna dünyayı yerinden oynatacağım genç kıza. Kalbim, ruhum yeniden paramparça oluyor. Bir parçam ona durmasını söylemek istiyor. Yeterince duydum. Gerisini bilmek istemiyorum. İçimde boğucu bir korku yükseliyor. Dehşet. Çocuğumun ağzından çıkacaklardan.

"Bir şey söyle anne. Lütfen bir şey söyle. Bir şey söyle."

Saniyelerin geçip gittiğinin farkındayım. Dışarıda şafak daha da aydınlanıyor. Polis yakında dönecek. Yutkunuyorum, boğazımı temizliyorum. "Ya Clay Pelley? Köprüde miydi?"

"Hayır."

Kendimi hasta hissediyorum.

"O sadece şenlik ateşindeydi. Leena bizi rahatsız etmeyi bıraktıktan sonra Clay ile birlikte ateşin diğer tarafındaki bir kütüğün üzerine oturdu." Maddy tereddüt ediyor. "Onun için yumuşak bir noktası vardı. Onunla etkileşime geçmenin farklı bir yolu. Önemsiyordu. Sanırım öğretmen olan kısmı Leena'yı gerçekten önemsiyordu."

Kıçımın kenarı.

"Clay'in podcast'te söyledikleri doğru mu Maddy? Seni taciz etti mi?"

Gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzülüyor. "Onu sevdiğimi sanıyordum. Bunun cesurca olduğunu ve tüm dünyadaki en havalı sırta sahip olduğumu düşündüm. Benimle bu şekilde ilgilenmesinin beni çok özel yaptığını düşündüm. Onun için her şeyi yapardım. Ve evet, o gece çalılıklarda onunla birlikteydim. Ama Leena onu aramaya geldi ve bizi buldu. Yaparken." Titreyerek nefes alıyor. "Bunu düşünmek beni çok hasta ediyor, güvendiğim bir otorite figürü tarafından duygusal olarak nasıl manipüle edildiğimi ve bu konuda konuşmayı, sana söylemeyi kendime asla yakıştıramadığımı. Ve bunu ne kadar uzun süre içimde tutarsam, bu beni kafamda, ruhumda o kadar hasta ediyor. Bu . . . sen dahil her şeye saldırmama neden oldu. Çoğunlukla sana. Ve çok üzgünüm. Ama Clay'in podcast'te söyledikleri doğrudu anne. Ben şenlik ateşine doğru koşarken o da Leena'yı arabasına doğru götürmeye başladı."

Sessizliğe gömülüyor. Saatime bakıyorum. Göğsümde gerginlik oluşuyor. Polisler yakında burada olur. Annelik görevimde tamamen başarısız olduğumun farkına varmanın ağırlığı altındayım. Olmam gerektiği gibi çocuğumun yanında değildim. Onu çok hasta bir adamdan kurtaramadım. Sorunlu bir şekilde büyüdüğünü fark edecek kadar evde ya da yanında değildim. Yeterince dikkatli bakmadım. Ta ki çok geç olana kadar.

"Maddy," diyorum çok yumuşak bir sesle, "Clay'in seni hedef almasına ne sebep oldu? Seni bu avcıya karşı savunmasız kılan neydi?"

Yanaklarındaki gözyaşlarını siler. Elleri titriyor. "O zamanlar kurban olduğumu düşünmemiştim. Dediğim gibi, onun ilgisi için seçildiğim için özel olduğumu hissettim. Bu ona gittiğimde başladı çünkü ben Evde sorun yaşıyordum."

Boğazım kendi üzerine kapanıyor. Kelimelerim boğuk ve gergin çıkıyor. "Ne sorunu, Maddy?"

"Sen. Sen ve babam. Hep çalışıyordunuz. Herkese iyi bir polis şefi olacağını ve büyükbabamın yerini dolduracağını kanıtlamaya çalışıyordun."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum. Elimi tutuyor.

"Anne. Bana bak, anne."

Yutkunuyorum ve çocuğumla yüzleşiyorum.

"Ben de artık bir anneyim. Bazen ... bazen ..." "Beni affedebilir misin, Maddy? Bunu kalbinde bulabilir misin?" "Kendimi affedemiyorum anne. Yaptığım şey için."

"Şenlik ateşinin yakıldığı gece Clay ile ne yaptığını Beth'e anlattın mı?"

Gözlerini tekrar kapatır. "Hayır," diye fısıldıyor. "Ama Beth tuvalete gittiğinde bizi gördü. Kendini kaybetti. Çok öfkeliydi. Ama sonunda ikimiz de yalan söyledik - o benim için yalan söyledi. Bu arkadaşlığımızın sonunun başlangıcıydı." Bakışlarını tutuyor. "Clay'i şenlik ateşine davet eden ve ona bundan bahseden Beth'ti. Bana o kadar öfkелendiğinde fark ettim *ki* aslında o gece Clay'i baştan çıkarabileceğini düşünmüş. Clay'in 'özel kızı' olduğunu düşünüyordu."

"Maddy, madalyon-"

"Şenlik ateşinin yakıldığı gece giyiyordum." Bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Ama sen bunu biliyorsun. Çünkü Liam'ın çektiği o fotoğrafı çaldın. Yatak odamdaki çekmecedен, boynumdaki madalyonu açıkça görebileceğin fotoğrafı."

"Leena'nın saçına nasıl bulaştı?"

Başını yastıkta benden uzağa çeviriyor. "Maddy?"

"Köprünün altında Leena'nın gelmesini bekledik," diyor usulca. "Ben, Beth, Darren, Cheyenne, Dusty, Seema. Dusty çok heyecanlıydı ve şiddete alışkındı. Evde şiddete maruz kalmıştı. Evde şiddet görmüştü."

Kendine şiddet uyguladı. Önce Leena'ya vurdu. Sertçe. Suratının ortasına. Biz ... hepimiz onu dövdük, tekmeledik ve Darren sırtına bastı. Dusty ve Cheyenne de sigaralarıyla onu yaktılar."

O gün morgdaki otopsi masasında yatan ölü kızı düşünerek irkiliyorum. "Darren'ın ayakları on bir numara."

Başını sallıyor. "Kasabadaki erkeklerin yarısının giydiği marka iş botlarını giyyordu."

"Clay Pelley de dahil."

Başını sallıyor. "Çok korkunçtu. Grup onu çok kötü dövdü. Ona bir kez yumruğumla vurdum ve tüm o boğuşma sırasında madalyonum boynumdan koptu ve Leena'nın saçına dolanmış olmalı." Kızım uzun bir süre sessiz kalıyor. Gözleri perili bir bakışa büründü. Sanki bir zaman tünelinden geçerek köprü'nün altındaki o soğuk geceyi görüyor. Saatin tik taklarını hissediyorum. Dışarısı giderek aydınlanıyor. Göğsümdeki gerginlik daha da artıyor.

"Devam et, Maddy," diyorum sessizce.

Nefes alıyor. "Beth, Leena'nın sırt çantasını yırtıp açtı ve adres defterini aradı."

"Ama bulamadı," diyorum. "Çünkü Leena'nın kargo pantolonunun yan cebindeydi."

"Bunu bilmiyorduk. Beth sırt çantasındaki her şeyi boşalttı ve eşyalar kayaların arasına düştü. Leena'nın günlüğünü buldu, açtı ve farıyla okumaya başladı ve kanaması olan Leena günlüğü için mücadele etti. Ve bazı sayfalar ." Bir yudum daha su içiyor, öksürüyor. "Bu kadar yeter dedim. Onları durdurmaya çalıştım. Ona vurmaya devam ettiler ve ben de onlara gideceğimi söyledim. Yürüyerek uzaklaştım. Daha fazla dayanamadım. Darren beni durdurmaya çalıştı ama onu omuz silktim ve yürümeye devam ettim. Yol boyunca tek başıma Ari'nin paket servisine doğru yürüdüm. Yol boyunca kustum. Diğerleri bana yetişti-Cheyenne, Dusty, Seema. Bana Darren ve Beth'in arkalarından söylediler. Darren ve Beth'in Leena'nın peşinden gittiğini bilmiyordum. Cesedinin bulunduğunu duyduğumda

. . . Leena'nın köprüden geçerken tökezlediğini ve sonra da aldığımız yaralar yüzünden öldüğünü ve cinayetinden kısmen benim de sorumlu olduğumu düşündüm. Bu yüzden madalyonum hakkında yalan söyledim. Neden hepimiz bir şeyler hakkında yalan söyledik. Sonra Bay Pelley onu öldürdüğünü itiraf etti. I . . . Tam olarak bir araya getiremedim ama Leena'yı köprü'nün kuzey tarafında bulup orada boğmuş olabileceğini ve bunu söylerken bunu kastettiğini düşündüm.

çalılıklarda bizi gözetledikten sonra onunla 'ilgileneceğini' söyledi."

Sessizce yatıyor ve birkaç dakika boyunca ben de konuşmıyorum, çünkü gerçekte olanların büyüklüğü içime işliyor.

Maddy boğazını temizliyor ve şöyle diyor: "Podcast'in dördüncü bölümünden sonra Darren bana itirafta bulundu. Beth'le birlikte, ağır yaralı halde köprüden sendeleyerek geçen Leena'yı takip ettiklerini söyledi. Sersemlemiş. Ve onu köprüünün diğer tarafındaki patikadan aşağıya götürdüler ve ... 'iş'i bitirdiklerini' söyledi."

Leena'nın levhanın üzerindeki çıplak bedeninin görüntüleri zihnimde o kadar canlı bir şekilde canlanırken çocuğuma bakıyorum ki morgun kokusunu alabiliyorum. Luke'u yanımda hissedebiliyorum. Tucker'ın kamerayı doğrulturken titreyen ellerini görebiliyorum. Leena'nın hasar görmüş karaciğerini görüyorum. kesilmiş kalbi ölçeğinde. Dr. Backmann'ın sesini duyuyorum.

Bu, bir ezilme konvülsiyonu yaralanmasında görmeyi beklediğim şeye benziyor. Bu da genellikle araba kazası kurbanlarında görülen bir şeydir. Bu kız cehennemi yaşamış.

Maddy çok yumuşak bir sesle, "Bay Pelley itiraf edene kadar Leena'yı öldürdüğümü sanıyordum. Buna yardım ettiğimi düşündüm."

". Hepiniz yardım . Hepiniz yardım ettiniz."

Başını tekrar çeviriyor ve orada öylece yatıyor. Sanki tüm yaşama isteğinden vazgeçmiş gibi. Lily ve Daisy'yi düşünüyorum. Çocuğuma yardım etmeliyim. Hepimiz bunu atlatmanın bir yolunu bulmalıyız.

"Neden, Maddy? Beth ve Darren neden geri dönüp bunu yaptılar?"

"Beth sadist olabilir. Hatta şeytani. Kötü bir çizgisi var. Bu onun kanında var. Ve sanırım Bay Pelley ile yattığım için bana olan öfkesini Leena'dan çıkardı. Belki de Leena'yı sevdiği, ona değer verdiği ve daha önce Beth'i ona zorbalık yaptığı için uyardığı için ona öfkesini de ondan çıkarıyordu." Derin bir nefes alıyor. "Darren ... bana Johnny ile birlikte Ullr'ın kurban edildiği gece bekaretlerini kaybetmeyi planladıklarını söyledi. İkisi de bunu çok istiyordu. Leena çok sarhoş olduğu için onu bir nevi zorlamışlar ve o da o gece erken saatlerde ormanda onlarla birlikte olmayı kabul etmiş."

Mide bulantısı midemde yükseliyor. Boğazımın arkasında acı bir safra birikiyor. "Yani köprüde dövülmeden önce iki sınıf arkadaşı tarafından tecavüze mi uğramış?" *Kızımın kocası ve ortağımın oğlu.*

"Bir nevi rızaya dayalı bir şeydi. Her zaman ihtiyaç duyulduğunu ya da sevildiğini hissetmek için bir şeyler yapmaya çalışırdı. Sosyal olarak her şeyi yanlış anlıyordu."

"Bu rızaya dayalı değil ve sen de bunu biliyorsun, Maddy."

Gözlerini kapatır. Kirpiklerinin altından gözyaşları sızıyor. "Ama Darren neden Beth'le geri döndü?"

Yutkunuyor. "O ... ilk sevgilisinin ben olmamı umduğunu söyledi. Leena'yla birlikte olduktan sonra, Johnny'yle birlikte ona ormanda yaptıklarından o kadar iğrenmiş ki, onu varlığından söküp atmak istemiş. Onu uzaklaştırmak. Sarhoştı, muhtemelen kafası iyiydi ve dayaktan dolayı kana susamıştı."

Zar zor nefes alabiliyorum. Kalbim Leena için acıyor. Ailesi için, ailesi için.

"Dün gece evinizde yangınla ilgili ne oldu? Darren'a ne oldu?"

Yutkunuyor. "O ... her şeyin bittiğini söyledi. Yayınlarda Leena'yı Beth'le birlikte öldürdüğü-boğduğu ortaya çıkacaktı. Ve kızlarının bunu bilerek büyümesine izin veremezdi. Bir şişe viski içti. Bizi kilitledi ve evi ateşe verdi. Sonunda her şeyin bittiğini söyledi. Hepimizi öldürmeye çalıştı. Sanki biz de dahil olmak üzere her şeyin anısını yakmaya çalışıyordu."

Ayağa kalkıyorum, pencereye doğru yürüyorum ve kollarımı göğsümde sıkıca . Kararlılıkla Chief Dağı'nın granit yüzüne bakıyorum. Islak ıslak parlıyor. Gri şafakta üzerinde parçalanmış sis perdeleri uçuşuyor.

Johnny'nin bu konuda sessiz kalmasına şaşmamalı. Ve ceketi yıkadı. Leena'ya tecavüz etmişti, ölü kıza. Beth'i seviyordu. O çıkarıcı genç kadın için her şeyi yapardı. Diğer çocukların yalan söylemesine şaşmamalı. Ne yaptıklarını biliyorlardı. Leena Rai'nin ölümünde hepsinin parmağı vardı.

Eğer suçu üstlenmeye hazır görünüyorsa, öğretmenlerini kurtların önüne atmaktan mutlu olmalarına şaşmamalı.

"Maddy," diyorum, hâlâ pencereye bakarak. "Polisler -RCMP- yakında burada olacaklar. Onlara her şeyi anlatmalısın. Her şeyi."

Sessizlik.

Dönüyorum. "Yapmalısın. Bu iş burada bitmeli. Daha fazla ikincil hasar olamaz. Lily ve Daisy'yi düşünmek zorundasın."

"Beth'in de çocukları var."

"Doğru olanı yapmalısın. Doğru olan gerçektir."

Başını sallıyor. "Biliyorum," diyor usulca. "Artık biliyorum." Garip bir ses duyuyorum ve dönüp kapıya bakıyorum.

Eileen. Bir hayalet gibi bembeyaz, kapının girişinde duruyor.

"Eileen? Öyle mi? Ne kadar zamandır orada duruyorsun? Her şeyi duydun mu?"

"O gitti," diye fısıldıyor. "Beth. Bebeğim gitti ve çocukları da aldı. AMBER alarmı verildi. Polis her yerde onları arıyor. Johnny, Beth'in Darren'dan da bir telefon aldığını söyledi. Yangından hemen önce. Johnny eve geldiğinde o gitmişti. Komşularından biri büyük bir bordo kamyoneti olan bir adamın onları almaya geldiğini söyledi. Yan tarafında örümcek ağı deseni varmış. I . . . Rex onun Zane Rolly olduğunu düşünüyor, barda takılan motorculardan biri." Yalpallıyor ve kendini desteklemek için kapı pervazına uzanıyor. Sesi çatlıyor. "Johnny onun Zane'le görüşüyor olabileceğini düşünüyor."

"Oh, Eileen. Çok özür dilerim." Arkadaşımın yanına gittim ve onu kollarımın arasına aldım. Başını boynuma yaslıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Vücudu titrerken ve gözyaşları tişörtümü ıslatırken saçlarını okşuyorum. "Polisin onları bulacağına güvenmelisin. Beth ve çocukları bulacaklarına inanmalısın, tamam mı?"

"Onlar benim torunlarım," diye fısıldıyor omzuma. "Onlar benim dünyam."

"Biliyorum," diyorum nazikçe. "Biliyorum."

Ama sözlerime rağmen korkuyorum. Çocukların sağ salim bulunma ihtimali, yerlerinin tespit edilemediği her dakika azalıyor. Özellikle de Zane Rolly, Şeytan Süvarileri'nin Clay Pelley cinayetiyle içerideki bağlantısıysa.

"Bayan Galloway?" Hepimiz döndük. Odanın dışındaki koridorda iki üniformalı RCMP görevlisi ve bir Twin Falls memuru duruyor. "Biraz konuşabilir miyiz, Bayan Galloway?"

Eileen gözyaşlarıyla dolu yüzünü siler ve başını sallar. Erkek RCMP memuru onu götürüyor. Kadın memur bana, "Sen Maddison Jankowski'nin annesi misin?" diye soruyor.

"Evet. Ben Rachel Hart," diyorum.

"Kızınızla konuşmak istiyoruz, Bayan Hart."

Başımı sallayıp polisle birlikte odaya tekrar girmeye çalışıyorum ama RCMP memuru beni durduruyor. "Yalnız. Onunla yalnız konuşmak istiyoruz."

Maddy'ye bakıyorum.

" yok, anne. Sorun yok."

OceanofPDF.com

TRINITY

ŞİMDİ

Pazartesi, 22 Kasım. Günümüz.

Gio kahve bulmak için hastanenin kafeteryasına gitti. O ve ben, haberlerde yangından sonra ev sakinlerinden bazılarının buraya getirildiğini duyduktan sonra bu sabah erkenden geldik. Kimse bizimle kimin yaralandığı ya da hayatta olduğu hakkında konuşmuyor. Hastanenin ana giriş kapısının dışında ellerinde mikrofonlarla fotoğrafçılar ve gazeteciler kümelenmiş durumda. Pencerelerden yolun ilerisinde, birinin üzerinde uydu anteni olan birkaç haber aracı görüyorum. Forbes çocukları - altı yaşındaki Doug ve dört yaşındaki Chevvy - için verilen AMBER alarmı tüm haberlerde yer alıyor. Beth Forbes çocuklarıyla birlikte kaçıyor ve sanırım nedenini biliyorum.

Kamyon şoförünün çağrısına geri döndüm. Beline kadar uzanan, beyaz-sarı saçları rüzgârda savrulan genç kadını tarif ettiğini duydum. Beth'ti. Bundan eminim. O gece Şeytan Köprüsü'nde kimliği henüz belirlenemeyen bir erkekle birlikte Leena'yı takip ediyordu, öldürülmeden hemen önce.

Beth'in annesi Eileen Galloway bu hastanede ekipman satın almacı olarak çalışıyor. Gio ve ben içeri girerse onu pusuya düşürmeyi umuyoruz. Hastane güvenliği gazetecilerin tesise girmesini engellemeye başlamadan önce içeri girdik.

Muhabirler de benimle konuşmak istiyor. Cep telefonum durmadan çalışıyor. Global TV'den bir kadın bu sabah Clayton Jay Pelley'in kızı olduğumu ve babamın hapishanede öldürüldüğü haberini yaydı. Her şey viral oluyor. Podcast'im ve ben hikaye olduk. Reverb. Bu canlı anlatı formunun işaretidir - gerçek zamanlı olarak ortaya çıkan, çözülen ve dalgalanan etkiler. Bir zamanlar çözüldüğü düşünülen eski bir dava, canlı ve ateşli bir davaya dönüştü.

Gio kafeteryadan iki kahve ile döner. Gözlerinden heyecan .

"Sanırım az önce kafeteryada Maddy ve Darren'ın kızlarını gördüm," diyor, kimse duymasın diye yanıma otururken sesi kısık. Bana bir kahve uzatıyor. "Bir hemşire iki küçük kızı koridora geri götürürken uzaktan takip ettim ve birinin annelerinin iyi olduğunu ama babaları için çok üzgün olduğunu söylediğini duydum."

Tanrı'ya şükür. Başka tarafa bakıyorum. Ağlamak istiyorum. Serbest bıraktığım şey üzerinde artık hiçbir kontrolüm yok. Her ne kadar heyecan verici olsa da artık korkuyorum ve bu beni bunaltıyor. Rachel'in lokantadaki uyarısını düşünüyorum.

Bunu yayınlamayamazsınız. Bu resmin tamamı değil. Gerçeğin tamamına ulaşana kadar bunun yayınlanmasına izin veremezsiniz. Eğer yayınlarsanız, anlamadığınız bir zarar verir.

Dikkatsiz miydim? Sorumsuz mu? O son bölümü yayına koymadan önce olayları daha fazla mı takip etmeliydim?

"Rachel o son bölümü yayınlamamamı söyledi," diyorum sessizce Gio'ya. Kahvemden bir yudum alıyorum. "Hikâyenin tüm kapsamını henüz anlamadığımı ve insanların zarar görebileceğini söyledi. I . . . Sonunun böyle olacağını düşünmemiştim. Bir ev yangınında yanan insanlar. Küçük çocuklar neredeyse ölüyordu. Diğer çocuklar tehlikede ve katil olabilecek bir anneyle birlikte kaçıyorlar. Ben ne yaptım?"

"Hey," diyor Gio usulca. Kahvesini önümüzdeki masaya koyuyor ve kollarını bana dolayarak beni kendine çekiyor. Geri çekilmiyorum. Kendimi onun kollarına bırakıyorum. Bunun ne kadar rahatlatıcı bir his olduğuna şaşıyorum. Bu temasın içime gönderdiği sıcaklık hissi ve dayanışma duygusuyla irkiliyorum. Bağlantı. Bu adama ihtiyacım var. Ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim. Gio'yu çok iyi tanıdığımı ama yeterince tanımadığımı hissediyorum.

"Hiçbir şeyi değiştiremezdin, Trin." Alnımdaki saçları düzeltiyor. "O klip, sen Clayton'ın öldüğünü öğrenmeden önce yayına girecekti. Sen Rachel'la lokantada buluşmadan önce bile yayındaydı. Çoktan yayına girmiş olanlardan geri alamazdın. Her şey ortadaydı."

Yüzümü ovuşturuyorum. "Belki de ilk etapta bağlamı daha iyi anlayana kadar beklemeliydim. O çocuklar için endişeleniyorum, Gio, Beth'in için." Bakışlarını tutuyorum ve fısıldıyorum, "Sence Beth ve o adam

Babamı susturmak için onu ve çocukları kim organize etti?"

"Hemen sonuca varıyorsun, Trin," diyor Gio.

"AMBER Alert, yan tarafında örümcek ağı grafiği olan bir kamyon için uyanık olunmasını söylüyor."

Pencerelerin dışındaki gazeteci kalabalığına bakar. Rüzgâr saçlarını savuruyor ve paltolarını çırpıyor. "Evet," diye fısıldar. "Evet, sanırım bu mümkün. Akla yatkın. Beth o köprüdeyse, sessiz kalması gereken gerçekten korkunç bir şey yapmış olabilir. Babamı susturmak için Şeytan Süvarileri bağlantısını kullanacak ve sonra çocuklarıyla birlikte kaçacak, kocasını ve hayatını geride bırakacak kadar korkunç."

"Zavallı

Johnny."

"Evet."

Rachel'ın koridordan çıkıp bekleme alanına girdiğini görüyorum. Aceleyle hastane çıkışına doğru ilerliyor. Rachel'ın medya kalabalığını pencerelerden fark ettiği anı görüyorum. Sanki bir duvara çarpmış gibi duruyor. Şaşkınlık yüzüne yansıyor.

Ayağa fırlayıp ona doğru koşuyorum. "Rachel-"

Dönüyor. Beni görünce yüzü gerildi. Kapana kısılmış, tükenmiş, bitkin görünüyor.

"Maddy iyi mi?"

Bana bakıyor. Beni özümsüyor. Gözleri benimkilere lazer tutuyor. Hastanenin gürültüsü uzaklara doğru azalıyor gibi. Ve bir an için sadece o ve ben, bir kapsülün içinde kilitli kaldık. En kötüsünden korkmaya başladım. Kızının kurtulamamış olmasından.

"I . . . Gio kızları gördü-Lily ve Daisy," diyorum. "İyi olduklarını biliyorum.

I-"

"Darren öldü."

Baygın hissediyorum. Sorumluyum. için. Yine de istediğim buydu. Bir şekilde, değil mi? O gecenin gerçeği ortaya çıkana kadar bu kasabanın sırlarını kurcalamak ve çözmek. "Ve ... ve Maddy?"

"O iyi olacak." Rachel tereddüt ediyor. Bakışları pencerelerin dışında toplanan ve giderek büyüyen kalabalığa kayıyor. Tekrar bana dönüyor. "Ben hazırım," diyor sessizce. "Teklifini kabul edeceğim. Konuşacağım."

Ağzımı açtım. "Yani-"

"Ben yaparım. Programına çık. Bütün hikaye bu. Maddy az önce polise ifade verdi ve bana bir avukattan tavsiye alacağını söyledi.

o da seninle konuşmak istiyor."

Kelimeler bir an için ağzımdan kaçıyor.

Rachel yumuşak bir sesle, "Bunu sana borçluyum Trinity," dedi. Duraklıyor ve gözleri aniden buğulanıyor. "Janie. Hepimiz bunu sana borçluyuz. Biz bu hikâyenin bir parçasıyız. Sen de bu hikâyenin bir parçasısın. Ve sırların zamanı... artık bitmeli."

"Kimin biliyor musun? Leena'nın katilinin kim olduğunu?" "Evet."

Onun doğrudan cevabı içime bir yumruk gibi indi. Adrenalin, heyecan, sinirlilik, öfke gibi birbiriyle çelişen duygular göğsümde sıcak bir kokteyl halinde patlıyor.

"Beth'ti, değil mi?" Ben söyledim. "Ve başka biri. Bir adam."

Yutkundum.

"Uzun yol kamyon şoföründen bir telefon aldım. Podcast'i dinliyormuş. Roketi hatırlıyor ve o gece Leena'yı köprüde gördüğünü hatırlıyor. İki kişi onu takip ediyormuş, daha geride, gölgelerin içinde. Biri beline kadar uzanan sarı saçlı bir kızdı. Diğeri de şapkalı, uzun boylu bir adamdı."

"Demek bir tanık var."

"Öyle görünüyor."

Başını sallıyor ve bakışları tekrar dışarıdaki medya ordusuna kayıyor. Aniden kırılmış görünüyor, elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Bu iyi," diyor sessizce. "Bir tanık iyidir."

"Rachel, erkek olan kimdi?"

Bakışlarıma karşılık veriyor. "Maddy'nin kocası, Darren. Torunlarımın babasıydı. Damadım. Ve ben hiç bilmiyordum. Hiçbirimiz bilmiyorduk. Maddy bile. Evlerini, hayatlarını ateşe vermeden hemen öncesine kadar. Hepsini yanında götürmek istedi. Her şeyi yok etmek istedi."

Şok beni çarptı. "I . . . Çok üzgünüm, Rachel." Eski dedektif bir damla gözyaşını sildi.

"Maddy bunu gerçekten sorun etmeyecek mi? Benimle konuşmak için?"

Rachel başını sallar. "Evet. Ve babanın ona ne yaptığı hakkında, eğer duymak istersen."

Duygular mideme ani bir darbe indiriyor. O kadar güçlü ki nefesimi kesiyor. Bilmek istiyorum. Ama bir parçam aniden emin olamıyor. Her şeyi duymaktan korkuyor. Ama duymalıyım. Bilmek *zorundayım*. Babamın o fotoğrafını ilk gördüğümünden beri bilmeye ihtiyacım var. Hepimiz nereden geldiğimizi anlamaya çalışıyoruz. Kim olduğumuzu. Bu yolculuk, "ölü" babasını sormaya başlayan bir çocukken başladı. Tüm yollar beni buraya getirdi.

Burada, doğduğum Twin Falls hastanesinde. Bezimi değiştiren ve babamı hapse atan yaşlı dedektifin önünde. Bilmek *zorundayım*. Rachel bir an tereddüt etti, sanki daha fazlasını açıklayıp açıklamamayı tartışıyormuş gibi. Sonra şöyle diyor: "Podcast serisinin ilk bölümünde söylediğin bir şey vardı Trinity. 'Bir çocuğu büyütmek için bir köy gerekiyorsa, bir çocuğu öldürmek için de bir köy gerekir mi' diye sormuştun. Haklıydın. Öyle. Leena Rai'yi hepimiz öldürdük. Hepimiz bir çok kez arkamızı döndük, başka tarafa baktık. Ve bana dün gece yangını kimin başlattığını sorarsanız... hepimiz başlattık."

Sonra beklenmedik bir şey yaptı. Bana sarıldı ve kulağımın dibine fısıldadı, "Özür dilerim."

Bir fotoğrafçı aniden güvenliği atlatıp hastanenin ön kapısından içeri girer. Fotoğraf makinesini kaldırır, çeker. Flaş patlıyor. Bir bağırış duyuyorum. Bir güvenlik görevlisi koşarak geliyor ve fotoğrafçının kolunu tutuyor. Güvenlik görevlisi tarafından girişten dışarı sürüklenirken fotoğrafçı sesleniyor: "Rachel Hart, kızın nasıl? Torunların nasıl? Herhangi bir yorumunuz var mı?"

Gio koşarak yanımıza geliyor. Yeşil gözlerinde ateş yanarken sesini alçak tutuyor. "Haberlerim var. Az önce Twitter'da gördüm. RCMP Beth Forbes ve Zane Rolly'yi yakalamış. Çocukların durumu iyi." Duygusallık yüz hatlarını gerginleştiriyor, gözlerinde parıltıyor. "Victoria'daki Port Angeles feribotuna binmeye çalışıyorlardı. Amerika'ya gidiyorlardı ama sınır devriyesi onları durdurdu."

Beth'in annesi koridordan çıkar. Şok geçirmiş gibi görünüyor. Orada öylece durup bize bakıyor. Rachel ona doğru koşar. Eileen Galloway ağlamaya başladı. "Az önce bir telefon aldım. Güvendeler. Torunlarım güvende."

RACHEL

ŞİMDİ

Pazartesi, 22 Kasım. Günümüz.

Öğleden sonra, çay içip ateşin başında Scout'a sarılıyordum ki Granger oturma odasına girdi.

Kapı aralığında duruyor, beni ve Scout'u sessizce inceliyor. Enkaz gibi görünüyor. Temiz kıyafetlere ve duşa ihtiyacı varmış gibi. Buna başlamak için bile enerjim var mı bilmiyorum.

"Rachel, ben-"

"Senin bir görevin vardı Granger. Bir terapist olarak," diyorum sessizce. "Çocuklar için acil bir tehlike olduğunu bildiğin bir hastayı rapor etme görevin. Tanrı aşkına, hastanız bir öğretmendi. Bir rehberlik danışmanı. Çocuklarla çalışıyordu. Savunmasız insanlarla. Kızıma cinsel istismarda bulunuyordu, evinde bir bebek vardı ve sizden *yardım* istiyordu. Ve eğer onun zarar verebilecek bir konumda olduğunu biliyorsanız, bu terapist-hasta gizliliği fikrini ortadan kaldırır."

Oturma odasına girer ve deri koltuğuna yığılır. "Maddy'yi ya da pornoyu, pedofiliyi bilmiyordum. Gerçekten. Onunla yaptığım son seansa kadar, içki içmesine neden olan altta yatan bir travma olup olmadığını anlamaya çalışırken çocuk pornografisini öğrenmedim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, aslında bana parafilisi konusunda yardım almak için geldiğini, ancak bunu dile getirmekten korktuğunu düşünüyorum. Bu yüzden, eğer onu alkol alışkanlığından kurtarabilirsem, teknikleri daha derin, daha sorunlu bağımlılığına uygulayabileceğini düşündü." Çenesindeki kirli sakalı ovuşturuyor. "Hipnoz altındayken çocuk pornosuna olan eğilimi bana açıklandığında, itiraf ediyorum, şok oldum ve mantığımı kaybettim, aklımı yitirdim. Leena'nın cinayetiyle ilgili ayrıntıları bilinçaltına yerleştirdim,

Ona bunu yaptığını ve saklandığını ima ediyordum. O noktada Johnny ve o ceket için endişeleniyordum. Leena'nın da buna benzer bir ceket giydiğini biliyordum ve o sırada Clay Pelley'nin şenlik ateşinde olduğunu da biliyordum. Merle de beni görmeye gelmişti ve cinayetin ayrıntılarını ondan öğrenmişim ve her şey bir anda oldu."

"Bir anda mı *oldu*? Bir müvekkilin beynine geri alma kanıtı mı yerleştirdiniz?"

Yüzünü tekrar ovalıyor, dudaklarını ıslatıyor. "Onu içeri tıktı, Rachel. Clay'i hapse attırmanın iyi bir şey olacağını düşündüm. İçeride yardım alacaktı. Bu onu sisteme dahil edecekti. Çocuklar güvende olacaktı. O iyi bir adam değildi."

"Gerçek katillerin serbest kalmasına izin verdi. Bu hasarın yıllarca devam etmesine izin verdi."

"İki sevimli torunun var, Rache. Eğer Darren o zamanlar götürülmüş olsaydı-"

"*Dalga* mı geçiyorsun benimle?" Ayağa fırladım. "Darren gençken bir yere kapatılmış olsaydı Maddy ile evlenemeyeceklerini ve Daisy ile Lily'nin hayatımda olmayacağını mı söylemeye çalışıyorsun? Daisy ve Lily hayatımda neredeyse hiç *yoktu*. Kendi kızım bile hayatımda değildi. Benden uzaklaştılar çünkü Maddy asla kendi suçluluğuyla yaşayamadı. Leena'yı arkadaşlarıyla birlikte öldürdüğünü düşünüyordu. Clay itiraf ettiğinde, bu kimsenin itiraf etmesini engelledi. Hepsi sustu. Travmayı gömdüler. Bu da onları hasta etti."

"Adli tabibin raporuna göre eğer boğulmasaydı yaralarından dolayı ölecekti. Maddy, Leena'yı öldürdüğüne inanmakta haklıydı." "belanı versin, Granger. ne *cüret*? O raporu birkaç kez daha gözden geçirdim ve Maddy bana RCMP'ye verdiği ifadede tam olarak ne yazdığını söyledi. Leena'nın köprüünün güney tarafında aldığı darbeler ölümcül değildi. Başına aldığı darbeler - çoğunlukla ağaca çarpması, bir kaya parçası ve kafasına aldığı darbe- beyninin hasar görmesine neden olmuş."

Boğulmasaydı onu öldürecek olan şişlik." "Maddy ve kızların yaptığı yine de yanlıştı."

"Bir öğrenciye zorbalık yapmak ve fiziksel saldırıda bulunmak her zaman yanlıştır. Ama bu cinayet değildi. Ne var biliyor musunuz? Bunu yapmamış olsaydın, Maddy bana neler olduğunu anlatabilirdi. Ya da Luke ve ben davayı araştırmaya devam ederdik. Zorbalar getirilir ve cezalandırılırdı. Kadının 'işini bitiren' iki kişi kanun tarafından cezalandırılacaktı. Ve belki de,

Granger, belki de Maddy ile bir ilişkimiz olabilirdi. Belki bana ve diğer herkese saldırmazdı. Belki de bir tür kendini kırbaçlama, kendi suçluluk duygusunu ve anılarını yok etme yolu olarak kendini o dağa atmaya devam etmezdi. Belki de"- şimdi titriyorum, parmağımı ona doğru havaya "belki Johnny Leena'ya tecavüzünün kefareti öderdi ve hayatı boyunca sadist ve kontrolcü eğilimleri olan küçük, şeytani bir narsist tarafından kandırılıp onunla evlenmezdi. Çocuklarının annesi olmasına izin verilen küçük, sadist bir katil. Torunlarınızın. Ve şimdi hayatlarının geri kalanında, bir sınıf arkadaşlarının korkunç bir şekilde öldürülmesinden sorumlu olan annelerinin hapse gireceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundalar. Peki ya oğlunuz? O da artık parmaklıklar ardında bir eşe sahip olma ihtimalinin ağırlığıyla yaşamak zorunda. Çünkü hepimizin yanlış adamı suçlamasına yardım *ettiniz*."

"O hâlâ hasta bir adamdı, Rachel."

"Yaptığın şey vicdansızlıktı."

"Peki ya sen? Maddy'nin boynunda madalyon olan kızların fotoğrafının üzerine oturdun. Bunu ofisindeki beyaz tahtada gördüm. Eğer davransaydın-"

"O zamanlar Maddy'ye bunu sormuştum. Leena'nın bir şeyler aldığını ve Leena'nın evimize girdiğini iddia etti. Sonra Clay itiraf etti. İçeri. Harika. Detay. Senin sayende. Bu yüzden daha fazla takip etmedim."

"Sen de benden iyi değilsin Rachel."

Boğazım düğüm düğüm oluyor çünkü onun haklı olduğunu biliyorum. Ama birlikte devam edemeyiz. Şimdi olmaz. Bunu benden sakladıktan sonra olmaz. Tüm ilişkimiz bu yıkıcı sır üzerine inşa edildi. Ve daha fazlası da olabilir - beni tedavi ederken bilinçaltıma bir şeyler tohumlamadığına nasıl güvenebilirim? Ona sormayacağım bile, çünkü ona inanmayacağım. Şimdi benim işim ileriye gitmek, geriye kalanları -kızımı ve kızlarını- kurtarmaya odaklanmak. Maddy'yi Clay Pelley'nin ofisine, evdeki sorunlarıyla ilgili rehberlik arayışına sürüklediğim için kendimi affettirmem gerekiyor. Jake ve ben -dikkat eksikliğimiz- çocuğumuzu kurnaz bir cinsel avcıya karşı savunmasız hale getirdik.

Torunlarımın bu anlatının üstesinden gelebilmeleri için sağlam bir temel üzerinde büyümelerini sağlamalıyım. Çünkü ailelerinin geçmişi -Ebeveynlerinin geçmişte işledikleri suçlar bugünlerine kazınmıştır. Öyle ya da böyle, hayatlarının geri kalanında da karşılırlarına çıkacaktır. Trinity'de olduğu gibi. Ganesh'te olduğu gibi. Ve bu yüzden birçok daha hayat. Benim

Torunların bunu atlatmak için bir yol bulması gerekiyor. Hepsinin yanında olmalıyım.

"Defol," diyorum, sesim boğazımda düğümleniyor. "Eşyalarını topla ve çiftliğimden defol."

"Rachel. Lütfen-" Ayağa kalkıyor, bana dokunmaya çalışıyor. "Yapma. Dokunma bana."

"Sana o podcast'i dinlememeni söylemiştim. Sana kötü haber olacağını söylemiştim."

OceanofPDF.com

REVERB

DALGALANMA ETKİSİ

ŞİMDİ

SON BÖLÜMDEN ALINTI

Leena Rai'nin Öldürülmesi - Şeytan Köprüsü'nün Altında

Leena Rai'nin zorbalığının ne zaman başladığını bile bilmiyorum. Kesinlikle Rus uydusunun dünya atmosferine çarptığı o soğuk Kasım gecesinden çok önce. Olay gerçekleştiğinde hiçbirimizin bunu durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu. Kilometrelerce ötede raylarına oturtulmuş bir tren gibi, her şey amansızca aşağıya doğru akıp gidiyordu. Ve ... hazmetmesi zor olan, gerçekten çok zor olan şey, iyi insanların, sevdiğiniz insanların -arkadaşlar, ebeveynler, çocuklar, sevgililer- nasıl gerçekten korkunç şeyler yapabildiğidir. Ve küçük yalanların nasıl bu kadar büyüdüğü, küçük kartoplarının nasıl ölümcül çığlara dönüştüğü. Ve görünüşte küçük şeylere zaman içinde göz yummanın nasıl bu kadar iğrenç bir şeye katkıda bulunabileceğini.

TRINITY: Ve Maddy, bölümde bize anlattığın her şey gerçek mi?

Evet. re'den kurtulduğumu fark ettiğimde hastanede anneme söylediğim şeylerin aynısı ve

kızlarım hayatta kalmıştı. Ve bunun bir amacı olmalıydı. Gerçeği konuşmak için. Zorbalık hakkında. Entegrasyon hakkında. Gömülü cinsel istismar hakkında. Bir topluluğun nasıl adım gerektiği hakkında. Okuldaki çocukların ne yaptıklarını anlamaları gerektiği hakkında. Ve ebeveynlerinin tehlikelerin genellikle iyi huylu yerlerde beklediğinin farkında olmaları gerektiği hakkında.

Bu çetin bir mücadele.

Jaswinder, Darsh ve Ganesh Rai ile ortaklık kurdum. İlk konuşmamızı Twin Falls Ortaokulu'nda yaptık. Leena hakkında. Bir insan olarak kim olduğu. Onunla ilgili iyi olan her şey ve ne olabileceği. Ve Şeytan Köprüsü'nün altındaki o noktaya nasıl geldiğimiz hakkında. Umarım Rais'in iyileşme sürecine yardımcı olur ve bu trajediyle bağlantılı tüm toplum için de bir iyileşme yolculuğu olur. Belki, sadece belki, bunun bir yerlerde tekrar yaşanmasını engelleyebiliriz.

TRINITY: Peki Leena'nın annesi hala hayatta olsaydı, Pratima Rai'ye ne söylerdiniz?

Çok ama çok üzgün olduğumu. Şiddete varan bir zorbalık olayına karıştım ve bundan derin pişmanlık duyuyorum. Hayatımın geri kalanını konuşarak ve telafi etmeye çalışarak geçireceğim. Sana bıraktığım miras için ben de üzgünüm Trinity. Baban tarafından cinsel istismara uğradım. Yanlışlıkla bunun benim için bir isyan eylemi olduğunu düşünmüştüm ama ben onun kurbanıydım. Biz kızların baştan çıkarma olarak düşündüğü şey tamamen başka bir şeydi. Ve o bon re gecesi . . . hepimizin içindeki karanlık ve korkunç bir şeyi serbest bıraktı. Özellikle de Beth'in.

Leena'nın yazdığı gölgeler mi?

Eğer . Her birimizin içinde yaşayan bir canavar var.

Ve yasal danışmanınız vardı-

Evet. Evet. O gün yaptıklarımın sonuçlarını kabul edeceğim. Beth'in kabul etmesi gerektiği gibi. Granger, Johnny ve yalan herkes gibi.

TRINITY: Ve annen? Ve

annem.

Çok uzaklarda, ülkenin öbür ucunda, Jocelyn Willoughby kızının başucunda örgü örerken torununun podcast'inin sonunu dinlemektedir. Lacey sakinleştirici almış yatıyor. Sona yaklaşıyor. Sanki hayatının son bölümü yazılmış, kitap kapanmış ve artık gitmesine izin verebilirmiş gibi. Palyatif doktor az önce ziyarete geldi. Jocelyn çocuğuna bakar. Ve fısıldar, "Bak Trinity'miz ne yaptı, Lacey. Onunla çok gurur duyuyorum." Örgüsünü bırakır ve kızının serin, kuru elini kendi eline alır. Damarlı yüzeyi okşuyor. "Trinny Leena için adaleti buldu." Duraksıyor. "Gerçi adalet her şeyi daha iyi yapar mı bilmiyorum. Ama belki de gerçek iyileştirir. Belki de gerçekten önemli olan budur. Ve gerçek seni özgür kılacak, değil mi aşkım?"

Jocelyn de buna inandığından emin değil. Tam olarak değil. Hayat çok daha katmanlı ve karmaşık. Grinin çok fazla tonu var. Ama kalbinde Lacey'nin ruhunun artık özgür olduğunu hissediyor. Clay de özgürdür. Kendi sapkınlıklarının hapisanesinden. Küçük Janie Twin Falls'a geri döndü ve nereden geldiğini öğrendi. Artık kim olduğunun sahibi. Bu podcast onun yolculuğuydu. Gençlere yönelik zorbalık ve ırkçılık hakkında ulusal çapta bir tartışma başlattı. Ve aidiyet hakkında.

"Sen de onunla gurur duyardın Lacey. Gurur duyacağını biliyorum. Ona bir şans verdin."

OceanofPDF.com

TRINITY

ŞİMDİ
Ertesi yaz.

Green Acres çiftliğindeki ahırın yanında duruyorum. Uzakta, daha birkaç ay önce Gio ile birlikte yeşil traktörün hareketini izlediğimiz kavak ağaçları sıralanıyor. Ama bugün o ağaçlar güneş ışığında dalgalanan parlak yeşil yapraklarla dolu.

Ağaçlara doğru yürüyorum. Beni geri çevirecek bir Granger yok. O artık burada yaşamıyor ve bu kez Rachel beni davet etti. Bu görkemli Pazar gününde onu ve ailesini nehir kıyısında bulabileceğimi söyledi.

Çilekler toplanmaya hazır, ahududuların bir kısmı da. Mevsimlik toplayıcıların bitki sıraları boyunca ilerlediğini görüyorum. Sıcak toprak, otlar ve çiçekler kokuyor. Rachel bunlardan da sıralar halinde dikmiş. Ve hasadını satmak için küçük bir çiftlik tezgahı inşa etmiş. Telefonda bana Maddy ve kızların buraya taşındığını ve öngörülebilir gelecekte çiftlikte yaşayacaklarını ya da burayı bir üs olarak kullanacaklarını söyledi.

Geçtiğimiz Kasım ayında, röportaj için Rachel'a ilk yaklaştığımda, bulutlar zirvelerden aşağıya doğru yoğun bir şekilde yuvarlanmıştı. Bugün dağlar açıkta. Mavi kuşlu bir gökyüzüne karşı kazanmış.

Kıyıları boyunca uzanan kavak ağaçlarına yaklaşırken nehrin sesini duyuyorum. Çocuk kahkahaları ve bir köpek havlaması duyuyorum. Yaklaştığımda dört çocuk olduğunu fark ediyorum. Bir erkek ve üç kız. Nehrin kenarında bir havuz oluşmuş. Diz derinliğinde görünüyor. Orada su sıçratıyorlar. Rachel da onlarla birlikte suyun içinde, şort giyiyor. Scout kıyı boyunca bir aşağı bir yukarı koşuyor. Maddy'yi kıyıda bir şezlongda onları izlerken görüyorum. Maddy'nin sandalyesinin arkasına, toplayıcıları ve diğer işçileri denetlemek için çiftlikte dolaşmak üzere kullandığı atv park edilmiş.

Bir süre onları izliyorum ama Rachel beni görüyor. Elini kaldırıp el sallıyor.

"Tam zamanında," diye . "Öğle yemeği yemek üzereyiz."

Yaklaşırken piknik sepetini görüyorum. Battaniyeyi. Nehrin ilerisinde Johnny'yi elinde oltayla görüyorum. Sineğini yüzeye bırakmak için ilmek atıyor.

"Selam Maddy," diyorum, beni karşılamak için koşan Scout'un tüylerini karıştırırken. "Nasılsın? Bunlar Johnny'nin çocukları mı?"

"Evet. Seni gördüğüme sevindim Trin. Seni gördüğüme sevindim Trin.

Burada çok zaman geçiriyor."

"Nedenini anlayabiliyorum. Sanki Bilmiyorum, buranın iyileştirici bir özelliği var."

Gülüyor. "Kısa kadar bekle."

Maddy'nin yanındaki battaniyeye oturuyorum ve geçen yıl Aralık ayı başında annem vefat ettikten sonra büyükannemin söylediği bir şeyi düşünüyorum. Podcast yolculuğum pek çok insanı yakmış olsa da, bazen diplerinde çok fazla ölü bitki bulunan bir ormanın ateşe ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ve kavrulmuş topraktan taze filizler çıkabilir. Yeni büyüme. Şiddetli fırtınalara dayanabilecek daha güçlü bir orman. İşte Green Acres bana böyle hissettiriyor. Rachel'ın o gün sürdüğü kara, ıslak topraktan meyve çıktı. Güzellik. Besin. Karmaşık ama büyüyen ve ışığa ulaşan.

Maddy bir şişe tutuyor.

"Şerefimize şampanyamız var. Tebrikler. Peki o nerede?"

Sırıyorum. Kendimi mutlu hissediyorum. Sanki garip bir şekilde bu farklı insan grubuna aitmişim gibi, sanki bir şekilde geldiğim Twin Falls bölgesinde bir tür aile bulmuşum gibi.

"Gio çalışıyor," diyorum. "Yapımcılardan biriyle görüşmesi gerekti. Netflix dizisi bir araya geliyor. Hepinize teşekkür ederim. Her şey planlandığı gibi giderse, *It's Criminal, the TV Show* önümüzdeki sonbaharda yayına girecek ve Leena'nın hikayesinin yeniden anlatılmasıyla başlayacak - 'Beneath Devil's Bridge'."

"Railer bu işe karışmayı kabul ettiler mi?" diye sorar Maddy. Darsh, Ganesh ve Jaswinder'in bu konuyu tartıştıklarını biliyordur.

"Evet." Gülümsüyorum. "Herkes . Gelirlerin bir kısmı da yeni kurdukları Leena Rai Burs Vakfı'na gidecek. Söz verdiğin için teşekkürler."

Rachel çocukları sudan çıkarır ve akıntıya karşı Johnny için ıslık çalar. Johnny elini kaldırır ve oltasını getirmeye başlar.

Maddy yetişkinler için prosecco ve portakal suyu, çocuklar için de sade meyve suyu koyarken Rachel, "Bize yüzüğü göster," diyor.

Elimi uzattım. Minik elmas güneş ışığını yakalayınca göz kırpmıyor. "Gio'nun büyükannesindendi. Yeniden boyutlandırdık."

Rachel'ın gözleri yaşardı. "Bir gün belirlediniz mi?"

"Üzerinde çalışıyoruz. *It's Criminal, the TV Show*'un ilk sezon çekimlerini tamamlayıp tamamlayamayacağımızı görmek istiyoruz." Bunu abartılı bir havayla söyledim.

Gülüyorlar.

"Yani Gio her zaman aradığın kişi miydi?" Plastik bardaklarımızı tokuşturup nehrin sesini ve rüzgârdaki yaprakların şakırtısını yudumlarken Maddy soruyor. Bir balıkkartalı daireler çizerek yükseklerde geziniyor ve sudaki avına bakıyor.

"Belki," diyorum. "Sadece hiç görmedim, ta ki . . . Zihinsel bir bloğu temizlemeyi başardım. Babamla yaptığım o görüşmelere kadar kim olduğumu, onun kim olduğunu, neler olduğunu, nereden geldiğimi bilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu hiç anlamamıştım." Bir yudum alıyorum. "Bunun beni ve başkalarıyla etkileşimimi ne kadar etkilediğini hiç fark etmemiştim."

Maddy annesinin gözlerini yakalar. Johnny arkasını dönüyor ve balıkkartalı dalarken nehre bakıyor. Acaba Leena'yı, ona yaptıklarını ve karısının yaptıklarını mı düşünüyor?

"Anlıyorum," diyor Maddy sessizce. "Gerçekten anlıyorum."

Johnny'nin Maddy'nin elini tuttuğunu görüyorum. Elini sıkıyor, sonra biraz garip bir şekilde bırakıyor. Rachel'a bakıyorum. Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve başını hafifçe sallıyor, sanki "Lafı bile *olmaz*" der gibi. Çok kırılgan.

Daha sonra, Rachel'la nehir boyunca yürürken, keskin, berrak gri gözleriyle beni süzüyor. Rachel'ın beklediğim ya da tahmin ettiğim her şey olduğunu düşündüğüm o gün ahırdan hatırladığım o gözler. Daha mutlu görünmesi dışında. Yüz hatlarında daha fazla huzur var. Belki de bu yüzden daha genç.

"Peki *It's Criminal* için sırada ne var?" diye soruyor.

"Benden asla çözülemeyen Abigail Chester cinayetini araştırmamı istediler."

"Uygun görünüyor."

Birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde yürüdük. Güneş sırtımı ısıtıyor.

"Peki ya Granger, onu affedebilecek misin?" Ben soruyorum.

Derin bir nefes alıyor ve etrafımızdaki tepelere bakıyor. "Kendimi gerçekten affedemiyorum Trinity."

"Seni affediyorum," diyorum.

Duygular gözlerinden taşıyor ve ağzı hafifçe titriyor. Bakışlarımı karşılıyor ve biliyorum ki küçük bebek Janie'nin bezimi değiştirdiği ve Luke'un beni koca dizinde zıplattığı o günü düşünüyor. Leena'yı asla geri getiremeyeceğimizi düşündüğünü biliyorum. Ya da Rai ailesinin acısını tamamen dindiremeyeceğimizi.

"Bağışlama nedir gerçekten?" Rachel sessizce soruyor. "Uzun zaman önce yaptığın bu yanlış düzeltemezsin. Yankılanan şeyleri düzeltemezsiniz. Geri dönüp sana iyi bir baba ve düzgün bir ev hayatı veremeyiz. Ailemde olanları geri alamam. Eileen Galloway kızının suçunu geri alamaz." Sessizce yürüdük. "Biliyor musun, çiftliğe geldiğin gün hayatımda ihtiyacım olduğunu düşündüğüm son kişi sendin." Duraklıyor, nehre bakıyor, sonra etrafındaki dağlara. Yumuşak bir sesle, "Bazen bizim için neyin iyi olduğunu bilemeyiz, değil mi? Bazen bir şeyleri doğru yapmak, çocuklarımızı yetiştirmek, ailelerimizi ve toplumumuzu beslemek için elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı düşünürüz ama aslında bunları çok ama çok yanlış yaparız." Tekrar duraklıyor. Sonra alaycı bir gülümseme veriyor. "Tek geçmişteki hatalarımızı kabul etmek ve öğrendiklerimizi ileride elimizden gelenin en iyisini yapmak için kullanmak." Gülümsemesi derinleşiyor. "Ve şu anda tam burada, bu çiftlikte, kızım ve torunlarım için tamamen mevcut olmam gerekiyor. Burada onlar için bir şeyler yetiştirmek istiyorum. Sağlam bir yuva duygusu. Kökler." Bakışlarımı tutmaya devam ediyor. "O gün çiftliğime geldiğiniz için teşekkür ederim. Sanırım hepimizin sana teşekkür edecek çok şeyi var Trinity."

SON BÖLÜMDEN ALINTI

Leena Rai'nin Öldürülmesi - Şeytan Köprüsü'nün Altında

TRINITY: Leena'nın ailesine, yirmi dört yıl önce, Rus roketinin dünya atmosferine çarpıp Kasım ayının soğuk gökyüzünde kuyruklu yıldızlar halinde patladığı o gece olanlarla ilgili gerçeği bildikleri için şimdi nasıl hissettiklerini sordum.

TEMA MÜZİĞİ YUMUŞAK BİR ŞEKİLDE BAŞLAR

JASWINDER: Okullarda zorbalık hakkında konuşabildiğim için memnunum ama eşim Pratima'nın buna katlanmak zorunda kalmamış olması beni derinden rahatlatıyor. Bu bir anne yüreği için çok fazla olurdu. Ancak Pratima, yeni Leena Rai Burs Vakfı'ndan memnuniyet duyacaktır. Kuzey Amerika'nın dört bir yanından ve hatta daha uzaklardan, podcast'i dinleyen ve Leena hakkında bilgi edinen herkesten gelen bağışlar bizi çok etkiliyor. Gençler kendi hikayelerini bizimle paylaşıyorlar. Leena'nın bundan mutlu olacağını düşünmek istiyorum. O her zaman dünyada iyi bir şeyler yapmak istemiştir. Bir amacı olmasını. Ve seyahat etmek. Sesi bir şekilde artık dünyanın dört bir yanına ulaştı.

TRINITY: Kalplerinizde bağışlama için yer var mı?

GANESH: Bağışlama, kendinizi sakat bırakabilecek öfkeden kurtarmakla ilgilidir. Özgür olduğumdan emin değilim. Henüz değilim. Kız kardeşime ve nedenle aileme olanların hayaleti beni şekillendirdi. Bu yüzden üzücü bir evde büyüdüm. Ama şu an için minnettar olduğum bir şey var ki o da bunun nedenine dair bir cevabımız olması. Bu annemin her zaman bilmek istediği bir şeydi: Neden Leena? Bu neden oldu? Ve şimdi dünyaya Leena'nın tüm iyi yanları hatırlatıldığı için de minnettarım. Yazma yeteneği. Zekâsı. Merhameti. Beni her zaman çok sevdi ve bana karşı nazikti. Darsh'ı severdi. Ailemizi sevdi.

UZUN BİR DURAKLAMA. GANESH BOĞAZINI TEMİZLER.

GANESH: Leena'nın büyük hayalleri vardı. İnanıyorum eğer ilk gençlik yıllarındaki zorlukları atlatabilseydi,

dünyadaki yerini bulmuş olacaktı. Kendine gelebilirdi. Ve gelişirdi. Eğer bir şey varsa, bu eski suçun dalgaları bize nasıl dinleyeceğimizi, ilgileneceğimizi ve herkese bir şans ve yardım eli uzatacağımızı göstermelidir. Çünkü toplum budur, değil mi?

Öyle olduğuna inanıyorum. Ben de babamın kim olduğundan ya da yaptıklarından özgür olamam. O benim bir parçam. Seninle tanışmak -Leena'nın ailesi- sizin ve suça karışan herkesin hikayesini dinlemek ve benim hikayemi de dinlemenizi sağlamak, belki de onarıcı bir adalet biçimidir.

GANESH: Belki de. Evet, olabilir.

Bence olabilir. *TEMA MÜZİĞİNİN SESİ*

ARTIYOR

TRINITY: O halde, toplum olarak hepimizin çocuklarımızı izlemekten sorumlu olduğumuzu unutmayalım. Bu podcast Leena'ya saygı duruşumuz olsun. Unutulmayacak bir kız.

FADE OUT

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.